

PDB Name: Stephen King-Z buicku 8

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Stephen King
Z buicku 8

Pro Surendru a Gítu Patelovy

TEĎ: Sandy

Syn Curta Wilcoxe se začal točit kolem policejní stanice rok po smrti svého otce, ale nikdy mu nikdo neřekl, ať se neplete, ani se ho nezeptal, co tam ksakru dělá. My jsme věděli, co tam dělá: snaží se podržet si vzpomínku na tátu. Policajti toho vědí spoustu o psychologii žalu; většina z nás o tom ví víc, než by chtěla.

Ned Wilcox studoval poslední ročník Statlerské střední. Když nadešel čas volby, nechal fotbalu a vybral si jednotku D. Je těžké si představit, že kluk jeho věku dá přednost neplacené údržbě před pátečními večerními zápasy a sobotními mejdany, ale přesně to udělal. Myslím, že nikdo z nás s ním o jeho rozhodnutí nemluvil, ale respektovali jsme ho za něj. Prostě usoudil, že je čas nechat her. Takového rozhodnutí často nejsou schopni ani dospělí chlapi; Ned ho učinil ve věku, kdy si ještě ani nesměl koupit panáka. Nebo balíček cigaret. Myslím, že táta by na něj byl hrdý. Vlastně to vím.

Když uvážím, jak často se u nás ten kluk motal, asi bylo stejně nevyhnutelné, že narazí na to, co bylo v hale B, a někoho se zeptá, co to je a co to tam dělá. A bylo nejpravděpodobnější, že se zeptá mě, protože jsem byl nejlepší kamarád jeho táty. Tedy aspoň z těch, co byli ještě u policie. A možná jsem i chtěl, aby se mě zeptal. Co tě nezabije, to tě posílí, slýchával jsem od svých předků. Jen ať ten zvědavec

pořádně omládne.

To, co se stalo Curtisu Wilcoxovi, bylo prosté. Zabil ho místní opilec, kterého Curt dobře znal a kterého šestkrát nebo osmkrát zabásl. Ten opilec, Bradley Roach, nechtěl nikomu ublížit; opilci zřídka kdy chtějí. To ovšem člověku nebere chuť kopat ty pitomce do zadku celou cestu do Rocksbu.

Na sklonku horkého červencového odpoledne roku 2001 zastavil Curt velký šestnáctikolový mezistátní kamion, který opustil čtyřproudovou dálnici, protože jeho řidič zatoužil po domácím jídle místo dalšího přidělu prefabrikované stravy z Burger Kinga nebo z Taco Bellu na 1-87. Curt parkoval na asfaltu opuštěné pumpy Jenny na křižovatce pensylvánské státní silnice číslo 32 a Humboldt Road – jinými slovy na tomtéž místě, kde se před těmi dávnými lety v naší části poznaného světa objevil ten zatracený starý Buick Roadmaster. Můžete tomu říkat náhoda, jestli chcete, ale já jsem polda a na náhody nevěřím, jen na řetězce událostí, které jsou čím dál tím křehčí, až je nějaká smůla nebo čirá lidská zlomyslnost přetrhne.

Nedův táta se vydal za tím kamionem proto, že si všiml jeho poškozené pneumatiky. Když kamion míjel jeho stanoviště, Curt viděl, jak se mu u jednoho zadního kola točí kus téměř odtrženého pláště. Hodně malých dopravců jezdí na protektorech; při vysokých cenách nafty skoro musí, a protektor se někdy odtrhne. Takové spirály a kusy vidíte na mezistátní dálnici pořád; válejí se na vozovce nebo v odstavném pruhu jako svlečené kůže obřích hadů. Je nebezpečné za takovým vozem jet, zvláště na dvouproudové dvaatřicítce, hezké, ale zanedbané státní silnici mezi Rocksbu a Statlerem. Dostatečně velký kus utržené pneumatiky dokáže rozbít čelní sklo auta jedoucího za ním. A i když nerozbije sklo, může řidiče tak zaskočit, že se ocitne v příkopě nebo nabourá do stromu nebo sjede ze stráně do Redfernského potoka, který kopíruje dvaatřicítku zatačku za zatačkou skoro šest mil.

Curt rozsvítil maják a řidič kamionu zastavil jako hodný chlapec. Curt zastavil hned za ním; nejdřív nahlásil svou polohu a příčinu silniční kontroly a počkal, až se mu ohlásí Shirley. Teprve potom vystoupil a vydal se ke kamionu.

Kdyby šel přímo k řidiči, který se vykláněl z okénka a vyhlížel ho, mohl být dneska naživu. Jenže on se zastavil u poškozené zadní vnější pneumatiky, a dokonce zkusil uvolněný pruh odtrhnout. Řidič kamionu to všechno sledoval a svědčil pak o tom u soudu. Když se Curt zastavil, připojil předposlední článek řetězu, který přivedl jeho chlapce k jednotce D. Tím posledním článkem byl pak Bradley Roach, který se zrovna nakláněl pro další pivo z kartonu postaveného před sedadlem spolujezdce jeho starého Buicku Regal (tedy nikoli našeho buicku, ale jiného buicku. Ano, je zvláštní, jak se nám při zpětném pohledu na katastrofy a milostné vztahy události řadí jako planety na astrologově diagramu). Za necelou minutu nato byl Ned Wilcox a jeho sestry bez táty a Michelle Wilcoxová bez manžela.

* * *

Zanedlouho po pohřbu se začal Curtův chlapec objevovat v domě, kde sídlila jednotka D. Já jsem toho podzimu sloužil od tří do jedenácti (nebo jsem se jen zastavil, abych se pozeptal, co je nového – pro hlídkového policistu je těžké zůstat stranou dění) a vídal jsem chlapce jako první. Zatímco jeho kamarádi trávili čas na hřišti Floyda B. Clouse za střední školou, kde při tréninku vráželi do bránících figurín a plácali se dlaněmi nad hlavou, Ned ve své zeleno-žluté školní bundě uklízel na trávníku před policejní stanicí spadané listy do velkých hromad. Zamával mi a já jeho pozdrav opětoval: já tě vidím, chlapče. Když jsem zaparkoval, zašel jsem k němu a prohodili jsme pár slov. Vyprávěl mi, jaké pitomosti nadělaly v poslední době jeho sestry, a posmíval se jim, ale i přes ten výsměšný tón bylo cítit, jak je má rád. Někdy jsem šel zadem a zeptal se Shirley, co je nového. Bez Shirley Pasternakové by se policie v západní Pensylvánii úplně rozložila, na to můžete vzít jed.

S příchodem zimy Ned podle potřeby udržoval sněžnou frézou parkoviště, kde policisté nechávali své soukromé vozy. Parkoviště sice mají na starost dva místní šejdíři, bratři Dadierové, ale jednotka D sídlí v kraji amenitů na úpatí Short Hills a v silné bouři vítr dokáže vytvořit závěje téměř vzápětí poté, co odjede sněžný pluh. Ty závěje mi připadaly obrovské, ale Ned jim byl důstojným soupeřem. Pouštěl se do nich i v osmistupňovém mrazu, když z hor přicházela vichřice. Přes kombinézu na sněžný skútr měl svou zeleno-žlutou bundu, na rukou kožešinou lemované policejní rukavice, na hlavě lyžařskou kuklu. Zamával jsem mu. Mávl na znamení, že mě vidí, a pokračoval v boji se závějemi. Potom se občas zastavil na kávu

nebo na šálek horké čokolády. Kolegové procházeli kolem a ptali se ho na školu, na to, jestli drží dvojčata zkrátka (holkám bylo tu zimu roku dva tisíce jedna tuším deset). Taky se ho ptali, jestli máma něco nepotřebuje. Někdy jsem se ho vyptával i já, pokud nablízku zrovna nikdo moc hlasitě neřval nebo pokud jsem neměl moc papírování. O jeho otci nepadlo ani slovo, a přesto se všechny ty hovory týkaly právě jeho. Snad mi rozumíte.

Shrabování listí i závěje na parkovišti měl vlastně na starosti Arky Arkanian. Arky byl správce, ale přesto byl jedním z nás. Nikdy se nenaštval, nikdy neláteřil, že mu Ned leze do zelí. Pokud šlo o odklizení závějí, vsadil bych se dokonce, že v duchu padal na kolena a děkoval Bohu, že to ten kluk za něj dělá. Arkymu tehdy bylo šedesát, muselo být, a časy, kdy hrával fotbal, měl dávno za sebou, stejně jako časy, kdy dokázal strávit venku půldruhé hodiny i v desetistupňovém mrazu (to je jako minus pětadvacet, když přičtete faktor větru) a nic mu to nedělalo.

A pak začal chlapec chodit za Shirley, oficiálně policejní spojovatelkou Pasternakovou. Když přišlo jaro, Ned s ní v její malé dispečerské kabině trávil stále víc času. Měla tam telefony, TZN (telefonické zařízení pro nedoslýchavé), policejní mapu a počítač, nejdůležitější součást tohoto rušného malého světa. Ukázala mu soubor telefonů (nejdůležitější je červený, který je naším koncem pohotovostní linky 911). Vysvětlila mu, že sledovací zařízení se musí jednou týdně odzkoušet, a ukázala mu, jak se to dělá a jak se denně musí sledovat rozdělovník, aby člověk věděl, kdo hlídkuje na silnicích Statleru, Lassburgu a Pogus City, kdo má být u soudu a kdo neslouží.

„Mě nejvíc straší, že ztratím poldu a nevím, že je ztracený,“ řekla jednou Nedovi.

„Už se to někdy stalo?“ zeptal se Ned, „že se... někdo ztratil?“

„Jednou,“ odpověděla. „To jsem tu ještě nebyla. Podívej se, Nede, zkopírovala jsem ti kódy. Už se nemusejí používat, ale myje pořád používáme. Pokud chceš dělat na dispečinku, musíš je znát.“

Pak mu zopakovala čtyři základní zásady své práce: znát místo, znát povahu incidentu, znát povahu zranění, pokud k němu došlo, a vědět o nejbližším dosažitelném hlídkovém voze. Místo, incident, zranění, NDHV, to byla její mantra.

Pomyslel jsem si: Po ní povede dispečink on. Ona to tak chce. Nevadí jí, že přijde o práci, až přijede plukovník Teague nebo někdo ze Scrantonu a všimne si, jak to ten kluk dělá; ona prostě chce, aby to dělal.

A krucinál, týden nato už seděl za stolem policejní spojovatelky Pasternakové v její dispečerské kabině, nejdřív jen krátce, když si odskočila, ale pak na delší a delší dobu, když si zašla na kávu nebo zakouřit.

Když si chlapec poprvé všiml, že ho tam vidím samotného, vyskočil a provinile se usmál, asi jako kluk, kterého matka přistihne v jeho pokoji s rukou na dívčím ňadru. Pokývl jsem mu na pozdrav a šel voskovat auto. Nijak zvlášť jsem nad tím nepřemýšlel. Shirley předala dispečink statlerské jednotky B klukovi, který se stále potřeboval holit jen třikrát týdně, a on byl spojovacím článkem s téměř tuctem poldů, ale já ani nezpomalil krok. Pořád jsme ještě hodně mluvili o jeho tátovi, pochopte. Shirley a Arky, stejně jako já i další uniformovaní poldové, s kterými Curtis Wilcox sloužil přes dvacet let. Ne vždycky mluvíte ústy. Někdy na tom, co říkají ústa, vůbec nezáleží. Musíte umět naznačovat.

Nicméně když jsem byl z dohledu, zastavil jsem se. A stál. Naslouchal. Na druhé straně kanceláře, u oken s výhledem na dálnici, stála Shirley Pasternaková s plastovým kelímkem kávy v ruce a dívala se na mě. Vedle ní stál Phil Candleton, kterému právě skončila směna. Byl už převlečený do civilu a díval se taky mým směrem.

V dispečerské kabině zapraskala vysílačka. „Statlere, tady dvanáctka,“ řekl hlas. Vysílačka zkresluje, ale já znal všechny své lidi. Tohle byl Eddie Jacubois.

„Tady Statler, pokračujte,“ odpověděl Ned. Naprosto klidně. Jestli se bál, že to podělá, z hlasu se to poznat nedalo.

„Statlere, na devětadvadesátce jsem zastavil Volkswagen Jetta, značka 14-0-7-3-9 Foxtrot, pensylvánská, potřebuju 10-28, ozvete se?“

Shirley rychle vystartovala. Přes okraj kelímku jí na ruku vystříklo trochu kávy. Vzal jsem ji za loket a zastavil ji. Někde na venkovské silnici zastavil Eddie Jacubois za nějaký přestupek jettu – logicky se dalo usuzovat na překročení povolené rychlosti – a jenom chce vědět, jestli ten vůz nebo jeho majitel nemají nějaké záznamy. Chce to vědět proto, že se chystá vystoupit ze svého policejního hlídkového vozu a jít k

té jettě. Chce to vědět proto, že hodlá provést služební zákrok, dneska jako každý den. Není ta jetta kradená? Neměla v posledním půlroce dopravní nehodu? Nebyl její majitel souzen pro týrání manželky? Nezastřelil někoho? Neoloupil nebo neznásilnil někoho? Nemá nějaké nezaplacené pokuty za parkování?

Eddie měl právo tyhle věci vědět, pokud jsou v databázi. Ale zároveň měl Eddie právo vědět, proč se mu právě ohlásil nějaký středoškolák Tady Statler, pokračujte. Nechal jsem to na Eddiem. Kdyby Eddie odpověděl Kde je sakra Shirley, tak bych ji pustil. A kdyby to Eddie pominul, chtěl jsem vědět, co ten kluk udělá. A jak to ten kluk udělá.

„Dvanáctko, počkejte na odpověď.“ Jestli se Ned zpotil, pořád mu to na hlase nebylo znát. Obrátil se k monitoru počítače a vyt'ukal si Uniscope, vyhledavač používaný Pensylvánskou státní policií. Do kláves ťukal rychle, ale jistě a nakonec stiskl ENTER. V nastalém okamžiku ticha jsme se Shirley stáli vedle sebe a v dokonalém unisonu mlčeli a doufali. Doufali, že neztuhne, doufali, že náhle neodstrčí židli a nevyběhne ke dveřím, a především doufali, že odeslal správný kód na správné místo.

Připadalo nám to strašně dlouho. Vzpomínám si, že jsem zvenku slyšel volání nějakého ptáka a ve velké dále hukot letadla. Byl čas zamyslet se nad tím řetězem událostí, který někteří lidé tvrdošijně nazývají náhoda. Jeden z článků toho řetězu praskl, když na dvaatřicetce zemřel Nedův otec, a tady se začínal tvořit další. Eddie Jacubois – který bohužel nikdy nepatřil k nejbystřejším – byl teď ve spojení s Nedem Wilcoxem. Za ním, o článek nového řetězu dál, byl nějaký Volkswagen Jetta. A někdo, kdo ho řídil.

Pak: „Dvanáctko, tady je Statler.“

„Dvanáctka.“

„Jetta je registrovaná na Williama Kirka Fradyho z Pittsburghu. V minulosti... é... moment...“

Byla to jen odmlka a já slyšel spěšné listování papíry, které mu dala Shirley, jak hledal ten s policejními kódy. Našel ho, podíval se na něj a netrpělivě ho odsunul stranou. Celou tu dobu Eddie trpělivě čekal ve svém služebním voze vzdáleném dvanáct mil na západ od nás. Možná se díval na amenitské bryčky, možná na farmu s poodhrnutými záclonami v jednom z průčelních oken, které naznačovaly, že rodina amenitů, která dům obývá, má dceru na vdávání, nebo se jen díval přes oparek zastřené vrchy do Ohia. Jenže nic z toho Eddie ve skutečnosti neviděl. Jediné, co v té chvíli viděl – skutečně viděl – byla jetta zaparkovaná na krajnici před ním, jejíž řidič byl jen obrysem za volantem. A kdo vlastně byl ten řidič? Boháč? Chudák? Žebrák? Zloděj?

Konečně Ned promluvil, přesně v pravou chvíli. „Dvanáctko, ten Frady má třikrát řízení pod vlivem, rozumíte?“

Tak opilec, to byl řidič jety. Právě teď opilý být nemusel, ale jestli jel rychle, bylo to pravděpodobné.

„Rozumím, Statlere.“ Naprosto lakonicky. „Má platný laminát?“ Chce vědět, jestli má Frady platný řidičák.

„É...“ Ned horlivě upřel oči na bílá písmena na modré obrazovce. Máš to přímo před sebou, chlapče, copak to nevidíš? zadržel jsem dech.

Pak: „Ano, dvanáctko, před třemi měsíci ho dostal zpátky.“

Vydechl jsem. Vedle mě vydechla Shirley. Byla to dobrá zpráva i pro Eddieho. Frady měl platný řidičák, takže bylo pravděpodobnější, že nebude vyvádět. I když stejně to byla loterie.

„Dvanáctko, jdu k němu,“ řekl Eddie. „Rozumíte?“

„Rozumím, dvanáctko, jdete k němu. Zůstávám v pohotovosti,“ odpověděl Ned. Uslyšel jsem cvaknutí a hluboký rozechvělý výdech. Pokývl jsem na Shirley, která se znovu vydala ke kabině. Sáhl jsem si na čelo a nijak mě nepřekvapilo, že bylo vlhké potem.

„Tak jak to jde?“ zeptala se Shirley. Hlas měla vyrovnaný a normální, jako by byl podle jejích informací na západní frontě klid.

„Volal Eddie Jacubois,“ oznámil jí Ned. „Má 10-27.“ Běžný člověk vytuší, že jde o policejní kód. Když jste policista, hlásíte jím operátorovi, že v devíti z deseti případů půjde o nějaký přestupek. Teď už Ned moc pevný hlas neměl, ale co? Teď už mu mohl klidně trochu přeskakovat. „Má na devětadevadesátce nějakého chlápka v jettě. Vyřídil jsem to.“

„Tak mi řekni jak,“ chtěla vědět Shirley. „Zopakuj mi celý postup. Krok za krokem. Nejrychleji, jak dokážeš.“

Šel jsem si po svém. Ve dveřích mé kanceláře mě zastavil Phil Candleton. Pokývl k dispečerské

kabině. „Tak jak si vedl?“

„Dobře,“ odpověděl jsem a prošel kolem něj. Až když jsem si sedl, uvědomil jsem si, že se mi klepou změkklé nohy.

Jeho sestry Joan a Janet byly jednovaječná dvojčata. Jejich matka v nich viděla něco ze svého zemřelého manžela: Curtisovy modré, nepatrně šikmé oči, jeho světlé vlasy, plné rty (školní ročenka pod jeho jménem uváděla přezdívku „Elvis“). Michelle viděla svého muže i ve svém synovi, kde byla podoba ještě výraznější. Stačilo přidat pár vějířků u očí a Ned byl celý otec v dobách, kdy se dal k policii.

To měly ony. Ned měl nás.

Jednou v dubnu přišel na stanici rozzářený jako sluníčko. Vypadal mladší a svěžejší. Ale vzpomínám si, že mě napadlo, že všichni vypadáme mladší a svěžeší, když se doopravdy usmíváme – když naše úsměvy pramení ze skutečného štěstí, a ne ze snahy o nějakou pitomou společenskou hru. Ten dojem mě překvapil, protože Ned se zas tolik neusmíval. Rozhodně ne zeširoka. Až do toho dne jsem si toho nikdy nevšiml, protože byl zdvořilý, vnímavý a bystrý. Jinými slovy bylo příjemné mít ho nablízku. Nevšimli byste si, jak je vážný, nebýt toho vzácného dne, kdy jste ho viděli rozzářeného.

Vešel do místnosti a řídký hovor ustal. Držel v ruce papír. Nahoře byla nějaká složitá zlatá pečeť. „Pitt!“ řekl a oběma rukama zdvihl papír jako olympijský rozhodčí tabulku s počtem bodů. „Dostal jsem se na Pitt, lidi! A dali mi stýpko! Skoro plný!“

Všichni zatleskali. Shirley ho mlaskavě políbila na tvář a chlapec zčervenal až po límec. Huddie Royer, který ten den nesloužil a jen se tu poflakoval a rozčiloval kvůli nějakému případu, ve kterém musel svědčit, vyběhl ven a přinesl pytel zákusků od L'il Debbie. Arky svým klíčem otevřel automat na limonády a udělali jsme si mejdan. Půl hodiny nebo tak nějak, víc ne, ale jak byl krátký, tak byl milý. Všichni potřásali Nedovi rukou, oznámení o přijetí na Pitt oběhlo místnost (dvakrát, tuším) a poldové, kteří byli doma, se zastavili, jen aby s ním prohodili pár slov a poblahopřáli mu.

Pak se samozřejmě znovu ozval reálný svět. Tady v západní Pensylvánii je klidno, ale ne mrtvo. V Pogus City hořela farma a na dvacíte se převrhla amenitská bryčka. Amenité jsou dost uzavřené, ale v podobném případě uvítají menší pomoc zvenčí. Kůň byl v pořádku, což bylo hlavní. Nejhorší nehody bryček se odehrávají v pátek a v sobotu večer, kdy mladší frajeři v černém mívají sklony opít se za stodolou. Někdy se z nich stanou světáci a koupí si láhev nebo bednu piva Iron City a někdy pijí vlastní, skutečně vražednou kukuřičnou kořalku, kterou byste nepřáli ani nejhoršímu nepříteli. Patří to k místnímu koloritu; je to náš svět a většinou se nám líbí, včetně amenitů s jejich velkými úhlednými farmami a oranžovými trojúhelníky na zadcích jejich malých úhledných bryček.

A vždycky je kolem toho papírování, v mé kanceláři se hromadí druhé a třetí kopie. Je to každý rok horší. Nechápu, proč jsem kdysi chtěl velet policajtům. Když to Tony Schoondist navrhl, udělal jsem zkoušku na velícího seržanta, takže nějaký důvod jsem tehdy mít musel, ale ten mi už dneska nějak uniká.

Kolem šesté jsem si vyšel ven zakouřit. Pro tenhle účel máme lavičku u parkoviště. Za ní se otvírá nádherné westernové panoráma. Na lavičce seděl Ned Wilcox se zprávou o přijetí v ruce. Po tvářích se mu koulely slzy. Podíval se na mě, pak odvrátil pohled a dlaní si promnul oči. Posadil jsem se vedle něj a přemýšlel jsem, že bych ho vzal kolem ramen, ale neudělal jsem to. Když o tomhle musíte přemýšlet, vyzní to pak falešně. Určitě. V životě jsem se neoženil a o otcovství toho vím tolik, že by se to dalo napsat na špendlíkovou hlavičku a ještě by tam zbylo dost místa na otčenáš. Zapálil jsem si cigaretu a chvíli kouřil. „To je v pořádku, Nede,“ řekl jsem po chvíli.

„Já vím,“ odpověděl hlasem, v němž dusil pláč, a pak, jako by skoro pokračoval ve větě, v myšlence, dodal: „Ne, nejní,“

Když tohle vyslovil, když řekl to nejní, uvědomil jsem si, jak zle na tom je. Něco ho praštilo do břicha. Těhle výslovnosti už se dávno zbavil, protože nechtěl, aby ho házeli do jednoho pytle s křupany ze Statlerského okresu, s pitomci z pikapů, náklad'áků a sněžných skútrů z měst jako je Patchin a Pogus City (i když jestli je Pogus City město, tak já jsem arcivévoda Ferdinand). I jeho o osm let mladší sestry už to neříkaly, zřejmě ze stejných důvodů. Neříkej nejní, nebo máma omdlí a táta spadne do kýblu s barvou. Jo, jenže jaký táta?

Mlčky jsem pokuřoval. Na vzdáleném konci parkoviště u jedné z hromad posypové soli byl shluk dřevěných budov, které potřebovaly buď opravit, nebo strhnout. Byly to baráky někdejšího autoparku. Před deseti lety přestěhoval Statlarský okres své pluhy, traktory, buldozery a válce o míli dál po silnici do nové cihlové budovy, která vypadala jako uzavřené oddělení věznice. Zůstala tu jen velká hromada soli (z které jsme si občas brali po špetkách pro vlastní potřebu) a pár sešlých dřevěných baráků. Jedním z nich byla hala B, jak bylo napsáno černými písmeny na vratech – širokých garážových vratech, která jezdila po kolejnicích. Ta písmena byla zašlá, ale čitelná. Pomyslel jsem už tehdy na Buick Roadmaster uvnitř, když jsem seděl na lavičce vedle plačícího kluka a chtěl jsem ho obejmout kolem ramen a nevěděl jsem jak? Nevím. Možná ano, ale asi nevíme o všem, co si myslíme. Freud mohl kecat ve spoustě věcí, ale v téhle ne. O podvědomí nic nevím, ale v hlavě nám určitě něco tepe, stejně jako v hrudi, a nese to s sebou nezformované, do jazyka nepřevedené myšlenky, které většinou neumíme ani přečíst. A obvykle jsou to ty důležité.

Ned potřásl dopisem. „To jemu jsem to chtěl ukázat. To on chtěl jít jako kluk na Pitt, ale nemohl si to dovolit. Kvůli němu jsem se tam hlásil, krucinál.“ Odmlka, a pak skoro neslyšně: „Tohle je na hovno, Sandy.“

„Co říkala máma, kdyžs jí to ukázal?“

Jeho smích byl zabarvený slzami, ale nepředstírány. „Nic neříkala. Vykřikla jako ženská, která v televizní hře vyhrála cestu na Bermudy. Pak se rozbřečela.“ Ned se ke mně obrátil. Slzy už ustaly, ale oči měl červené a napuchlé. Vypadal na mnohem míň než na osmnáct. Na rtech se mu na okamžik znovu objevil ten milý úsměv. „V podstatě byla bezvadná. I sestřičky byly bezvadný. Stejně jako vy. Shirley mi dala pusu... úplně mi naskočila husí kůže.“

Zasmál jsem se. Napadlo mě, že Shirley mohla taky vzrušením naskočit husí kůže. Líbil se jí, byl to hezký kluk, a mohlo ji napadnout, že by si mohla zahrát na paní Robinsonovou.*1 Zřejmě ji to nenapadlo, ale vyloučené to není. Manžel jí zmizel ze života už před dvaceti lety.

Nedův úsměv zmizel. Znovu potřásl dopisem. „Věděl jsem, že mě přijali, hned jak jsem ho vytáhl ze schránky. Nějak jsem to prostě vytušil. A najednou mi přestal chybět. Myslím strašně chybět.“

„Já vím,“ řekl jsem, ale samozřejmě jsem nic nevěděl. Můj táta ještě žil a byl to bodrý a duchaplný čtyřiasedmdesátiletý chlap. Máma byla v sedmdesátí stejná a ještě čipernější.

Ned vzdychl a odvrátil pohled od hor. „To, jak odešel, je tak hloupý,“ řekl. „Ani nemůžu vyprávět dětem, jestli nějaký budu mít, že děda padl v palbě, když se snažil zadržet bankovní lupiče nebo chlápky, co chtěli odpálit bombu na okresním soudu. Nic takovýho.“

„Ne,“ souhlasil jsem. „Nic takovýho.“

„Nemůžu ani říct, že byl neopatrný. On jenom... přijde si nějaký ožrala a prostě...“

Předklonil se a zafuněl jako stařík, kterému se sevřel žaludek. Tentokrát jsem mu aspoň položil ruku na záda. Strašně se snažil, aby se nerozbřečel, a to mě dostalo. Chtěl být za každou cenu chlap, i když těžko říct, co to znamená pro osmnáctiletého kluka.

„Nede, to nic.“

Prudce zavrtěl hlavou. „Jestli existuje Bůh, tak to musí mít nějaký důvod,“ řekl. Díval se do země. Já měl pořád ruku na jeho zádech a cítil jsem, jak se zdvihá a klesá, jako by běžel nějaký závod.

„Jestli existuje Bůh, tak k tomu musí víst nějaká nit. Jenže nevede. Aspoň já ji nevidím.“

„Jestli budeš mít děti, Nede, tak jim řekni, že děda umřel ve výkonu služby. Pak je vem sem a ukaž jim jeho jméno na plaketě, vedle těch ostatních.“

Jako by mě neslyšel. „Mívám takovej sen, blbej sen.“ Odmlčel se; zřejmě přemýšlel, jak to říct, a pak najednou vyhrkl. „Zdá se mi, že to celý byl sen. Víš, jak to myslím?“

Přikývl jsem.

„Probudím se s pláčem a rozhlídnu se po pokoji a svítí sluníčko. Ptáci zpívají. Je ráno. Zezdola cítím kafe a říkám si: „Je v pohodě. Děkuju ti, Bože, táta je v pohodě. Neslyším ho mluvit nebo tak, jen to prostě vím. A napadá mě, co to bylo za pitomost si myslet, že šel k nějakému chlápku v kamionu, aby mu dal výstrahu za utrženou gumu, a přitom ho sejmul nějaký ožrala. Tohle se člověku může zdát jen v blbým snu, kde všechno vypadá strašně skutečný... a začnu spouštět nohy z postele... někdy vidím, jak mi kotníky zalívá sluneční světlo... dokonce cítím to teplo... a pak se vzbudím doopravdy a všude je tma

a jsem zachumlanej v dece, a stejně je mi zima, až se celej třesu, a vím, že ten sen byl jen sen.“

„To je hrozný,“ řekl jsem a vzpomněl jsem si, že jako kluk jsem míval vlastní verzi téhož snu. Byl o mém psovi. Chtěl jsem to Nedovi říct, ale neřekl. Žal je žal, ale pes není táta.

„Nebylo by to tak zlý, kdybych ho měl každou noc. Pak mě napadne, že i ve spánku poznám, že nevoní kafe, že dokonce ani není ráno. Jenže on nepřichází. . . nepřichází. . . a když pak konečně přijde, znovu mě oblbne. Jsem strašně šťastnej a všechno ze mě spadne, dokonce si myslím, že bych pro něj mohl něco hezkýho udělat, třeba mu koupit tu pětku železo, kterou chce k narozeninám. . . a pak se probudím. Ten sen mě zase dostal.“

Možná to byla ta myšlenka na narozeniny, které jeho táta neoslaví ani tenhle rok, ani nikdy jindy, myšlenka, která mu spustila další slzy. „Já prostě nesnáším, když ze mě někdo dělá blbce. Je to, jako když mě pan Jones odvedl z hodiny světověch dějin, aby mi to řekl, ale ještě horší. Protože když se probudím, jsem v tý tmě sám. Pan Grenville, to je náš studijní poradce, říká, že všechno jednou přebolí, ale je to už skoro rok a já ten sen pořád mívám.“

Přikývl jsem. Vzpomněl jsem si na svého psa, kterého jednou v listopadu zastřelil nějaký lovec, jak tuhnul pod bílou oblohou, když jsem ho našel. V mém snu tam ležel vždycky jiný pes, ne můj Ten-Pound, když jsem přišel dostatečně blízko, a já cítil stejnou úlevu. Aspoň než jsem se probudil. A když jsem myslel na Ten-Pounda, vzpomněl jsem si na okamžik na maskota naší policejní stanice za starých časů. Říkali jsme mu Pan Dillon, podle televizního šerifa, kterého hrál James Arness. Pan Dillon byl moc hodný pes.

„Já ten pocit znám, Nede.“

„Vážně?“ S nadějí v očích se na mě podíval.

„Ano. A lepší se to. Věř mi, lepší se to. Ale byl to tvůj táta, ne spolužák nebo kluk od sousedů. Ten sen můžeš mít ještě příští rok touhle dobou, Občas tě může přepadnout i třeba za deset let.“

„To je strašný.“

„Ne,“ řekl jsem. „To je paměť.“

„Kdyby to aspoň mělo důvod.“ Vážně se na mě podíval. „Nějakej zatracenej důvod. Rozumíš mi?“

„Jistěže rozumím.“

„A je nějakej, co myslíš?“

Chtěl jsem mu říct, že o takových důvodech nic nevím, jen o řetězech událostí, jak se tvoří z ničeho, článek po článku; jak se vplétají do světa. Někdy se toho řetězu člověk může chytit a vytáhnout se z temného místa. Jenže většinou ho omotají. Když má kliku, jen ho uvězní. Když ne, uškrtí ho.

Přistihl jsem se, jak se znovu dívám přes parkoviště na halu B. Při pohledu na ni mě napadlo, jestli bych si dokázal zvyknout na to, co je uskladněno v jejích temnotách. Ned Wilcox si mohl zvyknout na život bez otce. Lidi si zvyknou skoro na všechno. To je asi na životě to nejlepší. Jistě, je to na něm taky to strašné.

„Sandy? Tak co myslíš?“

„Myslím, že se ptáš toho nepravého. Vím něco o práci, o naději, o šetření na ZČD.“

Usmál se. V jednotce D mluví o ZČD všichni velmi vážně, jako by to byl nějaký zvláštní policejní útvar. Ve skutečnosti je to zkratka pro „zlaté časy důchodu“. Tuším, že ji poprvé použil Huddie Royer.

„Taky něco vím o zachování navazujících důkazů, aby z tebe u soudu nějaký chytrý obhájce nemohl udělat vola. Ale mimo to už jsem jen jeden z mnoha zmatených amerických chlapů.“

„Aspoň jsi upřímnej,“ řekl.

Ale byl jsem? Nebo jsem se jen vyhýbal odpovědi na tu zatracenou otázku? Nepřipadal jsem si tehdy nijak zvlášť poctivý; cítil jsem se jako člověk, který neumí plavat a kouká na kluka, jak se zmítá v hluboké vodě. A hala B znovu přitáhla můj pohled. Je tam chladno? zeptal se táta tohohle kluka kdysi dávno, kdysi onoho dne. Je tam chladno, nebo je to jen můj pocit?

Ne, nebyl to jen pocit.

„Na co myslíš, Sandy?“

„Na nic, co by stálo za zmínku,“ odpověděl jsem. „Co budeš dělat v létě?“

„Co?“

„Co budeš dělat v létě?“ Určitě nebude hrát golf v Maine nebo jezdit na člunu na jezeře Tahoe,

stipendium nestipendium. Bude potřebovat dost peněz.

„Asi brigádu v Okresním parku oddechu,“ řekl bez nadšení. „Dělal jsem tam už loni v létě, než... vždyť víc.“

Než mu umřel táta. Přikývl jsem.

„Nedávno jsem dostal dopis od Toma McClannahana, že mi to místo drží. Psal něco o koučování Malý ligy, ale to bude jen taková třešinka na dortu. Nejspíš se budu ohánět rýčem a instalovat postřikovače stejně jako loni. Mně nevádí rytí, nebojím se ušpinit si ruce. Ale Tom...“ Místo dokončení věty jen pokrčil rameny.

Věděl jsem, že Tom je moc slušný, než aby to řekl. Existují dva typy pracovních funkčních alkoholiků: ti, kteří jsou příliš zlí, než aby padli, a ti, kteří jsou tak milí, že je ostatní lidé kryjí tak dlouho, až z toho zešílí.

Tom patřil k těm prvním. Byl posledním potomkem rodiny tlustých křupanů, jejíž kořeny sahaly do devatenáctého století. Mezi McClannahany byl jeden senátor, dva kongresmani, půl tuctu poslanců za stát Pensylvánie a bezpočet korytářů okresního formátu. Tom byl podle všeho jen zlý šéf bez ctižádosti šplhat na politický totem. Líbilo se mu říkat klukům jako Ned, klukům vychovaným ke slušnosti a úctě, kde si dřepnout a tlačit. A podle Toma si samozřejmě nikdy nedřepli pořádně a nikdy netlačili dost silně.

„Na ten dopis zatím neodpovídej,“ řekl jsem. „Zavolám mu, než odepíšeš.“

Myslel jsem, že bude zvědavý, ale jen přikývl. Díval jsem se, jak sedí se zprávou o úspěšných přijímačkách na klíně, a napadlo mě, že vypadá spíš jako kluk, kterého nepřijali na vytouženou školu, než jako ten, kterému nabídli tučné stipendium, aby ho motivovali ke studiu.

Pak mě napadlo ještě něco. Nejenže ho nepřijali na školu, ale ani do života. To nebyla pravda – ten dopis z Pittu byl jednou z věcí, která to dokazovala – ale nepochybuju o tom, že tenkrát ten pocit měl. Nevím, proč po úspěchu klesáme na duchu častěji než po neúspěchu, ale vím, že to tak je. A nezapomeňte, že mu bylo jen osmnáct, že byl v Hamletově věku, pokud kdy nějaký Hamlet existoval.

Znovu jsem se podíval přes parkoviště na halu B a znovu mě napadlo, co je to vlastně uvnitř. Nikdo z nás to pořádně nevěděl.

Nazítří ráno jsem volal plukovníku Teagueovi do Butleru, kde je naše oblastní velitelství. Vysvětlil jsem mu situaci a počkal, až zavolá on. Nejspíš volal do Scrantonu, kde si větší klobouky velcí šéfové. Netrvalo dlouho a Teague mi volal, že pro mě má dobrou zprávu. Promluvil jsem si se Shirley, i když to byla spíš formalita; měla dost ráda už tátu, ale syna přímo hýčkala.

Když Ned odpoledne po vyučování přišel, zeptal jsem se ho, jestli by se v létě nechtěl zaučovat na dispečinku – a být za to placený – místo aby poslouchal řev Toma McClannahana v parku oddechu. Vypadal překvapeně, skoro zaskočeně. Pak se potěšeně usmál. Myslel jsem, že mě obejmě. Kdybych ho předchozího dne vzal kolem ramen, místo abych na to jen myslel, určitě by mě objal. Takhle jen zaťal pěsti, přiložil si je ke tvářím a vítězně řekl „Jo!“

„Shirley se uvolila, že tě vezme do učení, a v Butleru ti to oficiálně požehnali. Jistě, není to jako házet lopatou u McClannahana, ale –“

Tentokrát mě skutečně objal a smál se přitom a mně se to líbilo. Na něco takového bych si i zvykl.

Když se otočil, stála tam Shirley mezi dvěma poldy: Huddiem Royerem a Georgem Stankowským. Všichni se tvářili velice vážně. Huddie a George vypadali v kloboucích nesmírně vysocí.

„Tobě to nevádí?“ zeptal se Ned Shirley. „Vážně ne?“

„Naučím tě všechno, co znám,“ řekla Shirley.

„Jo?“ řekl Huddie. „A co bude dělat po prvním týdnu?“

Shirley do něj šťouchla loktem. Úder přistál přímo nad pažbou jeho beretty. Huddie přehnaně hekl a zapotácel se.

„Něco pro tebe mám, chlapče,“ řekl George tiše a upřel na něj pohled, jako by Ned jel sto desítkou kolem nemocnice. Jednu ruku schovával za zády.

„A co?“ zeptal se Ned trochu nervózně. Za Georgem, Shirley a Huddiem se shromáždili další poldové z jednotky D.

„Nikdy to neztrat,“ řekl Huddie tiše a vážně.

„Ale co? Co je to?“ Tak neklidného jsem ho ještě neviděl.

George mu podal bílou krabičku. Ned se na ni podíval, pak se rozhlédl po policistech a nakonec krabičku otevřel. Byla v ní plastová hvězda s vytištěným nápisem STARÝ POLICAJTSKÝ PES.

„Vítám tě v jednotce D, Nede,“ řekl George. Pokusil se zachovat si vážnou tvář, ale nedokázal to. Rozkuckal se a vzápětí už se všichni smáli a řadili, aby mohli Nedovi potřást rukou.

„To je fakt vtipný,“ řekl, „fakt k popukání.“ Usmíval se, ale já viděl, že má zase na krajíčku. Ty slzy nebylo vidět, ale byly tam. Myslím, že Shirley Pasternaková to cítila taky. A když se kluk omluvil, že si musí odskočit, hádám, že se šel buď srovnat, nebo ujistit, že se mu to nezdá, nebo obojí. Někdy, když je všechno špatně, dostane se nám pomoci, kterou jsme vůbec nečekali. A někdy to pořád nestačí.

Bylo skvělé, že tam Ned to léto byl. Všichni ho měli rádi a on tam taky chodil rád. Zvláště se mu líbilo na dispečinku se Shirley. Někdy jen probírali kódy, ale většinou ho učila správně odpovídat a umět si poradit s několika hovory najednou. Brzy v tom byl moc dobrý a pohotově poskytoval informace hlídkovým vozům v terénu, na počítačové klávesnici hrál jako na hospodském pianu, spojoval se podle potřeby s ostatními jednotkami, třeba po řadě prudkých bouří, které se přehnalý západní Pensylvánii koncem června. Bohudík nepřišla žádná tornáda, ale foukal silný vítr, padaly kroupy a blýskalo se.

Panice podlehl jen jednou, to bylo o den dva později, kdy před okresním soudcem ve Statleru začal vyvádět nějaký cvok. Zuřivě pobíhal, rval ze sebe šaty a sprostě soudci nadával; ty nadávky mám zaznamenané v jednom hlášení. Volali kvůli tomu čtyři poldové – dva, kteří už byli na místě, a dva, kteří tam spěchali. Zatímco Ned přemýšlel, co s tím, volal jeden polda z Butleru, že je na devětadevadesátce a vysokou rychlostí pronásleduje... prásk. Spojení bylo přerušeno. Ned předpokládal, že se ten polda převrátil v autě, a předpokládal správně (byl to nováček a vyvázl zdravý, ale hlídkový vůz byl zničený a pronásledovaný podezřelý unikl). Ned začal volat Shirley a couval od počítače, telefonu a mikrofonu, jako by se najednou rozzhavily. Shirley ho rychle zastoupila, ale i přesto si našla čas, aby ho spěšně objala a políbila na tvář. Nedošlo k žádnému úmrtí ani ke zranění a cvoka odvezli do statlerské nemocnice na pozorování. To bylo jedinkrát, co jsem viděl Neda zmateného, ale rychle se z toho otřepal. A poučil.

Celkově jsem s ním byl velmi spokojený.

Shirley se taky líbilo ho učit. To ostatně nebylo žádné překvapení. Už předvedla, že je ochotná riskovat své místo, když ho nechala pracovat bez úředního posvěcení. Dobře věděla – stejně jako my všichni – že Ned nemá v úmyslu budovat si policejní kariéru, nikdy nic podobného ani nenaznačil, ale to bylo Shirley jedno. A jemu se líbilo být s námi. To jsme taky věděli. Měl rád ten tlak a napětí, které s sebou ta práce nesla. Bylo tu to jedno pochybení, to je pravda, ale já byl vlastně rád, že jsem byl jeho svědkem. Bylo dobré vědět, že to pro něj není jako počítačová hra; chápal, že po své elektronické šachovnici pohybuje skutečnými lidmi. A kdyby mu Pitt nevyšel, kdo ví? Už teď byl lepší než Matt Babicki, Shirleyin předchůdce.

Začátkem června – mohl to být na den přesně rok, co mu zabili tátu – ke mně přišel kvůli hale B. Ozvalo se zaklepání na dveře, které nechávám většinou otevřené, a když jsem vzhlédl, stál tam v tričce bez rukávů s nápisem Steelers a starých modrých džínách. Ze zadních kapes mu koukaly úklidové hadry. Okamžitě jsem věděl, o co jde. Možná podle těch hadrů, možná podle něčeho, co měl v očích.

„Myslel jsem, že máš dneska volno, Nede.“

„Jo,“ řekl a pokrčil rameny. „Chtěl jsem jen trochu poklidit. A... no... jestli si půjdeš zakouřit, rád bych se tě na něco zeptal.“ Podle hlasu byl pěkně vzrušený.

„Není vhodnější chvíle,“ řekl jsem a vstal.

„Určitě? Jestli máš nutnou práci –“

„Nemám,“ zalhal jsem. „Jdeme.“

Bylo časně odpoledne poměrně typického letního dne v podhůří Short Hills v kraji amenitů: zataženo a horko, umocněné velkou vlhkostí. Zamlžený obzor dělal z naší části světa, která mi obvykle připadá velká a výrazná, malou vybledlou zemičku, jako když vyblednou barvy na staré fotografii. Ze západu k nám doléhalo vzdálené hřmění. V době večere by mohla přijít další bouřka – od poloviny června tu

máme snad tři do týdne – ale teď bylo cítit jen to horko a vlhko, které z vás začalo ždímat pot ve chvíli, kdy jste vyšli z klimatizované místnosti.

Před vraty haly B stály dva kbelíky – jeden s mýdlovou vodou a jeden s vodou na opláchnutí. Z jednoho trčela stěrka. Curtův chlapec byl důkladný. Na kuřácké lavičce teď seděl Phil Candleton. Když jsme procházeli kolem něj, věnoval mi vědoucný pohled.

„Myl jsem okna na stanici,“ vysvětloval mi Ned, a když jsem skončil, odnesl jsem ty kýble sem, že je vyleju.“ Ukázal na zaplevelený úhor mezi halou B a halou C, kde se válelo několik zrezivělých radlic od pluhů a pár pneumatik ze starých traktorů. „Pak jsem si řekl, a co, než tu vodu vyleju, tak jednou přetáhnu ty okna tady. U haly C byly hnusně špinavý, ale u haly B byly docela čisté.“

To mě nepřekvapilo. O malá okna v průčelí haly B se staraly dvě (možná dokonce tři) generace poldů, od Jackieho O'Hary po Eddieho Jacoboise. Vzpomínám si, že jsem viděl kolegy u těch posuvných vrat; stáli tam jako děti při nějakém děsivém cirkusovém vystoupení. Shirley tam chodila taky, stejně jako její předchůdce Matt Babicki; přistupte blíž, milánkové, pojďte se podívat na živého krokodýla. Všimněte si těch zubů, jak se mu blýskají.

Nedův táta šel jednou dovnitř s lanem kolem pasu. U toho jsem byl. Huddie, ten samozřejmě taky, a Tony Schoondist, starý velící seržant. Tony, jehož příjmení nedokázal nikdo správně napsat, protože se podivně vyslovovalo (Šeindynks), byl už čtyři roky v domově s pečovatelskou službou, když u nás začal Ned oficiálně pracovat. Halu B nás navštívila většina. Ne proto, že bychom chtěli, ale proto, že jsme čas od času museli. Z Curtise Wilcoxe a z Tonyho Schoondista se stali odborníci (na roadmaster místo na rhodes) a Curt v hale pověsil kulatý teploměr s velkými číslicemi, které se daly přečíst zvenčí. Stačilo si opřít čelo o jednu ze skleněných tabulek, které se táhly po celé délce posuvných vrat ve výšce necelých sto sedmdesáti centimetrů, a odstínit si pohled rukama. To bylo jediné čištění těch oken do doby, než se u nás objevil Curtův kluk – občasné ohlazení čely těch, kteří se přišli podívat na živého krokodýla. Nebo, chceme-li být doslovní, na zastřený obrys něčeho, co skoro vypadalo jako buick osmiválec. Zastřený proto, že jsme přes něj přetáhli plachtu jako přes mrtvolu. Plachta občas sklouzla. Neměla k tomu žádný důvod, ale čas od času sklouzla. Buick taky nebyl žádná mrtvola.

„Podívej se na něj!“ řekl Ned, když jsme se tam dostali. Chrlič slova jako nadšené malé dítě. „To je nádherný starý auto, co? Ještě hezčí než tátův bel air. Je to buick, to se dá poznat podle tvaru oken a podle masky. Někdy z půlky padesátých let, co myslíš?“

Podle Tonyho Schoondista, Curtise Wilcoxe a Ennise Raffertyho to byl model '54. Tedy aspoň tak vypadal. Ve skutečnosti to žádný model '54 nebyl. Nebyl to ani buick. Nebylo to dokonce ani auto. Bylo to něco jiného, jak jsme říkali v dobách promarněného mládí.

Ned mezitím překotně pokračoval.

„Je skoro jako nový, to vidíš i odsud. Je to strašně divný, Sandy. Když jsem ho poprvé uviděl, připadal mi jako nějaká hromada. To proto, že na něm byla ta plachta. Začal jsem umejvat okna a ozval se takovej zvuk, vlastně dva zvuky, svist a pak zadunění. Když jsem umejval ty okna, tak ta plachta sklouzla! Jako by se mi to auto chtělo ukázat nebo co. Tak je to divný, nebo to není divný?“

„Je to dost divný, to jo,“ přisvědčil jsem. Opřel jsem se čelem o sklo (jako už tolikrát předtím) a odstínil si pohled rukama, abych se zbavil odlesků toho pošmourného dne. Ano, vypadalo to jako starý buick, ale skoro jako nový, jak řekl ten kluk. Mělo to výraznou masku buicků z padesátých let, která vypadala jako chromovaná tlama krokodýla. Gumy s bílými bočnicemi. Ozdobné kryty kol – jo, chlapče, říkávali jsme, má to voko. Při pohledu do příšeří haly B byste nejspíš řekli, že je černý. Ve skutečnosti byl tmavomodrý.

Buick dělal ve čtyřiapadesátém model Roadmaster v temné modři – Schoondist to ověřil – ale ne v téhle konkrétní podobě. Tahle barva vypadala plasticky šupinkovitá, jako u vylepšeného polozávodního auta hýčkaného majitelem.

Tam uvnitř je krajina zemětřesení, řekl Curtis Wilcox.

Odskočil jsem od okna. Mohl být mrtvý, jak chtěl, ale promluvil mi přímo do levého ucha. On nebo něco jiného.

„Co je ti?“ zeptal se Ned. „Vypadáš, jako bys viděl ducha.“

Slyšel, řekl jsem málem. Ale ve skutečnosti jsem řekl: „Nic.“

„Určitě? Vždyť jsi nadskočil.“

„Asi se mi něco zdálo.“

„Víš něco o tom autě? Čí je?“

To byla otázka. „Nevím,“ řekl jsem.

„Tak proč tam jen tak stojí ve tmě? Já kdybych měl takovej bourák – a navíc veterána! – v životě bych ho nenechal stát ve špinavý starý kůlně.“ Pak ho něco napadlo. „Vypadá jako auto nějakýho mafiána. Sloužilo jako důkaz v nějakým případu?“

„Dá se říct, že bylo zpětně odkoupeno. Nebo služebně zapůjčeno.“

Tak jsme tomu říkali my. Nic moc, ale jak jednou prohlásil sám Curtis, člověku stačí jeden hřebík, aby si na něj pověsil klobouk.

„Jak zpětně odkoupeno?“

„Za cenu benzínu v nádrži – tedy za sedm dolarů.“ Nějak jsem se nedokázal přimět říct mu, kdo si ho takhle půjčil.

„Za sedm dolarů? Jenom?“

„Někdy ti stačí jeden hřebík, aby sis na něj pověsil klobouk.“

Zmateně se na mě podíval. Mlčky jsem mu pohled opětoval.

„Můžem jít dovnitř?“ zeptal se po chvíli. „Podívat se na něj blíž?“

Opřel jsem čelo o sklo a podíval se na teploměr zavěšený na trámu, kulatý a hladký jako měsíc. Tony Schoondist ho koupil ve statlerském obchodě Skutečné hodnoty a zaplatil ho z vlastní kapsy, ne z peněz jednotky D na drobná vydání. A Nedův táta ho pověsil na trám. Jako klobouk na hřebík.

Přestože venku, kde jsme stáli, muselo být skoro třicet stupňů, a každý ví, že ve špatně větraných kůlnách a stodolách bývá teplota ještě vyšší, velká červená ručička teploměru ukazovala třináct.

„Dneska ne,“ řekl jsem.

„Proč ne?“ A pak, jako by si uvědomil, že to vyznělo nezdvořile, možná až drze: „Je na tom něco špatnýho?“

„Teď zrovna to není nejbezpečnější.“

Chvíli se na mě zkoumavě díval.

Z obličejů mu vyzařoval živý zájem a zvědavost a on se znovu stal tím chlapcem, kterého jsem od jeho prvního příchodu na stanici vídal tak často, tím chlapcem, kterého jsem nejlíp prohlédl toho dne, kdy ho přijali na Pitt. Chlapcem, který seděl na kuřácké lavičce a po tvářích se mu koulely slzy, chlapcem, který chce vědět stejně jako každé dítě v dějinách lidstva, jehož milovaná postava byla náhle stržena z jeviště, proč se to stalo, jestli to má nějaký důvod, nebo je to celé nějaká šílená ruleta. A pokud to žádný důvod nemá, jak to unese.

„Jedná se o mého tátu?“ zeptal se. „Bylo to tátovo auto?“

Ne, nebylo to tátovo auto... jak by mohlo být, když to žádné auto není. Ano, bývalo to tátovo auto. A moje... Huddieho Royera... Tonyho Schoondista... Ennise Raffertyho. Ennise možná nejvíc. Ennise způsobem, jemuž jsme se nemohli vyrovnat. Nechtěli vyrovnat. Ned se ptal, komu to auto patřilo, a já myslím, že správná odpověď je jednotce D Pensylvánské státní policie. Patřilo všem poldům minulosti i současnosti, kteří kdy věděli, co máme v hale B. Ale většinu let, která buick strávil v naší péči, byl zvláštním vlastnictvím Tonyho a Nedova táty. Oni byli jeho poručníky, badateli oboru Roadmaster.

„Nebylo tak docela tátovo,“ řekl jsem u vědomí, že jsem váhal příliš dlouho. „Ale věděl o něm.“

„A co jako? A věděla to máma taky?“

„Dneska o něm neví nikdo kromě nás,“ řekl jsem.

„Myslíš jednotku D.“

„Jo. A tak to taky zůstane.“ V ruce jsem držel zapálenou cigaretu, na kterou jsem skoro zapomněl. Pustil jsem ji na štěrku a rozdrtil patou. „Je to naše věc.“

Zhluboka jsem se nadechl.

„Ale jestli to chceš opravdu vědět, řeknu ti to. Jsi teď jeden z nás... v každém případě se na tuhle práci hodíš.“ To říkával jeho táta taky – pořád, a takové věci vám utkví v paměti. „Můžeš tam dokonce jít a podívat se.“

„Kdy?“

„Až stoupne teplota.“

„Já ti nerozumím. Co s tím má společného teplota?“

„Dneska končím ve tři,“ řekl jsem a ukázal na lavičku. „Tamhle se setkáme, jestli nebude pršet. Když bude, půjdeme nahoru nebo do restaurace Country Way, když budeš mít hlad. Myslím, že táta by chtěl, abys to věděl.“

Byla to pravda? To jsem skutečně nevěděl. Ten popud říct mu to však byl dostatečně silný, abych ho mohl považovat za intuici, možná dokonce za příkaz ze záhrobí. Nejsem nábožensky založený člověk, ale v takovéhle věci věřím. A vzpomněl jsem si, jak starousedlíci říkávali „Co tě nezabije, to tě posílí“.

Je znalost věci skutečně posilující? Podle mé zkušenosti nemusí, ale nechtěl jsem, aby Ned šel v září na Pitt takový, jaký byl v červenci, se svou slunečnou povahou, která poblikávala jako nedotažená žárovka. Podle mého názoru měl nárok znát některé odpovědi. Někdy žádná odpověď neexistuje, to já vím, ale chtěl jsem to zkusit. Cítil jsem, že to musím zkusit bez ohledu na rizika.

Krajina zemětřesení, řekl mi Curtis Wilcox do ucha. Tam uvnitř je krajina zemětřesení, tak buď opatrný.

„Zase se ti něco zdálo, Sandy?“ zeptal se mě Ned.

„Nevím sice co,“ řekl jsem, „ale asi se mi opravdu něco zdálo.“

Nepršelo. Když jsem vyšel ven, abych se s Nedem setkal na lavičce, která stála přes parkoviště proti hale B, seděl na ní Arky Arkanian, kouřil a mluvil s Nedem o tom, jak si stojí Piráti.

Když jsem k nim došel, Arky se začal chystat k odchodu, ale řekl jsem mu, ať zůstane. „Chci říct Nedovi o tom buicku, který máme tamhle,“ pokývl jsem hlavou k hale. „Kdyby chtěl zavolat lidi v bílých pláštích, protože velící seržant jednotky B přišel o rozum, můžeš mě podpořit. Koneckonců jsi tu byl.“

Arkymu zmizel úsměv z tváře. Ocelově šedé vlasy se mu v horkém vánku, který se náhle zdvihl, rozlétly kolem obličeje. „Myslíš, že je to dobrý nápad, seržo?“

„Kdo je zvědavý, bude brzo starý,“ řekl jsem, „ale –“

„– poznáním zase omládne,“ dokončila Shirley zpoza mých zad. „Jak říkával Curtis Wilcox. Můžu se k vám připojit? Nebo tu dneska máte výlučně pánský klub?“

„Na kuřácké lavičce neexistuje žádná diskriminace,“ řekl jsem. „Pojď k nám, prosím.“

Shirley měla stejně jako já po směně. Na dispečinku ji vystřídala Steff Colucciová. Posadila se vedle Nedá, usmála se na něj a vytáhla z kabelky balíček parlamentek. Psal se rok 2002 a všichni jsme už léta věděli, že se tím zabýváme. Úžasné. Ale vzhledem k tomu, že žijeme ve světě, kde opilec může zabít poldu u kamionu a kde se u skutečné benzinové pumpy občas objeví iluzorní buick, možná ne zas tak úžasné. V každém případě to nebylo nic, čím bych se v tu chvíli chtěl zabírat.

V tu chvíli jsem chtěl vyprávět příběh.

TEHDY

V roce 1979 byla benzinová stanice Jenny na křižovatce státní silnice číslo 32 a Humboldt Road ještě otevřená, ale potácela se v krizi. Nakonec OPEC zničila všechny malé pumpy. Mechanik a majitel Herbert „Hugh“ Bossey byl toho dne v Lassburgu na zubařské prohlídce – na snickers a RC colu byl Hugh Bossey kanón. KÚLI BOLENÍ ZUBŮ TU DNESKA NEJNI MECHANIK, hlásala cedulka přilepená za oknem dílny. Pumpař byl zkrachovalý středoškolák Bradley Roach, kterému bylo sotva dvacet. Tenhle kluk po dvaadvaceti letech a nepočítaných tisících piv zabil tátu kluka, který tehdy ještě nebyl na světě. Narazil ho svým vozem na bočnici kamionu, až se otočil, rozhodil ruce a odletěl téměř stažený z kůže do křoví. Zakrvácené šaty zůstaly ležet na silnici, obrácené naruby jakýmsi záhadným trikem. Jenže to všechno se teprve mělo stát. Ted' jsme v minulosti, v magické zemi Tehdy.

Jednoho červencového dopoledne kolem desáté hodiny seděl Brad Roach v kanceláři pumpy Jenny s nohama na stole a četl si Inside View. Na titulní straně byl obrázek létajícího talíře, který se zlověstně vznášel nad Bílým domem.

Když přes vzduchovou hadici na asfaltu přejely pneumatiky nějakého vozu, v dílně se rozezněl zvonek. Brad se na vůz podíval – byl to ten, který měl strávit dlouhá léta v příšeří haly B – a viděl, jak zajíždí k druhému ze dvou čerpadel, na kterém byl nápis HI TEST.

Byl to nádherný tmavomodrý buick, starý (měl velkou chromovanou masku a kruhové boční průduchy), ale v dokonalém stavu. Barva se třpytila, čelní sklo se třpytilo, chromované boční lišty se třpytily. Ještě než řidič otevřel dveře a vystoupil, Bradley Roach tušil, že tu něco nehraje. Jenom nevěděl co.

Odhodil noviny na stůl (v první řadě by si je vůbec nesměl vytáhnout ze zásuvky, kdyby majitel neplatil ve městě za svou náklonnost ke sladkostem) a vstal právě ve chvíli, kdy řidič roadmasteru čekajícího za stojany otevřel dvířka a vystoupil.

Předešlou noc silně přšelo a silnice byly ještě navlhle (na nižších místech západní části městečka Statler stále pod vodou), ale kolem osmé se ukázalo slunce a v deset už byl jasný a teplý den. Muž, který vystoupil z vozu, měl přesto černý plášť do deště a široký černý klobouk. „Vypadal jako špion ze starýho filmu,“ řekl Brad Ennisi Raffertymu asi hodinu nato. Připadalo mu, že se vyjádřil velmi poeticky. Plášť do deště byl ve skutečnosti tak dlouhý, že se málem coural po asfaltu s oky kaluží, a vlál za řidičem, který kráčel k budce kanceláře, za níž šuměl Redfernský potok. Ten se lijákem předchozí noci nádherně vzedmul.

Brad si myslel, že si muž v černém kabátě a měkkém klobouku jde ulevit, a zavolal na něj: „Dveře umývárny jsou otevřené, pane... kolik toho tryskovýho paliva budete chtít?“

„Plnou,“ řekl zákazník. Jeho hlas se Bradu Roachovi moc nelíbil. Jak řekl později policistům, ten chlap mluvil, jako by měl plnou hubu rosolu. Brad byl rozhodně v poetickém rozpoložení. Možná s tím měla co dělat Hughova celodenní nepřítomnost.

„Mám zkontrolovat volej?“ zeptal se Brad. To už byl zákazník na rohu malé bílé budky. Podle toho, jak rychle šel, Brad soudil, že musí rychle vyklopit písek. Muž se však zastavil a maličko se potočil k Bradovi. Ten i tak zahlédl sinalý, téměř voskový srpek tváře, temné mandlovité oko, v němž nebylo vidět bělmo, a černou kadeř, která mu spadala podél podivně tvarovaného ucha. Na to ucho si Brad pamatoval nejlíp, vybavoval si ho naprosto jasně. Něco ho na něm silně znepokojovalo, ale nedokázal vysvětlit co. Poezie ho v tomto bodě nechala na holičkách. Jako by bylo rozteklý, jako by ten chlap byl ve vohni, to bylo to nejlepší, na co se zmohl.

„Oleje mám dost,“ řekl muž v černém pláští a klobouku svým přidušeným hlasem a v jediném netopýřím zavření černé látky zmizel za rohem. K podivnému hlasu – nepřijemnému a zahleněnému – měl ten člověk přízvuk, který v Bradu Roachovi vyvolal vzpomínku na starý seriál Rocky a Bullwinkle*2, v němž Boris Badinoff říká Nataše Musíme satrset lóza und feferku!

Brad se vydal k buicku, líně se přešoural podél jeho boku, který byl blíž ke stojanu (řidič zaparkoval nedbale, nechal spoustu místa mezi vozem a ostrůvkem), a jednou rukou se v chůzi dotýkal chromované boční lišty a laku. Ten dotyk byl spíše obdivný než drzý, ačkoli trocha neškodné drzosti v něm být mohla; Bradley byl tehdy mladík a jako takový byl stále v povznesené náladě. Vzadu u víčka plicního otvoru nádrže se zastavil. Víčko tam sice bylo, ale poznávací značka ne. Nebyl tam dokonce ani její držák, ani díry po šroubcích v místech, kde značka běžně bývá.

Vtom si Bradley uvědomil, co mu připadalo divné, jakmile uslyšel zvonek a poprvé se podíval na auto. Nemělo na čelním skle ani žádnou nálepku technické kontroly. No, do toho, že auto nemělo vzadu značku a na skle nálepku mu nic nebylo; buď ho kousek dál po silnici chytne státní polda z jednotky D... nebo ne. Ať tak nebo tak, Bradovým úkolem je doplnit benzin.

Otočil kličkou na boku stojanu s hi-testem, aby vynuloval číselník, zasunul hubici do otvoru a nastavil automatické plnění. Zvonek u pumpy se rozezněl a Brad při jeho zvuku došel ke dveřím řidiče, a dokončil tak okružní cestu kolem vozu. Díval se přitom dovnitř levými okénky a interiér mu na téměř luxusní vůz padesátých let připadal mimořádně strohý. Čalounění sedadel bylo obyčejně hnědé, stejně jako čalounění stropu. Zadní sedadlo bylo prázdné, přední sedadlo bylo prázdné a na podlaze se nic neválelo – ani obal od žvýkaček, natožpak mapa nebo zmačkaná krabička od cigaret. Volant byl zřejmě intarzovaný. Bradleyho napadlo, jestli to patřilo k tomuhle modelu, nebo jestli to bylo na zvláštní přání zákazníka. Vypadalo to nóbl. A proč byl tak velký? Kdyby z něj čněly paprskovité rukojeti, mohl patřit milionářské jachtě. Na jeho uchopení musel člověk roztáhnout ruce téměř do šíře hrudníku. Musel být vyrobený na zakázku a podle Brada nebyl moc pohodlný na dlouhé cesty. Ani trochu pohodlný.

I na palubní desce bylo něco zvláštního. Vypadala jako z ořechového dřeva a chromované kontrolky a topení, rádio a hodiny vypadaly normálně... tedy aspoň byly na správných místech... i klíček zapalování

byl na správném místě (nějakej důvěřivej, ne? pomyslel si Brad), a přesto na jejich uspořádání bylo něco velice zvláštního. Jenže těžko říct co. Brad znovu loudavě došel k předku vozu, pokochal se rozšklebenou chromovanou maskou vozu (ta maska dělala buick; aspoň ona za ty peníze stála) a ověřil si, že na čelním skle skutečně chybí nálepka technické kontroly, ať už z Pensylvánie nebo z jiného státu. Žádná nálepka tam opravdu nebyla. Majitel vozu zjevně nebyl členem klubů AAA, Elks, Lions nebo Kiwanis. Nesponzoroval Pitt ani Penn*3 a jeho vůz nebyl pod ochranou Moparu nebo starého dobrého Rustyho Jonese.*4

A stejně to byl parádní bourák... i když šéf by mu řekl, že jeho úkolem je rychle plnit nádrže, ne obdivovat auťáky. Buick spolykal za sedm dolarů benzínu, než čerpadlo vypnulo. To bylo tehdy hodně benzínu, když se dal galon hi-testu koupit za sedmdesát centů. Buď byla nádrž skoro prázdná, už když muž v černém plášti s vozem vyjel, nebo ujel velkou vzdálenost.

Pak Bradley usoudil, že ta druhá možnost musí být pitomost. Silnice byly stále vlhké, v nižších polohách zaplavené vodou, proboha, ale na modrém povrchu buicku nebyl ani kousíček bahna, ani cákanec. A na těch bílých bočnicích luxusních širokých pneumatik ani šmouha. To Bradleymu Roachovi připadalo naprosto nemožné. Nic mu do toho samozřejmě nebylo, ale mohl upozornit na chybějící nálepku. Třeba by to něco hodilo. Možná na kartonek piva. Chybělo mu pořád šest nebo osm měsíců, aby si ho mohl legálně koupit, ale když byl člověk dostatečně odhodlaný, našly se způsoby a prostředky, jak to zařídit, a Bradley byl dostatečně odhodlaný už tehdy v raném věku.

Vrátil se do kanceláře, posadil se, vzal si Inside View a čekal, až se vrátí muž v černém plášti. Na tak dlouhý kabát byl zatraceně horký den, o tom nemohlo být pochyb, ale tohle už měl Brad vyřešené. Ten chlap byl TK, jen trochu jiný než ti z okolí Statleru. Zřejmě z jiné sekty, která povolovala řízení auta. TK říkal Bradley a jemu podobní amenitům. Znamenalo to „totální kretén“.

Když za čtvrt hodiny Bradley dočetl článek „Měli jsme návštěvu“ od odborníka na UFO Richarda T. Rumsfelda (vysloužilého vojáka) a pozorně prozkoumal blondýnu na čtvrté stránce, která v podprsence a kalhotkách muškařila na horském potoce, uvědomil si, že pořád ještě čeká. Ten chlap určitě nezdrhl proto, aby ušetřil pár drobných; ten chlap byl nepochybně milionář.

Brad se usmál při představě, jak milionář trůní v přišetí na míse pod zrezivělými trubkami (jediná žárovka shořela před měsícem a ani Bradley, ani Hugh se ještě nedostali k tomu, aby ji vyměnili) a černým pláštěm zametá myši výtrusy. Znovu si vzal noviny. Našel si stránku v tituly, která mu vydržela na dalších deset minut (některé byly tak legrační, že si je Brad přečetl třikrát nebo dokonce čtyřikrát). Pak odhodil noviny na stůl a podíval se na hodiny nade dveřmi. U čerpadel se třpytil ve slunci Buick Roadmaster. Uplynulo už půl hodiny, kdy na něj jeho řidič přes rameno zavolal tím svým podivným hlasem „Oleje mám dost!“ a ve víru černé látky zmizel za rohem. Byl vůbec TK? Řídí vlastně někdo z nich auto? Brad si to nemyslel. Všichni TK si myslí, že všechno, co má motor, je dílem Satanovým, ne?

No dobře, možná že nebyl TK. Ale ať už byl, co byl, proč se nevrátil?

Najednou mu představa toho člověka na chmurném bezbarvém trůnu poblíž naftového stojanu tak legrační nepřipadala. Pořád v něm přetrvávala představa pláště spadajícího na špinavé linoleum kolem mužových nohou se spuštěnými kalhotami, ale teď už se mu rýsovala i skloněná hlava s bradou opřenou o prsa a černý klobouk (který ve skutečnosti vůbec nevypadal amenitsky) zakrývající oči. Nehejbe se. Nedejchá. Nesere, je mrtvej. Kleplo ho, nebo tak něco. Když mohl při vykonávání velké potřeby zařvat Král rokenrolu, tak při tom může skápnout každý.

„Ne,“ řekl tiše Bradley Roach. „Ne, to není... přece by... ne!“

Vzal si noviny a pokoušel se číst článek o létajících talířích, které nás sledují, ale nedokázal si převést slova do soudržných myšlenek. Odložil noviny a vyhlédl ze dveří. Buick se stále třpytil ve slunci.

Po řidiči ani památky.

Půl hodiny... ne, teď už pětatřicet minut. Do psí díry. Uplynulo dalších pět minut a Brad se přistihl, jak trhá noviny na proužky a hází je do odpadkového koše, kde se vrší jako nervózní konfety.

„Kurva,“ řekl a vstal. Vyšel ven a zabočil za roh malé bílé kostky z tvárnice, kde pracoval od doby, kdy ho vyhodili ze střední školy. Záchody byly vzadu, na východní straně. Brad se nemohl rozhodnout, co řekne – Pane, nestalo se vám něco? – nebo humorně – Pane, mám tu dělbuch, kdybyste potřeboval Jak se ukázalo, žádnou z těch pečlivě volených vět nakonec nepotřeboval.

Dveře pánského záchodu měly rozbitý zámek, takže se mohly rozlétnout při každém silnějším nárazu větru, pokud nebyly zevnitř zajištěné zástrčkou, takže pokud na toaletě nikdo nebyl, Brad a Hugh zajišťovali dveře kusem složené lepenky, kterou vepali do mezery. Kdyby byl ten chlap z buicku uvnitř, buď by měl složenou lepenku s sebou (a zřejmě by ji nechal při úkonu ležet na umyvadle vedle kohoutku), nebo by se válela na betonovém schůdku u dveří. Ta druhá možnost je častější, jak Brad později sdělil Ennisi Raffertymu; když zákazník odejde, vždycky s Hughem dávají lepenkový klín zpátky na místo. A taky většinou musí spláchnout. Lidi jsou na tohle lajdáci, když jsou mimo domov. Lidi jsou přímo prasata, když jsou mimo domov.

Jenže teď čněl lepenkový klín z mezery mezi dveřmi a zárubní, hned nad zámkem, kde působil nejúčinněji. Přesto Brad dveře otevřel, aby se přesvědčil. Klín chytil obratně v letu – stejně obratně, jako se v pozdějších letech naučil otvírat pivní lahve o kličku u dveří spolujezdce svého vlastního buicku. Kabinka byla prázdná, přesně jak tušil. Žádné známky po použití toalety. Vždyť ani neslyšel spláchnutí, když si v kanceláři četl noviny. A v umyvadle se rzivými skvrnami ani kapička vody.

Brada napadlo, že ten člověk nešel za roh na záchod, ale podívat se na Redfernský potok, který kolemjdoucímu skutečně za pohled (nebo i za snímek starým kodakem) stál, chráněný ze severní strany Statlerskými útesy a se všemi těmi vrbami, které vlály zelení jako vlasy mořské víly (v tom klukovi opravdu dřímá básník, hotový Dylan McYeats). Jenže ani vzadu nebylo po řidiči buicku ani památky; v plevelu se tam válely jen vyhozené části aut a několik starých traktorových os, které připomínaly zrezivělé kosti.

Potok bublal z plných plic, byl široký a zpěněný. Mohutnost jeho toku byla samozřejmě dočasná – povodně v Pensylvánii jsou zpravidla jarní záležitosti – ale toho dne byl běžně ospalý Redfernský potok slušně rozjetý.

Při pohledu na vzdmutou hladinu vytanula Bradleymu Roachovi v mysli děsivá možnost. Změřil si strmý svah až k vodě. Tráva byla stále navlhlá deštěm a zřejmě zatraceně kluzká, zvláště když tam ten nic netušící TK zabrousil v botách s kluzkými koženými podrážkami. Když Brad uvážil tohle, možnost se v jeho mysli zakalila téměř v jistotu. Nic jiného nevysvětlovalo nepoužitý hajzl a auto u stojanu s hi-testem, s plnou nádrží a připravené k jízdě, klíček stále v zapalování.

Starý pan Buick Roadmaster se šel mrknout na Redfernský potok, pošetile se odvážil na strmý břeh, aby měl ještě lepší výhled... a pak šup, a bylo po ptákách.

Bradley sám sešplhal až k vodě a bez ohledu na své sportovní boty několikrát také uklouzl, ale neupadl, protože si zvolil takovou cestu, aby měl vždycky po ruce nějaký kus šrotu, kterého by se mohl zachytit, kdyby ztratil balanc. U potoka nebylo po muži ani vidu, ani slechu, ale když se Brad podíval po proudu, uviděl, že necelých dvě stě metrů od něj se ve větvích padlé břízy něco zachytilo. Poskakovalo to nahoru a dolů. Bylo to černé. Mohl to být plášť pana Buicka Roadmastery.

„A kurva,“ řekl Brad a pospíchal do kanceláře, aby zavolal jednotku D, která byla k pumpě nejmíň o tři kilometry blíž než místní policejní stanice. A tak

TEĎ: Sandy

„jsme se tam dostali,“ řekl jsem. „Shirleyin předchůdce se jmenoval Matt Babicki. Zavolal Ennisovi Raffertymu –“

„Proč zrovna Ennisovi, Nede?“ zeptala se Shirley. „Ale rychle.“

„NDHV,“ odpověděl okamžitě. „Nejbližší dostupný hlídkový vůz.“ Ale nemyslel na to a vůbec se na ni nepodíval. Visel očima na mně.

„Ennisovi bylo pětapadesát a těšil se do důchodu, kterého si nikdy neužil,“ řekl jsem.

„A můj táta byl s ním, že jo? Byli partáci.“

„Ano,“ odpověděl jsem.

Bylo toho ještě spousta k vyprávění, ale nejdřív se musel dostat přes tuhle první část. Mlčel jsem a nechal jsem ho, aby si zvykl na myšlenku, že jeho táta a Roach, muž, který ho zabil, kdysi stáli proti sobě a bavili se jako normální lidé. Curtis tehdy naslouchal vyprávění Bradleyho Roache a do poznámkového bloku zaznamenával časové údaje. Ned už znal běžný postup, jakým začínáme pracovat na případech.

Napadlo mě, že tohle už v tom klukovi zůstane bez ohledu na to, co dalšího mu ještě musím říct, bez ohledu na to, jak divoké a zmatené se vyprávění může stát. Jak absurdní je představa vraha a jeho oběti, kteří spolu stojí necelé čtyři minuty svižné chůze od místa, kde se jejich životy měly za dvaadvacet let znovu osudově protnout, tentokrát ovšem s následkem smrti.

„Kolik mu bylo?“ téměř zašeptal Ned. „Myslím tátovi, kolik mu bylo v ten den, o kterém mluvíš?“

Myslím, že si to mohl spočítat sám, ale na to byl moc ohromený. „Čtyřadvacet,“ řekl jsem. Bylo to snadné. Krátký život usnadňuje počítání. „Byl tehdy v jednotce asi rok. Sloužilo se stejně jako dneska, dva poldové na jeden hlídkový vůz, jen od jedenácti do sedmi. Jedinou výjimkou z toho pravidla byli nováčkové. A tvůj táta byl pořád nováček. A tak ho přidělili k Ennisovi.“

„Nede, co je ti?“ zeptala se Shirley. Byla to případná otázka. Z chlapcovy tváře postupně zmizela všechna barva.“

„Vůbec nic,“ odpověděl. Podíval se na ni, pak na Arkyho, pak na Phila Candletona. Na všechny tři stejným pohledem, napůl zmateným, napůl vyčítavým. „Kolik jste toho věděli?“

„Všechno,“ řekl Arky. Mluvil s tvrdým skandinávským přízvukem, který mi připomínal Lawrence Welka, jak říká a raz a dva a sou tu krásné sestry Lennonovy, esli nejsou sladký. „Nebylo to žádný tajemství. Tvůj táta a Bradley Roach spolu ten den normálně pokecali. I pozdějc. V osmdesátých letech ho Curtis třikrát čtyřikrát zabás-“

„Spíš pětkrát nebo šestkrát,“ zabručel Phil. „Většinou to vyšlo na něj. Nejméně pětkrát nebo šestkrát. Jednou toho pitomce odvezl rovnou na schůzku Anonymních alkoholiků a přinutil ho tam zůstat, ale k ničemu to nevedlo.“

„Džob tvého táty byl bejt poldou,“ řekl Arky, „a v půlce osmdesátých let byl Bradův džob – na plnej úvazek – chlastat. Nejvíce chlastal, když jezdil po okreskách. To miloval. Dělá to spousta ožralů.“ Arky vzdychl. „A je skoro jistý, že na sebe tyhle dva džoby čas od času narazej.“

„Čas od času,“ opakoval zmámeně Ned, jako by pro něj fenomén času získal nějaký nový rozměr.

„Ale to všechno byly čistě pracovní záležitosti. Teda snad kromě toho buicku. Takhle to mezi nima chodilo celý léta.“ Pokývl hlavou směrem k hale B. „Ten buick mezi nima visel jako prádlo na šňůře. Nikdo toho buicka nepovažoval za nějaký tajemství – určitě ne záměrně – ale podle mě to tajemství stejně bylo.“

Shirley přikyvovala. Vzala Nedá za ruku a on se ani nebránil.

„Lidi si ho většinou nevšímají,“ řekla, „tak jako si nevšímají věci, kterým nerozumějí... samozřejmě pokud to jde.“

„Někdy si nemůžou dovolit si ho nevšímát,“ řekl Phil. „Věděli jsme, že jakmile... ale Sandy, řekni to ty.“ Podíval se na mě. Všichni se na mě podívali. Nedův pohled byl nejjasnější.

Zapálil jsem si cigaretu a znovu se pustil do vyprávění.

TEHDY

Ennis Rafferty vylovil dalekohled z bedýnky na rybářské náčiní, kterou s sebou vozil během rybářské sezóny. Pak se s Curtisem Wilcoxem vydali po proudu Redfernského potoka ze stejného důvodu, z jakého medvěd přechází hory: aby viděli, co se vidět dalo.

„A co mám dělat já?“ zeptal se Brad, když od něj odcházeli.

„Hlídat auto a přemýšlet o té své historce,“ odpověděl mu Ennis.

„Historce? Proč bych si měl vymejšlet nějakou historku?“ Podle hlasu byl trochu nervózní. Ennis ani Curt neodpověděli.

Spouštěli se ze zarostlého svahu, připraveni vzájemně se zachytit, kdyby uklouzli. Cestou Ennis řekl: „S tím autem není něco v pořádku. Ví to i Bradley Roach, a že má IQ tykve.“

Curt přikývl, ještě než starší kolega dokončil větu. „Připomíná mi to obrázek z jedné zábavné knížky, kterou jsem v dětství měl. NAJDI DESET VĚCÍ, KTERÉ NA TOM OBRÁZKU NEHRAJÍ.“

„No jo!“ Ennise ta myšlenka zaujala. Měl svého mladého parťáka rád a myslel si o něm, že z něj bude dobrý polda, až se trochu otrká.

To už byli dole u potoka. Ennis sáhl po dalekohledu, který mu visel na řemínku na krku. „Nemá nálepku technické kontroly. Nemá ani blbou poznávací značku. A ten volant! Curtisi, viděls v životě tak

velký volant?“

Curtis souhlasně pokýval hlavou.

„A rádio nemá anténu,“ pokračoval Ennis, „a na kastli není ani kousek bláta. Jak mohl přijet po dvaatřicítce a nezablátit se? I my jsme celou cestu rozstříkovali louže. Ještě máme ten sajrajt na čelním skle.“

„Já nevím. Koukals na ty průduchy?“

„Co? Jasně, ale to mají všechny staré buicky.“

„Jo, jenže tady něco nehraje. Na straně spolujezdce jsou čtyři, ale na straně řidiče jen tři. Myslíš, že Buick někdy vyráběl model s různým počtem těch průduchů na každé straně? Protože já si to nemyslím.“

Ennis se na svého parťáka rozpačitě podíval, pak zdvihl dalekohled a podíval se po proudu. Rychle našel a zaostřil poskakující černý předmět, který dohnal Brada k telefonu.

„Co je to? Je to kabát?“ Curt si clonil oči, které byly o poznání lepší než oči Bradleyho Roache. „Není, co?“

„Ne,“ řekl Ennis s dalekohledem stále přitisknutým k očím. „Vypadá to jako... popelnice. Taková ta plastová popelnice, kterou prodávají ve Skutečné hodnotě. Anebo kecám. Podívej se sám.“

Podal parťákovi dalekohled, a ne, nekecal. Curtis skutečně uviděl plastovou popelnici, kterou zřejmě spláchla do potoka včerejší průtrž z parkoviště obytných přívěsů. Nebyl to černý kabát a černý kabát se taky nikdy nenašel, stejně jako černý klobouk a muž s bílým obličejem a kadeří černých vlasů spadající podél podivně tvarovaného ucha. Policisté mohli pochybovat, jestli takový člověk vůbec někdy existoval – když Ennis Rafferty odvedl pana Roache k dalšímu výslechu do kanceláře, neopomněl si všimnout výtisku Inside View na stole – ale byl tu ten buick. Ten podivný buick se nedal popřít. To zatracené auto u stojanu bylo nepopíratelně součástí scenérie. Jenže když si pro ně přijela městská odtahová služba, Ennis Rafferty ani Curtis Wilcox nevěřili, že to buick vůbec je.

Tehdy nevěděli, co to je.

Starší poldové mají právo tušit a Ennis takové tušení měl, když se po boku svého mladšího parťáka vrátil k Bradu Roachovi. Brad stál vedle roadmasteru s třemi chromem lemovanými kruhovými průduchy na jedné a čtyřmi na druhé straně. Ennis tušil, že zvláštnosti, kterých si zatím stačili všimnout, jsou jenom šlehačkou na zmrzlinovém poháru. A pokud to tak je, čím míň toho pan Roach teď uvidí, tím míň bude později žvanit. A proto, přestože byl Ennis nesmírně zvědavý na záhady opuštěného vozu, přenechal ho Curtovi a sám odvedl Bradleyho do kanceláře. Odtud zavolał odtahovou službu, aby ho prozatím dopravila na parkoviště jednotky B. Taky chtěl vyslechnout Bradleyho, dokud jeho dojmy byly čerstvé. Předpokládal, že ještě bude mít možnost prohlédnout si podivnou kořist později ve svém volném čase.

„Někdo ho trochu upravil, myslím, že nic víc v tom není,“ řekl Curtovi, než odvedl Bradleyho do jeho kanceláře. Curt se zatvářil pochybovačně. Úprava byla jedna věc, ale tohle bylo na hlavu. Odstranit jeden průduch a upravit povrch tak odborně, že jízvu vůbec nebylo vidět. Nahradit volant buicku něčím, co vypadalo jako kormidelní kolo kajutové jachty? Tohle že jsou úpravy?

„Trochu si ho prohlídni, já zatím něco vyřídím,“ řekl Ennis.

„Můžu si prohlédnout motor?“

„Posluž si. Hlavně nesahej na volant, kdyby bylo zapotřebí sejmout otisky. A dávej si bacha, ať všude nenecháš ty svoje.“

Vrátili se ke stojanům. Brad Roach nedočkavě pozoroval oba policisty – toho, kterého měl zabít v jednadvacátém století, i toho, který ještě ten večer beze stopy zmizel.

„Tak co myslíte?“ zeptal se Brad. „Leží tam mrtvej v tom potoku? Utopil se? Utopil, co?“

„Ne, pokud si ovšem nevlezl do té popelnice, která se zachytila na padlém stromě, a neutopil se v ní,“ řekl Ennis.

Brad se zatvářil zklamaně. „Kurva. To je fakt všechno?“

„Bohužel. A dospělý chlap by se do ní beztak sotva vešel. Kolego Wilcoxi? Máte na toho mladíka nějaké otázky?“

Protože byl Curtis stále v učení a Ennis byl jeho lektorem, položil několik otázek, hlavně aby se ujistil,

že Bradley není opilý a že je při smyslech. Pak kývl na Ennise, který plácl Bradleyho po rameni, jako by byli staří kamarádi.

„Půjďme dovnitř, co říkáš?“ navrhl Ennis. „Nalej mi hrnek kafe a uvidíme, co se s tím dá dělat.“ A odvedl Bradleyho pryč. To přátelské plácnutí bylo tak silné, že Brada postrčilo ke kanceláři. Cestou k ní policista Rafferty nezavřel pusku.

Pokud jde o policistu Wilcoxe, měl na buick asi tři čtvrtě hodiny, než přijel odtahový vůz s oranžovým majákem. Pětačtyřicet minut není moc času, ale stačilo to, aby se z Curtise stal celoživotní student roadmasteru. Říká se, že skutečná láska vždycky přichází v jediném okamžiku.

K jednotce D jeli za odtahovým vozem s buickem upnutým na zvedáku. Měl vysoko zdvižený předek a zadní nárazník skoro vlekl po silnici. Ennis řídil a Curt si pohrával s brokovnicí a vzrušeně se vrtěl jako malé dítě, které se potřebuje vyčurat. Mezi nimi si mmlala policejní vysílačka Motorola, odřená a otlučená obět' bůhvíkolika dávek kávy a koly, ale stále plně funkční. Ozývaly se z ní hlasy Matta Babického a kolegů ve službě, které tvořily neodmyslitelnou kulisu jejich pracovního života. Ennis ani Curt to nevnímali, pokud někdo nevolal jejich číslo.

„První věc je ten motor,“ řekl Curt. „Ne, ještě zvláštnější je vlastně ta páčka na otvírání kapoty. Je dost z dosahu řidiče, i když pořád na jeho straně, ale místo abys za ni zatáh, tak ji mačkáš.“

„To jsem v životě neslyšel,“ zabručel Ennis.

„No ale počkej dál,“ řekl jeho mladý part'ák. „Stejně jsem ji našel a zdvihl jsem kapotu. Ten motor... člověče, ten motor...“

Ennis se na něj podíval pohledem člověka, kterého napadlo něco, co je příliš přesvědčivé, než aby se to dalo odmítnout. Oranžové světlo z majáku odtahového vozu mu pulsovalo v obličejí.

„Neopovažuj se mi říct, že žádný motor nemá,“ řekl. „Neopovažuj se mi říct, že má místo motoru jen nějaký radioaktivní krystal nebo nějaký zatracený vynález jako v pitomém litajícím talíři.“

Curtis se rozesmál, vesele a nevázaně. „Ne ne, je tam motor, ale dost zvláštní. Velkými chromovými písmeny má po obou stranách napsáno BUICK 8, jako by se ten, kdo ho vyráběl, bál, že zapomene, co to vůbec je. Je tam osm svíček, čtyři po každé straně, ale to je v pořádku – osm válců, osm svíček – ale není tam žádné víčko rozdělovače a žádný rozdělovač, aspoň já ho neviděl. A ani žádné dynamo nebo alternátor.“

„Kecáš.“

„Ennisi, ať umřu, jestli lžu.“

„A kam vedou kabely od svíček?“

„Pokud jsem se dobře díval, každý dělá velkou smyčku a vrací se zpátky do bloku motoru.“

„To je pitomost.“

„Jo, ale poslouvej mě, Ennisi, zkus mě chvíli poslouchat.“ Jinými slovy přestaň mě přerušovat a nech mě chvíli mluvit. Curt Wilcox se zavrtěl v sedadle, ale nespustil oči z vlečeného buicku před sebou.

„Tak dobře, Curte. Poslouchám tě.“

„Má chladič, ale pokud můžu říct, uvnitř nic není. Ani voda, ani nemrznoucí směs. Není tam žádný klínový řemen, což je celkem pochopitelné, protože tam není ani větrák.“

„Olej?“

„Je tam kliková skříň i měrka, jenže ta je úplně suchá. Je tam taky baterie, Deko, ale Ennisi, poslouvej, není k ničemu připojená. Nevedou od ní žádné kabely.“

„Takové auto by ale vůbec nemohlo jezdit,“ namítl Ennis.

„To mi povídej. Vytáhl jsem klíček ze zapalování. Je na obyčejném řetízku, ale to je taky všechno. Žádný přívěsek s monogramem nebo něco.“

„Další klíčky?“

„Ne. A vlastně to ani není klíček. Je to jenom kus kovu, asi takhle dlouhý,“ ukázal Curt palcem a ukazovákem délku klíčku.

„Myslíš nevybroušený klíč, formu, jakou používají zámečníci?“

„Ne, to vůbec není klíč, je to jen taková kovová tyčka.“

„Vyzkoušels ho?“

Curt, který mluvil skoro nepřetržitě, na tu otázku neodpověděl.

„No tak, Curte,“ řekl Ennis. „Jsem tvůj part’ák, proboha. Já tě nesežeru.“

„No tak jo, vyzkoušel jsem ho. Chtěl jsem vědět, jestli ten šilenej motor šlape.“

„To přece musí. Někdo tam s tím autem dojel, ne?“

„Roach to říkal, ale když jsem se dobře podíval pod tu kapotu, napadlo mě, jestli nelhal nebo třeba nebyl zhypnotizovaný. V každém případě je to otevřená otázka. Tím klíčkem nešlo otočit. Jako by bylo zamčené zapalování.“

„Kde je ten klíček teď?“

„Strčil jsem ho zpátky do zapalování.“

Ennis přikývl. „Dobře. A když jsi otevřel dveře, rozsvítilo se světlo v kabině? Nebo tam taky žádné není?“

Curtis se na chvíli zamyslel. „Jo. V kabině bylo světlo a rozsvítilo se. Nějak jsem si to neuvědomil. Ale jak se mohlo rozsvítit? Jak se mohlo rozsvítit, když nebyla připojená baterie?“

„Světlo v kabině mohly napájet tužkové baterie, co my víme.“ Ale z hlasu mu zaznívala nedůvěra. „Co ještě?“

„To nejlepší jsem si nechal na konec,“ odpověděl Curtis. „Musel jsem to vevnitř trochu osahat, ale nenadávej mi, věděl jsem, kam sáhnout, a vzal jsem si na to kapesník.“

Ennis nahlas neřekl nic, ale podíval se na Curta pohledem, který jasně říkal, že mu klidně vynadá, až to uzná za vhodné.

„Všechny kontrolky na palubní desce jsou falešné, jsou tam jen na parádu. Knoflíky na rádiu se neotáčejí, stejně jako regulátor topení. Páčka, kterou posunuješ, abys zapnul rozmrazovač skla, se nehýbe. Máš pocit, že je zalitá v betonu.“

Ennis následoval odtahový vůz na příjezdovou cestu, která vedla obloukem za sídlo jednotky D. „A to je všechno?“

„To přece úplně stačí. To si z nás snad někdo dělá prdel.“

Ennise jeho výrok zaujal, protože Curt obvykle sprostě nemluvil. „A ten obrovský volant? Ten je nejspíš taky jen na parádu. Zkoušel jsem s ním otočit – jenom malíkovými hranami, neboj se – a trošičku se otáčí doprava i doleva, ale jenom trošičku. Možná je jen zamčený, jako to zapalování, ale...“

„Ale ty si to nemyslíš.“

„Ne.“

Odtahový vůz zaparkoval před halou B. Ozvalo se hydraulické vytí a buick se za chvíli usadil na všech čtyřech pneumatikách s bílými bočnicemi. Řidič odtahového vozu, starý Johnny Parker, šel odhánknout buick, nedopalek pallmallky v koutku. Ennis a Curt v hlídkovém voze D-19 si vyměnili pohledy.

„O co tady sakra jde?“ zeptal se Ennis po chvíli. „Vůz, který zjevně není schopen jízdy a nedá se řídit, si přijede po dvaatřicítce rovnou k pumpě Jenny a rovnou ke stojanu s hi-testem. Nemá značku, nemá nálepkou...“ Najednou ho něco napadlo. „Techničák. Koukal ses po techničáku?“

„Na sedadle řidiče neležel,“ řekl Curt a netrpělivě otevřel dveře, aby už byl venku. „Nebyl ani ve skřínce v palubní desce, protože tam prostě žádná není. Je tam sice rukojeť i uzávěr, ale s uzávěrem nepohneš, za rukojeť nepotáhneš a žádnou skříňku neotevřeš. Je to jen na parádu, stejně jako všechno ostatní na palubní desce. A i samotná palubní deska je nesmysl. V padesátých letech se nevyráběly vozy s dřevěnými palubními deskami, aspoň v Americe ne.“

Vystoupili, zastavili se a dívali se na zadek osiřelého buicku. „Co kufr?“ zeptal se Ennis. „Ten se otvírá?“

„Jo. Není zamčený. Zmáčkni ten knoflík a kufr se ti otevře stejně jako u jiného auta. Ale divně to v něm smrdí.“

„Jak divně?“

„Jako v bažině.“

„Nebyla tam nějaká mrtvola?“

„Žádná mrtvola, vůbec nic.“

„Ani náhradní guma? Ani hever?“

Curtis zavrtěl hlavou. Mezitím k nim došel Johnny Parker a nasadil si pracovní rukavice. „Ještě něco,

chlapi?“

Ennis s Curtem zavrtěli hlavami.

„O co tady vlastně jde? Je to nějaký blbej vtíp?“

„To zatím nevíme,“ odpověděl mu Ennis.

Johnny přikývl. „Tak až něco zjistíte, dejte mi vědět. Kdo je zvědavej, bude brzo starej, ale poznáním zas omládne, víte to?“

„A hodně omládne,“ řekl Curt automaticky. Tohle doplněné přísloví bylo součástí denního života jednotky D, ani ne tak jako interní vtípek, ale jako něco, co se vžilo jako dennodenní průpovídka.

Ennis s Curtem se dívali, jak stařík odchází. „Chceš mi ještě něco říct, než půjdeme za seržantem Schoondistem?“ zeptal se Ennis.

„Chci,“ řekl Curtis. „Tam uvnitř je krajina zemětřesení.“

„Krajina zemětřesení? Co má zase znamenat tohle, sakra?“

A tak Curtis řekl Ennisovi o jednom pořadu, který viděl před týdnem na stanici PBS z Pittsburghu. To už u nich byli další lidé, mezi nimi Phil Candleton, Arky Arkanian, Sandy Dearborn i sám seržant Schoondist.

Pořad byl o předpovídání zemětřesení. Vědci měli ještě daleko k jisté metodě, řekl Curtis, ale většina z nich věřila, že časem se taková metoda najde, protože existují jisté varovné symptomy. Předzvěsti. Zvířata je cítí a lidé často taky. Psi jsou nepokojní a štěkají, aby je lidé pustili ven. Dobytek pobíhá ve stájích nebo poráží ohrady na svých pastvinách. Slepice v klecích často plácají křídly tak zuřivě, že si je zlomí. Někteří lidé tvrdí, že čtvrt hodiny až dvacet minut před velkým zemětřesením slyší jakési vysoké hučení (a pokud ten zvuk slyší někteří lidé, dá rozum, že většina zvířat ho slyší ještě zřetelněji). Taky se ochladí. Ne každý pocítí tyhle chladné vzduchové kapsy, které se tvoří před zemětřesením, ale hodně lidí ano. Existují i určité meteorologické záznamy, které tato subjektivní hlášení podporují.

„Děláš si ze mě srandu?“ zeptal se Tony Schoondist.

Ne, vážně, odpověděl Curt. Dvě hodiny před velkým zemětřesením v roce 1906 poklesla teplota v San Francisku skoro o třináct stupňů, to byla zaznamenaná skutečnost. Přestože všechny ostatní povětrnostní podmínky zůstaly stálé.

„Zajímavé,“ řekl Ennis, „ale co to má společného s tím buickem?“

To už se kolem nich shluklo tolik policistů, že utvořili malý posluchačský kroužek. Curtis se po nich rozhlédl s vědomím, že ho příštího roku můžou vysílačkou volat jako Zemětřasa nebo podobně, ale byl už tak rozjetý, že mu to bylo jedno. Řekl, že když Ennis u benzinové pumpy vyslychal Bradleyho Roache, on sám seděl za tím podivným obrovským volantem a pořád si dával pozor, aby se ho nedotkl ničím jiným než malíkovými hranami. A jak tam seděl, začalo k němu doléhat nějaké hučení, dost vysoké. Řekl jim, že ho i cítil.

„Ten vysoký, ale stálý hukot přicházel odnikud. Cítil jsem, jak mi proniká do dutin. Myslím, že kdyby byl mnohem silnější, rozcinkal by mi drobné v kapse. Existuje pro to nějaký výraz, učili jsme se to myslím ve fyzice, ale teď si na něj zaboha nevzpomenu.“

„Rezonance,“ řekl Tony. „Když dvě věci začnou vibrovat spolu, jako tóny ladičky nebo skleniček na víno.“

Curtis přikyvoval. „Jo, to je ono. Nevím, co to způsobuje, ale je to síla. Ten zvuk se mi usadil uprostřed hlavy, jako když stojíš nahoře na Útesu přímo pod elektrickým vedením. Asi to zní šíleně, ale za chvíli mi ten zvuk skoro připomínal lidskou řeč.“

„Jednou jsem tam nahoře na Útesu brousil holku,“ řekl Arky sentimentálně a víc než kdy jindy připomínal Lawrence Welka. „A bylo to taky pěkně harmonický, bzum, bzum, bzum.“

„Nech si to pro své paměti, brácho,“ řekl mu Tony. „Pokračuj, Curtisi.“

„Nejdřív jsem myslel, že je to z rádia,“ řekl Curt, „protože to tak trochu znělo: jako staré elektronkové rádio, které je zapnuté a naladěné na hudbu, co přichází z velké dálky. A tak jsem si vzal kapesník a natáhl jsem ruku, abych ho vypnul. A právě v tu chvíli jsem zjistil, že se ty knoflíky neotáčejí, ani jeden. Mělo to k rádiu tak daleko, jako... no, asi jako Phil Candleton k skutečnému policajtovi.“

„Moc vtípný, chlapče,“ řekl Phil. „S tebou je sranda jak s gumovou slepicí, nebo –“

„Zavři zobák, já to chci slyšet,“ řekl Tony. „Pokračuj, Curtisi. A odpusť si ty fůrky.“

„Rozkaz. Když jsem zkoušel ty knoflíky, uvědomil jsem si, jak je tam chladno. Dneska je teplo a to auto stálo na sluníčku, ale uvnitř bylo chladno. Tak vlhce chladno. V tu chvíli jsem si vzpomněl na ten pořad o zemětřeseních.“ Curt pomalu pokýval hlavou. „Měl jsem pocit, že se z toho auta musím dostat, a rychle. To už se ten hukot ztišoval, ale zima tam byla pořádná. Jako v ledničce.“

Tony Schoondist, v té době velící seržant jednotky D, došel k buicku. Nedotkl se ho, jen se naklonil do otevřeného okénka. Zůstal tak stát skoro minutu, nakloněný do tmavomodrého vozu, záda skloněná, ale dokonale rovná, ruce sepjaté za zády. Ennis stál za ním. Zbylí policisté shluknutí kolem Curtise čekali, až skončí s prohlídkou. Pro většinu z nich byl Tony nejlepší velící seržant, jakého měli od doby, co nosili pensylvánskou šed'. Byl houževnatý, statečný a spravedlivý, ale i prohnaný, když to bylo třeba. Ve chvíli, kdy se policista stane velícím seržantem, vstupuje do hry politika. Měsíční schůzky. Telefonáty ze Scrantonu. Velící seržant má sice daleko na vrchol žebříčku, ale je už dostatečně vysoko, aby nahlédl do byrokratické mašinérie. Schoondist hrál tu hru dostatečně dobře, aby si udržel místo, ale on sám i jeho lidé věděli, že už to výš nedotáhne. Nebo nechce. Protože pro Tonyho byli vždycky na prvním místě jeho chlapi. . . A když Shirley nahradila Matta Babického, jeho chlapi a jeho ženská. Jinými slovy jeho jednotka. Jednotka D. Věděli to ne proto, že by jim to řekl, ale proto, že se tak choval.

Nakonec se tedy vrátil ke svým chlapům. Sundal si klobouk, pročísl si rukou ježka a klobouk si znovu nasadil. Řemínkem dozadu, jak kázaly letní předpisy. V zimě se řemínek nosil pod špičkou brady. Taková byla tradice a podobně jako u většiny organizací, které už mají něco za sebou, u Pensylvánské státní policie bylo mnoho tradičních zvyklostí. Například až do roku 1962 potřebovali policisté od velícího seržanta souhlas k sňatku (a velící seržanti využívali této moci, aby vyřadili ty nováčky a mladé policisty, kteří jim připadali pro policejní práci nevhodní).

„Žádný hukot,“ řekl Tony. „A taky bych řekl, že teplota uvnitř je asi taková, jaká má být. Možná je tam vzduch trochu chladnější než venku, ale. . .“ Pokrčil rameny.

Curtis zrůžověl „Seržo, já přísahám –“

„Ale já tě nezpochybňuju,“ řekl Tony. „Když říkáš, že to vydávalo zvuky jako ladička, tak ti věřím. A odkud jsi říkal, že ten zvuk vycházel? Z motoru?“

Curtis zavrtěl hlavou.

„Z kufru?“

Další zavrtění.

„Zespodu?“

Po třetím zavrtění hlavy Curtisovi zrudly dosud růžové tváře, krk a čelo.

„Tak odkud?“

„Z ovzduší,“ řekl Curt zdráhavě. „Já vím, že to zní šíleně, ale. . . Jo. Přímo z éteru.“ Rozhlédl se kolem sebe, jako by očekával, že se ostatní rozesmějí. Nikdo se však nezasmál.

Přibližně v tu chvíli se ke skupině připojil Orville Garrett. Byl na jedné stavbě na hranicích okresu, kde přes noc někdo poškodil několik těžkých stavebních strojů. Za ním se přiloudal Pan Dillon, maskot jednotky D. Byl to německý ovčák s příměsí kolie. Orville s Huddiem Royerem ho našli jako štěně, které plavalo v mělké studni na opuštěné farmě poblíž Sawmillské silnice. Do studny mohlo sice spadnout nešťastnou náhodou, ale tomu moc nevěřili.

Pan D nebyl pes se zvláštním policejním výcvikem, ale jen proto, že ho nikdo necvičil. Byl hodně chytrý a pozorný. Když nějaký zloduch zdvihl na někoho z jednotky D hlas nebo na něj zahrozil prstem v jeho přítomnosti, riskoval, že se zbytek života bude šťourat v nose tužkou.

„Co se děje, chlapi?“ zeptal se Orville, ale než mu mohl někdo odpovědět, Pan Dillon začal výt. Sandy Dearborn, který stál náhodou přímo u psa, v životě neslyšel podobné vytí. Pan D. o krok couvnul, a pak si přidřepal a upřel oči na buick. Měl vztyčenou hlavu a pokrčené zadní tlapy. Vypadal jako pes, který se chystá vyměšovat, tedy kromě srsti. Tu měl po celém těle naježenou. Sandymu přeběhl mráz po zádech.

„Proboha, co to s ním je?“ zeptal se Phil tichým, užaslým hlasem. Pan D. znovu dlouze a rozechvěle zavyl. Udělal tři nebo čtyři drobné krůčky směrem k buicku, ale vůbec přitom nezměnil ten vyměšovací postoj a čenich měl pořád vztyčený k obloze. Z pohledu na něj šel strach. Pak udělal dva nebo tři další nemotorné krůčky, rozplácl se na zem, funěl a kňučel.

„Co je, sakra?“ žasl Orv.

„Dej mu vodítko a odveď ho dovnitř,“ řekl Tony.

Orv poslechl, tedy odběhl Panu Dillonovi pro vodítko. Phil Candleton, který byl proti psovi vždycky zaujatý, odešel s Orvem, když se Orv vrátil s vodítkem. Šel vedle Pana D a občas se sklonil, aby ho konejšivě pohladil a utrousil nějaké to uklidňující slovo. Později řekl ostatním, že se pes třásl po celém těle.

Nikdo nic neříkal. Nikdo nemusel. Všichni mysleli na totéž, že totiž Pan Dillon potvrdil Curtova slova. Když Tony nahlížel okýnkem do buicku, sice nic neslyšel a země se nechvěla, ale něco tam v každém případě nehrálo. Bylo to ještě podivnější, než olbřímí volant nebo podivný klíček od zapalování. Bylo to něco mnohem horšího.

V sedmdesátých a osmdesátých letech byli vyšetřovatelé Pensylvánské státní policie jako kočovníci, kteří z okresního velitelství putovali po různých jednotkách v dané oblasti. V případě jednotky D bylo velitelství v Butleru. Neměli žádná velká auta se speciální výbavou. O takovém velkoměstském přepychu se jim mohlo jen zdát. Ty na pensylvánský venkov dorazily až koncem století. Vyšetřovatelé jezdili v neoznačených policejních autech a nádobíčko si vozili v kufru nebo na zadním sedadle. Na místo činu ho odnášeli v celtách nebo v taškách přes rameno, které měly po obou stranách logo Pensylvánské státní policie. V každé vyšetřovací skupině byli tři lidé: velitel a dva technici. Někdy s sebou měli i nováčka na závěs. Většina těchto nováčků vypadala tak mladě, že by jim nejspíš ani neprodali alkohol.

Jedna taková skupina se to odpoledne objevila u jednotky D. Přijeli z Shippenvillu na osobní žádost Tonyho Schoondista. Byla to zvláštní neformální návštěva – prohlídka auta nepatřila k běžným služebním úkonům. Velitelem byl Bibi Roth, jeden z veteránů (chlapi si z něj dělali legraci a říkali, že se svou profesí učil na klíně Sherlocka Holmese a doktora Watsona). S Tonym Schoondistem vycházel Bibi dobře a rád pro velícího seržanta jednotky D pracoval. Tedy pokud kolem toho nebyl žádný rozruch.

TEĎ: Sandy

V tomhle bodě mě přerušil Ned otázkou, proč zkoumání buicku probíhalo tak zvláštním (aspoň pro něj), neformálním způsobem.

„Protože,“ řekl jsem mu, „jediné trestní oznámení, na které jsme mohli pomyslet, bylo za krádež – krádež benzínu hi-test za sedm dolarů. Jenže to je přečin, který nestojí za čas skupiny vyšetřovatelů.“

„Zhruba tolik šťávy mohli projet, aby se sem dostali z Shippenvillu,“ poznamenal Arky.

„Nehledě na jejich čas,“ dodal Phil.

„Tony nechtěl vyrazit po stopě,“ řekl jsem. „Nezapomeňte, že v tu dobu taky žádnou neměl. Měl jen to auto. A velice zvláštní auto, bez značky, bez technického průkazu a – to potvrdil Bibi Roth – bez identifikačního čísla vozidla.“

„Ale Roach měl důvod věřit, že majitel utonul v potoce za čerpací stanicí!“

„Pchá,“ řekla Shirley. „Z jeho kabátu se nakonec vyklubala plastová popelnice. To jen tak pro ilustraci jeho představitosti.“

„A navíc,“ přidal se Phil, „Ennis s tvým tátou nenašli na svahu k potoku žádné stopy, a to byla tráva ještě pořád vlhká. Kdyby tudy ten chlap šel, zanechal by stopy.“

„Ale především Tony nechtěl, aby se to dostalo ven,“ ozvala se znovu Shirley. „Dá se to tak nějak říct, Sandy?“

„Jo. Ten Buick sám o sobě byl divný, ale my jsme postupovali skoro stejně jako v jiných případech, které jsou tak trochu mimořádné: třeba když zastřelil poldu – jako loni tvého tátu – nebo když někdo z nás musí použít zbraň, nebo při nehodě, jako když George Morgan loni honil v autě toho šílence, který unesl děti.“

Všichni jsme se na chvíli odmlčeli. Poldové mívají noční můry, to vám řeknou všechny jejich manželky, a pokud jde o případ George Morgana, ten patřil v oblasti zlých snů k těm nejhorším. Jel skoro sto padesát a přibližoval se k tomu magorovi, který měl ve zvyku bít děti, které unesl, a pak jim říkat, jak je má rád.

George už ho skoro měl, když najednou začala přecházet silnici nějaká starší paní, sedmdesátiletá, pomalá jako želva a zjevně slepá. Byl by ji srazil ten magor, kdyby začala přecházet silnici o tři vteřiny

dřív, ale to nezačala. Ne, ten šílenec se přeřítel kolem ní a zrcátkem u spolujezdce jí málem urazil nos. A za ním jel George a prásk. Měl za sebou dvanáct bezúhonných let u státní policie, dvě pochvaly za statečnost a bezpočet ocenění za veřejně prospěšnou službu. Byl to dobrý táta a dobrý manžel, ale s tím vším byl konec, když se ta žena z Lassburg Cutu rozhodla přejít silnici v nepravý čas a on ji zabil hlídkovým vozem Pensylvánské státní policie s označením D-27. Státní revizní komise ho zprostila viny a on na vlastní žádost a s kvalifikací SLS – stálá lehká služba – přešel na kancelářskou práci u své jednotky. Pokud jde o šéfy, klidně by ho vrátili do normálního policejního režimu, ale byl tu jeden problém: George Morgan už nemohl řídit. Ani rodinný vůz na nákupy. Kdykoli usedl za volant, roztrásl se a spustily se mu slzy, které u něj vyvolaly jakousi hysterickou slepotu. To léto dělal na dispečinku noční – po odpoledních trénoval tým Malé ligy sponzorovaný jednotkou D, který dovedl až do státního turnaje. Když turnaj skončil, dal dětem jejich trofej a odznaky, řekl jim, jak je na ně hrdý, pak odjel domů (odvezla ho matka jednoho z hráčů), vypil dvě piva a v garáži si prostřelil hlavu. Nezanechal žádný vzkaz, to poldové dělají jen zřídka. Napsal jsem zprávu pro tisk. Kdybyste ji četli, neřekli byste, že mi při psaní tekly po tvářích slzy. A najednou mi připadalo velice důležité, abych synovi Curta Wilcoxe sdělil nějakou příčinu, proč se tohle vlastně stalo.

„Jsme rodina,“ řekl jsem. „Vím, že to zní teatrálně, ale je to tak. Ví to i Pan Dillon a ty asi taky. Nebo ne?“

Chlapec pokýval hlavou. V tom roce po otcově smrti jsme byli rodina, na které mu záleželo nejvíc, kterou nejvíc vyhledával a kterou potřeboval pro další život. Matka i sestry ho milovaly stejně jako on je, ale žily dál tak, jak Ned nemohl... alespoň zatím ne. Bylo to částečně dané tím, že nebyl žena, ale muž, částečně tím, že mu bylo osmnáct, a částečně tím, že na něj dotírala všechna ta naléhavá proč.

„To, co se v rodinách povídá a jak se chovají za zavřenými dveřmi,“ řekl jsem, „a to, jak hovoří a chovají se na trávníku před domem, když jsou dveře otevřené, může být dost odlišné. Ennis věděl, že s buckem není něco v pořádku, věděl to i tvůj táta, Tony a já. Skoro určitě to věděl i Pan D. To, jak ten pes vyl...“

Na chvíli jsem se odmlčel. V duchu se mi vybavilo to psí vytí.

„Ale po právní stránce to byl pouhý předmět – res, jak říkají právníci – kterému se nedala přičíst jakákoli vina. Nemohli jsme ten buick přece zadržovat pro krádež benzínu, ne? A ten člověk, který benzin do jeho nádrže objednal, dávno zmizel a byl těžko k nalezení. Nanejvýš jsme ten vůz mohli považovat za zabavený majetek.“

Ned se zachmuřil jako někdo, kdo nerozumí tomu, co slyší. To jsem celkem chápal. Nevjádřil jsem se tak jasně, jak jsem chtěl. Nebo jsem možná hrál tu starou známou hru, zvanou „My za to nemůžem“.

„Tak jinak,“ řekla Shirley. „Řekněme, že by u té pumpy zastavila žena a nechala na umyvadle na toaletách diamantový zásnubní prsten a Bradley Roach by ho tam našel. Rozumíš?“

„No...“ řekl Ned stále zachmuřeně.

„A řekněme, že Roach nám ho přinesl, místo aby si ho strčil do kapsy a odvezl ho do zastavárny v Butleru. A my bychom napsali hlášení, možná bychom našim klukům na silnici nahlásili rok výroby a značku vozu té ženy, pokud by nám to byl Roach schopn říct... ale ten prsten bychom si nevzali. Co říkáš, Sandy?“

„Nevzali,“ řekl jsem. „Poradili bychom Roachovi, ať dá inzerát do novin – Našel se dámský prsten, pokud si myslíte, že by mohl být váš, zavolejte na toto číslo a popište ho. V tu chvíli by se Roach začal ošívát a naříkat, kolik ho bude stát inzerát v novinách – celé tři dolary.“

„A my bychom mu připomněli, že lidé, kteří najdou cennou věc, dostanou často odměnu,“ řekl Phil, „a on by nakonec usoudil, že by ty tři dolary tedy někde vyhrabal.“

„Jenže kdyby se ta žena neozvala nebo nevrátila,“ vložil jsem se znovu do hovoru, „ten prsten by se stal Roachovým majetkem. To je nejstarší zákon v historii: Co jsem našel, to je moje.“

„Takže Ennis s mým tátou si ten buick nechali.“

„Ne, nechala si ho jednotka.“

„A co ta krádež benzínu? Zaprotokolovali jste ji vůbec?“

„No,“ usmál jsem se rozpačitě, „sedm dolarů nestálo za to papírování, vid', Phile.“

„Ne,“ odpověděl Phil, „ale s Hughem Bosseym jsme to vyrovnali.“

Nedova tvář se začala rozjasňovat. „Zaplatili jste mu to z peněz na drobný vydání.“

Phil se zatvářil pohoršeně i pobaveně. „Tak to nikdy, chlapče! To jsou taky peníze daňových poplatníků.“

„Nechali jsme kolovat klobouk,“ řekl jsem. „Každý, kdo tu byl, tam něco dal. Bylo to jednoduché.“

„Kdyby Roach našel prsten a nikdo se o něj nepřihlásil, zůstal by jemu,“ zamyslel se Ned. „Tak proč mu nezůstal ten buick?“

„Třeba by mu zůstal, kdyby si ho nechal,“ řekl jsem, „jenže on ho předal nám, ne? Pokud šlo o něj, tím to skončilo.“

Arky si poklepal na čelo a moudře se na Neda podíval. „Dyk má tady vyhrabáno.“

Na okamžik se mi zdálo, že Ned přemítá o mladíkovi, který později zabil jeho otce, ale setřásl to. Téměř jsem viděl, jak to setřásá.

„A co bylo dál?“ obrátil se na mě.

Bože, kdo by tomu odolal?

TEHDY

Pouhých pětáctřicet minut trvalo Bibimu Rothovi a jeho dětem (jak je nazýval), aby prolezli buick skrz naskrz. Mladíci poprašovali a oprašovali a fotili, Bibi s poznámkovým blokem obcházel vůz a občas na něco beze slova ukázal propisovačkou.

Asi dvacet minut po zahájení téhle prohlídky přišel Orv Garrett s Panem Dillonem. Pes byl na vodítku, což bylo v okolí stanice nevídané. Sandy šel k nim. Pes nevytl a přestal se třást. Seděl a ocas měl úhledně složený podél zadní tlapy, ale tmavohnědé oči upíral na buick a ani se nehnul. Z hlubin jeho hrudi se ozývalo hluboké, téměř neslyšné vrčení, které připomínalo rachot silného motoru.

„Proboha, Orvie, odved' ho zpátky dovnitř,“ řekl Sandy Dearborn.

„Tak jo. Já jen myslel, že už to překonal.“ Po krátké odmlce dodal: „Slyšel jsem, že takhle se někdy chovají bloodhoundi, když najdou mrtvolu. Já vím, že tu žádná mrtvola není, ale nemohl v tom autě někdo umřít?“

„O tom nic nevím.“ Sandy sledoval, jak z postranních dveří stanice vychází Tony Schoondist a volným krokem míří k Bibimu Rothovi. Ennis šel s ním. Curt Wilcox byl venku na hlídce, i když se mu moc nechtělo. Sandy pochyboval, že i hezkým dívkám se toho dne podaří Curta přemluvit, aby jim dal místo pokuty jen napomenutí. Curt chtěl být u stanice a pozorovat Bibiho a jeho děti při práci, ne na silnici. A když už nemohl být, kde chtěl, zaplatí za to ti, kteří v západní Pensylvánii porušují předpisy.

Pan Dillon otevřel tlamu a vydal táhlé, tiché zavytí, jako by ucítil nějakou niternou bolest. Sandy si myslel, že ji skutečně pocítil. Orville odvedl psa dovnitř. Sandy se Stevem Devoem odjeli k nehodě dvou aut na silnici číslo 6.

* * *

Bibi Roth podával hlášení Tonymu a Ennisovi, zatímco jeho tým (toho dne tříčlenný) seděl u piknikového stolu ve stínu haly B, pojídal sendviče a popíjel ledový čaj, který jim přinesl Matt Babicki.

„Cením si toho, že jste si na tohle udělali čas,“ řekl Tony.

„Cením si tvého ocenění,“ odušil Bibi, „a doufám, že tím to tu skončí. Nerad bych o tom psal nějaké hlášení, Tony. To už by mi nikdo nikdy nevěřil.“ Podíval se na své chlapy a tleskl jako slečna Frances v televizní Bim-bam škole.*5

„Chceme o tom psát hlášení, děti?“ Jedno z dětí, které mu toho dne pomáhaly, bylo v roce 1993 jmenováno Pensylvánským vrchním soudním lékařem.

Dva mladí muži a mimořádně krásná mladá dívka se na něj podívali. Zdvihli sendviče a nakřčili obočí. Nevěděli, jaká odpověď se od nich očekává.

„Ne, Bibi,“ napověděl jim.

„Ne, Bibi,“ opakovali poslušně.

„Co ne?“ zeptal se Bibi.

„Nechceme psát hlášení,“ řekl mladík číslo jedna.

„Nechceme zakládat spis,“ řekl mladík číslo dvě.

„Nechceme dělat duplikáty nebo triplikáty,“ řekla mimořádně krásná mladá žena. „Dokonce ani

singlikáty.“

„Výborně,“ zajásal Bibi. „A s kým se o tom budeme bavit, Kinder?“

Tentokrát žádnou nápovědu nepotřebovali. „S nikým!“

„Přesně tak,“ souhlasil Bibi. „Isem na vás pyšný!“

„Stejně je to nějaký vtíp,“ řekl jeden mladík. „Někdo si z tebe utahuje, seržo.“

„I tuhle možnost vezmu v potaz,“ řekl Tony. Napadlo ho, co by asi říkali, kdyby viděli, jak Pan Dillon vyje a ťapká, jako by nemohl na nohy. Pan Dillon si z nikoho neutahoval.

Děti se vrátily k přežvykování a upíjení a hovoru mezi sebou. Bibi se podíval na Tonyho a Ennise. „Oni se na něco dívají tím svým nádherně ostrým mladým zrakem,“ řekl s úsměškem, „vidí to, a přitom nic nevidí. Mládež je tak nádherně pitomá. Co to vůbec je, Tony? Máš nějakou představu? Třeba podle svědeckých výpovědí?“

„Ne.“

Bibi obrátil pozornost k Ennisovi. Ten mu zřejmě chtěl stručně říct, co o buicku vědí, ale pak si to rozmyslel. Bibi byl dobrý chlap... ale nenosil šedou uniformu.

„Automobil to není, to je jisté,“ prohlásil Bibi. „Ale nějaký vtíp? Ne, o tom taky pochybuju.“

„Byla tam nějaká krev?“ zeptal se Tony. Sám nevěděl, jakou odpověď by si přál víc.

„To může určit až mikroskopické prozkoumání vzorků, které jsme odebrali, ale já myslím, že ne. A pokud ano, tak maximálně stopové množství.“

„Co jste viděli?“

„Jedním slovem nic. Neodebrali jsme žádné vzorky z drážek pneumatik, protože v nich nebyla žádná hlína, bláto, kamínky, tráva ani nic jiného. Mně to připadá nemožné. Tamhle Henry“ – ukázal na mladíka číslo jedna – „se snažil do jedné drážky nacpat kamínek, ale ten mu pořád vypadával. Co to znamená? Proč to tak je? Dalo by se to patentovat? Pokud ano, Tony, mohl bys jít předčasně do důchodu.“

Tony si třel tvář konečky prstů s výrazem naprosto zmateného člověka.

„Teď dávejte pozor,“ řekl Bibi. „Jde o koberečky v tom autě. Na těch zpravidla ulpí všechno. Dá se na nich dělat geologický průzkum. Obvykle. Jenže tady ne. Pár špinavých šmouh, stonek pampelišky. Nic víc.“ Podíval se na Ennise. „Nejspíš od bot tvého parťáka. Říkáš, že seděl za volantem?“

„Ano.“

„Bylo to pod nohama řidiče. Myslím všechno to, co jsme našli.“ Bibi tleskl, jako by říkal QED*6.

„Co otisky?“ zeptal se Tony.

„Troje. Budu chtít otisky tvých dvou kluků a toho pumpaře. Otisky z víčka nádrže patří skoro určitě tomu pumpaři. Souhlasíš?“

„Je to dost pravděpodobné,“ řekl Tony. „Ty otisky mi vyhodnotíš?“

„Samozřejmě, s potěšením. Stejně jako vzorky vláken. A neobtěžuj mě žádostmi o něco, k čemu je zapotřebí chromatograf v Pittsburghu, mám tam dobrého známého. Stejně po tom půjdu nejdřív s vlastním technickým vybavením, a to je dost slušné.“

„Jsi dobrý chlap, Bibi.“

„Jo, ale i ten nejlepší chlap se čas od času nechá pozvat od kamaráda na večeři.“

„Zvu tě. Máš ještě něco jiného?“

„To sklo je sklo. To dřevo je dřevo... ale ta dřevěná palubní deska v autě téhle generace – údajně téhle generace – tam naprosto nepatří. Můj starší brácha má buicka z konce padesátých let, značku Limited. Učil jsem se v něm jezdit a dobře si na něj vzpomínám. Se strachem i láskou. Palubní deska byla z čalouněného vinylu. Řekl bych, že potahy sedadel v tomhle buicku jsou taky vinylové, což by odpovídalo roku výroby i modelu, ale ještě si to pořádně ověřím u General Motors. Ten tachometr... ten mě pobavil. Všimli jste si toho tachometru?“

Ennis hypnotizovaně zavrtěl hlavou.

„Na počítadle mil ukazuje samé nuly. Což nejspíš odpovídá. To auto – údajně auto – nikdy nejelo.“ Podíval se z Ennise na Tonyho a pak zpátky na Ennise. „Řekni mi, žes ho neviděl jet. Žes ho neviděl pohnout se vlastní silou ani o palec.“

„Vlastně ne,“ odpověděl Ennis po pravdě. Neměl potřebu Bibimu vykládat, jak Bradky Roach tvrdil, že viděl vůz přijíždět, a jak mu to věřil. On, veterán, který za sebou měl tolik výsledků.

„No vidíš.“ Bibimu se zjevně ulevilo. Znovu tleskl jako slečna Frances. „Pojedem, děti! Hezky poděkujte!“

„Díky, seržante,“ řekly děti sborově. Mimořádně krásná mladá žena dopila ledový čaj, řhla si a odebrala se za svými kolegy v bílých pláštích k vozu, kterým přijeli. Tonyho udivilo, že nikdo z nich nevěnoval buicku jediný pohled.

Pro ně už to byl uzavřený případ; před sebou měli další případy. Pro ně byl buick jen starý vůz, který tu v letním slunci každou minutou stárnul ještě víc. Co na tom, že z drážek pneumatik vypadávaly kamínky, i když se nacpaly tak hluboko, že by tam měly držet? Co na tom, že na jedné straně byly jen tři průduchy místo čtyř?

„Vidí to, a přitom nic nevidí“ řekl Bibi. „Mládež je tak nádherně pitomá.“

Bibi se vydal za svými pitomci ke svému vlastnímu vozu (kdykoli to bylo možné, rád jezdil na místo činu v pozhnaném osamocení), ale pak se zastavil. „Říkal jsem, že dřevo je dřevo, vinyl je vinyl a sklo je sklo. Slyšeli jste to?“

Tony s Ennisem přikývl.

„Zdá se mi, že výfuk toho údajného auta je taky skleněný. Jistě, díval jsem se pod vůz jen z jedné strany, ale měl jsem baterku. Dost silnou baterku.“ Několik okamžiků tam jen stál s rukama v kapsách, zíral na buick zaparkovaný před halou B a pohupoval se na špičkách. „V životě jsem neslyšel o autě se skleněným výfukem,“ řekl nakonec a pak zamířil k svému vozu. Za okamžik zmizel i se svými dětmi.

Tony byl z buicku zaparkovaného na volném prostranství před halou B celý nespokojen, nejen kvůli možnosti bouřek, ale taky proto, že ho mohl vidět každý, kdo zašel dozadu. Měl na mysli návštěvníky z řad prostých občanů. Státní policie sloužila prostým občanům a jejich rodinám, jak jen to šlo, někdy za cenu života. Nicméně jim nevěřovala zcela. Jejich rodiny byly jiné než rodiny příslušníků jednotky D. Z vyhlídky na to, že by se začaly šířit pověsti – nebo ještě hůř, že by se začaly šířit pomluvy – se seržant Schoondist zachvěl.

Kolem tří čtvrtě na tři zašel do malé kanceláře Johnnyho Parkera (v sousedství byl stále ještě autopark) a přemluvil ho, aby z haly B nechal vytáhnout jeden pluh a místo něj tam nechal buick. Dohodu zpečetila pinta whisky a buick byl odtažen do benzinem páchnoucí temnoty, která se stala jeho domovem. Hala B měla na obou koncích garážová vrata a Johnny přitáhl buick těmi zadními. Díky tomu stál celá ta léta svého pobytu čelem ke stanici jednotky B. Většina policistů si to postupem času začala uvědomovat. Ne vědomě, ne na základě nějakého přemýšlení. Byl to jen pocit, který se vznášel na pozadí jejich vědomí, nikdy nezformulovaný a pod nátlakem chromového šklebu nikdy zcela nepomíjející.

V jednotce D bylo v devětasedmdesátém roce osmnáct policistů, kteří se střídali v obvyklých směnách: od sedmi do tří, od tří do dvanácti a ve hřbitovní směně, kdy jezdili v hlídkovém voze dva. V pátek a v sobotu říkali směně od jedenácti do sedmi „blíží patrola“.

Ve čtyři hodiny odpoledne toho dne, kdy přivezli buick, se o něm dozvěděla už většina policistů, kteří neměli službu, takže se začali trousit, aby se podívali. Sandy Dearborn, který se vrátil od nehody na silnici číslo 6 a psal o ní na stroji zprávu, pozoroval, jak přicházejí ve tří- a čtyřčlenných skupinkách a tiše si povídají, skoro jako turisté. Curt Wilcox tehdy taky nesloužil a provázel většinu skupinek. Upozorňoval je na nestejný počet průduchů po stranách vozu a obrovský volant, zdvihal kapotu, aby mohli obdivovat podivný motor s nápisy BUICK 8 po obou stranách bloku motoru.

Další skupinky provázel Orv Garrett, který jim stále vyprávěl o podivné reakci Pana D. Seržant Schoondist, užaslý nad tím podivným vozem (ten úžas ho nikdy zcela neopustil, dokud mu ho z mozku nevymazal Alzheimer) přicházel tak často, jak jen mohl. Sandy si vzpomínal, jak ho viděl stát se založenýma rukama před otevřenými vraty haly B, jednu nohu opřenou o prkna za sebou. Vedle něj stál Ennis, pokuřoval krátké tiparillo, které měl tak rád, a mluvil a Tony přikyvoval. Bylo po třetí hodině a Ennis se převlékl do džín a bílé košile. Bylo to po třetí hodině, víc toho později Sandy říct nedokázal. Moc si chtěl vzpomenout na víc, ale nešlo to.

Poldové přišli, podívali se na motor (to už byla kapota zdvižená stále a zela jako tlama) a z podřepu si prohlédli exotický skleněný výfuk. Všechno si prohlíželi, niče se nedotýkali. Prostý občan a jeho rodina by se sotva zdrželi osahávání, ale tohle byli poldové. Chápali, že i když buick možná není důkazní

res, později se to může změnit. Zvlášť kdyby se někde objevila mrtvola toho člověka, který nechal vůz u pumpy Jenny.

„Pokud k tomu nedojde nebo se neobjeví něco jiného, rád bych nechal vůz tady,“ řekl v jedné chvíli Tony Mattu Babickému a Philu Candletonovi. Bylo to kolem páté a všichni tři už měli úředně pár hodin po službě. Tony konečně začínal přemýšlet o návratu domů. Sandy odešel asi ve čtyři, protože se ještě před večeří chystal na sekání trávy.

„A proč tady?“ zeptal se Matt. „O co ti jde, seržo?“

Tony se zeptal Matta s Philem, jestli vědí o Cardiffském obrovu. Řekli, že ne, a tak jim Tony ten příběh vyprávěl. Obr byl „objeven“ v severní části státu New York v Onondažském údolí. Měla to být zkamenělá mrtvola obrovského humanoida, který byl možná chybějícím článkem mezi opicí a člověkem, nebo tvora z jiného světa. Nakonec se ukázalo, že to byl jen podvod spáchaný binghamtonským výrobcem doutníků Georgem Hullem.

„Ale než to Hull přiznal,“ řekl Tony, „přišel se podívat skoro celý svět – včetně P. T. Barnuma. Pole okolních farmářů byla zdusána. Množily se vloupačky do domů. Nějaký pitomec, který stanoval v lesích, způsobil lesní požár. A i potom, co se Hull přiznal, že nechal ‚zkamenělého muže‘ vytesat v Chicagu a odvézt vlakem na sever státu New York, neustával příliv návštěvníků. Odmítali uvěřit, že nejde o skutečný objev. Slyšeli jste to rčení ‚Každou minutu se rodí kořen‘? To vzniklo v roce 1869 v souvislosti s Cardiffským obrem.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Phil.

Tony se na něj netrpělivě podíval. „Co tím chci říct? Tím chci říct, že nechci mít na starost žádného Cardiffského obra. Zvlášť když o tom můžu rozhodnout. Ani žádný zatracený vyšňořený buick, když na to přijde.“

Cestou na stanici se k nim připojil Huddie Royer (po boku měl Pana Dillona, který teď našlapoval jako psí miláček na výstavě psů). Huddie zaslechl poslední větu a uchechtl se.

„V západní Pensylvánii prostě žádného Cardiffského obra nechci; pamatujte si má slova, chlapci, a řekněte to ostatním. Musíme si to předat ústně – na nástěnku nic vyvěšovat nebudu. Víím, že budou kolovat nějaké drby, ale ty se utiší. Nenechám převálcovat tučet amenitských farem čumily ještě před sklizní, je to jasné?“

Bylo to jasné. Kolem sedmé se všechno vrátilo do jakéhosi normálu. Sandy Dearborn to poznal sám, protože se po večeři vrátil, aby se ještě jednou podíval na vůz. U buicku našel jen tři policisty – dva mimo službu a jednoho v uniformě. Buck Flanders, jeden z těch, kteří službu neměli, si buick fotografoval svým kodakem. Z toho byl Sandy trochu nespůj, ale co na těch fotkách nakonec může být? Nějaký buick, nic víc, a to ještě ne dost starý na to, aby se oficiálně stal veteránem.

Sandy se spustil na všechny čtyři a nahlédl pod vůz. Svítil si baterkou, kterou někdo nechal poblíž (zřejmě právě pro tenhle účel). Pořádně si prohlédl výfuk. Připadal mu jako z ohnivzdorného skla. Na chvíli strčil hlavu do okénka u řidiče (žádný hukot, žádný chlad) a pak zašel na stanici, aby prohodil pár slov s Brianem Colem, který v té směně zastupoval velícího seržanta. Začali buickem, pak přešli na své rodiny, a když už se dostávali k baseballu, nahlédl do kanceláře Orville Garrett.

„Neviděl někdo z vás Ennise? Volá Dračice a není zrovna v nejlepším rozmaru.“

Dračice byla Edith Hyamsová, Ennisova sestra. Byla o osm nebo devět let starší než on a už dlouho ovdovělá. V jednotce D byli chlapi, kteří si mysleli, že svého manžela zavraždila, prostě ho utrápila k smrti. „To, co má v puse, není jazyk, ale nůž Ginsu*7,“ poznamenal jednou Dicky-Duck Eliot. Curt, který tu dámu znal líp než kdokoli jiný z jednotky D (Ennis byl jeho obvyklý parták; navzdory rozdílu věku si dobře rozuměli), byl toho názoru, že Edith byla příčinou toho, proč se policista Rafferty nikdy neoženil. „Zřejmě je v hloubi duše přesvědčený, že všechny jsou jako ona,“ řekl jednou Sandymu.

Vrátit se zpátky do práce, když vám skončila směna, není moc rozumné, napadlo Sandyho, když strávil dlouhých deset minut na telefonu s Dračicí. Kde je, slíbil, že bude doma nejpozději v půl sedmé, mám tu pečeni, co chtěl koupit u Peppera, devětaosmdesát centů za libru, je tuhá jak podešev a šedivá jak voda po nádobí, jestli je v Country Way nebo U Pípy, tak mi to radši řekni, Sandy, abych mu mohla zavolat a říct mu svý. Dále informovala Sandyho o tom, že jí došly tablety na odvodňování nohou a Ennis jí měl přinést další dávku. Tak kde sakra vězí? Honí přesčasý? To by ještě šlo, prohlásila, pámbu ví, že se jim

ty peníze můžou hodit, akorát měl zavolat. Nebo někde chlastá? I když tohle neřekla nahlas, Sandy tušil, že přesně to si Dračice myslí.

Sandy seděl u dispečerského stolu, jednou rukou si clonil oči a snažil se dostat ke slovu. Vtom se na dispečink vřítíl Curtis Wilcox. V civilním oblečení vypadal jako těžký frajer. Stejně jako Sandy se vrátil, aby se ještě jednou podíval na roadmaster.

„Počkej, Edith, vydrž chvíli,“ řekl Sandy a opřel si sluchátko o hrud’, „Pomoz mi, zelenáči. Nevíš, kam odsud odjel Ennis?“

„On odjel?“

„Jo, ale zjevně nedorazil domů.“ Sandy ukázal na sluchátko, které si stále držel na prsou. „Mám na drátě jeho sestru.“

„Když odjel, tak jaktože tu má pořád auto?“ zeptal se Curt.

Sandy se na něj podíval. Curtis jeho pohled opětoval. A pak, bez jediného vyřčeného slova, dospěli náhle oba ke stejnému závěru.

Sandy se zbavil Edith – řekl jí, že ještě zavolá, nebo řekne Ennisovi, ať jí zavolá, pokud se ukáže. Když tohle vyřídil, vrátil se společně s Curtem ven.

Byl to nepochybně Ennisův vůz, gremlin od American Motors, z kterého si všichni dělali legraci. Stál nedaleko pluhu, který Johnny Parker vyvezl z haly B, aby udělal místo pro buick. Stíny vozu i pluhu se nenápadně prodlužovaly v záři zapadajícího slunce a rýsovaly na zemi jako tetování.

Sandy s Curtem se podívali do gremlinu, ale neviděli nic neobvyklého: obaly od hamburgerů, plechovky od limonády, krabička od tiparill, několik map, náhradní košili k uniformě, pověšenou na háčku u zadních sedadel, náhradní pokutový bloček na zaprášené palubní desce, několik kousků rybářského náčiní. Ten nepořádek jim připadal po sterilní prázdnotě buicku uklidňující. Pohled na Ennise dřímajícího za volantem ve své staré kšiltovce se znakem Pirátů stažené přes oči by je uklidnil ještě víc, jenže Ennis tu prostě nebyl.

Curt se otočil a vydal se zpátky ke stanici, Sandy musel popoběhnout, aby ho dohonil a chytil za rukáv. „Kam chceš jít?“ zeptal se.

„Zavolat Tonymu.“

„Ještě ne,“ řekl Sandy. „Ať si dojí večeri. Zavoláme mu potom, jestli to bude nutné. A já pevně doufám, že nebude.“

Než Sandy s Curtem prohledali všechno ostatní včetně společenské místnosti nahoře, podívali se do haly B. Obešli vůz, podívali se dovnitř i pod něj. Po Ennisovi Raffertym nikde ani stopa – aspoň ne viditelná. Samozřejmě, hledat ten večer kolem buicku bylo jako hledat stopu určitého koně poté, co se kolem přeřítilo celé stádo. Po Ennisovi tu nebyla žádná konkrétní stopa, ale...

„Je tu taková zima, nebo se mi to jen zdá?“ zeptal se Curt, když už se skoro chystali k návratu na stanici. Klečel s nakloněnou hlavou a naposled nahlížel pod vůz. Potom vstal a oprášil si kolena. „Já vím, že nemrzne, ale je chladněji, než by mělo, nezdá se ti?“

Sandymu bylo naopak horko – po obličejí mu stékal pot – ale to mohly způsobit spíš nervy než teplota v hale. Napadlo ho, že Curtův pocit chladu byl pozůstatkem toho, co cítil nebo domněle cítil u pumpy Jenny.

Curt snadno vyčetl odpověď z jeho výrazu. „Asi jo. Asi se mi to jen zdá. Sakra, já nevím. Pojd’ se podívat na stanici. Možná se zašil dole ve skladu. Nebylo by to poprvé.“

Do haly B nevešli posuvnými vraty zepředu ani zezadu, ale normálními dveřmi na kliku z boku. Curt se v nich teď zastavil a ohlédl se přes rameno na buick.

Na zdi vedle něj byla zavěšená kladiva a kleště a opřené lopaty, hrábě a jeden úzký rýč (červené AA na rukojeti neznamenal Anonymní Alkoholici, ale Arky Arkanian). Pohled, jímž se díval na buick, byl zlostný, skoro nenávidný. „To se mi nezdálo,“ řekl spíš pro sebe než Sandymu. „Bylo chladno. Teď už není, ale bylo.“

Sandy nic neříkal.

„Něco ti řeknu,“ obrátil se k němu Curt. „Jestli tu to zatracené auto zůstane, dám sem teploměr.“

Zaplatím ho z vlastní kapsy, když budu muset. Sakra! Někdo nedovřel ten zatracený kufr. Kdo asi –“
Zarazil se. Jejich pohledy se střetly a napadla je stejná myšlenka. Jsme přece jen dobrá dvojka.
Podívali se do kabiny buicku i pod vůz, ale pominuli místo, kde –aspoň podle filmů – amatérští i profesionální vrahové s oblibou dočasně ukládali mrtvoly.

Vrátili se k buicku a zahleděli se na tmavou rýhu nedovřeného kufříku.

„Otevři ho ty, Sandy,“ řekl Curt tiše, skoro šeptem.

Sandymu se nechtělo, ale usoudil, že musí – Curt byl koneckonců ještě nováček. Zhluboka se nadechl a zdvihl víko kufříku. Šlo to hůř, než očekával. Když se víko ocitlo až nahoře, ozvalo se tak silné prasknutí, až oba muži nadskočili. Curt se jednou rukou chytil Sandyho a ten málem vykřikl, když ucítil jeho chladné prsty.

Mysl je silný a často nespolehlivý stroj. Sandy si byl tak jistý, že v kufříku buicku najdou Ennise Raffertyho, že na okamžik uviděl jeho tělo: leželo tam schoulené ve fetální poloze, v džínách a bílé košili, jako něco, co nechal mafiánský zabiják v kufříku lincolnu.

Jenže policisté viděli jen překrývající se stíny. Kufřík buicku byl prázdný. Nebylo v něm nic kromě naprosto neposkvrněného hnědého koberce na podlaze. Nebyl v něm jediný nástroj. Chvilí tam jen tiše stáli a pak Curt vydal téměř neslyšný zvuk – buď se uchechtl, nebo rozčileně odfrkl. „Pojď,“ řekl.
„Vypadneme odsud. A tentokrát ten kufřík pořádně dovři. Málem jsem se podělal strachy.“

„Já taky,“ řekl Sandy a poctivě víko zaklapl. Pak následoval Curta podél zdi s nářadím. Curtis se znovu ohlédl.

„Hodně divný auto,“ řekl tiše.

„To jo,“ souhlasil Sandy.

„Skoro začarovaný, nezdá se ti?“

„Zdá, zelenáči, a možná nejen zdá, ale tvůj parťák v něm není, to je jisté.“

Curta to oslovení zelenáči nijak nevyvedlo z míry. Závěs už měl skoro za sebou a oba to věděli. Stále se díval na vůz, tak netečný a chladný a přítomný. Mezi přimhouřenými víčky probleskovaly jen dvě modré škvírky. „Zdá se mi, jako by skoro mluvil. Určitě je to jen mou představivostí –“

„To si piš, že je.“

„Ale já ho skoro slyším. Repty-repty-repty.“

„Nech toho, nebo mě začne mrazit v zádech.“

„Chceš říct, že tě ještě nemrazí?“

Sandy se rozhodl neodpovědět. „Tak jdeme, ne?“

Vyšli ven. Než Curt zavřel dveře, ještě jednou se na auto podíval.

Společně prohledali patro policejní stanice, kde byla společenská místnost a za ní za modrým závěsem prostá ložnice se čtyřmi kavalcí. Andy Colucci sledoval v televizi nějakou situační komedii a pár dalších policistů, kteří měli noční, pospávalo. Sandy slyšel chrápání. Odhrnul závěs, aby se podíval. Jsou tu dva, jasně, jeden pohvizduje nosem – slušně – a druhý chrápe – mocně a nemravně. Žádný z nich nebyl Ennis. Sandy ani nečekal, že by ho tam našel; pokud se Ennis zašil, tak dole ve skladu. Svalil se do starého houpacího křesla, které dokonale ladilo s kovovým stolkem z 2. světové války a starým rádiem na polici, které tiše a chraplavě hrálo taneční hudbu. Jenže ten večer Ennis ve skladu nebyl. Rádio bylo vypnuté a houpací křeslo s polštářem pod zadek zelo prázdnotou. Nebyl ani v dalších menších skladech, které byly mizerně osvětlené a strašidelné skoro jako žalární kobky.

V budově byly celkem čtyři toalety, pokud jste počítali nerezový model bez víka v cele pro zadržené lumpy. Ennis nebyl na žádné ze zbývajících tří, které měly dveře. Nebyl ani v kuchyňce, ani na dispečinku, ani v kanceláři velícího seržanta, která byla tou dobou prázdná, s otevřenými dveřmi a zhasnutými světly.

Tou dobou se k Sandymu a Curtovi připojil Huddie Royer. Orville Garrett už odešel domů (zřejmě v obavách, že se tu Ennisova sestra objeví osobně) a nechal Pana Dillona v Huddieho péči, takže pes tam byl také. Curt Huddiemu vysvětlil, co a proč dělali. Huddie okamžitě pochopil důsledky. Měl velký upřímný farmářský obličej, ale do hlouposti měl hodně daleko. Odvedl Pana Dillona k Ennisově skříňce a nechal ho očichat vnitřek, což pes udělal s neskrývaným zájmem. V šatně se k nim také připojil Andy

Colucci a několik dalších policistů, kteří měli po službě a přišli se podívat na buick. Vyšli ven a rozdělili se na dvě skupiny, které se vydaly opačnými směry kolem budovy. Cestou volali Ennisovo jméno. Bylo ještě celkem světlo, ale den už začínal růžovět.

Curt, Huddie, Pan D a Sandy byli v jedné skupině. Pan Dillon šel pomalu, všechno očichával, ale skutečně zavěšil jen jednu, když k němu zaválo od Ennisova gremlinu.

Nejdřív jim vyvolávání Ennisova jména připadalo hloupé, ale když hledání vzdali a vrátili se dovnitř, už to zdaleka tak nepocítovali. Bylo až děsivé, jak rychle se pocit pošetlosti změnil v pocit vážnosti.

„Zkusíme vzít Pana D do haly a uvidíme, jestli tam něco ucítí,“ navrhl Curt.

„Pitomost,“ řekl Huddie. „On to auto nesnáší.“

„No tak, Huddie, Ennis je můj parťák. Navíc starej Dillon může teď to auto cítit úplně jinak.“

Ale „starej Dillon“ cítil vůz úplně stejně. Ještě před halou byl ve formě, dokonce začal tahat na vodítku, když se blížili k postrannímu vchodu. Měl skloněnou hlavu a čenichem málem drhl o zem. U dveří samotných jevil dokonce ještě větší zájem. Policisté vůbec nepochybovali o tom, že zachytil Ennisovu stopu, čerstvou a silnou.

Pak Curtis otevřel dveře a Pan Dillon zapomněl na všechno, co cítil předtím. Najednou začal výt a znovu si přidřep, jako by měl křeče. Naježil srst a pokropil práh i betonovou podlahu haly. Za okamžik začal trhat za vodítko, na kterém ho držel Huddie, jak se chtěl zběsile a zároveň zdráhavě dostat do nitra haly. Nesnášel to tam a bál se, to mu vyzařovalo z celého těla – i ze zdívčelých očí – ale současně se snažil tam proniknout.

„Vykašli se na to, vyved' ho ven!“ zaječel Curt. Až do té chvíle se držel, ale měl za sebou dlouhý den naplněný stresem a už začínal mít dost.

„On za to nemůže,“ řekl Huddie, a než mohl ještě něco dodat, Pan Dillon zdvihl čenich a znovu zavyl. . . jenže Sandymu to připadalo spíš jako výkřik. Pes znovu kymácivě vykročil a Huddiemu se natáhla ruka jako vlajka v silném větru. Pes vyl, kňučel, potácel se a všechno očurával jako štěně. Čural hrůzou.

„Já vím, že ne,“ řekl Curt, „měls pravdu, neměli jsme sem chodit, napíšu ti omluvu, jestli chceš, jen ho proboha vyved' ven!“

Huddie se snažil Pana D odtáhnout, ale byl to velký pes, měl skoro padesát kilo, a nechtělo se mu. Curt ho musel silou složit a nasměrovat hlavou ven. Nakonec ho ležícího na boku vyvlekli, ale D se celou cestu vzpíral, vyl a chňapal zuby kolem sebe. Bylo to jako vléct za sebou pytel tchořů, komentoval to Sandy později.

Když konečně psa dostali ze dveří, Curtis je zabouchl. V tom okamžiku se Pan Dillon uklidnil a přestal se vzpírat, jako by mu někdo otočil v hlavě vypínačem. Ještě chvíli zůstal ležet na boku a popadal dech, ale pak vyskočil. Věnoval policistům udivený pohled, jako by chtěl říct, „Co se stalo, kluci? Byl jsem pořád v pohodě a najednou se mi nějak zatmělo před očima.“

„Kurva. . . doprdele,“ téměř zašeptal Huddie.

„Odved' ho zpátky na stanici,“ řekl Curtis. „Neměl jsem tě nutit, abys ho tam bral, ale mám strach o Ennise.“

Huddie odvedl psa na stanici a ten byl znovu poslušný jako ovečka. Jen jednou se zastavil, aby očichal boty policistů, kteří jim pomáhali hledat kolem budovy. K těm se teď přidali další a společně se chystali zjistit, co to bylo za povyk.

„Klidně se vraťte, chlapi,“ řekl jim Sandy a pak dodal větu, kterou vždycky říkali čumilům na místě nehody: „Představení skončilo.“

A chlapi se vrátili. Curt se Sandym je pozorovali od zavřených postranních dveří haly. Po chvíli se k nim vrátil Huddie bez Pana D.

Sandy pozoroval Curta, jak sahá po klíce, a cítil, jak se mu jako vlna valí do hlavy pocity hrůzy a napětí. Bylo to poprvé, kdy ho tyhle pocity přepadly v souvislosti s halou B, ale ne naposled. V následujících dvaceti letech šel do haly B mnohokrát, a nikdy ne bez pocitu, že se v něm vzdouvá ta temná vlna, nikdy ne bez tušení koutkem oka téměř zahlédnutých hrůz a ohavností.

A ne že by všechny ty hrůzy zůstaly nezahlédnuté. Ke konci už se zjevovaly poměrně hojně.

Všichni tři vešli a boty jim zaskřípěly na špinavém betonu. Sandy u dveří rozsvítil a v záři holých žárovek

se objevil buick jako jediná rekvizita na prázdném jevišti nebo jediný umělecký předmět v galerii, která byla na výstavu upravená jako garáž. Jak by se dal takový exponát nazvat? Z Buicku 8, napadlo ho. Zřejmě proto, že jedna píseň Boba Dylana měla podobný název. Jak tam tak stáli, sbor v hlavě mu jako by osvětloval ten pocit hrůzy: Kdybych ulehl na smrtelnou postel, ona přiskočí, aby prese mě hodila deku.*8

Stál tam a zíral svými buičími světlý a šklebil se svou buičí maskou. Stál tam na svých silných luxusních pneumatikách s bílými bočnicemi a uvnitř měl palubní desku plnou nefunkčních falešných kontrol a volant velký jako kormidelní kolo korzářské lodi. Uvnitř měl něco, co nutilo policejního psa výt strachy a současně drát se kupředu, jako by se ocitl v silovém poli nějakého extatického magnetu. Jestliže tam předtím bylo chladno, tak teď už ne; Sandy viděl pot na tvářích obou kolegů a cítil svůj vlastní.

Byl to Huddie, kdo nakonec první promluvil nahlas, a Sandy byl rád. Cítil to, ale nikdy by to nedokázal vyjádřit slovy; příliš se to vymykalo lidskému chápání.

„Ta svině ho sežrala,“ řekl Huddie s neochvějnou jistotou. „Nevím, jak je to možné, ale myslím si, že sem šel sám, aby se na to auto znovu podíval a ono ho prostě... nějak... sežralo.“

„Pozoruje nás,“ řekl Curt. „Cítíte to?“

Sandy se podíval na skleněné světelné oči a pak sklouzl pohledem na rozšklebenou tlamu plnou chromových zubů. Ozdobné vlnovky po stranách téměř připomínaly ulízané vlnky vlasů. Skutečně něco cítil. Třeba to byla pouhá dětinská bázeň z neznáma, hrůza dítěte stojícího před domem, o němž mu jeho srdíčko říká, že je strašidelný. Nebo to bylo skutečně tak, jak říkal Curt. Třeba je ten vůz pozoroval. Třeba odhadoval vzdálenost.

Téměř bezdeše se na něj dívali. Stál tam, jak tam měl stát další léta, zatímco venku se střídali prezidenti, vinylové desky nahradila céděčka, akciový trh vzrostl a dva mrakodrapy spadly, filmové hvězdy žily a umíraly a do jednotky D policisté přicházeli a zase z ní odcházeli. Stál tam skutečný jako kámen nebo růže. A všichni do jisté míry cítili to, co předtím cítil Pan Dillon: jeho přitažlivost. V následujících měsících se stal pohled na policisty stojící bok po boku před halou B něčím zcela běžným. Stáli tam s rukama přiloženými ke spánkům, aby si odclonili světlo, a zírali dovnitř okénky ve velkých garážových vratech. Vypadali jako dozor na chodníku u staveniště. Někdy také zašli dovnitř (ale nikdy ne sami; pokud šlo o halu B, platila zásada dvojice) a vždycky přitom vypadali mladší, jako kluci, kteří se odvážně kradou na místní hřbitov.

Curt si odkašlal. Oba jeho kolegové nadskočili a vzápětí se nervózně zasmáli. „Vrátíme se a zavoláme seržovi,“ řekl a tentokrát

TEĎ: Sandy

„... a tentokrát jsem nic nenamítal. Vrátil jsem se s nimi jako hodný chlapec.“ V krku jsem měl úplně vyschlo. Podíval jsem se na hodinky a nijak mě nepřekvapilo, že hodina utekla jako voda. Nic se nedělo; nebyl jsem ve službě. Den ještě více potemněl, ale slabé pohřmívání se přesunulo někam na jih.

„Tenkrát za starých časů,“ řekl někdo smutně a zároveň pobaveně – jak to dokážou jen Židé a Irové – „jsme si mysleli, že tu budeme věčně, co?“

Rozhlédl jsem se kolem a uviděl jsem po Nedově levici Huddieho Royera, teď už převlečeného do civilu. Nevím, kdy se vrátil.

Měl tutéž poctivou farmářskou tvář, s jakou chodil světem už tenkrát v devětasádkmadesátém, ale v koutcích úst už se mu skládaly vrásky, skoro šedé vlasy mu ustupovaly jako odliv a odhalovaly rozsáhlou čelní pevninu. Odhadoval jsem, že byl stejně starý jako Ennis Rafferty v době, kdy předvedl svůj kouzelnický majstrštyk po vzoru soudce Cratera, co taky záhadně zmizel.

V Huddieho důchodových plánech figurovalo winnebago, v němž by objížděl děti a vnoučata. Jak jsem pochopil, měl je skoro všude, včetně Manitoby. Když jste mu řekli – nebo ani když jste mu neřekli – ukázal vám mapu Spojených států s červeně vyznačenými cestovními trasami.

„Jo,“ řekl jsem, „to asi jo. Kdys přišel, Huddie?“

„No, šel jsem kolem a slyšel jsem, jak mluvíte o Panu Dillonovi. Byl to starej psí dobrák, co? Vzpomínáš, jak se vždycky překotil na záda, když někdo řekl „Jste zatčený?““

„Jistě,“ řekl jsem a usmáli jsme se na sebe, jako se na sebe usmívají milenci nebo pamětníci.

„Jak dopadl?“ zeptal se Ned.

„Zapomněl dejchat. Eddie Jacubois a já jsme ho pohřbili. Tamhle,“ ukázal na zanedbanou louku, která se táhla do kopce severně od stanice. „Bude to dobrých patnáct let, co říkáš, Sandy?“

Přikývl jsem. Ve skutečnosti to bylo čtrnáct, skoro přesně na den.

„Asi už byl starej, ne?“ zeptal se Ned.

„Když se to vezme, celkem jo,“ řekl Phil Candleton, „ale –“

„Umřel na otravu,“ řekl Huddie rozhořčeně a odmlčel se.

„Jestli chceš slyšet ten příběh do konce –“ začal jsem.

„To chci,“ vyhrkl Ned.

„– tak si musím nejdřív svlažit hrdlo.“

Začal jsem vstávat, ale v tu chvíli se objevila Shirley s podnosem. Na něm byl talíř tlustých sendvičů – se šunkou a se sýrem, s roustbífem, s kuřecím masem – a velký džbán ledového čaje Red Zinger.

„Klidně se zase posad', Sandy,“ řekla, „já to jistím.“

„Čteš mi snad myšlenky?“

Usmála se a položila podnos na stůl. „Ne. Já jen vím, že chlapům vyprahne, když mluví, a hlad mají vždycky. I ženská má občas hlad a žízeň, věřte tomu nebo ne. Tak jezte, chlapi, a doufám, Nede Wilcoxi, že aspoň dva ty sendviče spořádáš sám, protože jsi proklatě hubený.“

Při pohledu na naložený podnos jsem si vzpomněl na Bibiho Rotha, jak mluvil s Tonym a s Ennisem, zatímco jeho tým – jeho děti, ne o moc starší, než byl Ned teď – popíjel ledový čaj a cpal se sendviči ze stejné kuchyňky, kde se kromě dlaždic na podlaze a mikrovlnné trouby nic nezměnilo. Myslím, že čas má taky určitou soudržnost.

„Jo, jasně.“

Usmál se na ni, podle mě spíš poslušně než nenuceně; pořád se díval k hale B. Byl teď očarovaný tím autem, jako za ta léta tolik chlapů. Nemluvě o jednom psovi. A jak jsem popíjel první sklenici ledového čaje, který mi chladně klouzal do vyprahlého krku, slazený pravým cukrem, ne tím odporným umělým sajrajtem, měl jsem čas přemýšlet, jestli tím Nedu Wilcoxovi nějak prospěju. Nebo jestli tomu vůbec uvěří. Třeba vstane a našťvaně odejde v domnění, že si utahuju z jeho žalu. To nebylo vyloučené. Huddie, Arky a Phil mě podrží – stejně jako Shirley, když na to přijde. Když buick přivezli, ještě tu nebyla, ale hodně už toho zažila – a hodně udělala – od té doby, co v polovině osmdesátých let převzala dispečink. Jenže chlapec tomu pořád ještě nemusel věřit. Bylo to hodně velké sousto.

„A co se dělo kolem pana Raffertyho?“ zeptal se Ned.

„Nic,“ řekl Huddie. „Ani si neodnes svůj ošklivej hrnek na mlíko.“

Ned se na něj nejistě podíval, jako by nevěděl, jestli Huddie žertuje nebo ne.

„Vůbec nic se nedělo,“ opakoval Huddie, tentokrát tišeji. „To je na zmizení to nejzrádnější, synku. To, co se stalo tvému tátovi, bylo hrozné a nikdy bych tě nepřesvědčoval o ničem jiném. Ale aspoň jsi to věděl. Aspoň něco, ne? Máš za ním kam jít, máš kam položit kytky. Nebo tam zajít se zprávou o přijetí na vejšku.“

„Jenže to je jenom hrob,“ řekl Ned. Mluvil s podivnou trpělivostí, ze které jsem byl nespokojen. „Je to kus země a pod ní je rakev a v ní je něco, co je oblečený do tátovy uniformy, ale není to můj táta.“

„Ale víš, co se s ním stalo,“ trval na svém Huddie. „U Ennise...“ Roztáhl ruce dlaněmi dolů a pak je obrátil vzhůru jako kouzelník na konci povedeného triku.

V tu chvíli se vrátil Arky, který si chvíli předtím nejspíš odešel ulevit.

„Všude klid?“ zeptal jsem se.

„No, jo a ne, seržo. Steff mi říkala, abych ti vyřídil, že jí zas prská vysílačka, tak jako krátce. Víš, co myslím. A déeseska už je taky pěkněj chcípák. Na obrazovce je skoro furt ten nápis VYDRŽTE, HLEDÁM SIGNÁL.“

Steff byla Stephanie Colucciová, Shirleyin směnový protějšek na dispečinku a neteř starého Andyho Colucciho. Déeseska (DSS) byla naše malá satelitní anténa, kterou jsme si zaplatili z vlastních kapes, abychom se v provizorní posilovně nahoře mohli dívat na televizi (asi před rokem dal někdo na zeď vedle čínek plakát, na kterém byly takové ty motorkářské týpky, jak makají na věžeňském dvoře v Shabene – a dole nápis TIHLE SI NIKDY VOLNO NEBEROU).

Vyměnili jsme si s Arkym pohledy a pak se podívali na halu B. Jestli mikrovlnka v kuchyňce nebyla na odpis už teď, tak brzy bude. Stejně tak mohla odejít světla a telefon, ačkoliv naposled se to stalo teprve před nedávném.

„Na tu čarodějnici, co s ní byl ženatý, jsme uspořádali sbírku,“ řekl Huddie. „To bylo podle mě od jednotky D velice užlechtilé.“

„Myslel jsem, že jsme jí tím chtěli zavřít hubu,“ poznamenal Phil Candleton.

„Ta si jí ničím zavřít nedala,“ usoudil Huddie. „Ta se uměla ozvat. To věděl každý, kdo s ní kdy přišel do styku.“

„Nebyla to tak docela sbírka a on s ní nebyl ženatý,“ opravil jsem je, „Ta ženská byla jeho sestra. Myslím, že jsem to řekl jasně.“

„Byl s ní ženatý,“ vedl si Huddie svou. „Chodilo to u nich jako v každém letitém manželství, se vším tím ňafáním a vrčením a hádkami. Dělalí všechno, co dělají manželé, kromě těch starých směšných pohybů, a pokud vím –“

„Já bych to nerozmazávala,“ řekla Shirley mírně.

„No tak jo,“ stáhl se Huddie.

„Tony nechal kolovat klobouk a každý do něj dal, kolik mohl,“ řekl jsem Nedovi. „Pak bratr Bucka Flanderse – jinak burzovní makléř v Pittsburghu – ty peníze investoval. Byl to Tonyho nápad, udělat to takhle, než jí prostě dát šek.“

Huddie přikyvoval. „Seznámil nás s tím na té schůzce, co svolal do zadní místnosti Country Way. Zajištění Dračice bylo posledním bodem programu.“

Huddie se obrátil přímo na Neda.

„Tehdy už jsme věděli, že Ennise nikdo nenajde a že se neobjeví někde v kalifornském Bakersfieldu nebo v aljašském Nome se ztrátou paměti po nějakém úderu do hlavy. Byl pryč. Možná na tom samém místě, kam odešel ten chlápek v černém kabátě a klobouku, možná na nějakém jiném místě, ale tak jako tak byl pryč. Nebyla tu žádná mrtvola, žádné stopy po násilí, dokonce ani žádné oblečení, ale Ennis byl pryč.“ Huddie se zasmál. Trpce zasmál. „Ta věčně našťvaná bestie, s kterou žil, byla tak prudká. Samozřejmě byla v první řadě napůl šílená –“

„Víc než napůl,“ opravil ho Arky blahosklonně a vzal si sendvič se šunkou a se sýrem. „Pořád mu volala, tak třikrát čtyřikrát denně, až si Matt Babicki na dispečinku málem rval vlasy. Máš velkou kliku, že už zastrčila, Shirley. Edith Hyamsová! To bylo dílo!“

„A co si o tom jeho zmizení myslela ona?“ zeptal se Ned.

„Čert ví,“ řekl jsem. „Asi že jsme ho zabili kvůli dluhům z pokeru a pohřbili ho ve sklepě.“

„Vy jste tu tenkrát hráli poker?“ Ned vypadal současně zaujatě i vyděšeně. „Hrál i můj táta?“

„Prosím tě,“ řekl jsem. „Tony by skalpoval každého, koho by tu načapal při pokeru, i kdyby se hrálo jen o sirky. A já bych udělal to samé. Jen jsem žertoval.“

„My nejsme hasiči, chlapče,“ řekl Huddie tak opovržlivě, až mě rozesmál. Pak se vrátil k původnímu předmětu hovoru. „Ta bába si myslela, že v tom máme prsty, poněvadž nás nenáviděla. Nenáviděla by každého, kdo by od ní odváděl Ennisovu pozornost. Nebo je nenávisť moc silné slovo, seržo?“

„Ne,“ řekl jsem.

Huddie se znovu otočil k Nedovi. „Brali jsme mu čas a brali jsme mu energii. A já si myslím, že tu lepší část života strávil Ennis tady nebo ve svém hlídkovém voze. Ona to věděla a nesnášela to – „Práce, práce, práce,“ říkávala. „Nic jinýho ho nezajímá, jen ta jeho zatracená práce.“ Pokud šlo o její názor, život jsme mu museli vzít my. Což jsme mu nevzali všechno ostatní?“

Ned se tvářil udiveně, protože nenávisť k téhle práci doma nikdy nepoznal. Shirley mu jemně položila ruku na koleno. „Ona musela někoho nenávidět, chápeš? Musela na někoho hodit vinu.“

„Edith volala,“ řekl jsem, „Edith nás zastrášovala, Edith psala dopisy svému kongresmanovi a generálnímu prokurátorovi a dožadovala se úplného vyšetření případu. Tony podle mě věděl, že tohle všechno je na obzoru, ale přesto svolal za několik dní tu schůzku, kde předložil ten návrh, abychom se o ni postarali. Když se o ni nepostaráme my, tvrdil, tak se o ni nepostará nikdo. Ennis toho po sobě moc nenechal a bez naší pomoci by byla brzo na huntě. Byl sice pojištěný a měl nárok na penzi – možná osmdesát procent z jeho tehdejšího platu – ale ona by z toho dlouho neviděla ani cent, protože –“

„– prostě zmizel,“ řekl Ned.

„Jo. A tak jsme dali Dračici dar. Všechny pár tisíc dolarů i s příspěvkem od policajů z Lawrence, Beaveru a Merceru. Bratr Bucka Flanderse je investoval do akcií počítačových firem, které se tenkrát zrovna objevily na trhu, a ona na nich vydělala menší jmění.

Pokud jde o Ennise, v různých jednotkách v západní Pensylvánii se začalo povídat, že utekl do Mexika. On totiž pořád mluvil o Mexiku a četl si o něm články v časopisech. Brzy to všichni považovali za dané: Ennis utekl od své sestry, než ho stačila podříznout tím svým jazykem ostrým jako nůž Ginsu. I chlapi, kteří byli – nebo měli být – zasvěcenější, začali za nějaký čas šířit tuhle verzi, a to byli na té schůzce v zadní místnosti Country Way, když Tony Schoondist řekl jasně a nahlas, že podle něj má s Ennieho zmizením něco společného ten buick v hale B.“

„Nebyl daleko od toho nazvat ho dopravním prostředkem z planety X,“ řekl Huddie.

„Serža byl ten večer v slušný ráži,“ poznamenal Arky. Tentokrát připomínal Lawrence Welka tak silně, že jsem si musel rukou zakrýt úsměv.

„Když psala tomu svému kongresmanovi, asi se nezmiňovala o tom, co jste měli v té své Zóně soumraku, co?“ zeptal se Ned.

„Jak by mohla? Nevěděla o tom,“ odpověděl jsem mu. „To byl hlavní důvod, proč seržant Schoondist svolal tu schůzku. V podstatě nám chtěl jen připomenout, že když neudržíme jazyk za zuby, tak –“

„Co to je?“ zeptal se Ned a napůl se zdvihl z lavice. Ani jsem se nemusel dívat, co ho tak zaujalo, ale samozřejmě jsem se stejně podíval. Podobně jako Shirley, Arky a Huddie. Nemohli jste se nepodívat, nemohlo vás to nezaujmout. Nikdo z nás se z roadmasteru nepočural ani na něj nevytl jako chudák starý Pan D, i když já jsem přinejmenším při dvou příležitostech zařval. Ano, přiznávám. Zařval jsem tak, že jsem málem ztratil hlas. A potom ty šílené sny. Bože můj.

Bouře se sice od nás přesunula na jih, až na to, že se nějak nepřesunula. Nějak zůstala uvězněná v hale B. Z naší kuřácké lavice jsme viděli uvnitř haly jasné, němé záblesky. Černá řada oken v posuvných vratech najednou namodrale zbělala. A já věděl, že při každém záblesku vysílačka na dispečinku zaprská. A že na mikrovlnné troubě nebude svítit 5:18 PM, ale ERROR.

Ale celkem vzato tohle zdaleka nebylo nejhorší. Zrakový vjem světelných záblesků v nás ještě chvíli dozníval – před očima se nám vznášely zelenkavé obdélníky – ale na tohle se ještě dalo dívat. Na první tři nebo čtyři tyhle kapesní bouřky se dívat nedalo – byly by nám hrůzou vypadly oči z důlků.

„Panebože,“ zašeptal Ned, obličej protáhlý překvapením –

Ne, to je příliš slabý výraz. To odpoledne jsem viděl v jeho obličejí šok. A šokem to zdaleka nekončilo. Když se mu trochu projasnily oči, viděl jsem tentýž okouzlený výraz, jaký jsem kdysi viděl v tváři jeho otce. V tváři Tonyho. Huddieho. Matta Babického a Phila Candletona. A copak jsem ho necítil i ve vlastní tváři? Takhle asi většinou vypadáme, když staneme proti hlubokému a autentickému neznámu, když nahlédneme do míst, kde končí náš důvěrně známý svět a začíná skutečná temnota.

Ned se obrátil na mě. „Sandy, ježíšikriste, co to je? Co to je?“

„Jestli to musíš mít nějak pojmenované, říkej tomu světlotřesení. Mírné. V tomhle období bývá většinou mírné. Chceš se podívat blíž?“

Nezeptal se, jestli je to bezpečné, nezeptal se, jestli mu to nevybouchne do obličeje nebo nesežehne pind'oura. Řekl jen, „Jo!“ což mě vůbec nepřekvapilo.

Vyrazili jsme k hale. V čele já s Nedom, ostatní kousek za námi. Nepravidelné záblesky byly v soumraku odcházejícího dne velice jasné, ale oko je dokázalo zachytit i v plném slunci. Při té první bouřce (bylo to v té době, kdy to málem smetlo elektrárnu Třímílový ostrov, jak si teď vzpomínám) Buick Roadmaster při jednom záblesku svou září doslova zastínil slunce.

„Nechce to tmavý brejle?“ zeptal se Ned, když jsme došli k vratům haly. Zevnitř jsem teď slyšel hukot – ten hukot, kterého si všiml Nedův táta, když seděl za obrovským volantem buicku u pumpy Jenny.

„Ne, stačí, když přimhouříš oči,“ poradil mu Huddie. „I když tenkrát v devětasedmdesátém bys je potřeboval, to ti musím říct.“

„To si teda piš,“ přidal se Arky. Ned přitiskl tvář k jednomu oknu a s přimhouřenýma očima zíral dovnitř. Vmáčkli jsme se vedle Neda, fascinovaní jako vždycky. Krok doprava a uvidíte živého krokodýla.

Roadmaster byl úplně odhalený. Plachta z něj nějak sklouzla na zem, kde zůstala pomuchlaná ležet vedle dvířek řidiče. Víc než kdy jindy mi připomínal objet d'art – velký automobilový dinosaurus ladných křivek bez středního sloupku. Dobrý večer, dámy a pánové. Vítám vás u dnešního vysílání pořadu Z Buicku 8. Jen dodržujte uctivou vzdálenost, protože tohle je nebezpečné umění.

Stál tam nehybný a mrtvý... nehybný a mrtvý... a pak se kabina rozsvítila zářivým purpurovým bleskem. V něm se temně rýsoval obrovský volant a zpětné zrcátko jako předměty na obzoru za dělostřelecké palby. Ned vzdychl a zdvihl ruku, aby si zastínil tvář.

Blýskalo se znovu a znovu a každá tichá detonace vrhla mihotavý stín na betonovou podlahu a prkennou stěnu, na které stále viselo na háčcích několik kusů nářadí. Hukot byl teď velice zřetelný. Podíval jsem se na okrouhlý teploměr zavěšený na trámu, který se táhl nad kapotou buicku, a při dalším záblesku jsem dokázal snadno přečíst teplotu: dvanáct stupňů. Nic dobrého, ale nic strašného. Starosti jste si museli dělat, až když teplota v hale B klesla pod deset. Dvanáct vůbec nebylo špatné číslo. Ale stejně bylo na místě dávat si pozor. Za ta léta soužití s buickem jsme dospěli k několika závěrům – stanovili jsme si pár pravidel – ale přesto jsme věděli, že není radno jim příliš věřit.

Z nitra buicku vyšel další neslyšný záblesk a pak se skoro celou minutu nedělo vůbec nic. Ned však zůstal přilepený na okně. Nevím, jestli vůbec dýchal.

„Už je po všem?“ zeptal se nakonec.

„Počkej,“ řekl jsem.

Dali jsme tomu ještě dvě minuty, a když se pořád nic nedělo, otevřel jsem pusku, abych řekl, že se můžeme vrátit zpátky na lavičku, že buick už pro dnešek své rachejtle vyčerpá. Než jsem stačil promluvit, objevil se poslední monstrózní záblesk. Mihotavý světelný výboj, jako jiskra z nějakého obrovského cyklotronu, vylétl z pravého zadního okénka buicku a vystřelil vzhůru. Klikatou diagonálou zamířil k zadnímu rohu haly, kde stála vysoká police plná starých krabic naplněných různým železářským zbožím. Z krabic vycházela bledě žlutá tajuplná záře, jako by v nich byly zapálené svíčky, a ne osiřelé matice, šrouby, vruty a pružiny. Hukot zesílil a rozdrnčel mi zuby. Zdálo se mi, že mi vibruje kořen nosu. Pak ustal. Stejně jako záblesky. Naším oslněným očím teď nepřipadal vnitřek haly zšeřelý, ale temně černý. Z buicku zbyl neforemně oblý obrys, z něhož kradmo probleskovaly chromové lemy světel.

Shirley dlouze vydechla a ustoupila od svého okna. Celá se chvěla. Arky ji konejšivě objal kolem ramen.

Phil, který stál u okna vpravo ode mě, řekl: „Můžu to vidět třeba stokrát, šéfe, a stejně si na to nikdy nezvyknu.“

„Co je to?“ zeptal se Ned. Úžas mu smazal z obličeje takových deset nebo dvanáct let, takže vypadal mladší než jeho sestry. „Proč k tomu dochází?“

„To nevíme,“ odpověděl jsem mu.

„Kdo všechno o tom ví?“

„Všichni poldové, kteří pracovali u jednotky D v posledních asi dvaceti letech. Pár lidí z autoparku. Asi i okresní šéf správy silnic –“

„Jamieson?“ řekl Huddie. „Jo, ten o tom ví.“

„A náčelník policie ze Statleru Sid Brownell. Dál už skoro nikdo.“

Vraceli jsme se k lavici a většina z nás si zapálila. Ned vypadal, že by taky potřeboval cigaretu. Nebo něco. Možná pořádného panáka whisky. Na stanici se všechno vrátí do normálu. Steff Colucciová si už určitě všimla u vysílačky zlepšení kvality příjmu a anténa na střeše už začne taky brzy přijímat – všechny sportovní výsledky, všechny války a šest nákupních programů. Jestli při tomhle nezapomenete na ozónovou díru, tak už při ničem.

„Jak to můžou lidi nevědět,“ divil se Ned. „Jakože se něco takhle velkého nedostane ven?“

„To není zas tak velký,“ řekl Phil. „Tohle je buick, synku. Cadillac... to by teprv bylo velký.“

„Některé rodiny neumějí udržet tajemství a některé ano,“ řekl jsem. „Naše to umí. Hlavně kvůli tomu svolal Tony Schoondist dva dny potom, co přivezli buick a co zmizel Ennis, tu schůzku do Country Way. Ten večer s námi probral i další věci. Ennisovu sestru, samozřejmě – jak se o ni máme starat a jak se k ní máme chovat, dokud se neuklidní –“

„Jestli se vůbec někdy uklidnila. Já si toho nevším,“ poznamenal Huddie.

„– a jak se máme chovat k novinářům, kdyby se obrátila na tisk.“

Toho večera tam bylo asi tucet policistů a s pomocí Huddieho a Phila se mi podařilo většinu z nich vyjmenovat. Ned je všechny osobně neznal, ale patrně zaslechl jejich jména u jídelního stolu, když se jeho táta občas rozhovořil o práci. To dělá většina policajtů. Přirozeně nevyprávějí o tom zlém, určitě ne před svými rodinami – o plivání, nadávkách, krvavých nehodách na dálnici – protože existují i legrační historky, jako když nás zavolali, že nějaký amenitský kluk na kolečkových bruslích se drží za ocas cválajícího koně, nechává se táhnout centrem Statleru a řehťá se jako blázen. Nebo tenkrát, když jsme na Culverton Road museli promluvit s jedním člověkem, který tam udělal sněhovou sochu souložící dvojice. Vždyť je to umění, vykřikoval pořád dokola. Snažili jsme se mu vysvětlit, že pro sousedy to umění není, že jsou pobouření. Kdyby nepřišla obleva a deště, zřejmě bychom s tím skončili u soudu.

Vyprávěl jsem Nedovi, jak jsme bez dovolení složili ze stolů jednu obrovskou tabuli a jak Brian Cole a Dicky-Duck Eliot vyvedli číšnice ven a zavřeli za nimi dveře. Pak jsme se sami obsluhovali z ohřívacích stolů, které stály v čele místnosti. Později bylo pivo a kolegové mimo službu si sami točili a sami si psali účty a ke stropu se vznášel namodralý cigaretový dým. Tehdejší majitel restaurace Peter Quinland měl rád Předsedu správní rady, jak se přezdívalo Franku Sinatrovi, a tak zatímco my jsme pili, kouřili a bavili se, z reproduktorů se linul nepřetržitý proud Sinatrových písní: „Luck Be a Lady,“ „Summer Wind,“ „New York, New York“ a samozřejmě „My Way,“ možná nejpitomějši popova písnička dvacátého století. Až dodneška ji nemůžu poslouchat – vlastně žádnou Sinatrovu píseň – aniž bych si vzpomněl na hospodu Country Way a buick v hale B.

Pokud jde o nezvěstného řidiče buicku, museli jsme konstatovat, že nemáme žádné jméno, žádný popis a žádný důvod domnívat se, že dotyčný jakkoli překročil zákon. Jinými slovy, krádež benzínu jsme pominuli. Ennisovo zmizení jsme však museli brát vážně a postupovat podle předpisů – aspoň do jisté míry. Ano, byli jsme z toho v rozpacích. Ano, znepokojovalo nás to. Ano, rozeslali jsme oběžníky. Ano, bylo možné, že Ennis prostě sbalil kufry a odstěhoval se. Skutečně, měli jsme říct, možné je všechno a jednotka D se bude ze všech sil snažit postarat o sestru policisty Raffertyho, tu milou dámu, která je tak hluboce rozrušená, že asi neví, co mluví.

„Pokud jde o buick samotný, kdyby se vás na něj někdo zeptal, řekněte mu, že je u nás v soudní úschově,“ řekl tehdy Tony. „Nic víc než tohle. Když někdo řekne víc, zjistím si kdo a pěkně si ho podám.“ Rozhlédl se po místnosti, jeho lidé se podívali na něj a nikdo nebyl tak pitomý, aby se usmál. Znali seržu tak dlouho, aby věděli, že když vypadá tak, jak tenkrát vypadal, tak nežertuje. „Je to jasné? Chápou to všichni?“

Sborové souhlasné zamručení na okamžik přehlušilo Předsedu, který právě zpíval „It Was a Very Good Year“. Jistěže jsme to chápali.

Ned zdvihl ruku a já jsem se zarazil. V podstatě se mi ulevilo; moc se mi nechtělo líčit průběh té dlouhé schůzky.

„A co ty testy, co dělal ten Bibi Roth?“

„Všechny bezvýsledné,“ řekl jsem. „To, co vypadalo jako vinyl, nebylo tak docela vinyl – bylo to jen podobné vinylu, ale to bylo všechno. Šupinky laku neodpovídaly žádnému vzorku automobilových laků, které měl Bibi k dispozici. Dřevo bylo dřevo, pravděpodobně dub,“ řekl Bibi, ale to bylo tak všechno, co mohl říct, bez ohledu na to, jak na něj Tony tlačil. Něco ho na tom znepokojovalo, ale neřekl co.“

„Třeba nemohl,“ usoudila Shirley. „Třeba to nevěděl.“

Přikývl jsem. „Sklo postranních okének i čelní sklo je obyčejné staré vrstvené bezpečnostní sklo, ale neznačkové. Jinými slovy nebylo vsazeno na žádné detroitské montážní lince.“

„Otisky?“

Ty jsem snímal osobně. „Ennise. Tvého otce. Bradleyho Roache. Všechno. Žádné otisky muže v černém plášti do deště.“

„Musel mít rukavice,“ řekl Ned.

„To člověka napadne, jistě. Brad to nevěděl určitě, ale myslel si, že si vzpomíná na ruce toho člověka, že prý byly bílé jako jeho obličej.“

„Lidi si někdy tyhlety podrobnosti zpětně vymyslí,“ poznamenal Huddie. „Očití svědkové nejsou tak

spolehliví, jak bychom si my přáli.“

„Už jsi s tím filozofováním skončil?“ zeptal jsem se.

Huddie mi velkoryse pokynul rukou. „Pokračuj.“

„Bibi v autě nenašel žádné stopy krve, ale na vláknech odebraných z vnitřku kufru byly stopy organické hmoty. Nebyl schopen ji identifikovat a ta hmota – říkal jí ‚mýdlová pěna‘ se rozpadla. Během týdne doslova zmizela. Zůstalo jen barvicí činidlo, které použil.“

Huddie zdvihl ruku jako školák. Pokývl jsem mu.

„Po týdnů nebylo vidět místa, kde ti lidé odštípali vzorky z palubní desky a z volantu. Dřevo dorostlo jako slupka na kuličce vína. Totéž platí o koberecích v kufru. Když tomu autu škrábneš blatník kapesním nožem nebo klíčem, za šest sedm hodin ten škrábanec zmizí.“

„Ono se to samo hojí?“ podivil se Ned. „To je možný?“

„Ano,“ řekla Shirley, zapálila si další parlamentku a rychle a nervózně ji šlukovala. „Tvůj táta mě jednou zatáhl do jednoho ze svých experimentů – přinutil mě točit videokamerou. Udělal dlouhý škrábanec na dveřích u řidiče, hned pod chromovanou lištou. Nechali jsme kameru běžet a vraceli jsme se k ní každých patnáct minut. Nebylo to nic dramatického jako něco z filmu, ale stejně to bylo úžasné. Ten škrábanec byl čím dál mělčí a na okrajích začal tmavnout, jako by srovnával barvu. A nakonec prostě zmizel. Úplně beze stopy.“

„A ty gummy,“ ujal se slova Phil Candleton. „Vražíš do jedné šroubovák a začne unikat vzduch, přesně jak očekáváš. Jenže to syčení slabne až do tichého hvízdání, které po několika vteřinách taky ustane. A pak ten šroubovák vyleze.“

Phil našpulil rty. „Tf. Jako když vyplivneš jadýrko z melounu.“

„To auto je živý?“ zeptal se mě Ned. Mluvil tak tiše, že jsem ho sotva slyšel. „Když se může samo hojit –“

„Tony vždycky tvrdil, že ne,“ řekl jsem. „Hádal by se o tom. ‚Je to jen takovej vynález,‘ říkával. ‚Nějaký takový tentononc, kterému nerozumíme.‘ Tvůj táta si myslel pravý opak a ke konci už v tom byl stejně úporný jako Tony. Kdyby Curtis žil –“

„Co? Co by bylo, kdyby žil?“

„Já nevím,“ řekl jsem. Najednou jsem se cítil otupělý a smutný. Bylo ještě hodně co vyprávět, ale najednou se mi do toho nechtělo. Necítil jsem se na to a z vyhlídky na vyprávění mi bylo těžko u srdce, jako bývá těžko u srdce z vyhlídky na dřinu, která je ubíjející, ale nutná – pařezy, které se musí vytáhnout před západem slunce, seno, které se musí uklidit do stodoly před odpoledním deštěm. „Nevím, co by se stalo, kdyby žil, přísahám Bohu.“

Huddie mi přispěchal na pomoc. „Tvůj táta byl do toho auta blázen, Nede. Nebo spíš magor. Trávil u něj každou volnou minutu, obcházel ho, ftil ho... dotýkal se ho. To dělal nejčastěji. Jen ho osahával a osahával, jako by se chtěl ujistit, že je skutečné.“

„To serža taky,“ utrousil Arky.

Ne tak docela, pomyslel jsem si, ale neřekl jsem to. U Curta to bylo něco jiného. Ke konci patřil buick jemu tak, jak Tonymu nikdy nepatřil. A Tony to věděl.

„Ale co Ennis Rafferty, Sandy? Myslíš, že buick –?“

„Ho sežral,“ řekl Huddie. S chladně přesvědčivou jistotou. „Myslel jsem si to tenkrát a myslím si to i teď. A myslel si to i tvůj táta.“

„Vážně si to myslel?“ zeptal se mě Ned.

„Ano. Že ho sežral nebo že ho někam odvezl.“ Znovu se mi vrátila představa těch idiotských prací – okopat záhony, umýt haldy nádobí, pokosit akry trávy a pak odvézt seno.

„A to mi chceš tvrdit,“ řekl Ned, „že od chvíle, kdy Rafferty s mým tátou to auto objevili, ho neprostudoval žádný vědec? Nikdy? Žádný fyzik, žádný chemik? Nikdo na něm neprovedl spektrální analýzu?“

„Myslím, že Bibi se nejmíň jednou vrátil,“ řekl, jako by nás tak trochu omlouval. „I když sám, bez těch dětí, s kterými obvykle cestoval. S Tonym a tvým tátou tam odvezli nějaký velký přístroj... možná to byl spektrograf, ale nevím, co ukázal. Ty jo, Sandy?“

Zavrtěl jsem hlavou. Nezbyl už nikdo, kdo by na tu otázku odpověděl. Nebo na spoustu dalších. Bibi

Roth zemřel v osmadesátém na rakovinu. Curtis Wilcox, který často obcházel buick s kroužkovým blokem a dělal si poznámky (a někdy i náčrtky), byl také mrtvý. Tony Schoondist neboli starý serža stále žil a táhla mu osmdesátka, jenže byl ztracený v tom zmateném přítmi očistce vyhrazeného pro lidi s Alzheimerovou chorobou. Vzpomínám si, jak jsme ho s Arkym Arkanianem navštívili v pečovatelském domě, kde teď žije. Bylo to těsně před Vánocemi. Přivezli jsme mu medaili svatého Kryštofa, na kterou se složilo pár starších policajtů od nás. Zdálo se mi, že starý serža má zrovna jeden z lepších dnů. Poměrně bez obtíží rozbalil balíček a tvářil se, že ho ten dárek těší. Sám dokonce otevřel uzávěr krabičky, i když rozevřít mu ji musel pomoci Arky. Poté Tony nakrčil obočí a zahleděl se na mě kalnými očima, které parodovaly jeho někdejší pronikavý pohled. V tom okamžiku skutečně připomínal sám sebe. Pak se mu oči zalily slzami a iluze zmizela. „Kdo jste, chlapi?“ zeptal se. „Skoro si na vás vzpomínám.“ A pak dodal věčně, jako by ohlašoval počasí: „Jsem v pekle, víte? Tohle je peklo.“

„Nede, poslyš,“ řekl jsem. „To, proč jsme svolali tu schůzku do Country Way, byla jedna věc. Poldové v Kalifornii to mají napsané na bocích svých hlídkových vozů, možná proto, že jim trochu selhává paměť a že si to musí napsat. My ne. Víš, o čem mluvím?“

„Sloužit a chránit,“ řekl Ned.

„Přesně tak. Tony si myslel, že to děláme málem z nějaké Boží vůle. Přímo to neřekl, ale my jsme to tak chápali. A tvůj táta to cítil stejně.“

Řekl jsem Nedu Wilcoxovi to, co podle mě potřeboval slyšet. Neřekl jsem mu o tom světle v Tonyho očích i v očích jeho otce. Tony mohl řečnit o našem odhodlání sloužit a chránit, mohl nám povídat o tom, jak jsou chlapi z jednotky D nejlíp vybaveni k řešení tak nebezpečných záležitostí, mohl dokonce připustit, že později tu věc předáme vybranému týmu vědců, který možná povede Bibi Roth. Mohl sprádat všechny tyhle plány a sprádal je. Jenže to vůbec nic neznamenovalo. Tony s Curtem ten buick chtěli, protože se ho jednoduše nedokázali vzdát. To byl korpus, všechno ostatní byla jen poleva. Roadmaster byl zvláštní, exotický, jedinečný, a především jejich. Nedokázali by se ho zbavit.

„Nede, věděl bys o tom, kdyby táta zanechal nějaké poznámkové bloky?“ zeptal jsem se. „Myslím kroužkové, jaké nosí děti do školy.“

Ned sevřel rty. Sklonil hlavu a promluvil k nějakému místu mezi svými koleny. „Jo, všechny možné druhy. Máma říkala, že to byly nejspíš deníky. Nicméně v poslední vůli požádal mámu, aby je spálila, a ona je spálila.“

„To mi připadá věrohodný,“ řekl Huddie. „Přinejmenším to odpovídá tomu, co vím o Curtovi a starým seržovi.“

Ned k němu zdvihl oči.

Huddie to rozvedl. „Ti dva nedůvěřovali vědcům. Víš, jak jim Tony říkal? Práškováči smrti. Říkal, že jejich životním úkolem je rozpráshit všude jed, říkat lidem, ať si klidně jedí, co chtějí, že je to ověřené a že jim to neublíží – že je to osvobodí.“ Na okamžik se odmlčel. „A bylo tu ještě něco.“

„A co?“ zeptal se Ned.

„Mlčenlivost,“ řekl Huddie. „Policajti umějí udržet tajemství, ale Curt s Tonym nevěřili, že to umějí i vědci. ‚Koukni, jak rychle ti pitomci rozšířili po světě atomovou bombu,‘ slyšel jsem jednou říct Tonyho. ‚Popravili jsme za to Rosenbergovy, ale každý, kdo má aspoň půlku mozku, ví, že Rusové by tu bombu tak jako tak do dvou let měli. Proč? Protože vědci rádi žvaní. To, co máme v hale B, asi není ekvivalent atomové bomby, ale co když jo? Jedno je jisté: pokud to tam stojí přikryté plachtou, ničí atomová bomba to není.“

Myslím, že to byla jen část pravdy. Čas od času mě napadlo, jestli o tom Tony s Nedovým tátou vůbec někdy potřebovali mluvit – myslím třeba večer všedního dne, kdy byl na stanici poměrně klid, chlapi se shromažďovali nahoře, jiní sledovali film na videu a pojídali praženou kukuřici z mikrovlnky, a jen oni dva se stranili dole, zavření za dveřmi Tonyho kanceláře. A teď nemluví o nějakém možná nebo tak nějak. Myslím, jestli někdy vyslovili onu upřímnou pravdu: Nikde nic podobného není a my si to necháme. Já si to nemyslím. Protože ve skutečnosti jim úplně stačilo podívat se jeden druhému do očí. Vidět v nich tutéž dychtivost – touhu dotknout se toho auta a proniknout do něj. Nebo ho sakra jenom obejít. Bylo to tajemství, záhada, zázrak. Jenže jsem nevěděl, jestli by tohle Ned pochopil. Ví, že se mu po tátovi nejen stýskalo; on se na něj zlobil, že umřel. V tomhle rozpoložení by mohl jejich jednání hodnotit jako

krádež, a to taky nebyla pravda. Určitě ne celá pravda.

„Tou dobou už jsme věděli o světlotřeseních. Tony jim říkal ‚disperzní událostí‘. Myslel si, že se buick něčeho zbavuje, že to ruší jako statickou elektřinu. Mlčenlivost a hlídání stranou – koncem sedmdesátých let měli lidé v Pensylvánii – a nejen my policajti – jeden velký důvod nevěřit vědcům a technikům.“

„Třímílový ostrov,“ řekl Ned.

„Přesně tak. Navíc to auto bylo zvláštní i jinými věcmi, než bylo samozotavování ze škrábanců a odpuzování prachu. Mělo toho mnohem víc.“

Zarazil jsem se. Připadalo mi, že je to příliš složité a že je toho moc.

„No tak mu to řekni,“ vybídl mě Arky. V soumraku vypadal jako našťvaný kapelník. „Řeks mu, že tohle ještě nic neznamenalo, tak mu řekni zbytek.“ Odmlčel se, vzdychl a zahleděl se na halu B. „Teď už je pozdě přestávat, seržo.“

Vstal jsem a vykročil přes parkoviště. Za sebou jsem uslyšel Phila. „Ne, m-m. Nech ho jít, chlapče, on se vrátí.“

Tohle je typické pro nás šéfy; lidi to o vás můžou říct a skoro vždycky mají pravdu. Snad s výjimkou mrtvic, infarktů a opilých řidičů. S výjimkou událostí, které my smrtelníci přičítáme Bohu. Lidi na šéfovských místech – kteří se tam vypracovali a usilovnou prací se tam drží – nikdy neřeknou kašlu na to a jedu na ryby. Ne, my šéfové dál steleme, myjeme nádobí, skládáme seno a snažíme se, seč mužem. Člověče, co bychom si bez tebe počali? říkají lidé. Odpověď je, že většinou by si dál dělali, co chtějí, stejně jako vždycky. Pokračovali by ve staré známé cestě do pekel.

Stál jsem u posuvných vrat haly B a díval se jedním oknem na teploměr. Jedenáct stupňů. To ještě nebylo tak zlé. Rozhodně ne strašné – ale bylo to slušné chladno na to, aby buick jednou dvakrát zabouřil, než se uloží ke spánku. Nemělo tedy smysl přetahovat mu znovu plachtu; pravděpodobně to stejně budeme muset udělat potom.

Dochází: tuhle moudrost o roadmasteru jsme převzali z evangelia Schoondista a Wilcoxe. Zpomaluje se jako nenatažené hodiny, kolísá jako vyčerpaná káča, pípá jako detektor kouře, který už nedokáže rozlišit teplotu. Vyberte si z toho koše levného zboží svou oblíbenou metaforu. A možná to byla pravda. Jenže možná taky ne. Nic jsme o tom autě nevěděli, skoro nic. Jen jsme si namlouvali, že o něm něco víme, a tahle strategie nám měla pomoci k tomu, abychom dokázali žít v jeho sousedství a ubránili se přílišnému množství těžkých snů.

Vrátil jsem se zpátky k lavičce, zapálil si další cigaretu a posadil se mezi Shirley a Nedá. „Chceš slyšet o tom, jak jsme poprvé viděli to, co jsme viděli dneska večer?“ zeptal jsem se Nedá.

Dychtivost, kterou jsem uviděl v jeho výrazu, mi další vyprávění trochu usnadnila.

TEHDY

Když to začalo, byl tam Sandy jako jediný. V pozdějších letech říkával – napůl žertem – že jedině tím si nárokuje slávu. Ostatní sice přišli na místo poměrně brzy, ale skutečný začátek zachytil jen Sanders Freemont Dearborn, který stál u benzinové pumpy s otevřenou pusou, mhouřil oči a myslel si, že v několika vteřinách bude z nich ze všech, nemluvě o amenitských a několika neamenitských farmářích, v okolí, radioaktivní prach rozptýlený ve větru.

Stalo se to několik týdnů poté, co buick přešel do vlastnictví jednotky D, kolem prvního srpna devětasedmdesátého roku. Tehdy už utichal zájem novinářů o zmizení Ennise Raffertyho. Většina článků o nezvěstném státním policistovi se objevila ve statlerském okresním plátku American, ale Pittsburgh Post-Gazette zveřejnila koncem července velký článek na titulní straně nedělního vydání. SESTRĚ NEZVĚSTNÉHO POLICISTY SE HONÍ HLAVOU ČETNÉ OTÁZKY, hlásal titulek, a pod ním: EDITH HYAMSOVÁ SE DOŽADUJE DŮKLADNÉHO VYŠETŘOVÁNÍ.

Jinak článek vyzníval přesně tak, jak očekával Tony Schoondist. Edith věřila, že muži z jednotky D vědí o zmizení jejího bratra víc, než říkají; v tom ji citovaly oboje noviny. Mezi řádky se pak dalo vyčíst, že ta nebohá žena je pološilená žalem (o hněvu nemluvě) a hledá někoho, koho by mohla obvinít z toho, za co nesla zřejmě vinu ona sama. Žádný z policistů se ani nezmínil o jejím ostrém jazyku a o téměř neustálém hledání chyb na druhých, ale Ennis a Edith měli sousedy, kteří tak diskrétní nebyli. Reportéři obou plátků se také zmínili o tom, že bez ohledu na její obviňování se muži z Ennisovy jednotky chystají přispět Edith

skromnou finanční podporou.

Její černobílá fotografie v Post-Gazette jí také moc nepomohla; vypadala jako Lizzie Bordenová čtvrt hodiny předtím, než sáhla po seceře.*9

První světlotřesení se odehrálo za soumraku. Sandy toho večera přijel z hlídky kolem šesté, aby si trochu pohovořil s místním obhájcem Mikem Sandersem. Čekal je soud ve zvláště nechutném případě ujetí z místa nehody, v němž měl být Sandy hlavním svědkem obžaloby. Obětí bylo dítě, které skončilo na vozíčku. Mike si potřeboval zajistit, aby z toho ten obchodník, který byl naládovaný koksem, nějak slušně vyvázl. Jeho cílem bylo pět let, ale i deset bylo přijatelných. Tony Schoondist se zúčastnil části té schůzky, která se odehrála v koutě společenské místnosti v patře, a než Mike se Sandym skončili, sešel po schodech do své kanceláře. Když bylo po schůzce, Sandy se rozhodl doplnit nádrž svého hlídkového vozu, než vyrazí na další asi tříhodinovou hlídku.

Když procházel kolem dispečinku k zadnímu východu, zaslechl, jak Matt Babicki tiše, jakoby pro sebe říká: „Ty svině zkurvená.“ A následoval úder. „To nemůžeš fungovat?“

Sandy nahlédl do místnosti a zeptal se Matta, jestli náhodou nemenstruje.

Matta to nijak nepobavilo. „Jen si to poslechni,“ řekl a zapnul na své vysílače příjem. Sandy viděl, že hlasitost je nastavená až ke znaménku +.

Z hlídkového vozu číslo sedm se zahlásil Brian Cole, z pětky pak Herb Avery, který byl právě na Sawmill Road, a pak bůhvíodkud ještě George Stankowski. Jeho hlas se téměř ztrácel v praskání statické elektřiny.

„Jestli se to ještě zhorší, vůbec nevím, jak budu ty kluky sledovat, nemluvě o tom, jak jim budu předávat informace,“ stěžoval si Matt. Znovu z boku pleskl vysílačku, jako by chtěl zdůraznit svá slova. „A co když někdo zavolá se stížností? Nechystá se venku k bouře, Sandy?“

„Když jsem sem šel, bylo úplně jasno,“ odpověděl jsem a podíval se na okno. „Teď je taky úplně jasno... jak bys viděl, kdybys měl v krku čep. Já se s čepem narodil, vidíš?“ otočil Sandy hlavou ze strany na stranu.

„Moc vtípný. Nechceš si náhodou zatknout nějakýho nevinnýho chudáka nebo tak něco?“

„Výborně, Matte. Oceňuju tvou pohotovou britkost.“

Cestou ještě Sandy zaslechl, jak se někdo nahoře dohaduje, že určitě spadla ta zatracená televizní anténa, protože během vydařené epizody Star Treku, té o tribblech, úplně zmizel obraz.

Sandy vyšel ven. Den se halil do horkého oparu, v dáli pohřmívalo, ale nezdvihal se žádný vítr a obloha byla bez mráčku. Směrem k západu už začínalo ubývat světla a z trávy stoupala přízemní mlha; šla snad do výšky půldruhého metru.

Nastoupil si do hlídkového vozu (tu směnu měl D-14, ten s poškozenou opěrkou hlavy), zajel k benzinové pumpě Amoco, vystoupil, odšrouboval víčko nádrže pod sklopenou poznávací značkou a pak se zarazil. Náhle si uvědomil, jaké je ticho – v trávě necvrlikali žádní cvrčkové, nikde nezazpíval ani ptáček. Jediným slyšitelným zvukem byl tichý, stálý hukot, jaký člověk slyší jedině tehdy, když si stoupne přímo pod elektrické vedení nebo poblíž transformátoru.

Sandy se začal otáčet a v tu chvíli se celý svět zabarvil purpurově a bíle. I přes jasnou oblohu ho okamžitě napadlo, že ho zasáhl blesk. Pak uviděl, že hala B se rozzářila jako...

Nedokázal však přirovnání dokončit. Nic takového totiž neexistovalo, alespoň v jeho zkušenostech.

Kdyby viděl těch několik prvních záblesků zpřímá, nejspíš by oslepl – možná dočasně, možná trvale. Naštěstí pro něj byla přední posuvná vrata na druhé straně haly od pumpy. Ta zář ho však stejně oslnila a proměnila letní soumrak v jasné poledne. A z haly B, poměrně solidní dřevěné stavby, udělala téměř nehmotný stan z gázy. Světlo proniklo každou škvírkou i dírkou po hřebíku, vytrysklo zpod okapů i z malé dutiny, kterou mohla vykoustat veverka, v úžasně lavině se vyřinulo u země, kde odpadlo jedno prkno.

Na střeše byl odvětrávací komín, z něhož šlehaly k obloze nepravidelné záblesky jako kouřové signály jasně fialového světla. Záře pronikající ve vlnách řadou oken na posuvných vratech vepředu i vzadu proměnila přízemní mlhu v tajuplný elektrický opar.

Sandy byl klidný. Překvapený, ale klidný. Pomyslel si: A je to tu, ten hajzl soptí, je po nás. Ani ho nenapadlo utéct nebo skočit do hlídkového vozu. Utéct kam? Ujet kam? To bylo směšné.

Napadla ho naprostá šílenost: dostat se blíž. Přitahovalo ho to. Nebál se toho jako Pan D.; cítil okouzlení, ne strach. Jakkoli to bylo šílené, chtěl blíž. Téměř slyšel, jak ho to přivolává.

Se snovým pocitem (napadlo ho, že sen zcela reálně přichází v úvahu) se vrátil k hlídkovému vozu D-14, naklonil se ze strany řidiče do otevřeného okénka a vytáhl si z přihrádky v palubní desce sluneční brýle. Nasadil si je a vydal se k hale. S brýlemi to bylo trochu lepší, ale ne o moc. Musel si oči clonit rukou a mhouřit je do přísných škvírek. Svět kolem něj vybuchoval tichým světlem a tepal purpurovým ohněm. Sandy viděl, jak mu vlastní stín odskakuje od nohou, mizí a zase se vrací. Viděl, jak světlo vyskakuje z oken na posuvných dveřích a osvětluje zadní část budovy stanice. Viděl, jak se policisté hrnou ven a tlačí před sebou Matta Babického z dispečinku, který byl nejbližší a vyšel ven jako první. V záblescích z haly se všichni pohybovali trhaně jako herci z němého filmu. Ti, kteří měli v kapse sluneční brýle, si je nasadili. Někteří z těch, co je neměli, se obrátili a klopytali pro ně. Jeden policista dokonce vytáhl zbraň, podíval se na ni, jako by chtěl říct Co s ní sakra chci dělat? a zastrčil ji zpátky do pouzdra. Dva policisté bez brýlí však stejně dál úporně tápali k hale se skloněnými hlavami, zavřenými očima a rukama nataženými jako náměsíčníci, přitahováni stejně jako Sandy přerušovanými záblesky a tím tichým nesnesitelným hukotem jako můry světlem.

Pak se mezi ně vřítíl Tony Schoondist, plácal je, strkal do nich a říkal jim, ať jdou proboha zpátky, ať se vrátí na stanici, že je to rozkaz. Sám se snažil nasadit si tmavé brýle a stále míjel obličej. Nasadit si je se mu podařilo až poté, co se trefil jednou nožičkou do úst a druhou do levého obočí.

Sandy nic z toho neviděl ani neslyšel. Slyšel jen ten hukot. Viděl ty záblesky, které měnily přízemní mlhu v elektrické draky. Viděl sloupec zájímavého purpurového světla, který tryskal z kónického odvětrávacího komínku a prořezával temnějící vzduch.

Tony po něm chňapl a zatřásl jím. V oknech haly explodoval další tichý světelný šrapnel a proměnil tmavá skla Tonyho brýlí ve dva malé kulové blesky. Křičel, i když nebylo proč. Sandy ho slyšel dokonale. Byl tu sice ten hukot a někdo si drmolil Pane Bože všemohoucí, ale to bylo všechno.

„Sandy! Byls tu, když to začalo?“

„Jo!“ Přistihl se, že bezděčně taky křičí. Situace si z nějakého důvodu žádala, aby křičeli. Světlo vybuchovalo a zářilo v tichých blescích. Kdykoli pohaslo, budova stanice poskočila k nim, jako by byla živá, a stíny policistů prchaly k jejich boční stěně.

„Co to způsobilo? Co to odstartovalo?“

„Já nevím!“

„Jdi dovnitř! Zavolej Curtisovi! Řekni mu, co se děje! Řekni mu, ať sem okamžitě naběhne!“

Sandy odolal nutkání říct svému velícímu seržantovi, že tu chce zůstat a sledovat, co bude. Byl by to zcela elementárně hloupý argument: nebylo totiž vidět nic. To světlo bylo příliš jasné. I v tmavých brýlích bylo příliš jasné. Kromě toho poznal rozkaz, když ho slyšel.

Odešel dovnitř, klopytavě vyšel po schodech (v těch jasných záblescích bylo těžké odhadnout hloubku nebo vzdálenost) a s rukama nataženými před sebou dotápal k dispečinku. Rozplizlým oslněným zrakem viděl budovu stanice jako shluk překrývajících se stínů. Jedinou vizuální realitou pro něj v tu chvíli byly purpurové blesky, které se před ním vznášely.

Vysílačka Matta Babického vydávala nekonečný praskot, z něhož občas vytrčel nějaký hlas, jako nohy nebo prsty pohřbených nebožtíků. Sandy zdvihl sluchátko normálního telefonu vedle přístroje s přímým spojením na linku 911. Myslel si, že taky nebude fungovat – určitě nebude fungovat – ale ozval se oznamovací tón. Ze seznamu přišpendleného na nástěnce si přečetl Curtovo číslo a vytočil je. Když místnost rozsvítil další purpurovo-bílý záblesk, Sandymu se zdálo, že poskočil i ten telefon.

Vzala to Michelle a řekla mu, že Curt je vzadu za domem, že chce posekat trávu, než se setmí. Z jejího hlasu bylo patrné, že ho nechce zavolat. Když ji však Sandy poprosil podruhé, řekla: „Tak dobře, za minutku, copak si nikdy nedáte pokoj?“

Čekání připadalo Sandymu nekonečné. Vůz v hale B metal blesky jako v nějaké šílené neonové apokalypse a místnost se s každým bleskem rozkmitala do trochu jiné perspektivy. Sandymu se ani nechtělo věřit, že něco, co vydává takový jas, může být jiné než destruktivní, a přesto stále žil a dýchal. Rukou, již nadržel sluchátko, si sáhl na tvář, jestli nenahmátne nějaké spáleniny nebo otoky. Nic tam neměl.

Aspoň zatím, pomyslel si. Čekal, že poldové venku začnou křičet, až ta věc ve staré hale vybuchne nebo se roztaví nebo něco vypustí – něco nepředstavitelného, něco s planoucíma elektrickýma očima. Takové myšlenky byly milion mil vzdálené běžnému policajtskému uvažování, ale Sandy Dearborn se nikdy necítil méně jako polda a víc jako ustrašený malý kluk. Curt konečně zdvihl telefon. Byl zadýchaný a z jeho hlasu byla patrná zvědavost.

„Musíš okamžitě přijít,“ řekl mu Sandy. „Serža tě volá.“

Curt okamžitě věděl kvůli čemu. „Co to dělá, Sandy?“

„Ohňostroje. Záblesky a jiskry. Na halu B se vůbec nedá podívat.“

„Ona hoří?“

„Asi ne, ale jistě to říct nemůžu. Dovnitř nevidíš. Je to moc jasné. Tak pojed.“

Curt bez dalšího slova zavěsil telefon a Sandy znovu vyšel ven. Jestli dojde k jadernému výbuchu, napadlo ho, chce při tom být se svými přáteli.

Za deset minut se Curt za volantem svého oblíbeného zrenovovaného bel airu, který za dvaadvacet let zdědil jeho syn, vrátil na příjezdovou cestu s označením JEN PRO POLICISTY. Za roh zahýbal stále ještě dost rychle a Sandy se v jedné chvíli strašně lekl, že Curtis nárazníkem skosí asi pět chlapů. Jenže Curt rychle dupl na brzdu (měl ještě klukovské reflexy) a chevrolet na místě zastavil.

Vystoupil z vozu a vypnul motor, ale světla nechal rozsvícená, při překotném vystupování se mu zamotaly nohy a málem se rozplácl na štěrku. Vyrovnal hrozící pád a rozběhl se k hale. Sandy ještě stačil zahlédnout, co se mu houpe v ruce: svářečské brýle na gumovém pásku. Sandy už viděl dost rozrušených lidí – skoro každý, koho zastavil za překročení rychlosti, byl tak či onak rozrušený – ale v životě neviděl tak rozrušeného člověka, jako byl tehdy Curt. Měl vykulené oči a konečky vlasů mu stály... i když to mohla být iluze z toho, jak rychle běžel.

Když míjel Tonyho, ten natáhl ruku, chytil ho za rameno a málem ho porazil. Sandy viděl, jak Curt zatíná volnou ruku v pěst a začíná ji zdvihát. Zarazil se však uprostřed pohybu. Sandy netušil, jak moc chtěl nováček udeřit svého seržanta, a nechtěl to vědět. Důležité bylo, že Tonyho poznal (a uvědomil si jeho nadřazené postavení) a zarazil se.

Tony sáhl po Curtových svářečských brýlích.

Curt zavrtěl hlavou.

Tony mu něco řekl.

Curt odpověděl a prudce zavrtěl hlavou.

V tichých jasných záblescích Sandy viděl, jak Tony Schoondist podléhá ve své vlastní vnitřní bitvě, jejímž cílem bylo vzít Curtovi brýle. Místo toho se otočil k shromážděným policistům. Spěšně jim přikázal, aby ustoupili a vrátili se na stanici. Většina z nich uposlechla jen první část rozkazu. Tony se zhluboka nadechl, vydechl a pak oslovil Dicky-Ducka Eliota, který si ho poslechl, přikývl a vrátil se na stanici.

Ostatní policisté sledovali Curta, jak běží k hale B, odhazuje baseballovou čepici a nasazuje si svářečské brýle. Přestože měl Sandy nejmladšího člena jednotky D rád a vážil si ho, neviděl v jeho činu nic hrdinského. Hrdinství je akt postupu vpřed při překonání vlastního strachu. Curt Wilcox toho večera žádný strach necítil; ani sebemenší záchvěv strachu. Vzrušení a zvědavost ho ovládaly natolik, že jednal zcela pudově. Mnohem později si Sandy uvědomil, že starý seržant nechal Curtise jít, protože si prostě uvědomil, že nemá šanci ho zadržet.

Curt se zastavil asi tři metry před posuvnými vraty a zaclonil si oči rukama před zvláště jasným bleskem z haly. Sandy viděl, jak mu ta záře rudě prosvítla prsty. Současně se Curtův stín promítl v oparu jako postava obra. Pak světlo pohaslo a oslněný Sandy rozmazaně uviděl, jak Curt znovu vykročil. Došel ke dveřím a podíval se dovnitř. Zůstal tam stát do příštího záblesku. Instinktivně před ním ucouvl, ale pak se okamžitě vrátil k oknu.

Mezitím se vrátil Dicky-Duck Eliot. Sandy si všiml, co nese v ruce, když ho míjel. Seržant si vymínil, aby všechny jeho hlídkové vozy byly vybaveny polaroidy, a Dicky-Duck jeden přinesl. Podal ho Tonymu a bezděčně se příkrčil, když se spustila další tichá světelná kanonáda.

Tony vzal fotoaparát a rozběhl se ke Curtisovi, který stále nahlížel oknem do haly a instinktivně couval

při každém novém záblesku (nebo řadě záblesků). Ani svářečské brýle mu zřejmě neposkytovaly dostatečnou ochranu proti tomu, co se tam dělo.

Sandy ucítil na ruce vlhký dotek a málem vykřikl. Pak se tam podíval a uviděl psa. Pan Dillon pravděpodobně až do téhle chvíle spal na svém oblíbeném místě na linoleu mezi umyvadlem a kamny. Teď vyšel, aby se podíval, co je to tu za rozruch. Sandy podle jiskry v jeho očích, nastražených uší a vztyčené hlavy poznal, že pes ví, že se něco děje, ale někdejší strach na něm nebyl patrný. Záblesky ho ani v nejmenším neznepokojovaly.

Curtis sáhl po polaroidu, ale Tony ho nepustil. Stáli tam před vraty haly B a s každým zábleskem se měnili v mihotavé siluety. Hádali se? To si Sandy nemyslel. Určitě to nebyla hádka v pravém slova smyslu. Případalo mu, že vzrušeně diskutují, asi jako dva vědci, kteří pozorují nějaký nový jev. Ale třeba to vůbec žádný jev není, napadlo Sandyho. Třeba je to jen pokus a my jsme morčata.

Sandy pozoroval oba muže stojící před halou, jednoho ve velkých brýlích, druhého s polaroidem v ruce, oba v obrysech jako na tanečním parketu nasvíceném laserem, a začal přitom měřit délku temných intervalů. Zpočátku se blýskalo téměř nepřetržitě, ale teď byly mezi jednotlivými záblesky znatelné prodlevy. Sandy napočítal šest vteřin... deset vteřin... sedm... čtrnáct... dvacet.

Buck Flanders vedle něj řekl: „Myslím, že to končí.“ Pan D zaštěkal a zřejmě se chystal vyrazit vpřed. Sandy ho chytil za obojek a stáhl ho zpátky. Pes chtěl možná jen jít za Curtem a Tonym, ale možná taky chtěl vyrazit za tou věcí v hale. Možná ho znovu volala. Sandymu to bylo jedno; byl rád, že má Pana Dillona u nohy.

Tony s Curtem zašli k postranním dveřím. Tam se pustili do další vášnivé debaty. Nakonec Tony přikývl – Sandymu se zdálo, že zdráhavě – a podal Curtovi kameru. Curt otevřel dveře a v tu chvíli ho pohltila jasná záře dalšího záblesku. Sandy s jistotou očekával, že až záře pohasne, Curt už tam nebude, že ho to rozloží nebo přenesení do nějaké vzdálené galaxie, kde stráví zbytek života mazáním bojových letadel nebo leštěním černého zadku Darthe Vadera.

Sandy stačil ještě zahlédnout, jak tam Curt stojí a cloní si jednou rukou oči. Napravo od něj a kousek vzadu se Tony Schoondist odvracel od jasné záře a kryl si rukama obličej. Sluneční brýle prostě nebyly žádnou ochranou; Sandy je měl nasazené a věděl to. Když znovu prohlédl, Curt už zmizel v hale.

V tom okamžiku přesunul Sandy veškerou svou pozornost na Pana Dillona, který se mu snažil vytrhnout. Někdejší psův klid byl ten tam. Vrčel a kňučel s ušima přitisknutýma k hlavě a obnaženými zuby.

„Pomozte mi, pojd'te mi pomoci!“

Buck Flanders a Phil Candleton také popadli Pana Dillona za obojek, ale zpočátku to vůbec nebylo znát. Pes sebou dál trhal, dusil se a slintal na zem s očima upřenýma na boční dveře. Obvykle to byl ten nejhodnější pes pod sluncem, ale v tu chvíli si Sandy přál, aby měl vodítko a náhubek. Kdyby se pes otočil a kousl, někdo mohl přijít o jeden dva prsty.

„Zavři ty dveře!“ zařval Sandy na seržanta. „Jestli nechceš, aby tam D vběhl za ním, zavři ty zatracený dveře!“

Tony se zatvářil překvapeně, pak si však uvědomil situaci a zavřel dveře. Pan Dillon se téměř okamžitě uklidnil. Přestal vrčel a potom i kňučet. Několikrát rozpačitě zaštěkal, jako by si nemohl přesně vzpomenout, co ho tak rozrušilo. Sandy přemýšlel, jestli to byl hukot, který byl při otevřených dveřích znatelně silnější, nebo nějaký pach. Přikláněl se k pachu, ale jistý si být nemohl. U buicku nešlo o to, co o něm člověk věděl, ale co o něm nevěděl.

Tony uviděl, jak několik mužů vykročilo směrem k hale, a řekl jim, ať se vrátí. Slyšet jeho normální hlas bylo uklidňující, ale stále tu bylo něco znepokojivého. Sandy měl pocit, jako by v pozadí slyšel nějaké výkřiky, výbuchy jako ze zvukového záznamu filmu a možná i burácení rozružené země.

Vrátil se k řadě oken na posuvných vratech a jedním nahlédl dovnitř.

„Co tam dělá, seržo?“ zeptal se Matt Babicki. „Nestalo se mu něco?“

„Vůbec nic,“ odpověděl Tony. „Obchází auto a fotí si ho. Co děláš venku, Matte? Padej na dispečink, proboha.“

„Vysílačka je v řiti, šéfe. Jen to v ní praská.“

„Třeba už se to lepší. Protože tohle už se taky lepší.“ Sandymu připadal navenek normální – jako

seržant – ale v jeho hlase stále doznívalo vzrušení. A když se Matt obrátil k odchodu, Tony dodal: „A o tomhle nikomu ani slovo, slyšíš mě? V žádném případě o tom nemluv nekódovaně. Když už musíš mluvit o buicku... tak je to kód D. Rozumíš?“

„Rozkaz,“ řekl Matt a vyšel do schodů se svěšenými rameny, jako by dostal výprask.

„Sandy!“ zavolal Tony. „Co je s tím psem?“

„Teď už nic. Co je s tím autem?“

„Teď už taky nic. Nic tu nehoří a není tu žádná stopa po nějakém výbuchu. Teploměr ukazuje dvanáct stupňů. Je tu prostě jen chladno, nic víc.“

„Jestli s tím autem nic není, tak proč ho fotí?“ zeptal se Buck.

„Ypsilon je pokřivené písmeno, které nenarovnáš,“ odpověděl seržant Schoondist, jako by to všechno vysvětlovalo. Nespouštěl oči z Curtise, který v kruzích obcházel vůz jako fotograf modelku, mačkal spoušť a všechny snímky, které z polaroidu vylezly, si strkal za pás starých khaki šortek, které měl na sobě. Mezitím Tony dovolil, aby zbylí policisté po čtyřech přistoupili k hale a podívali se dovnitř. Když přišla řada na Sandyho, udivilo ho, jak se Curtovi při každém blesknutí polaroidu zeleně rozsvítí kotníky. Radiace! napadlo ho. Ježíšikriste, on má popáleniny z ozáření! A pak si vzpomněl, co Curt dělal před příjezdem sem, a rozesmál se. Michelle ho nechtěla zavolat k telefonu, protože venku sekal trávu. A právě to měl na kotnicích – skvrny od trávy.

„Pojď už ven,“ zabručel Phil po Sandyho levici. Stále držel psa za obojek, i když ten už byl celkem krotký. „Vylez ven, nepokoušej štěstí.“

Curt vykročil ke dveřím, jako by Phila slyšel nebo jako by jim všem četl myšlenky. Ale spíš už mu došel film.

Jakmile vyšel ze dveří, Tony mu položil ruku kolem ramen a odvedl si ho stranou. Při jejich hovoru se naposled objevilo slabé nachové světlo. Byl to skutečně jen nepatrný záblesk. Sandy se podíval na hodinky. Bylo deset minut po osmé. Celé to trvalo necelou hodinu.

Tony s Curtem si prohlíželi polaroidové fotografie tak zaujatě, že to Sandy nechápal. Tedy pokud Tony mluvil pravdu a na buicku ani v celé hale se nic nezměnilo. A Sandymu skutečně připadalo, že se nic nezměnilo.

Nakonec Tony přikývl, jako by se na něčem domluvili, a vrátil se k ostatním policistům. Curt se ještě zašel naposled podívat oknem v posuvných vratech. Svářečské brýle už měl posunuté na čelo. Tony poslal všechny na stanici kromě George Stankowského a Herba Averyho. Herb přijel z hlídky v průběhu ohňostroje, nejspíš aby si ulevil. Odchýlil se pět mil z trasy, jen aby si mohl ulevit na stanici; byl tím proslulý a veškeré špičkování na tohle téma nesl se stoickým klidem. Říkal, že z cizích toaletních prkýnek člověk může něco chytnout, a každý, kdo tomu nevěří, dostane, co si zaslouží. Sandy si myslel, že Herb spíš zajímaly časopisy na horní toaletě. Policista Avery, který se deset let na to zabil v převráceném autě, byl člověk odchovaný obchodními domy American Heritage.

„Vy dva máte první hlídku,“ řekl jim Tony. „Volejte, kdyby se dělo něco zvláštního. I kdybyste si jen mysleli, že je to něco zvláštního.“

Herb při vyhlídce na další služební povinnost zasténal a začal protestovat. „Sklapni,“ namířil na něj Tony ukazovák. „Už ani slovo.“

Herb si všiml červených skvrn na tvářích velícího seržanta a okamžitě zmlkl. Sandy si pomyslel, že Herb projevil výtečný cit pro situaci.

Když všichni ostatní procházeli za seržantem Schoondistem přípravnou, Matt Babicki mluvil do vysílačky. Když Matt požádal hlídkový vůz číslo šest, ať oznámí svou polohu, hlas Andyho Colucciho se ozval zřetelně a čistě. Praskání ustalo.

Posedali si v malé společenské místnosti nahoře; ti poslední se museli spokojit s místem na koberci. Přípravna dole byla větší a bylo v ní víc židlí, ale Sandy schvaloval Tonyho rozhodnutí přivést chlapy sem nahoru. Tohle byla rodinná, ne policejní záležitost.

Aspoň ne striktně policejní.

Poslední přišel Curtis Wilcox. V jedné ruce držel polaroid, svářečské brýle stále na čele, na zelených nohou gumové sandály. Na tričku měl nápis SPORTOVNÍ ODDÍL HORLICKOVY UNIVERZITY.

Šel přímo za seržantem a chvíli si něco špítali. Ostatní vyčkávali. Pak se k nim Tony obrátil. „Nedošlo

tam k žádnému výbuchu a ani Curt, ani já si nemyslíme, že tam byla nějaká radiace.“

Někteří policisté vydechli úlevou, jiní se stále tvářili pochybovačně. Sandy nevěděl, jak se tváří on sám, protože neměl po ruce žádné zrcátko, ale rozhodně cítil pochybnosti.

„Nechte je kolovat,“ řekl Curt a začal po dvou a po třech podávat snímky z polaroidu. Některé byly pořízené přímo při záblescích a nebylo na nich skoro nic. Slabý třpyt masky, kus střechy buicku. Jiné byly mnohem zřetelnější. Ty nejlepší byly zvláště ploché, jak už bývají polaroidové fotografie. Jako by říkaly, Vidím svět jen jako příčinu a důsledek. Svět, v němž je každý předmět avatar a v zákulisí se nepohybují žádní bohové.

„Je to jako tradiční film nebo indikační odznak, který musí nosit pracovníci v radiální zóně,“ řekl Tony. „Polaroidová fotografie se zamžít, když je vystavena silnému gama záření. Některé tyhle snímky jsou přeexponované, ale žádný není zamžený. Jinými slovy nejsme ozářeni.“

„Bez urážky, seržo,“ řekl Phil Candleton, „ale nejsem takový blázen, abych věřil nějakému polaroidu.“

„Hned ráno zajedu do Burgu a koupím Geigerův počítač,“ řekl Curt. Mluvil klidně a rozumně, ale v jeho hlase se stále ještě chvělo vzrušení. Chladný hlas, jakým se říká, „Vystoupil byste si z vozu, prosím“, v nitru jen vřel. „Prodávají je v Armádních přebytcích na Grandu. Myslím, že stojí kolem tří set dolarů. Vzal bych si ty peníze z rizikového fondu, pokud nejsou námitky.“

Nikdo nic nenamítal.

„Do té doby,“ řekl Tony, „je důležitější než kdy jindy udržet tohle pod pokličkou. Věřím, že díky štěstí nebo prozíratelnosti padl ten vůz do rukou lidí, kteří o něm umějí mlčet. Tak dokážete to?“

Policisté souhlasně zahučeli.

Dicky-Duck seděl se zkříženýma nohama na podlaze a hladil Pana Dillona po hlavě. D pospával s čenicem na packách. Vzrušení už z policejního maskota dávno vyprchalo. „Já budu klidný, až uvidím, že se ručička geigeru nehnula ze zeleného pole,“ prohlásil Dicky-Duck. „Jestli se pohne, jsem pro to, abychom zavolali federály.“

„Myslíš, že se o to dokážou postarat líp než my?“ zeptal se Curt popuzeně. „Panebože, Dicky! Ti pitomci si nevědí rady sami se sebou a –“

„Pokud nemáš v plánu nechat z rizikového fondu obložit halu B olovem –“ začal někdo jiný.

„To je pěkná pitomost,“ pustil se do něj Curt, ale Tony mu položil ruku na rameno a uklidnil ho, než mohl zajít dál a možná si tím i ublížit.

„Jestli zjistíme záření,“ slíbil jim Tony, „tak se toho auta zbavíme. Přísahám.“

Curt se na něj podíval zrazeným pohledem. Tony zůstal klidný. My víme, že není radioaktivní, říkal jeho pohled, ten film to dokazuje, tak se uklidni.

„Já si tak nějak myslím, že se to stejně mělo nahlásit,“ řekl Buck. „Možná by nám pomohli... rozumíte... nebo něco objevili... jako pro obranu státu...“ Jak kolem sebe cítil tichý nesouhlas, měl stále tišší a tišší hlas. Pensylvánští státní policisté s federálními úřady různou formou stejně spolupracovali – s federálním úřadem pro vyšetřování, s daňovým úřadem, s federální agenturou pro boj s narkotiky, s ministerstvem pro oblast zdravotnictví a ochrany zaměstnanců, ale především s komisí pro otázky obchodu mezi jednotlivými státy Unie. Během několika let pochopili, že většina těch federálních chlapců nepředá chytrostí průměrného medvěda. Sandy měl ten názor, že když federálové projeví příležitostný záblesk inteligence, bývá to pro vlastní prospěch a někdy je to otevřeně zlovolné. Většinou to byli otroci dřiny, kteří se modlili u oltáře rutinních postupů. Než se Sandy dal k Pensylvánské státní policii, poznal stejný druh tupého jednosměrného myšlení v armádě. A taky nebyl o moc starší než Curtis, takže dost mladý na to, aby se mu přičila myšlenka roadmasteru se vzdát. To už by bylo lepší předat ho vědcům v soukromém sektoru, kdyby na to přišlo – možná i té univerzitě, co inzeruje Curtis na svém sekacím tričku.

Ale nejlepší bude ponechat si vůz v jednotce, v té šedé rodině.

„Tak to asi nebyl dobrý nápad,“ skončil Buck skoro šeptem.

„Neboj se,“ řekl někdo. „Určitě vyhraješ Grolierovu encyklopedii a naši vzrušující domácí hru.“

Tony počkal, až dozní krátký smích několika policistů. „Chci, aby všichni, kteří dneska pracovali venku, věděli, co se tu udalo, aby byli připraveni na případné opakování ohňostroje. A taky jim řekněte kód pro buick – D jako Dillon. Je to jasné? A já vám dám vědět, co bude dál, počínaje Geigerovým počítačem.“

Měření provedeme zítra před druhou směnou, za to ručím. Neřekneme svým manželkám, sestřám, bratrům ani nejlepším přátelům mimo policejní kruhy, co to tady máme, pánové, ale vzájemně se budeme intenzivně informovat. To vám slibuju. Uděláme to postaru, výhradně verbální cestou. Žádná písemná hlášení týkající se toho vozidla – pokud je to vozidlo – a tak už to zůstane. Rozumíme si?“

Ozvalo se další souhlasné zamručení.

„V jednotce D nebudu tolerovat žvanily, pánové; žádné drby a postelové hovory. V tom si taky rozumíme?“

Zdálo se, že ano.

„Podívejte se na tuhle,“ řekl zničehonic Phil a zdvihl jednu polaroidovou fotografii. „Kufr je otevřený.“

Curt přikývl. „I když teď už je zase zavřený. Otevřel se při jednom záblesku, ale hned při dalším se zavřel.“

Sandy si vzpomněl na Ennise a představil si – velice krátce a velice živě – jak se víko kufru otvírá a zavírá jako hladová tlama. Podívejte se na živého krokodýla, dobře se podívejte, ale nestrkejte tam prst.

„Taky mám dojem,“ pokračoval Curt, „že se na chvíli spustily stěrače, i když jsem byl příliš oslněný, než abych si mohl být jistý, a na žádné fotce to není.“

„Proč?“ zeptal se Phil. „Jak k něčemu takovému dojde?“

„Elektrický výboj,“ hádal Sandy. „Ten samý, co vyřadil vysílačku v dispečinku.“

„To možná ty stěrače, jenže kufr se neovládá elektricky. Když chceš otevřít kufr, stačí zmáčknout tlačítko a otevřít víko.“

Na to neměl Sandy odpověď.

„Teplota v hale klesla o několik stupňů,“ řekl Curt. „Musíme ji sledovat.“

Schůzka skončila a Sandy se vrátil na hlídku. Když se tu a tam spojil vysílačkou se základnou, zeptal se Matta Babického, jestli je D v klidu. Odpověď byla vždycky Potvrzují, D je pořád v klidu. V dalších letech se tenhle stručný hovor přes vysílačky ustálil v celé oblasti Short Hills, které obklopovaly Statler, Pogus City a Patchin. Převzaly je další policejní stanice až k ohijské hranici. Obecně to znamenalo Je doma všechno v pohodě? To vyvolávalo u mužů z jednotky D shovívavý úsměv, protože pro ně to skutečně znamenalo Je D pořád v klidu?

* * *

Následujícího dne už byli všichni muži z jednotky D v obraze, ale jinak to byl pracovní den jako každý jiný. Curt s Tonym odjeli do Pittsburghu pro Geigerův počítač. Sandy neměl službu, ale dvakrát třikrát se stejně zastavil, aby se podíval na buick. V hale byl klid, vůz prostě stál na betonu a vypadal jako umělecký exponát, ale ručička na velkém červeném teploměru zavěšeném na trámu nepřestávala klesat. To všem připadalo jako mimořádně záhadné, tiché potvrzení skutečnosti, že se tam něco děje. Něco, co přesahuje chápání obyčejného státního policajta, natož aby to byl schopen nějak ovlivnit.

Do haly vlastně nikdo nevešel, dokud se Tony s Curtem nevrátili v Cur-tově bel airu – rozkaz velícího seržanta. V době jejich návratu se zrovna Huddie Royer díval oknem do haly. Přišoural se k nim, když Curt otvíral krabici položenou na kapotě vozu a vyndával Geigerův počítač. „Kde máte ochranné obleky?“ zeptal se Huddie.

Curt se ani neusmál. „Vzbouřili jsme se.“

Curt se seržantem strávili v hale hodinu, Geigerovým počítačem měřili hodnoty na celé karoserii buicku i motor, vzali ho do kabiny, prozkoumali jim sedadla, palubní desku i podivný velký volant. Curt zajel na posuvné podložce pod vůz a Tony prohlédl kufr, na kterém si dal obzvlášť záležet. Víko zapřeli jedněmi hráběmi ze stěny. Během prohlídky se ručička geigeru téměř nezachvěla. Jen jedinkrát zesílil tichý pravidelný klapot vycházející z malého zabudovaného reproduktoru, a to když Tony přiblížil čidlo k svítícímu číselníku svých náramkových hodinek, protože chtěl vědět, jestli přístroj vůbec funguje. Fungoval, ale roadmaster jim to nemohl nijak potvrdit.

Práci přerušili jen jednou, když si šli ven pro svetry. Venku bylo horko, ale v hale B se ručička teploměru ustálila na necelých devíti stupních. Sandymu se to nelíbilo, a když ti dva vyšli ven, navrhl jim, aby odsunuli vrata a pustili dovnitř trochu tepla zvenčí. Pan Dillon podřimuje v kuchyňce, říkal Sandy; mohli by ho tam zavřít.

„Ne,“ prohlásil Tony a Sandy si všiml, že Curtis s ním souhlasí.

„Proč ne?“

„Já nevím. Jen mám takový pocit.“

Kolem třetí hodiny odpoledne, když Sandy svědomitě vepisoval své jméno pod hlavičku 2. směna/3P-1 1P a připravoval se vyrazit na hlídku, teplota v hale klesla na osm stupňů. To bylo o dvaadvacet stupňů míň než venku za tenkou dřevěnou stěnou.

Muselo být kolem šesté, když Sandy parkoval před Jimmyho restaurací na Statler Pike, popíjel kávu a sledoval, kdo překračuje povolenou rychlost, když roadmaster poprvé porodil.

Arky Arkanian byl první, kdo viděl tu věc, která vyšla z buicku, i když přesně nevěděl, co vidí. Na stanici byl klid. Ne úplný, ale klid. Bylo to dané z velké míry sdělením Curta a Tonyho, že v hale B je nulová radiace. Arky přijel ze svého obytného přívěsu, který měl v Dreamland Parku na vrcholcích Útesů, aby se mimo službu podíval na zabavený vůz. Měl ho sám pro sebe; hala B byla tou dobou naprosto opuštěná. Pětaticet metrů od ní panoval na stanici klid uprostřed směny, to znamená ten největší, jaký může být. Matt Babicki měl noční a dispečink řídil jeden z mladších policistů. Seržant odešel domů v pět. Curt, který o svém věřejším odvolání do služby vymyslel pro svou ženu nějakou báchorku, pravděpodobně jako hodný chlapec dokončoval v gumových sandálech sekání trávníku.

V sedm hodin a pět minut správce budovy (velice bledý, velice zamyšlený a velice vyděšený) prošel kolem mladého policisty na dispečinku do kuchyňky, aby si s někým promluvil. Nechtěl žádného nováčka, chtěl mluvit s někým zkušeným. Našel Huddieho Royera, který právě vyjídal z velkého hrnce zbytky Kraftových makaronů se sýrem.

TEĎ: Arky

„A co bylo dál?“ zeptal se kluk a v tu chvíli vypadal přesně jako jeho táta – stejnej posaz na lavičce, stejnej pohled do očí, stejný nakrčení obočí, a hlavně ta střešhlavá netrpělivost. „Co bylo dál?“

„Tohle já vyprávět nemůžu,“ řekl Sandy. „Já tam nebyl. Ale tihle dva tam byli.“

A tak se kluk samozřejmě obrátil ke mně s Huddiem.

„Řekni to ty, Hude,“ povídám. „Ty jseš zvyklej podávat hlášení.“

„Seru na to,“ odsekl mi, „tys tam byl první. Tys to viděl první. Tak začni.“

„Á –“

„Tak už někdo začněte!“ povídá kluk a plesk! Plácl se do čela dlaní, přímo mezi oči. Musel jsem se tomu zasmát.

„Tak dělej, Arky,“ řekl mi serža.

„No jo,“ povídám, Jenže já to v životě nevyprávěl, teda jako historku. Nevím, co z toho vyleze.“

„Tak se snaž,“ povídá serža, a tak se snažím. Připadalo mi strašně těžký začít – cítil jsem na sobě pronikavej pohled toho kluka a pořád se mi vracela myšlenka, Tomu nebude věřit, kdo by tomu věřil? Ale za chvíli už to šlo trochu lip. Když vyprávíte o něčem, co se stalo už dávno, znovu se to před váma celý otvírá. Otvírá se to jako kytka. To může bejt podle mě dobrý i špatný. Když jsem tam ten večer tak seděl a povídal to klukovi Curta Wilcoxe, bylo to obojí.

Huddie se ke mně po chvílce přidal a začal mi pomáhat. Vzpomněl si na všechno možný, i na to, že v rádiu zpívala Joan Baezová. „Vem to do detailu,“ říkával starej serža (obvykle když někdo vynechal z hlášení něco, co tam mělo být). A kluk tam celou dobu seděl na lavičce, koukal na nás, a jak se stmívalo a vzduch letně voněl a nad náma lítali netopejři a někde daleko na jihu pohřmívalo, tak čím dál víc kulil oči. Bylo mi smutno z toho, že vypadá jako táta. Ani nevím proč.

Do řeči nám skočil jenom jednou, to když se obrátil k Sandymu, aby se zeptal jestli pořád máme –

„Jo,“ zarazil ho Sandy. „Jistě. Samozřejmě máme. Plus tuny fotek. Většinou polaroidových. Jestli policajti něco umějí, chlapče, tak uchovávat doličný předměty. A teď už buď zticha. Chtěls to vědět, tak ho nech vyprávět.“

Věděl jsem, že myslí mě, a tak jsem se znovu rozpovídal.

TEHDY

Arky měl tehdy starý ford, standardní třírychlostní vůz (Ale já mám čtyřrychlostní, když počítám zpátečku, žertoval) s pisklavou spojkou. Parkoval ho tam, kde byl zvyklý parkovat ještě dalších třídvacet let, i když to už ho vyměnil za Dodge Ram s automatickou převodovkou a pohonem na všechna čtyři kola.

V roce 1979 stál na vzdáleném konci parkoviště statlarský školní autobus, zrezivělá stará archa, která tam byla nejmiň od korejské války a která se s každým rokem propadala hlouběji do plevelu a hlíny. Nikdo nevěděl, proč ho už dávno neodtáhli. Arky nechal svůj vůz vedle autobusu a zašel k hale B, aby se podíval jedním z okének v posuvných vratech. Před sluncem, které stálo na západě, si odclonil oči rukama.

Stropní světlo bylo rozsvícené a buick pod ním vypadal jako výstavní exponát, který je ve správném světle tak dokonalý, že by si ho nikdo soudný nekoupil a neodvezl domů. Všechno vypadalo dokonale, až na víko kufru. Bylo opět zdvižené.

Musím to nahlásit dozorčímu, pomyslel si Arky. Nebyl polda, jen správce, ale měl duši poldy. Ustoupil od okna a náhodně se podíval na teploměr, který Curt upevnil na trám. Teplota v hale znovu stoupla, a znatelně. Bylo tam šestnáct stupňů. Arkyho napadlo, že buick je jako nějaká zvláštní lednička, která se teď vypnula (nebo se možná přehřála při tom ohňostroji).

O náhlém vzestupu teploty zatím nikdo nevěděl a Arky byl vzrušený. Už už chtěl odstoupit od vrat a vydat se rovnou na stanici, když si všiml něčeho v koutě haly.

Jen hromada hadrů, pomyslel si, ale něco mu říkalo, že se mýlí. Znovu se přitiskl ke sklu a odclonil si oči. A skutečně, to v koutě nebyla jen hromada hadrů.

Arky pocítil horečnatou slabost v kolenou a ve stehenních svalech. Rozlila se až do žaludku, který mu poklesl, a k srdci, které se rozbušilo. V jednom děsivém okamžiku si byl skoro jistý, že omdlí.

Hele, ty velkej blbej Švéde, proč to nezkusíš rozdejchat? Třeba ti to pomůže.

Arky se dvakrát sípavě nadechl. Sípání ho příliš neznepokojilo; takhle dýchal už jeho otec, když měl infarkt a vleže na gauči čekal na sanitku.

Poodstoupil od posuvných dveří a pěsti si poklepal na střed hrudníku. „No tak, zlato. Uklidni se, dělej.“

V očích mu plálo krvavé zapadající slunce. Žaludek se mu nepřestával propadat a hrozil obrácením. Stanice mu náhle připadala na míle vzdálená. Vydal se k ní a nutil se zhluboka dýchat a soustředit se na dlouhý vyrovnaný krok. Chtělo se mu běžet, ale na druhé straně si uvědomoval, že kdyby se rozběhl, tak možná opravdu omdlí.

„To by ses od kluků nikdy nedozvěděl, jak to skončilo, to je ti snad jasný.“

Jenže to nutkání k běhu ho zase tolik netrápilo. Víc mu záleželo na tom, aby nevešel na stanici s divokým pohledem, zpanikařené jako obyčejný civilista, který příběhne s nějakou historkou ze silnice.

Když se Arky dostal na stanici, cítil se opravdu trochu líp. Byl pořád trochu vyděšený, ale už se mu nechtělo zvracet. V tu chvíli ho napadlo něco, co ho trochu uklidnilo. Možná šlo jen o vtip. Fórek. Poldové si z něj utahovali pořád. Copak neřekl Orvillu Garrettovi, že se večer možná zastaví a podívá se na ten starý buick? Řekl. A Orv se možná rozhodl, že si z něj vystřelí. Je to banda komediantů, v které pracuje, pořád si z něj někdo střílí.

Ta myšlenka ho sice uklidnila, ale v hloubi duše jí stejně nevěřil. Orv Garrett miloval kanadské žertíky stejně jako všichni ostatní, to ano, ale s tím autem v hale by si nezahrával. Nikdo z nich. Zvláště když z něj byl seržant Schoondist tak unesený.

Jo, jenže serža tu nebyl. Měl zavřené dveře a za výplní z mléčného skla byla tma. Svítilo se však v kuchyňce, z jejíchž dveří se linula hudba: Joan Baezová zpívala o tom, jak v noci projíždějí starým Jihem. Arky vešel ve chvíli, kdy Huddie Royer házel velký kus margarínu do hrnce s těstovinami. Za tuhle sračku ti teda tvý srdíčko nepoděkuje, pomyslel si Arky. Huddieho malé rádio, které s sebou všude nosil, stálo na lince vedle opěkače topinek.

„Ahoj, Arky,“ přivítal ho. „Co tady děláš? Jako bych to nevěděl.“

„Je tu někde Orv?“ zeptal se Arky.

„Ne. Od zítřka má tři dny volno. Šťastlivec, odjel na ryby. Dáš si se mnou?“ Huddie zdvihl hrnec, zahleděl se na Arkyho a uvědomil si, že se dívá na člověka, který je k smrti vyděšený. „Arky? Co je to s tebou, proboha?“

Arky těžce dosedl na kuchyňskou židli a svěsil ruce. Podíval se na Huddieho a otevřel pus, ale nevydal ze sebe ani slovo.

„Tak co je?“ Huddie odložil hrnec s makaróny na linku. „Ten buick?“

„Ty večer sloužíš, Hude?“

„Jo. Do jedenácti.“

„Kdo je tu ještě?“

„Pár chlapů je nahoře. Možná. Jestli myslíš generalitu, tak na to zapomeň. Dneska musíš přímo na mě. Tak to vyklop.“

„Pojď tam se mnou,“ řekl mu Arky. „Podívej se sám. A vem s sebou dalekohled.“

Huddie si vzal ze skladu dalekohled, ale ukázalo se, že je k ničemu. Ta věc v rohu byla vlastně moc blízko – v dalekohledu to byla jen skvrna. Po dvou třech minutách zaostřování to Huddie vzdal. „Jdu dovnitř.“

Arky mu sevřel zápěstí. „Proboha ne! Zavolej seržu! Ať to rozhodne!“

Huddie, který byl dost tvrdohlavý, zavrtěl hlavou. „Serža spí. Volala jeho stará a říkala to. A víš, co to znamená, když tohle udělá – to ho nikdo nesmí vzbudit, pokud nevypukne třetí světová.“

„A co když ta věc tam způsobí třetí světovou?“

„Toho se nebojím,“ řekl Huddie. Což byla, soudě podle jeho obličeje, lež dekády, ne-li století. Znovu se podíval dovnitř. Nepoužitelný dalekohled stál na zemi u jeho levé nohy. „Je to mrtvý.“

„Možná,“ řekl Arky. „Ale možná si to na mrtvý jen hraje.“

Huddie se na něj ohlédl. „To nemyslíš vážně.“ Odmlka. „Nebo jo?“

„Já už nevím, co myslím vážně a co ne. Já nevím, jestli ta věc v rohu je načisto tuhá nebo jenom odpočívá. Ty to taky nevíš. Co když chce, aby tam někdo přišel? Nenapadlo tě to? Co když na tebe čeká?“

Huddie se nad tím zamyslel. „V tom případě,“ řekl po chvíli, „dostane, co chce.“

Couvl od vrat a vypadal stejně vyděšeně jako Arky, když vešel do kuchyňky, ale taky umanutě. Myslel to vážně. Tvrdohlavý jako starý mezek.

„Arky, poslouchej mě.“

„Jo.“

„Nahoře ve společenský místnosti je Carl Brundage. A taky Mark Rushing, aspoň myslím. Lovinga na dispečinku neotravuj, tomu nevěřím. Je to ještě cucák. Ale jdi a řekni těm dvěma, co se děje. A přestaň se tak blbě tvářit. Nejspíš o nic nejde, ale nějaká menší posila neuškodí.“

„Pro všechny případy.“

„Jo.“

„Protože to přece jen může něco bejt.“

Huddie přikývl.

„Myslíš to vážně?“

„Mhm.“

„Tak jo.“

Huddie přešel kolem předních posuvných vrat, zahrnul za roh a zastavil se před dveřmi na boku haly. Zhluboka se nadechl, napočítal v duchu do pěti a vydechl. Pak rozepjal řemínek, který jistil pažbu pistole – tehdy to byl Ruger .357.

„Huddie?“

Huddie nadskočil. Kdyby měl prst na spoušti, a ne zvenčí na lučiku, mohl si ustřelit nohu. Otočil se a uviděl Arkyho, jak stojí na rohu haly. Ve ztrhané tváři mu plavaly velké temné oči.

„Krucinál!“ zařval Huddie. „Proč se za mnou takhle plížíš?“

„Já se neplížil, šel jsem úplně normálně.“

„Jdi na stanici! Přiveď Carla s Markem, jak jsem ti říkal.“

Arky zavrtěl hlavou. I když byl vyděšený, usoudil, že tohle chce vidět na vlastní oči. Huddie mu svým způsobem rozuměl. Policejní šed' se umí zažrat pod kůži.

„No dobře, ty blbej Švéde. Tak jdem.“

Huddie otevřel dveře a vešel do haly, kde bylo stále ještě chladněji než venku... i když nikdo z nich by nedokázal říct, jak chladno tam vlastně je, protože se oba potili jako vepři. Huddie si přidržoval pistoli u pravé lící kosti. Arky sundal z věšáku poblíž dveří hrábě. Zavadil jimi o lopatu a oba nadskočili. Horší než ten zvuk však byl pro Arkyho pohled na jejich stíny na stěně: poskakovaly z místa na místo jako stíny hbitých skřítků.

„Huddie –“ začal.

„Pšt!“

„Jestli je to mrtvý, proč říkáš pšt?“

„Jseš nějak moc chytřej,“ zašeptal Huddie.

Vykročil po betonové podlaze k buicku. Arky ho následoval. Ve zpocených dlaních svíral násadu hrábí a srdce mu divoce bušilo. V ústech měl sucho, vyprahlo. V životě se ještě tolik nebál a skutečnost, že vlastně nevěděl, čeho se bojí, to ještě zhoršovala.

Huddie došel k zadku vozu a nahlédl do kufru. Měl tak široká záda, že přes ně Arky neviděl. „Co je tam, Hude?“

„Nic. Je prázdněj.“

Huddie sáhl po víku kufru, zaváhal, pak pokrčil rameny a víko přibouchl. Oba při tom zvuku nadskočili a podívali se na tu věc v rohu. Ani se nepohnula. Huddie se k ní vydal, zbraň opět u obličej. Zvuk jeho šouravých kroků na betonu se rozléhal halou.

Ta věc byla skutečně mrtvá, tím si byli oba muži stále jistější, jak se k ní blížili, ale to jim nijak neulehčilo situaci, protože nikdo z nich v životě nic podobného neviděl. Ani v lesích západní Pensylvánie, ani v zoo, ani v přírodovědném časopisu. Bylo to prostě jiné. Tak strašně odlišné. Huddie si bezděčně vzpomněl na horory, které viděl, ale ta věc schoulená v koutě haly nevypadala ani jako z těch filmů.

Zatraceně odlišná, vracelo se mu stále. Oběma se to vracelo. Očividně nepocházela odsud, nějak odsud z Short Hills, ale jako z planety Země. Možná ani z vesmíru, aspoň jak to laicky vnímali oni. Jako by se náhle spojil nějaký výstražný okruh, ukrytý někde hluboko v jejich hlavách, a začal kvílet sirénami.

Arky myslel na pavouky. Ne že by ta věc v koutě vypadala jako pavouk, ale protože... prostě pavouci jsou jiní. Všechny ty nohy – a člověk nemá ponětí, jak můžou uvažovat nebo jak můžou vůbec existovat. Tohle bylo něco podobného, jen horší. Jen z pohledu na to se mu dělalo špatně; marně hledal smysl toho, co mu o té věci sdělovaly jeho oči. Kůže mu zvlhla, srdce začalo vynechávat a vnitřnosti ztěžkly. Chtělo se mu utéct. Prostě se otočit a pádit ven.

„Bože,“ skoro zaúpěl Huddie. „Kristepane.“ Jako by prosil, aby to někam zmizelo. Sřídavě zdvihl a spouštěl ruku se zbraní, až mu nakonec zůstala volně viset podél těla. Pistole vážila jen půldruhého kila, ale ruka už ji neunesla. Svaly v obličejí měl ochablé tak, že mu zvětšovaly oči a táhly spodní čelist k zemi, až se mu otevřela ústa. Arky nikdy nezapomněl na to, jak se Huddiemu ve stínu leskly zuby. Současně se začal chvět po celém těle a Arky si uvědomil, že se chvěje taky.

* * *

Ta věc v rohu byla velká jako obrovský netopýr, jací hnízdí v Zázračných jeskyních v Lassburgu nebo v takzvané Jeskyni divů (vstupné s průvodcem tři dolary na osobu, zvláštní rodinné slevy) v Pogus City. Skoro celé tělo tomu zakrývala křídla. Nebyla složená, ale neuspořádaně zmuchlaná, jako by se to pokoušelo je složit – neúspěšně – než to pošlo. Ta křídla byla buď černá, nebo kropenatě temně zelená. To, co z toho stvoření viděli, bylo světleji zelené. Břicho bylo sýrovitě bělavé, asi jako hnijící pařež nebo vadnoucí květ křínu. Trojúhelníková hlava byla nachýlená k jedné straně. Z hlavy bez očí trčel kostnatý nos nebo zoban. Pod ním zela otevřená tlama. Visela z ní nějaká žlutavá tkáň, jako by to stvoření vyvrhlo svou poslední potravu, když umíralo. Huddiemu stačil jediný pohled a věděl, že nějakou dobu nepozře ani makaróny, ani sýr.

Pod zadkem mrtvolky byla mělká kaluž tuhnoucího bláta. Z pomyslení, že tahle hmota mohla být kreví, se Huddiemu chtělo vykřiknout. Pomyslel si: Toho bych se nedotkl. To bych radši zabil vlastní mámu, než bych na tohle sáhl

Stále ještě přemýšlel, když periferním viděním zachytil dlouhou dřevěnou tyč. Vyjekl a uskočil dozadu. „Arky, ne!“ zařval, ale bylo už pozdě.

Později Arky nedokázal říct, proč do té věci v rohu šťouchl – prostě podlehl nějakému silnému nutkání

a neuvědomoval si, co dělá.

Když se konec násady hrábí dotkl místa, kde se překrývala zmuchlaná křídla, ozval se zvuk, jako když šustí papír, a rozlínul se odporný zápach, podobný zápachu staré dušené kapusty. Ti dva si ho však sotva všimli. V tom okamžiku se tomu stvoření povytáhlo čelo a odhalilo jedno mrtvé skelné oko velikosti kuličkového ložiska.

Arky ucouvl, upustil hrábě, které zarachotily na betonu, a zakryl si rukama ústa. Nad roztaženými prsty se mu z očí vyřinuly slzy hrůzy. Huddie tam jen tak stál, jakoby přimrazený na místě.

„To bylo víčko,“ zachroptěl tiše. „Jenom víčko, nic víc. Tys do něj těma hráběma š'ouchl, ty pitomče. Š'ouchls do něj a ono se otevřelo.“

„Prokrista, Huddie!“

„Je to mrtvý.“

„Prokrista. Panebože –“

„Je to mrtvý, že jo?“

„Jo... jasný,“ řekl Arky. „Radši rychle vypadnem.“

„Na správce jseš docela chytřej.“

Oba se vydali ke dveřím. Pomalu k nim couvali, protože nechtěli spustit tu věc z dohledu. Navíc věděli, že jakmile by uviděli dveře, neovládli by se a vzali by je útokem. Dveře znamenaly bezpečí. Příslib přičetného světa. Dostat se k nim však trvalo věčnost.

Arky vycouval z haly první a okamžitě začal zhluboka vdechovat čerstvý noční vzduch. Huddie vyšel za ním a přibouchl dveře. Na okamžik se na sebe podívali. Arkymu zežloutl ještě nedávno bílý obličej. Huddiemu připadal jako sýrový sendvič bez chleba.

„Co je ti k smíchu?“ zeptal se ho Arky. „Vidíš něco směšného?“

„Ne,“ řekl Huddie. „Jen se snažím nebejt hysterickéj.“

„Teď už zavoláš seržovi?“

Huddie přikývl. Pořád musel myslet na to, jak se tomu stvoření zdvihlo čelo, když do něj Arky š'ouchl. Napadlo ho, že ten okamžik se mu ještě dlouho bude vracet ve snech. Časem se ukázalo, že to byl naprosto správný předpoklad.

„A co Curtisovi?“

Huddie se nad tím zamyslel a zavrtěl hlavou. Curt měl mladou manželku. Mladé manželky mají rády své muže doma, a když aspoň pár dní za sebou nemají, co chtějí, tíhnou k urážkám a vyptávají se. To je celkem přirozené. Stejně jako je přirozené, že mladí ženáci na ty otázky někdy odpovídají, i když vědí, že by neměli.

„Takže jenom seržovi?“

„Ne,“ řekl Huddie. „Zavoláme to i Sandymu Dearbornovi. Sandymu to pálí.“

Sandy byl ještě na parkovišti před Jimmyho restaurací, když na něj promluvila vysílačka.

„Volám čtrnáctku, volám čtrnáctku.“

„Čtrnáctka.“ Sandy se podíval na hodinky, jako vždycky, když uslyšel z vysílačky číslo svého hlídkového vozu.

„Můžeš se vrátit na základnu, čtrnáctko? Máme tu kód D, opakuj, kód D, rozumíš?“

„Trojku?“ zeptal se Sandy. Pro většinu amerických policistů znamená trojka výjimečný stav.*10

„Ne, ale určitě potřebujeme pomoc.“

„Rozumím.“

Sandy dorazil na stanici deset minut před seržantem, který přijel vlastním pikapem International Harvester, ještě starším, než byl Arkyho ford. To už se zpráva rozšířila a Sandy viděl před halou B skutečné shromáždění policistů – všichni stáli u oken a zírali dovnitř. Brundage a Rushing, Cole a Devoe, Huddie Royer. Arky chodil v malých kruzích za nimi, ruce hluboko vražené v kapsách kalhot, na čele vrásky jako příčle žebříku. Zjevně nečekal, až se uvolní okno. Arky už viděl, co chtěl vidět, alespoň ten večer.

Huddie poinformoval Sandyho, co se přihodilo, a Sandy si osobně došel pořádně prohlédnout tu věc v koutě. Snažil se také odhadnout, co asi bude chtít seržant, až přijede, a naskládal všechno do lepenkové

krabice vedle bočních dveří.

Tony přijel, zaparkoval našikmo za starým školním autobusem, a doběhl k hale B. Nešetrně odstrčil loktem Carla Brundage od okna, které bylo nejbližší mrtvému stvoření, a zahleděl se na ně, zatímco Huddie mu podával hlášení. Když Huddie skončil, Tony si zavolal Arkyho a vyslechl si jeho verzi příběhu.

Sandy si pomyslel, že Tonyho metody zacházení s roadmasterem budou ten večer podrobeny zkoušce, a ukázalo se, že měl pravdu. Během Huddieho a Arkyho hlášení se sešla celá jednotka D. Většinou nebyli ve službě. Těch několik chlapů v uniformě bylo dost blízko, aby se přijeli podívat, když Huddie udával do vysílačky kód pro buick. Přesto nedošlo k žádnému hlasitému překřikování, k žádné strkanici o místo, nikdo se nepletl Tonymu do vyšetřování nebo je neztěžoval pitomými otázkami. Ale především nevypukla žádná hysterie ani panika. Kdyby tu byli novináři a pocítili atavistickou sílu té věci – která zůstávala zoufale a jaksi výhružně vyrovnaná, přestože byla zjevně mrtvá – Sandy se bál domyslet, jak by to tu dopadlo. Když se o tom druhý den zmínil Schoondistovi, seržant se zasmál. „Kam by se hrabal Cardiffský obr,“ řekl. „Tak by to dopadlo, Sandy.“

Oba, tehdejší i budoucí seržant, přesně věděli, jak tisk nazývá takový způsob utajování informací vedením, zvláště když se to týká policajtů: fašismus. To je určitě poněkud tvrdé hodnocení, ale nikdo z nich v podstatě neměl pochybnosti, že zneužít se dá všechno. („Chceš vidět zdivočelé policajty?“ zeptal se ho jednou Tony. „Tak se podívej do L. A. Na každé tři dobré tam máš dva mladé fašouny na motorkách.“) Z té záležitosti s buickem udělali bona fide zvláštní případ. To taky nikdo z nich nezpochybnil.

Huddie chtěl vědět, jestli udělal dobře, že nezavolal Curtisovi. Báł se, že se Curt bude cítit opominutý, odstrčený. Kdyby si to serža přál, řekl Huddie, může v tu ránu skočit na stanici a zavolat mu. A udělá to rád.

„Curtisovi je dobře tam, kde právě je,“ řekl Tony, „a když mu vysvětlíme, proč jsme mu nevolali, pochopí to. Stejně jako vy ostatní, chlapi...“

Tony odstoupil od posuvných vrat. Měl klidný a uvolněný postoj, ale v obličeji byl bledý. Pohled na tu věc v rohu s ním taky pohnul, i přes skleněnou tabulku. Sandy měl stejný pocit. Zároveň však cítil vzrušení seržanta Schoondista, tu bezprostřední zvědavost, kterou měl společnou s Curtem. Pulsující podtón, který říkal: Krucinál, no věřili byste tomu? Sandy ho slyšel a rozpoznal, přestože sám nic takového necítil, naprosto nic. A myslel si, že to necítí ani ostatní. Huddieho – a Arkyho – zvědavost rozhodně opadla poměrně rychle. „Zmizela jako modré semišky,“ jak by možná řekl Curtis.

„Vy chlapi, co jste ve službě, mě teď poslouchejte,“ řekl Tony. Měl na rtech ten svůj typický sevřený úsměv, ale Sandymu ten večer připadal trochu nucený. „Máme tu požáry ve Statleru, záplavy v Leesburgu a sérii loupeží v obchodech Piggly Wiggly v Pogus City; podezíráme amenity.“

Někdo se tomu zasmál.

„Tak na co čekáte?“

Následoval hromadný úprk policistů ve službě a startování osmiválcových chevroletů. Policisté, kteří měli volno, se ještě chvíli zdrželi, ale nikdo jim nemusel říkat, rozejděte se, rozejděte se, no tak, chlapi, představení skončilo. Sandy se zeptal seržanta, jestli už má taky odjet.

„Ne, vojáku,“ odpověděl seržant. „Ty zůstaneš se mnou.“ A rázně vykročil ke vstupním dveřím, za nimiž se jen krátce zastavil, aby se podíval, co mu Sandy nachystal do krabice: polaroid na zdokumentování důkazů, jeden film navíc, metr, soupravu na zajišťování stop. Sandy taky z kuchyňky přinesl několik zelených plastových pytlů na odpadky.

„Dobrá práce, Sandy.“

„Díky.“

„Jdeme na to?“

„Jistě.“

„Bojíš se?“

„Bojím.“

„Bojíš se jako já, nebo ne tak moc?“

„Já nevím.“

„Já taky ne. Ale bojím se, to jo. Jestli omdlím, tak mě chyt'.“

„To musíš padat mým směrem.“

Tony se zasmál. „Tak jdeme. Vstup do mého salonu, řekl pavouk mouše.“

Navzdory svému strachu provedli ti dva celkem důkladné vyšetření. Společně udělali náskres vnitřku haly, a když za něj Curt později Sandyho pochválil, Sandy přikývl a souhlasil, že je dobrý. Byl tak dobrý, že mohl jít k soudu. Přesto byly mnohé čáry roztřesené. Ruce se jim začaly klepat hned, jak vešli do haly, a přestaly, když byli znovu venku.

Otevřeli kufr auta, protože byl otevřený, když se Arky poprvé podíval dovnitř, a přestože byl prázdný jako vždycky, udělali pár snímků polaroidem. Stejně tak vyfotili teploměr (který mezitím vyšplhal na jednadvacet stupňů), hlavně proto, že by si to podle Tonyho názoru přál Curt. Pořídili také fotografie mrtvoly v rohu; zabírali ji ze všech myslitelných úhlů. Na každém snímku bylo to příšerné oko. Lesklo se jako čerstvý asfalt. Když v něm Sandy Dearborn uviděl svůj odraz, stěží potlačil výkřik. A každou chvíli se někdo z nich ohlédl přes rameno na Buick Roadmaster.

Když skončili s fotografováním (u některých snímků pokládali vedle mrtvoly metr), Tony vzal jeden z odpadkových pytlů. „Přines lopatu,“ řekl.

„Nechceš to nechat na místě, dokud Curt –“

„Policista ve zkušební době Wilcox se na to může podívat ve skladu,“ řekl Tony podivně stíněným, téměř přiskrceným hlasem, a Sandy si uvědomil, že jen s největším úsilím překonává nevolnost. Sandyho vlastní žaludek se taky trochu zhoupł, zřejmě ze solidarity. „Tam si to může prohlížet podle libosti. Tentokrát si nemusíme dělat starosti s porušením sledu důkazů, protože tohle žádný prokurátor do ruky nedostane. Takže tu sračku shrábneme.“ Nekřičel, ale do hlasu se mu vloudil drsný tón.

Sandy přinesl od zdi jednu lopatu a zasunul ji pod mrtvé tělo. Křídla papírově a poněkud strašidelně zašustila. Jedno z nich přepadlo přes lopatu a odhalilo holý černý bok. Sandymu se znovu chtělo vykřiknout.

Nedokázal by přesně říct proč, ale nějaký hluboký vnitřní pocit mu napovídal, že už to nechce vidět.

A celou dobu to cítili. Ten nakyslý kapustový zápach.

Sandy si všiml, jak Tonymu Schoondistovi vystupuje na čele v kapičkách pot. Některé kapičky se utrhly, stékaly mu po tvářích a zanechávaly stopy jako slzy.

„Dělej,“ řekl a nastavil otevřený pytel. „Pospěš si, Sandy. Hod' to tam, než se mi obrátí kufr.“

Sandy to vyklopil do pytle, a když ta tíha spadla z lopaty, cítil se trochu líp. A oběma se ulevilo ještě víc, když Tony posypal skvrnu v rohu červenými absorbčními pilinami, které používali na olejové skvrny. Tony zkroutil vršek odpadkového pytle s tím stvořením uvnitř a zavázal ho. Pak se společně vydali ke dveřím.

Než k nim stačili dojít, Tony se zastavil. „Vyfoť to,“ ukázal na jedno místo vysoko na posuvných vratech za buickem – na těch vratech, kterými Johnny Parker buick přitáhl. Tonymu Schoondistovi a Sandymu Dearbornovi to připadalo strašně dávno. „A tamhleto a tamhleto a tamhleto.“

Sandy nejdřív neviděl, na co seržant ukazuje. Podíval se jinam, zamžikal a podíval se zpátky. A bylo to tam, tři nebo čtyři temně zelené šmouhy, které Sandymu připomínaly prach setřený z motýlích křídel. Jako děti si zcela vážně říkali, že tenhle prach je smrtelně jedovatý a může tě oslepit, když se ti dostane na prsty a ty si pak promneš oči.

„Chápeš, co se stalo, ne?“ zeptal se Tony, když Sandy zdvihl polaroid a namířil ho na první skvrnu. Fotoparáť mu připadal strašně těžký a pořád se mu chvěly ruce, ale dokázal to.

„Ne, seržo, já... asi to nechápu.“

„Ať je to, co chce – pták, netopýr, nějaký dálkově řízený robot – vyletělo to z kufru, když se otevřelo víko. Narazilo to do zadních vrat, to je ta první skvrna, a pak se to začalo mlátit o zdi. Viděls někdy ptáka, jak vlítl do kůlny nebo do stodoly?“

Sandy přikývl.

„Takže tak nějak.“ Tony si otřel čelo a podíval se na Sandyho. Na ten pohled Sandy nikdy nezapomněl. V životě neviděl seržantovy oči tak obnažené. Je to pohled, pomyslel si, jaký policajt občas vidí u malých dětí, když přijde řešit nějakou domácí rvačku.

„Človče,“ vysoukal ze sebe Tony. „Krucinál“

Sandy přikývl.

Tony se podíval na pytel. „Myslíš, že to vypadá jako netopýr?“

„Jo,“ řekl Sandy. „Ne.“ A po další odmlce dodal: „Kecám.“

Tony se poněkud unaveně zasmál. „To bylo velice přesvědčivé. Kdybys stál ve svědecké lavici, tohle by žádný obhájce nenapadl.“

„Když já nevím, Tony.“ Zato moc dobře věděl, co chce: přestat fotit a vypadnout na čerstvý vzduch.

„Co myslíš ty?“

„No, kdybych to chtěl nakreslit, asi by se to podobalo netopýrovi, ale... Nevím přesně, jak to říct, ale...“

„Nepřipadá ti to jako netopýr,“ řekl Sandy.

Tony se nevesele usmál a namířil na Sandyho prst, jako by mířil pistolí. „Velmi zen, kobyлко.*11“

Jenže ty stopy na zdi prozrazují, že se to přinejmenším chovalo jako netopýr nebo uvězněný pták. Lítalo to kolem dokola, dokud to nepadlo mrtvé k zemi. Co my víme, třeba to umřelo strachy.“

Sandy si vybavil nápadné mrtvé oko, které vypadalo příliš mimozemsky, než aby se do něj dalo podívat, a pomyslel si, že poprvé v životě skutečně chápe názor, který seržant Schoondist vyslovil. Umřelo strachy? Ano, to je možné. To je skutečně možné. Seržant zřejmě ještě na něco čekal, a tak Sandy dodal: „Nebo to narazilo do zdi tak tvrdě, že si to zlomilo vaz.“ Pak ho napadlo ještě něco. „Nebo – poslouvej Tony – to zabil vzduch.“

„Co říkáš?“

„Možná –“

Pak se Tonymu rozsvítily oči a začal přikyvovat. „Jasně,“ řekl. „Třeba je ten vzduch na druhé straně kufru toho buicku úplně jiný. Pro nás by to možná byl jedovatý plyn... roztrhl by nám plíce...“

Sandymu to stačilo. „Já musím vypadnout, Tony, nebo se pozvracím.“ Jenže spíš se bál zadušení, ne zvracení. Široká průdušnice se mu najednou zúžila na průměr špendlíku.

Když se znovu ocitli venku (už skoro padla tma a zdvihl se příjemný letní vánek), Sandymu se udělalo líp. Napadlo ho, že Tonymu taky; rozhodně se mu do tváří vrátila barva. Když Tony zavřel boční dveře, přišel k nim Huddie s několika dalšími policisty, ale nikdo nic neříkal. Člověk zvenčí, který neměl tušení, co se tu děje, by si při pohledu na jejich obličej mohl myslet, že zemřel prezident nebo byla vyhlášena válka.

„Sandy?“ řekl Tony. „Už je to lepší?“

„Jo.“ Pokývl hlavou k odpadkovému pytli, který visel jako nehybné kyvadlo s podivným závažím na dně. „Vážně si myslíš, že to mohl zabít náš vzduch?“

„Je to možné. Nebo to zabil prostě jen šok z toho, že se to ocitlo v našem světě. Myslím, že bych taky nepřežil dlouho ve světě, odkud to pocházelo, to ti můžu říct. I kdybych mohl dýchat ten –“ Tony se zarazil, protože Sandy najednou zase vypadal mizerně. Vlastně příšerně. „Sandy, co ti je?“

Sandy si nebyl jistý, jestli chce svému seržantovi říct, co mu je, vlastně si ani nebyl jistý, jestli může. Vzpomněl si totiž na Ennise Raffertyho. Myšlenka na nezvěstného policistu v souvislosti s tím, co právě našli v hale B, podněcovala závěr, který Sandy ani nechtěl domyslet. Jenže jakmile ho to napadlo, bylo těžké dostat to z hlavy. Jestliže byl buick kanálem do jiného světa a ten tvor podobný netopýrovi jím prošel jedním směrem, pak jím Ennis Rafferty téměř jistě prošel tím druhým.

„Sandy, řekni něco.“

„Nic mi není, šéfe,“ odpověděl Sandy, ale pak se musel předklonit a podržet si oběma rukama holeně. Byl to dobrý způsob, jak se uchránit před mdlobou, tedy za předpokladu, že jste měli dost času ten cvik provést. Ostatní ho mlčky sledovali, stále s tím jednotným výrazem, který říkal Král je mrtvý, ať žije král.

Když se svět znovu ustálil, Sandy se napřímil. „Už je to dobrý,“ řekl. „Vážně.“

Tony se mu podíval na obličej a přikývl. Nadzdvihl zelený pytel. „Tohle přijde do úschovny komory vedle skladu, do té malé, v které má Andy Colucci své masturbační časopisy.“

Několik policistů se nervózně uchechtlo.

„Budu tam mít přístup jenom já, Curtis Wilcox a Sandy Dearborn. Jinak jen na povolení, rozumíte?“

Přikývli.

„Sandy, Curtis a já – teď to vyšetřujeme my, tak jsem rozhodl.“ V houstnoucí temnotě stál vzpřímeně, jakoby ve střehu, v jedné ruce odpadkový pytel, v druhé snímky z polaroidu. „Tohle jsou naše důkazy. Zatím nevím čeho. Jestli někoho z vás něco napadne, ať přijde za mnou. A když vám ten nápad bude připadat šílený, přijďte o to rychleji. Tohle je šílená situace. Ale ať je, jaká chce, ten případ budeme vyšetřovat. Jako každý jiný. Otázky?“

Žádné otázky nebyly. Nebo kdybyste se na to chtěli podívat jinak, zbyly pouze otázky.

„V té hale by měl pořád někdo být,“ prohlásil Tony.

„Strážní služba, seržo?“ zeptal se Steve Devoe.

„Řekněme spíš dozor. Pojd', Sandy, chci tě mít u sebe, dokud to neuložím. Nechci s tím jít dolů sám, to mi můžeš věřit.“

Když se vydali přes parkoviště, Sandy ještě zaslechl, jak Arky Arkanian říká, že Curt bude řvát, že mu nezavolali, jen počkejte a uvidíte, ten kluk bude běsnit jak rozzuřenéj bejk.

Jenže Curtis byl příliš vzrušený, než aby běsnil, příliš zaměstnaný srovnáváním priorit plánovaných činností, příliš zahlcený otázkami. Položil jen jednu, než se odběhl podívat na mrtvolu tvora, kterého našli v hale B: Kde byl včera večer Pan Dillon? S Orvillem, řekli mu. Když měl Orville Garrett pár dní volna, často si Pana D bral s sebou.

Curtise o celé záležitosti zevrubně zpravil Sandy Dearborn (s občasnou pomocí Arkyho Arkaniana). Curt mlčky naslouchal, a když Arky popisoval, jak se tomu tvorovi odhrmulo čelo a objevilo se oko, zdvihl obočí. Znovu je zdvihl, když mu Sandy vyprávěl o těch šmouhách na dveřích a na stěnách, které připomínaly prach z motýlích křídel. Pak se zeptal na Pana D, dostal odpověď, vzal si ze soupravy na zajištění stop gumové rukavice a rozběhl se dolů. Sandy ho následoval. Případalo mu to jako jeho povinnost, když už ho Tony stanovil jedním z vyšetřovatelů případu, ale pak zůstal ve skladu, zatímco Curt šel do komory, kde Tony uložil odpadkový pytel. Sandy slyšel šustění, jak Curt rozvazoval uzel na pytli; při tom zvuku mu zchladla kůže a začala ho svědit.

Zašustění. Ticho. Další zašustění. Pak, téměř neslyšně: „Panebože.“

Za okamžik Curt vyběhl z komory s rukou přes ústa. V polovině chodby vedoucí ke schodišti byla toaleta. Policista Wilcox doběhl právě včas.

Sandy Dearborn seděl u zaneřádného stolu ve skladu, poslouchal, jak Curt zvrací, a věděl, že to zvracení v celkovém kontextu nic neznamena. Curtis určitě necouvne. Mrtvola toho tvora podobného netopýrovi ho odpuzovala, stejně jako odpuzovala Arkyho a Huddieho a ostatní, ale přes veškerý odpor se stejně vrátil, aby ji podrobně prozkoumal. Buick – a ty věci z něj – se staly jeho vášní. I když vybíhal z té komory a měl bledé tváře a chtělo se mu zvracet a rukou si zakrýval ústa, Sandy viděl v jeho očích bezděčné vzrušení, jen nepatrně utlumené fyzickou nevolností. Vášně je nejmocnější velitel.

Z chodby se ozval zvuk tekoucí vody. Když ustal, Curt se vrátil do skladu a otíral si ústa papírovým ručníkem.

„Dost přišerný, co?“ řekl Sandy. „I když je to mrtvý.“

„Dost přišerný,“ souhlasil Curt, ale to už mířil zpátky do komory. „Myslel jsem, že to chápu, ale zaskočilo mě to.“ Sandy vstal a došel ke dveřím do komory. Curt znovu nahlížel do pytle, ale nesahal dovnitř. Aspoň zatím. To byla úleva. Sandy nechtěl být u toho, až se toho ten kluk dotkne, byť v rukavicích. Nechtěl ani pomyslet na to, až se toho dotkne.

„Myslíš, že to byla výměna?“ zeptal se Curt.

„Co?“

„Ennis za tohohle tvora.“

Sandy chvíli neodpovídal. Nemohl odpovědět. Ne proto, že by ta myšlenka byla děsivá (i když byla), ale proto, že Curta napadla tak rychle.

„Já nevím.“

Curt se pohupoval na patách a mračil se na plastový odpadkový pytel. „Já si to nemyslím,“ řekl po chvíli. „Když děláš výměnu, provedeš ji obvykle najednou, ne?“

„Obvykle ano.“

Zavřel pytel a se zjevnou zdráhavostí ho zavázal. „Já to rozpívám,“ řekl.

„Curtisi, ne! Panebože!“

„Ale jo.“ Obrátil se k Sandymu. Ve ztrhaném bílém obličejí mu zářily jasné oči. „Někdo to udělat musí, přece to jen tak nemůžu odvézt do Biologického ústavu na Horlicku. Serža říkal, že to budem držet pod pokličkou, a je to tak správně, ale kdo to pak asi udělá? Je to na mně. Pokud mi tedy něco neuniká.“

Sandy si pomyslel, Ty bys to na Horlicks neodvezl, ani kdyby Tony neřekl jediné slovo o tom, že to budeme držet v tajnosti. Ještě tak sneseš, že o tom víme, zřejmě proto, že kromě Tonyho s tím nikdo nechce mít nic společného, ale dělit se o to s někým? S někým, kdo nenosí pensylvánskou šed' a neví, kdy si přehodit řemínek přílby z temene pod bradu? S někým, kdo by tě mohl nejdřív předběhnout a pak tě o to připravit? Kdepak.

Curt si stáhl rukavice. „Problém je, že jsem od Chaunceyho na hodině biologie na střední škole nic nepitval. Chauncey byl plod prasete. Je to už devět let a dostal jsem za to trojku. Tohle bych nerad zvorál, Sandy.“

Tak na to v první řadě nesahej.

To si Sandy myslel, ale neřekl to. Nemělo žádný smysl to říkat.

„Tak jo.“ Chlapec mluvil sám k sobě. Jen sám k sobě. „Já to nadřu. Připravím se. Mám čas. Netrpělivost nemá smysl. Kdo je zvědavý, bude brzo starý, ale –“

„Co když je to lež?“ zeptal se Sandy. „Co když tady žádné omládnutí neexistuje? Co když tu rovnici nikdy nevyřešíš?“

Curt se na něj zaskočeně požíval. Pak se usmál. „Co myslíš, že by řekl Ennis? Tedy kdybychom se ho mohli zeptat?“

Sandymu ta otázka připadala povýšená a necitlivá. Už otevřel ústa, aby řekl, že – aby prostě něco řekl – ale pak nic neřekl. Curtis Wilcox to nemyslel zle, byl jen jako narkoman, zřetovaný adrenalinem a možnostmi. A navíc to byl skutečně ještě kluk. Připadal tak i Sandymu, a to si byli věkem dost blízcí.

„Ennis by ti řekl, aby sis dával pozor,“ odpověděl nakonec Sandy. „Tím jsem si naprosto jistý.“

„Budu,“ prohlásil Curt a vydal se ke schodišti. „Samozřejmě si budu dávat bacha.“ Jenže to byla jen slova, jako chvalozpěvy, které člověk rychle odbude, aby v neděli ráno co nejdřív vypadl z kostela. Sandy to věděl, ale policista ve zkušební době Wilcox ne.

V následujících týdnech začalo být Tonymu Schoondistovi (o zbytku jednotky D nemluvě) jasné, že nemají dost lidí, aby zajistili u buicku čtyřiaadvacetihodinový dozor. Ani počasí tomu moc neprálo; druhá polovina toho srpna byla deštivá a neletně chladná.

Dalším problémem byli návštěvníci. Jednotka D nežila koneckonců ve vakuu; hned vedle byl autopark, kousek dál po silnici sídlil okresní prokurátor (a jeho úřad), chodili sem právníci, v cele předběžného zadržení si chladili hlavy lumpové, občas se tu zastavili skautští výletníci, neustále sem chodili lidé, kteří chtěli podat nějakou stížnost (na sousedy, na manžela, na amenitské kočí, kteří se svými bryčkami příliš překáželi na silnici, na policisty samé), manželky policistů jim nosily zapomenuté obědy nebo krabice s cukrovím, a někdy se tu zastavil jen prostý občan, kterého zajímalo, na co vlastně platí daně. Prostý občan však byl obvykle překvapen a zklamán poklidem policejní stanice a nudou byrokratické mašinérie. Vůbec to tu nevypadalo jako v jeho oblíbených televizních seriálech.

Jednoho dne ke konci měsíce se zastavil statlerský poslanec ve Sněmovně reprezentantů se svými deseti dvanácti nejbližšími přáteli z médií, aby se s policisty pozdravil a pronesl projev o podpoře policie, vědy a infrastruktury, která měla být právě projednávána ve sněmovně a na kterou on shodou okolností významně přispívá. Jako mnozí poslanci z venkovských okresů vypadal tenhle člověk jako maloměstský holič, který vyhrál na psích dostizích a doufal, že si ještě před spaním stačí zaskočit do bordelu na trochu orálního sexu. Postavil se vedle jednoho hlídkového vozu (Sandy měl dojem, že je to ten s poškozenou opěrkou hlavy) a vysvětlil svým přátelům z médií, jak je důležitá policie, zvláště skvělí muži a ženy z Pensylvánské státní policie, a zvláště báječní muži a ženy z jednotky D (tady měl mírný informační deficit, protože v jednotce D v té době žádné policistky ani spojovatelky nebyly, ale nikdo ho neopravil, alespoň pokud běžely kamery). Stojí, řekl poslanec, na tenké šedé hranici, která chrání poctivé daňové poplatníky a poplatnice před zlem chaosu, atakdále atakdále, Bůh žehnej Americe, nechť všechny vaše

děti vyrostou v míru. Z Butleru přijel i kapitán Diment, protože někdo měl zřejmě pocit, že jeho prýmký dodají události patřičného lesku, a později tiše svěřil Tonymu Schoondistovi: „Ten blbeček s tím přičeskem mě požádal, abych jeho ženě smáznul pokutu za rychlost.“

A zatímco poslanec žvanil a jeho doprovod ho doprovázel a reportéři podávali zprávy a kamery běžely, necelých padesát metrů od toho všeho stál na širokých pneumatikách s bílými bočnicemi Buick Roadmaster, modrý jako hluboký soumrak. Stál pod velkým okrouhlým teploměrem, který Curt připevnil na trám. Stál s vynulovaným počítačem mil a neusazoval se na něm prach. Pro policisty, kteří o něm věděli, byl něco jako svědění mezi lopatkami, přesně v tom místě, kam si... úplně... nedosáhnete.

Museli se potýkat se špatným počasím, se všemi možnými druhy prostých občanů – mnozí přišli velebit rodinu, ale sami žádnou neměli – a pak se taky zastavovali na návštěvu policisté z jiných policejních stanic. Ti byli svým způsobem nebezpeční, protože poldové mívají pozorné oči a zvědavou mysl. Co by je asi napadlo, kdyby před halou B viděli stát policistu v plášti do deště (nebo jistého správce se švédským přízvukem), jak tam stojí jako ten voják s vysokou čepicí u brány Buckinghamského paláce? A příležitostně zajde k posuvným vratům a nahlédne oknem dovnitř? Nebude náhodou ten polda na návštěvě zvědavý, co tam je? Na to můžete vzít jed.

Curt to vyřešil tak dobře, jak jen se to vyřešit dalo. Poslal Tonymu krátké písemné sdělení, že mývalové nám neustále lezou do popelnic a rozhazují všude odpadky a že Phil Candleton a Brian Cole se uvolili postavit boudu na popelnice. Curt si myslí, že by bylo nejlepší umístit ji za halu B, pokud velící seržant souhlasí. Velící seržant Schoondist napsal přes horní část sdělení OK, a tím to bylo vyřízené. Sdělení už se nezmiňovalo o tom, že jednotka už žádné problémy s mývaly nemá, protože Arky koupil dvě plastové popelnice se zaklapávacími víky.

Bouda byla postavena, natřena (pensylvánskou policejní šedí, samozřejmě) a tři dny poté, co Curtovo písemné sdělení skončilo v Tonyho koši, připravena k používání. Velikostí stačila na dvě popelnice, tři skříňky a jednu kuchyňskou židli pro policistu. Měla chránit hlídkujícího policistu a) před počasím a b) před zvědavými pohledy. Každých deset nebo patnáct minut vstal, vyšel z boudy a podíval se do haly B jedním z oken na posuvných vrátech. V boudě byly zásoby limonád, jídla a časopisů a pozinkovaný kyblík. Kyblík měl na boku přilepený papírový proužek s nápisem už JSEM TO NEMOHL VYDRŽET. Ten byl dílem Jackieho O'Hary. Ostatní mu říkali Zázračný Ir, protože se mu vždycky podařilo je rozesmát. Dařilo se mu to i tři roky nato, když ve své ložnici umíral na rakovinu jícnu, oči skleněné od morfia, a chraplavým šepotem bavil své kolegy historkami o Irounovi Pát'ovi, když za ním přišli na návštěvu a občas ho drželi za ruku, když měl zvlášť velké bolesti.

Později měla jednotka D spoustu videokamer – vlastně všechny jednotky Pensylvánské státní policie – protože v devadesátých letech byly všechny hlídkové vozy vybaveny videokamerami Panasonic Eyewitness připevněnými na palubní desce. Tyhle kamery byly speciálně vyrobené pro policejní účely a neměly mikrofony. Natáčení silničních kontrol bylo zákonné, zatímco odposlech ne. Jenže to všechno bylo až později. Koncem léta devětasámtedesátého roku se museli spokojit s videokamerou, kterou dostal Huddie Royer k narozeninám. Měli ji v jedné skříňce v boudě, uloženou v původní krabici, kterou zabalili do igelitu, aby zabránili zvlhnutí. Další krabice obsahovala náhradní baterie a tucet prázdných kazet připravených k okamžitému použití. Byla tam taky tabulka, na kterou psali křídou číslo: průběžnou teplotu v hale. Když policista na hlídce zjistil změnu, smazal předchozí údaj, zapsal nový a šipkou označil pokles nebo vzestup. To byl taky jediný písemný záznam, který seržant Schoondist připustil.

Tony byl s tímhle provizoriem zjevně spokojený. Curt se snažil tvářit jako on, ale občas na něm byly znát obavy a úzkost. „Až se příště něco stane, nikdo to zrovna neuvidí,“ říkal. „Počkejte a uvidíte, že mám pravdu. Vždycky to tak je. Jednu noc se nepřihlásí dobrovolník na hlídku od půlnoci do čtyř a ten, co přijde potom, už uvidí jen otevřené víko kufru a dalšího mrtvého netopýra na podlaze. Počkejte a uvidíte.“

Curt se snažil přesvědčit Tonyho, aby aspoň udělal rozpis hlídek, který by vyplňovali sami policisté. Dobrovolníků není nedostatek, argumentoval; nedostatky jsou jen v organizaci a rozpisech, a ty se dají snadno napravit. Tony zůstal neoblomný: žádné papírové záznamy. Když se Curt dobrovolně hlásil k hlídkám navíc (mnozí policisté je nazývali „hlídka v králíkárně“), Tony to zamítl a řekl mu, ať se zklidní. „Máš jiné povinnosti,“ řekl. „V neposlední řadě svou ženu.“

Curt vycítil, kdy má být v kanceláři velícího seržanta zticha. Později si nicméně překvapivě zatrpkle postěžoval Sandymu, když se spolu potkali venku na vzdáleném konci budovy stanice. „Kdybych potřeboval manželskou poradnu, tak se podívám do zlatých stránek,“ řekl.

Sandy se na něj usmál, ale moc humoru v tom úsměvu nebylo. „Myslím, že bys měl radši začít poslouchat pop,“ poradil mu.

„Co to povídáš?“

„No pop. Velice osobitá muzika. Uslyšíš ji, až když ti hlava konečně vykoukne z prdele.“

Curtis se na něj podíval a tváře mu trochu zrudly. „Uniká mi tady něco, Sandy?“

„Jo.“

„Co? Proboha, co?“

„Práce i život,“ odpověděl Sandy. „Nemusí to být nutně v tomhle pořadí. Máš problém s perspektivou. Buick ti začíná připadat moc velký.“

„Moc...!“ Curt se plácl dlaní do čela. Pak se otočil a podíval se na Short Hills. Nakonec se obrátil zpátky k Sandymu. „Je to něco z jiného světa, Sandy. Z jiného světa. Jak by mi mohla taková věc připadat moc velká?“

„To je přesně ten tvůj problém,“ řekl Sandy. „Problém perspektivy.“

Napadlo ho, že další Curtisova slova se stanou začátkem hádky, možná prudké hádky, a tak rychle zašel na stanici, než stačil Curt něco říct. A možná byl ten rozhovor k něčemu dobrý, protože jak se srpen přehoupl do září, Curtovy stálé požadavky na další hlídky ustaly. Sandy Dearborn se nikdy nepokoušel přesvědčit sám sebe, že ten kluk prohlédl, ale zřejmě pochopil, že dál už jít nemůže, alespoň prozatím. Což bylo dobré, ale možná ne dost dobré. Sandy si myslel, že Buick bude Curtisovi vždycky připadat moc velký. Ale na světě jsou nakonec vždycky dva druhy lidí. A Curt patřil k těm, kteří věřili, že věděním lze omládnout.

Místo časopisu Pole a potok si začal nosit na stanici učebnice biologie. Nejčastěji jsme ho viděli s knihou doktora Johna H. Maturina Dvacet základních druhů pitev, kterou vydal Harvard University Press v roce 1968. Buď ji nosil v podpaží, nebo ji měl položenou na nádrži toalety. Když ke Curtovi přišel na večeři Buck Flanders se ženou, Michelle si jim stěžovala na manželův „odporný nový koníček“. Začaly mu chodit vzorky ze speciální firmy, říkala, a sklep, ze kterého si chtěl vybudovat temnou komoru, teď páchl morbidními chemikáliemi.

Curt začal na myších a morčatech, pak se věnoval ptákům a skončil u kalouse ušatého. Někdy si nosil vzorky do práce. „Vy vlastně vůbec nevíte, co je život,“ řekl jednou Matt Babicki Orvillu Garrettovi a Stevu Devoeovi, „když jste ještě nezašli dolů pro krabici propisovaček a nenašli na xeroxu láhev s formaldehydem, kde plave soví oko. Chlapi, to člověka skutečně probere k životu.“

Jakmile Curtis zdolal sovu, pustil se do netopýrů. Rozpítval jich asi osm nebo devět, každý vzorek od jiného druhu. Pár si jich chytil sám na dvoře, zbytek objednal u specializované firmy v Burgu. Sandy nikdy nezapomněl na ten den, kdy mu Curt ukázal jihoamerického netopýra přišpendleného k prknu. Byl chlupatý, měl hnědé břicho a sametově černá blanitá křídla. Ostré zoubky cenil v psychotickém úsměvu. Vnitřnosti už ležely v mističce.

Curt si neustále vylepšoval techniku. Sandy byl přesvědčený, že Curtův středoškolský učitel biologie – ten, který mu dal trojku – by byl překvapený, jak rychlé pokroky jeho někdejší student dělá.

Samozřejmě, že když je motivací touha, profesorem může být každý pitomec.

* * *

Zatímco Curt Wilcox se od doktora Maturina učil jemnému umění pitvy, Buick obydleli Jimmy a Rosalynn. Byl to bláznivý nápad Tonyho Schoondista. Dostal ho jednou v nákupním středisku Tri-Town, když si jeho žena zkoušela šaty v Ležerní módě. Ve výloze Koutku zvířat zachytil koutkem okna neuvěřitelný nápis: VSTUPE A ZÚČASTNĚTE SE NAŠEHO ŘÁDĚNÍ S TARBÍKY!

Tehdy se ještě Tony řádění s tarbíky nezúčastnil – jeho žena by měla tisíce otázek – ale hned nazítří vybavil velkého George Stankowského větší hotovostí z rizikového fondu a poslal ho pro párek tarbíků. A taky pro plastové terárium, aby měli kde žít.

„Mám jim koupit taky trochu žrádla?“ zeptal se George.

„Ne,“ odpověděl Tony. „Rozhodně ne. Jenom koupíme párek tarbíků a necháme je vyhladovět v hale.“

„Vážně? To mi připadá trochu krutý, když –“

Tony vzdychl. „Kup žrádlo, Georgi, jasně. V každém případě jim kup žrádlo.“

Pokud se týče terária, Tony měl jediný požadavek – aby se pohodlně vešlo na zadní sedadlo buicku. George koupil hezké, ne to úplně nejpřepychovější, ale skoro. Bylo z žlutého průhledného plastu a skládalo se z dlouhé chodby, která spojovala dvě místnosti. Jedna byla tarbičí jídelna a druhá tarbičí tělocvična. V jídelně byla miska na žrádlo a na boku připevněná láhev s vodou, v tělocvičně bylo cvičební kolo.

„Žijou si líp než některý lidi,“ prohlásil Orvie Garrett.

Phil, který sledoval Rosalynn, jak kálí do misky se žrádlem, řekl: „Mluv za sebe.“

Dicky-Duck Eliot, možná ne zrovna ten nejrychlejší kůň, který kdy cválal po dostihové dráze života, chtěl vědět, proč chováme v buicku tarbíky. Není to trochu nebezpečné?

„No, to se právě uvidí, ne?“ řekl Tony podivně mírným hlasem. „Uvidíme, jestli je to nebezpečné, nebo není.“

Jednoho dne nedlouho potom, co do jednotky D přibyli Jimmy a Rosalynn, překročil Tony Schoondist svůj osobní Rubikon a zalhal tisku.

Ne že by byl představitel médií v tomto případě nějak zajímavý: nedorostlý, asi dvacetiletý zrzek, který byl na letní praxi v okresním Američanu a který se za týden nebo tak vrací na Ohijskou státní univerzitu. Měl ve zvyku poslouchat vás s pootevřenou pusou, takže vypadal, Arkyho slovy, jako blbec od přírody. Nebyl však hloupý a většinu toho zlatého zářijového odpoledne strávil nasloucháním panu Bradleymu Roachovi. Brad nakrmil uši mladého reportéra historkou o chlápku s ruským přízvukem (tou dobou už byl Brad přesvědčený, že šlo o Rusa) a o autě, které po sobě zanechal. Nedorostlý zrzek, který se jmenoval Homer Oosler, o tom chtěl napsat hlavní článek a se slávou se vrátit na kolej. Sandy měl pocit, že mladík si už představuje titulní stranu s tučně vytištěnými slovy ZÁHADNÝ VŮZ. Možná dokonce ZÁHADNÝ VŮZ RUSKÉHO ŠPIONA.

Tony vůbec nezaváhal a lhal, jako když tiskne. Nepochybně by udělal totéž, i kdyby na něj tenkrát poslali starého ostříleného Trevora Ronnicka, který American vlastnil a který zapomněl víc příběhů, než kdy zrzek napsal.

„Ten vůz je pryč,“ řekl Tony a bylo to: lež vyřčena, Rubikon překročen.

„Pryč?“ zeptal se zjevně zklamaný Homer Oosler. Na klíně mu spočívala velká minolta, vzadu označená jako MAJETEK AMERICANU. „A kde?“

„Odvezl ho Státní konfiskační úřad,“ vymyslel pohotově působivé jméno organizace. „Ve Philly.“

„Proč?“

„Nevyžádané vozy dávají do dražby. Až když je prohledají, jestli v nich nejsou drogy, samozřejmě.“

„Samozřejmě. Máte k tomu nějaké protokoly?“

„Určitě,“ řekl Tony. „Stejně jako na všechno ostatní. Podívám se po nich a brnknu vám.“

„Jak dlouho myslíte, že to bude trvat, seržante Schoondiste?“

„Nějakou chvíli jo,“ mávl Tony rukou k hromadám s došlou poštou a s poštou k odeslání. Oosler nemusel vědět, že většinou jsou to reklamní a informační letáky ze Scrantonu – od změn v odchodném po podzimní rozlosování baseballu – a že ještě před seržantovým odchodem skončí v odpadkovém koši. To unavené gesto, jímž na obě hromady ukázal, mělo naznačit, že podobné hromady papíru jsou všude. „Je těžké tohle všechno zvládnout. Prý na tom budeme líp, až začneme přecházet na počítače, ale to ještě letos nebude.“

„Já se příští týden vracím do školy.“

Tony se předklonil v židli a pozorně se na Ooslera zahleděl. „Doufám, že pilně studujete,“ řekl. „Žijeme v drsném světě, synku, ale když na sobě budete tvrdě makat, tak uspějete.“

* * *

Několik dní po návštěvě Homera Ooslera předvedl buick další světelnou bouřku. Tentokrát k tomu došlo za slunného dne, a přesto byla velmi pozoruhodná. A všechny Curtisovy obavy, že další představení prošvihne, se ukázaly jako neodůvodněné.

Teplota v hale jasně naznačovala, že buick zase něco chystá, když během pěti dnů poklesla ze čtyřiaadvaceti na čtrnáct stupňů. Všichni se horlivě hlásili na hlídku v boudě, všichni chtěli mít službu, až to nastane, pokud „to“ tentokrát nastane.

Loterii vyhrál Brian Cole, ale do jisté míry to zažili všichni policisté na stanici. Kolem druhé hodiny odpolední zašel Brian do haly B, aby se podíval na Jimmyho a Rosalynn. Byli v naprostém pořádku: Rosalynn v jídelně a Jimmy tvrdě trénoval v kole v tělocvičně. Když se však Brian naklonil do buicku hlouběji, aby se jim podíval na vodu, uslyšel hukot. Byl hluboký a rovnoměrný, takový, při jakém vám vibrují oči v důlcích a vypadávají plomby. Na jeho pozadí (nebo možná smíchané s ním) bylo něco ještě znepokojivějšího, jakýsi rozechvělý bezeslovný šepot. Po palubní desce a volantu se začalo pomalu rozlévat velmi mdlé purpurové světlo.

Policista Cole si vzpomněl na Ennise Raffertyho, který nenávratně zmizel před dobrým měsícem, a spěšně se uklidil z blízkosti buicku. Nicméně nepodleh panice, z boudy si vzal videokameru, našrouboval ji na trojnožku, založil novou kazetu, zkontroloval časový kód (byl správný) a úroveň nabití baterie (v zeleném). Než vyšel z haly, rozsvítil stropní světla, pak postavil trojnožku před jedno okno, stiskl tlačítko nahrávání a ujistil se, že buick je přesně uprostřed hledáčku. Byl. Cole se vydal k budově stanice, pak luskl prsty a vrátil se do boudy. Byl tam malý sáček s příslušenstvím ke kameře. K němu patřil také šedý filtr. Brian ho nasadil na objektiv, aniž se obtěžoval zastavit chod kamery (na okamžik zakryly buick velké temné obrysy jeho rukou, a když zmizely ze záběru, vůz se znovu objevil jakoby v hlubokém soumraku). Kdyby ho při tom někdo pozoroval – nějaký ten zvědavý občan, který se přišel podívat, jak se hospodaří s jeho daněmi – nikdy by neřekl, jak rychle bije srdce policisty Colea. Měl strach a zároveň byl vzrušený, ale vedl si dobře. Když má dojít ke střetu s neznámým, dá se o policejním výcviku mluvit jen v dobrém. Celkem vzato zapomněl na jednu jedinou věc.

Asi sedm minut po druhé hodině nahlédl do Tonyho kanceláře a řekl, „Seržo, je skoro jistý, že s buickem se něco děje.“

Tony zdvihl oči od svého velkého žlutého bloku, kam si dělal poznámky k chystanému projevu na podzimním sympoziu policejních složek, a řekl: „Co to máš v ruce, Briane?“

Brian se podíval a uviděl, že drží tarbičí pítko. „A sakra,“ řekl. „Ale stejně už ho možná nebudou potřebovat.“

Po čtvrt na tři už policisté na stanici slyšeli hukot zcela zřetelně. Ne že by jich tam bylo moc; většinou stáli u oken v posuvných vratech na obou stranách haly B, bok po boku, rameno na rameni. Když to Tony uviděl, zvažoval, jestli je má odvelet, a nakonec usoudil, že je nechá, kde jsou. S jednou výjimkou.

„Arky.“

„Ano, seržo?“

„Jdi dopředu a posekej trávu.“

„Dyk jsem ji sekal v pondělí.“

„Já vím. Poslední hodinu jsi sekal pod oknem mé kanceláře. Chci, abys to tam přešel znovu. A tohle si dej do zadní kapsy.“ Podal Arkymu vysílačku. „A jestli někdo přijde a začne vykřikovat, že v životě neviděl deset pensylvánských policajtů, jak v řadě čumí do haly, jako by tam probíhaly kohoutí zápasy, dej mi vědět. Rozumíš?“

„No jasně.“

„Dobře. Matte! Matte Babicki, vystup z řady!“

Matt supěl a byl celý zrudlý vzrušením. Tony se ho zeptal, kde je Curt. Matt řekl, že je na hlídce.

„Tak mu řekni, ať se vrátí na základnu. Kód D. A ať jede tiše.“

„Kód D a tichá jízda, rozumím.“

Jet tiše znamenalo jet bez zapnutého majáku a sirény. Curt zřejmě ten příkaz respektoval, přesto přijel na stanici už ve tři čtvrtě na tři. Nikdo se ho neodvážil zeptat, jakou vzdálenost urazil za půl hodiny. Ale ať už to bylo daleko, jak chtělo, dojel živý a ještě před dalším vypuknutím ohňostroje. Okamžitě sundal videokameru z trojnožky. Záznam druhého ohňostroje už byl dílem Curtise Wilcoxe.

Videokazeta (jedna z mnoha, které si nasyslili v komoře u skladu) zachytila všechno, co bylo k vidění a k slyšení. Hukot buicku je na ní velice zřetelný a postupně zesiluje. Curt natočil i velký teploměr s ručičkou ustálenou těsně nad dvanácti stupni. Je také slyšet Curtův hlas, který žádá o dovolení zajít

dovnitř a podívat se na Jimmyho a Rosalynn, a okamžitou odpověď seržanta Schoondista „Zamítá se“, vyřčenou rázným tónem, který nepřipouštěl odpor.

Ve 3:08:41, podle časového kódu na videozáznamu, začal vnitřek buicku rudnout, jako když v něm vychází slunce. Divák to mohl zpočátku vnímat jako technickou závadu nebo optický klam nebo možná jako nějaký odraz.

Andy Colucci: „Co to je?“

Neidentifikovaný hlas: „Elektrický výboj nebo –“

Curtis Wilcox: „Kdo má brýle, ať si je radši nasadí. Kdo je nemá, dost riskuje, já bych šel od toho. Máme –“

Jackie O'Hara (pravděpodobně): „Vzali jsme –“

Phil Candleton (pravděpodobně): „Božel!“

Huddie Royer: „Myslím, že bysme neměli –“

Velící seržant Schoondist, klidně jako průvodce na výletě do přírody: „Tak ty brýle, chlapci. Rychle!“

Ve 3:09:24 se světlo rozlilo po celém buicku a jeho okna se proměnila v nachová zrcadla. Kdybyste záznam zpomalili a promítali si ho po jednotlivých okénkách, všimli byste si v dřívě hladkých okenních sklech buicku skutečného zrcadlení: odrážely se v nich nástroje zavěšené na stěně, oranžová radlice pluhu uložená u jedné zdi, muži venku, jak nahlízejí dovnitř. Většina má nasazené ochranné brýle a vypadají jako mimozemšťané ve špatném akčním filmu. Podle videokamery u levé tváře byste dokázali rozlišit Curta. Hukot stále sílí. Pak, asi pět vteřin, než buick začne chrlit záblesky, utichá. Divák slyší změt' nerozlišitelných vzrušených hlasů, v nichž se jednotně ozývá tázací tón.

Pak obraz poprvé mizí. Buick a vnitřek haly se ztrácejí v bílé záři.

„Ježíši Kriste, viděli jste to, chlapi?“ vykřikuje Huddie Royer.

Pak se ozývají výkřiky Zpátky, Ty vole a v nenadálých situacích všeobecně oblíbené Kurva. Někdo říká Nekoukejte na to a někdo jiný říká Zastranej blesk, takovým podivně věcným tónem, jaký lze slyšet ze záznamu z pilotní kabiny, kdy pilot mluví, aniž si to uvědomuje, kdy ví, že mu zbývá posledních deset dvanáct vteřin života.

Pak se buick vrací z přeexponovaných krajů; zpočátku vypadá jako beztvářá hromada, pak získá svůj původní tvar. Po třech vteřinách vydává další záblesk. Záře vyráží ze všech oken a znovu zamžije obraz bílou tmou. Curt říká Potřebujeme lepší filtr a Tony odpovídá Možná příště.

Ohňostroj pokračuje dalších čtyřicet šest minut a je celý zachycený na záznamu. Nejdřív buick bělá a mizí s každým zábleskem. Potom, jak úkaz začíná slábnout, divák vidí nezřetelný obrys vozu hluboko ponořený do tichých záblesků, které jsou spíš purpurové než bílé. Obraz někdy zakolísá a objeví se rychlý rozmazaný švenk přes obličej, jak Curt v naději na objevenější záběr (nebo možná jen lepší úhel) spěchá na jiné místo.

Ve 3:28:17 vyšlehně ze zavřeného kufru buicku (možná přes víko) zubatý plamen a vystřelí až k zadním posuvným vratům. Dosahuje až ke stropu, o který se rozprskne jako voda z fontány.

Neidentifikovaný hlas: „Proboha, vysoké napětí, vysoké napětí!“

Tony: „Ale houby.“ Pak, zřejmě ke Curtovi: „Toč to.“

Curt: „Jasně. Abys tomu pak věřil.“

Pak se objeví několik dalších blesků, některé vystřelí z oken buicku, další ze střechy nebo z kufru. Jeden vyskočí zpoza vozu a vrhne se k zadním posuvným vratům. Ozvou se překvapené výkřiky, jak před ním muži couvají, ale kamera se ani nehne. Curt byl příliš vzrušený, než aby měl strach.

Ve 3:55:03 se naposled slabě zableskne – ze zadního sedadla za řidičem – a je konec. Slyšíte hlas Tonyho Schoondista. „Šetři baterii, Curte. Už je asi po představení.“ V tu chvíli obraz pohasíná.

Když se obraz znovu objeví, časový kód ukazuje 4:08:16. Na obrazovce je Curt, který má kolem pasu omotaného něco žlutého. Vesele mává a říká: „Hned jsem zpátky.“

Tony Schoondist – tentokrát je za kamerou on – mu odpovídá, „To bych ti radil.“ A nezní to ani v nejmenším vesele.

Curt se chtěl jít do haly podívat na tarbíky. Zajímalo ho, jak jsou na tom, pokud tam ještě vůbec jsou. Tony mu to bez váhání zakázal. Do haly B ještě nějakou dobu nikdo nevkročí, řekl, dokud si nebudou

jisti, že je to bezpečné. Pak zaváhal, možná si tu poznámku přebral v hlavě a uvědomil si její absurditu – dokud stojí v hale Buick Roadmaster, nikdy tam bezpečno nebude – a změnil příkaz: „Nikdo tam nevkročí, dokud teplota nestoupne nad osmnáct stupňů.“

„Někdo tam musí,“ prohlásil Brian Cole. Mluvil trpělivě, jako by člověku snížené inteligence vysvětloval nějaký nepodstatný problém.

„Nechápu proč,“ řekl Tony.

Brian sáhl do kapsy a vytáhl Jimmyho a Rosalynninu nádobku na vodu. „Granulí tam mají spoustu, ale bez tohohle pojdu žízni.“

„Ne, nepojdou. Určitě ne teď hned.“

„To může trvat pár dní, než stoupne teplota na osmnáct stupňů, seržo. Chtěl bys třeba osmačtyřicet hodin žízni?“

„Já určitě ne,“ ozval se Curt. Snažil se potlačit úsměv (ale přesto se trochu usmíval) a vzal si od Briana kalibrovanou nádobku. Tony mu ji však okamžitě vzal, než Curtovi stačila zdomácnit v ruce. Ani se při tom na něj nepodíval; nespouštěl oči z Briana Colea.

„Takže bych měl dovolit jednomu z mých chlapů, aby na můj rozkaz riskoval život jen proto, aby donesl vodu dvojici myši s rodokmenem. Tohle mi chceš říct? Rád bych v tom měl jasno.“

Jestli očekával, že Brian zrudne nebo vybuchne, musel být zklamaný. Brian se na něj jen dál klidně a trpělivě díval, jako by říkal Jo, jo, oprostí se od svých stereotypů, šéfe – čím dřív se oprostíš od svých stereotypů, tím dřív se uvolníš a zachováš se správně.

„To se mi snad jenom zdá,“ řekl Tony. „Jeden z nás se musel zbláznit. Zřejmě jsem to já.“

„Jsou to mrňavý chudinky,“ řekl Brian. „A dali jsme je tam my, ne že by se zrovna dobrovolně přihlásily. Neseme za ně zodpovědnost. A já tam teď zajdu, jestli chceš, protože to já jsem zapomněl –“

Tony zdvihl ruce k obloze, jako by žádal zásah shůry, a pak je zase spustil podél těla. Zpod límce se mu začala rozlévat červeně po krku a přes spodní čelist. Pak se setkala s červení na jeho tvářích: nazdar, sousedko. „Ty bejku lysej,“ zahuhlal.

Poldové už tohle jeho rčení znali a nikoho ani nenapadlo se usmát. V takovéhle chvíli by mnoho lidí – možná většina – nejspíš zařvalo „Seru na to! Dělej si, co chceš!“ a odpochovalo by. Jenže když sedíte na vysoké židli a dostáváte velké peníze za velká rozhodnutí, tohle udělat nemůžete. Policisté z jednotky B shromáždění před halou tohle věděli, stejně jako Tony. Ten tam stál a díval se na špičky svých bot. Od budovy stanice sem doléhal jednotvárný bekot Arkyho staré červené sekačky Briggs & Stratton.

„Seržo,“ začal Curt.

„Chlapče, prokaž nám všem laskavost a drž hubu.“

Curt zmlkl.

Po chvíli zdvihl Tony hlavu. „Jak jsem ti říkal o to lano – přivezls ho?“

„Jasně. Je výborný. Dalo by se s ním lízt v horách. Aspoň to říkal ten chlápek ve sportovních potřebách.“

„Je vevnitř?“ pokývl Tony hlavou směrem k hale.

„Ne, mám ho v kufru auta.“

„Děkuj Bohu i za takový maličkosti. Tak ho přines. Doufám, že nebudeme mít možnost zjistit, jestli je skutečně tak dobré.“ Podíval se na Briana Colea. „Ty bys možná zatím mohl skočit do Angwaye nebo k Velkému orlovi a koupit těm myším pár lahviček evianu nebo Polské pramenité vody. Ale co, perrieru! Co jim koupit perrier?!“

Brian nic neříkal, jen se znovu na seržanta trpělivě podíval. Tony už ten pohled nevydržel a odvrátil oči. „Myši s rodokmenem. Ty bejku lysej.“

Curt přinesl třípramenné žluté nylonové lano, nejmíň třicet metrů dlouhé. Udělal na něm posuvnou smyčku, utáhl si je kolem pasu, stočené lano dal Huddiemu Royerovi, který vážil sto dvanáct kilo a při soutěžích v přetahování s jinými policejními jednotkami na pikniku čtvrtého července byl vždycky na zadáku.

„Až ti řeknu,“ obrátil se Tony na Huddieho, „tak ho přitáhneš, jako by chytnul plamenem. A neboj se, že mu zlomíš klíční kost nebo rozbiješ hlavu, až ho potáhneš dveřmi. Rozumíš tomu?“

„Jistě, seržo.“

„Kdybys ho viděl padat nebo se kymáčet, jako by měl v hlavě, nečekej na můj pokyn. Prostě táhni. Je to jasné?“

„Jo, seržo.“

„Tak dobře. Jsem rád, že aspoň někdo chápe, co se tu děje. Připadám si jako při nějaké bojovce na letním táboře.“ Pročísil si rukou štětiny na hlavě a znovu se obrátil ke Curtovi. „Musím ti říkat, aby ses okamžitě obrátil a vypadl odtud, kdybys měl pocit – sebemenší tušení – že něco není v pořádku?“

„Ne.“

„A kdyby se tomu autu otevřel kufr, Curtisi, tak prchej. Rozumiš? Vyleť ven jako pták.“

„Jasně.“

„Dej mi tu videokameru.“

Curtis mu ji podal. Sandy tam nebyl – celou událost propásl – ale když mu později Huddie vyprávěl, že to bylo poprvé, kdy viděl seržanta vyděšeného, byl rád, že strávil celé odpoledne na hlídce. Jsou věci, které člověk vidět nemusí.

„Na tu halu máš minutu, Curte. Pak tě vytáhnu, i kdybys omdlíval, prdel nebo zpíval ‚Kolumbie, klenot oceánu‘.“

„Minutu a půl.“

„Ne. A jestli mě budeš chtít ještě jednou ukecat, srazím ti to na půl minuty.“

Curtis Wilcox stojí na slunci před bočním vchodem do haly B. Kolem pasu má uvázané lano. Na videozáznamu vypadá mladě, s přibývajícimi lety stále mlaději. Sám se na ten záznam čas od času podíval a asi ho to taky napadlo, i když to nikdy neřekl. A nevypadá vyděšeně. Ani trochu. Jen vzrušeně. Mává do kamery a říká: „Hned jsem zpátky.“

„To bych ti radil,“ odpovídá Tony.

Curt se otáčí a jde do haly. Na okamžik vypadá přízračně, je ho sotva vidět, ale pak se Tony s kamerou přesunuje do stínu a Curt je znovu zřetelný. Jde přímo k vozu a obchází zadek.

„Ne!“ řve Tony. „Ne, ty pitomče! Chceš, aby se to lano zaseklo? Koukni na ty myši, dej jim tu zatracenou vodu a vypadni odtud!“

Curt zdvihá ruku, aniž by se otočil, a vztyčuje palec. Obraz poskakuje, jak ho Tony přibližuje zoomem.

Curtis nahlíží do vozu okénkem u řidiče a volá: „A kurva!“

„Seržo, mám zatahnout –“ začíná Huddie a Curt se otáčí přes rameno. Obraz se znovu rozechvívá – Tony to s kamerou neumí jako Curt a obraz věčně poskakuje – ale i tak je vidět Curtův vykulený pohled.

„Nestahujte mě!“ volá Curt. „Nedělejte to! Já jsem v pohodě!“ A po těch slovech otvírá dveře roadmasteru.

„Nelez dovnitř!“ volá Tony zpoza divoce poskakující kamery.

Curt si ho nevšimá a vytahuje z auta plastový příbytek tarbíků, jemně jím pohybuje sem a tam, aby ho protáhl kolem velkého volantu. Kolenem zavírá dveře buicku a s tarbičím příbytkem v náručí míří ke dveřím haly. S hranatými místnostmi na obou koncích ta věc vypadá jako plastová činka.

„Toč to!“ křičí Curt, zchvácený vzrušením. „Toč to!“

Tony točil. Když Curt vychází z haly, kamera zoomem zabírá levou část příbytku. Je v ní Rosalynn, která už nežere, ale poměrně vesele cupitá. Začíná si uvědomovat množství lidí kolem sebe. Obrací se přímo na kameru, očíhává žlutý plast, až se jí chvěje knír, oči má jasné a plné zájmu. Je roztomilá, ale policisty ze statlerské policejní stanice právě v té chvíli roztomilost nezajímá.

Kamera trhavě opouští Rosalynn a přesunuje se po prázdné chodbě na druhý konec. Obě zástrčky jsou pevně zajištěné a dírkou na trubičku s vodou by prolezl sotva komár, ale Jimmy je pryč – zmizel stejně jako Ennis Rafferty nebo muž s přízvukem Borise Badinoffa*12, který jim přivezl Buick Roadmaster do života.

TEĎ: Sandy

Odmlčel jsem se, abych čtyřmi dlouhými loky vypil sklenici Shirleyina ledového čaje. To mi zarazilo do

středu těla sekáček na led a já jsem musel chvíli počkat, až ten rozbitý led roztaje.

V jednu chvíli se k nám připojil Eddie Jacubois. Byl v civilu a posadil se na konec lavičky. Tvářil se, že je mu líto, že tam je, ale zároveň se mu nechce odejít. Já jsem tak rozpolcené pocity neměl; byl jsem rád, že ho vidím. Mohl se klidně vypovídat. Huddie by mu pomohl, kdyby bylo zapotřebí, a Shirley taky. V osmaosmdesátém už u nás byla dva roky. Matt Babicki už byl pouhou vzpomínkou, která se oživovala občasnými pohlednicemi s palmami ze slunné Saratosy, kde má Matt se ženou autoškolu. Velice úspěšnou, aspoň podle Matta.

„Sandy?“ oslovil mě Ned. „Co je s tebou?“

„Nic, jen jsem si vzpomněl, jak neohrabaně zacházel Tony s tou videokamerou,“ řekl jsem. „Tvůj táta byl skvělý, Nede, hotový Steven Spielberg, ale –“

„Mohl bych se kouknout na ty videokazety, kdybych chtěl?“ přerušil mě Ned.

Podíval jsem se na Huddieho... Arkyho... Phila... Eddieho. Ve všech očích jsem viděl totéž: Je to na tobě. Bylo to samozřejmé. Když sedíte na vysoké židli, děláte velká rozhodnutí. A mně se to většinou líbí. Takže jsem klidně mohl říct pravdu.

„Proč ne?“ řekl jsem. „Ale tady. Byl bych nerad, kdybys je vynášel z baráku – je to přece jen majetek jednotky D – ale tady? Samozřejmě. Můžeš si je přehrát na videu v horní společenské místnosti. Ale než se koukneš na to, co natočil Tony, měl by sis vzít dramamin. Vid', Eddie?“

Eddie se na okamžik zahleděl přes parkoviště, ale ne tam, kde byl uložený roadmaster. Jeho pohled směřoval k místu, kde ve dvaosmdesátém stávala hala A.

„Já o tom moc nevím,“ řekl. „Moc si toho nepamatuju. Většinou se to odehrálo předtím, než jsem sem přišel.“

I Ned musel poznat, že ten chlap lže. Eddie v tom byl pozoruhodně špatný.

„Vyšel jsem ven jen proto, abych ti řekl, že jsem si nadělal ty tři hodiny, co dlužím z května, seržo – víš, jak jsem pomáhal švagrovi stavět ateliér.“

„Aha,“ řekl jsem.

Eddie horlivě přikývl. „Mhm. Už jsem si odpíchl, ale tu zprávu o marihuaně, kterou jsme našli na poli Robbieho Rennera, jsem ti dal na stůl. Takže pojedu domů, jestli to nikomu nevádí.“

Tím myslel, že pojedou do hospody U Pípy. To byl jeho druhý domov. Jakmile Eddie J. svlékl uniformu, byl jeho život jako z country písničky George Jonese. Začal se zvedat, ale já jsem mu položil ruku na zápěstí.

„Mně vlastně jo, Eddie.“

„Co?“

„Mně to vadí. Chci, aby ses chvíli zdržel.“

„Šéfe, já bych fakt měl –“

„Zůstaň tu,“ přikázal jsem mu. „Třeba tomu klukovi něco dlužíš.“

„Já nechápu –“

„Jeho táta ti zachránil život, pamatuješ?“

Eddie vzdorovitě zdvihl ramena. „Já nevím, jestli bych řekl, že mi zrovna –“

„No tak, nech toho,“ okřikl ho Huddie. „Já u toho byl.“

Nedá náhle přestaly zajímat videokazety. „Táta ti zachránil život, Eddie? Jak?“

Eddie zaváhal, ale pak to vzdal. „Odtáhl mě za traktor. Bratři O'Dayovi –“

„Vzrušující ságu o bratrech O'Dayových si nech na jindy,“ zarazil jsem ho. „Tohle je tak trochu exhumační posezení, Eddie, a ty víš, kde je pohřbená jedna z mrtvol. A to myslím doslova.“

„Huddie a Shirley tam byli taky, můžou –“

„Jo, to byli. Myslím, že tam byl i George Morgan a –“

„Byl,“ špitla Shirley.

„No a co?“ Stále jsem měl ruku na Eddieho zápěstí a zápolil jsem s nutkáním mu je znovu stisknout. Tvrdě. Vždycky jsem měl Eddieho rád. Byl statečný, ale měl v sobě něco zbabělého. Nevím, jak ty dvě vlastnosti můžou existovat v jediném člověku, ale asi můžou. Viděl jsem to nejednou. Eddie v tom šestadevadesátém, kdy Travis a Tracy O'Dayovi spustili palbu z automatů z okna své farmy, úplně ztuhl strachy. Curt musel vylézt z úkrytu a odtáhnout ho za šos do bezpečí. A on se teď chce vykrotit ze své

části vyprávění, v níž Nedův otec sehrál klíčovou roli. Ne proto, že by udělal něco špatného – to neudělal – ale proto, že ty vzpomínky pro něj byly bolestivé a děsivé.

„Sandy, já bych vážně měl jít. Mám spoustu povinností, pořád je odkládám a –“

„Vyprávíme tomuhle klukovi o jeho tátovi,“ řekl jsem. „A já myslím, že by ses měl zklidnit, Eddie, posadit se, možná si dát sendvič a trochu ledového čaje a počkat, až budeš mít co říct.“

Usadil se na konec lavice a podíval se na nás. Vím, co viděl v očích Curtova chlapce: zmatek a zvědavost. Byli jsme taková malá rada starších, která tu mladému klukovi zpívala válečné písně minulosti. A co až písně skončí? Kdyby byl Ned mladý indiánský válečník, mohli jsme ho vyslat na nějakou snovou výpravu – zabít to správné zvíře, zachovat si ten správný pohled i ve chvíli, kdy má ještě potřísněná ústa krví z jeho srdce, vrátit se jako muž. Kdyby na konci tohoto vyprávění mohla být nějaká zkouška, napadlo mě, taková, v které by Ned mohl prokázat svou nabytou dospělost a pochopení, bylo by všechno mnohem jednodušší. Jenže tak už to dneska nechodí. Alespoň ne všeobecně. Dneska spíš záleží na tom, co cítíte, než co děláte. A to je podle mě špatně.

A co viděl Eddie v našich očích? Zášť? Opovržení? Možná dokonce přání, aby to byl on, kdo zastavil ten kamion s utrženou pneumatikou, a ne Curtis Wilcox, aby to byl on, koho Bradley Roach obrátil naruby? Ten obtloustlý Eddie Jacubois, který moc pije, a pokud s tím rychle něco neudělá, měl by jet do Scrantonu na čtrnáctidenní odvykací kúru? Chlápek, který se vždycky opožd'oval s hlášením a nikdy nepochopil pointu vtipu, dokud mu ji nikdo nevysvětlil? Doufám, že nic z toho v našich očích neviděl, protože měl ještě druhou stránku – lepší stránku – ale nevím jistě, jestli v nich neviděl aspoň něco z toho. Možná dokonce všechno.

„– celkovej obraz?“

Obrátil jsem se k Nedovi a byl jsem rád, že mě vytrhl z nepříjemných myšlenek. „Co žes to říkal?“

„Ptal jsem se, jestli jste někdy mluvili o tom, co ten buick vlastně byl, odkud pocházel, co znamenal. Jestli jste si o něm někdy udělali celkovej obraz?“

„No... měli jsme tu schůzku v Country Way,“ řekl jsem. Nevěděl jsem přesně, kam míří. „O té jsem ti přece už vyprávěl.“

„Ano, ale podle všeho byla víc administrativní než cokoliv jiného –“

„Tos pochytil v tý škole,“ poplácal ho Arky po koleni. „Každej, kdo umí vyslovit takový slovo, jen tak mimochodem, tak musí bejt dobrej ve škole.“

Ned se usmál. „Administrativní. Organizační. Byrokratická.“

„Přestaň se předvádět, hochu,“ řekl Huddie. „Už mě z tebe bolí hlava.“

„V každým případě ta schůzka v Country Way není přesně to, o čem mluvím. Museli jste přece... Jak běžel čas, museli jste...“

Věděl jsem, co chce říct, a zároveň jsem věděl ještě něco: ten kluk nikdy úplně nepochopí, jak to doopravdy bylo. Jak obyčejné a všední to bylo, aspoň většinou. Většinou jsme prostě žili dál, tak jako žijí dál lidé, kteří vidí nádherný západ slunce nebo ochutnají báječné šampaňské nebo si vyslechnou špatné zprávy z domova. Kousek od pracoviště jsme měli div světa, ale to nijak nezměnilo všechno to papírování, co jsme museli udělat, ani to, jak jsme si čistili zuby nebo jak jsme se milovali s manželkami. Nepozdvihlo nás to do vyšších pater existence nebo sfér vnímání. Pořád nás svéděly zadky a my se na nich drbali.

„Myslím, že Tony s tvým tátou o tom mluvili hodně,“ řekl jsem, „ale pro nás ostatní buick časem ustupoval do pozadí, jako každý případ u ledu.“

„U ledu!“ Málem to vykřikl. Bylo mi až úzko z toho, jak moc se v té chvíli jeho hlas podobal hlasu jeho otce. Napadlo mě, že tahle podobnost je dalším poutem mezi otcem a synem. Poutem sice narušeným, ale ne přetrženým.

„Dlouho byl u ledu,“ řekl jsem. „Mezitím jsme řešili drobné bouračky a ujetí z místa nehody a vloupačky a drogy a občasnou vraždu.“

Z Nedova zklamaného výrazu jsem měl pocit, jako bych ho podvedl. Asi směšný, ale skutečný. Pak mě něco napadlo. „Vzpomínám si, jak jsme se o tom jednou bavili. Bylo to –“

„Na pikniku,“ skočil mi do řeči Phil Candleton. „O Svátku práce. *13 Myslíš tuhle debatu, ne?“

Přikývl jsem. Rok 1979. Staré školní fotbalové hřiště u Redfernského potoka. Piknik na Svátek práce

jsme měli radši než piknik na Den nezávislosti, částečně proto, že jsme to měli blíž domů a chlapi, kteří měli rodiny, si je mohli přivést, ale hlavně proto, že jsme tam byli jenom my z jednotky D. Piknik na Svátek práce byl opravdový piknik.

Phil si opřel hlavu o prkennou stěnu budovy stanice a zasmál se. „Člověče, já na to málem zapomněl. Mluvili jsme tamhle o tom zatraceným buicku a skoro o ničem jiným. A čím víc jsme mluvili, tím víc jsme pili. Ještě dva dny potom mě bolela hlava.“

„Na pikniku bylo vždycky dobře,“ řekl Huddie. „Loni v létě jsi tam byl, nebo ne, Nede?“

„Předloni,“ řekl Ned. „Než táta umřel.“ Usmíval se. „Jak tam byla nad vodou ta houpačka z pneumatiky? Paul Loving z ní spadl a vymknul si koleno.“

Všichni jsme se té vzpomínce zasmáli, Eddie stejně hlasitě jako ostatní.

„Spousta řečí a žádný závěr,“ řekl jsem. „Ale k čemu jsme mohli dospět? Ve skutečnosti jen k jedinému závěru: Když teplota v hale klesá, dějí se věci. I když ani to není žádné železné pravidlo. Někdy – zvláště jak utíkaly roky – teplota trochu poklesla a pak zase stoupla. Někdy se ozval ten hukot... a pak zase ustal, jako by někdo vytáhl zástrčku nějakého elektrického přístroje ze zásuvky. Ennis zmizel bez světelných efektů, ale tarbík Jimmy se ztratil za velkolepého ohňostroje a Rosalynn se neztratila vůbec.“

„Dali jste ji zpátky do buicku?“ zeptal se Ned.

„Ne,“ odpověděl mu Phil. „Tady jsme v Americe, chlapče, tady se za jednu věc dvakrát netrestá.“

„Rosalynn pak zbytek života prožila nahoře ve společenské místnosti,“ řekl jsem. „Byly jí tři nebo čtyři roky, když umřela. Podle Tonyho je to normální délka tarbičího života.“

„Vyšly z něj další věci? Z toho buicku?“

„Ano, ale tyhle věci nemůžeš spojovat s –“

„Jaký věci? A co ten netopýr? Dostal se táta k tý pitvě? Nemoh bych to vidět? Jsou z toho aspoň nějaký fotky? Bylo to –“

„No tak, zadrž,“ zdvihl jsem ruku. „Dej si sendvič nebo něco. Uklidni se.“

Vzal si sendvič a začal ho okusovat. Přes okraj sendviče mě neustále sledoval. Při tom pohledu jsem si na okamžik vzpomněl na Rosalynn, jak se otočila na videokameru a dívala se do ní bystrýma očkama a chvěly se jí kníry.

„Čas od času se něco objevilo,“ řekl jsem, „a čas od času něco zmizelo. Něco živého. Žáby. Motýl. Tulipán přímo z květináče, ve kterém rostl. Ale ten chlad, hukot a světelné efekty se s těmi zmizeními, nebo – jak říkal tvůj táta – s těmi samovolnými potraty, nedají spojovat. Ve skutečnosti se nic nedá spojovat s ničím. Ten chlad je poměrně spolehlivý, žádný z těch ohňostrojů nezačal bez předchozího poklesu teploty – ale ne každý pokles teploty znamenal ohňostroj. Chápeš, co myslím?“

„Snad jo,“ přisvědčil Ned. „Mraky ještě neznamenají déšť, ale bez nich nezaprší.“

„Sám bych to neřekl výstižněji,“ pochválil jsem ho.

Huddie poplácal Neda po koleni. „Víš, jak se to říká, ‚Každý pravidlo má svou výjimku?‘ Tak v případě buicku to bylo dvanáct výjimek na jedno pravidlo. Sám řidič, ten chlápek v černém pršiplášti a černým klobouku. Ten zmizel, ale ne z okolí buicku.“

„A víte to určitě?“ zeptal se Ned.

V tom okamžiku mě překvapil. Je celkem přirozené, když se kluk podobá otci. Když má stejný hlas taky. Jenže kombinace stejného hlasu a vzhledu byla něco víc než pouhá podobnost. Ne že bych byl jediný, kdo si toho všiml. Shirley s Arkym si vyměnili zneklidněné pohledy.

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se ho.

„Roach si četl noviny, ne? A podle toho, jak jsi ho popisoval, se na to skoro úplně soustředil. Tak jak víš, že se ten chlap nevrátil do auta?“

Měl jsem dvacet let na to, abych o tom dni a jeho důsledcích přemýšlel. Dvacet let, a ani jednou mě nenapadlo, že by se řidič vrátil (možná dokonce vkradl) zpátky do auta. A pokud vím, nenapadlo to ani nikoho jiného. Brad Roach řekl, že se nevrátil, a my jsme to prostě přijali. Protože policajti mají na lež vrozené detektory a nikomu z nás neukázala ručička do červeného. Vlastně se nikomu ani nepohnula. A proč taky? Brad Roach si přinejmenším myslel, že mluví pravdu. To ovšem neznamenalo, že by věděl, co povídá.

„Myslím, že je to možné,“ řekl jsem.

Ned pokrčil rameny, jako by chtěl říct, No vidíš.

„U nás v jednotce D nikdy nepracoval žádný Sherlock Holmes ani poručík Columbo,“ přiznal jsem a napadlo mě, že to vyznělo dost kajícíně. „Kdybych to zjednodušil, jsme jen takoví mechanikové právního systému. Dělníci, kteří jen mají místo modrých límečků šedé a vzdělání trochu lepší než průměrné. Umíme pracovat s telefonem, dávat dohromady důkazy, pokud nějaké jsou, příležitostně udělat nějaký závěr. Když máme dobrý den, tak umíme udělat brilantní závěr. Jenže u toho buicku neexistoval žádný řád, tudíž ani základ pro závěry, ať už brilantní nebo jiné.“

„Některý kluci si mysleli, že pochází z vesmíru,“ řekl Huddie. „Že to je... já nevím, maskovaná průzkumná raketa nebo něco takovýho. Mysleli si, že Ennise unesl mimozemšťan, kterej vypadal trochu jako člověk, v tom černým kabátě a klobouku. O tom se mluvilo na tom pikniku – na tom pikniku o Svátku práce, že jo?“

„Jo,“ odpověděl Ned.

„Byl to tenkrát opravdu zvláštní piknik, chlapče,“ řekl Huddie. „Připadá mi, že jsme se tenkrát ožrali víc než obvykle a taky mnohem rychlejc, ale nikdo nijak nevyváděl, dokonce ani individua jako Jackie O'Hara a Christian Soder. Bylo to naprosto poklidný, zvlášť když bylo po fotbale, kde jsme hráli oblečený proti svlečeným.“

Vzpomínám si, jak jsem s několika klukama seděl na lavičce pod jilmem, to už jsme měli mímě naváto, a poslouchal Briana Colea, jak vypráví o lítajících talířích kolem vedení vysokýho napětí v New Hampshiru – tehdy to bylo jen několik let zpátky – a jak nějaká ženská tvrdila, že ji unesli a že jí dali všechny možný sondy a snímače.“

„A táta si taky myslel, že jeho part'áka unesli mimozemšťani?“

„Ne,“ odpověděla mu Shirley, „v osmaosmdesátém se tu stalo něco tak... hrozného a neuvěřitelného... tak příšerného...“

„Co?“ zeptal se Ned. „Proboha, co?“

Shirley tu otázku pominula. Myslím, že ji ani neslyšela. „Za několik dní jsem se tvého táty zeptala přímo, co si myslí. Řekl, že na tom nezáleží.“

Ned se na ni podíval, jako by se zřejmě přeslechl. „Nezáleží?“

„Myslel si, že bez ohledu na to, co ten buick vlastně je, na něm nijak zvlášť nezáleží. V tom celkovém obrazu, o kterém jsi mluvil. Ptala jsem se ho, jestli ten vůz někdo využívá třeba k tomu, aby nás pozoroval... jestli to není nějaký druh televize... a on řekl, ‚Podle mě je to zapomenutý‘, a já si dodneška pamatuju tu jistotu, s jakou to řekl, jako by mluvil o... já nevím... něčem tak důležitém, jako je královský poklad zakopaný v poušti ještě v dobách před Kristem, nebo něčem tak nedůležitém, jako je pohlednice s chybnou adresou, která leží někde na poště ve složce nedoručitelných zásilek. ‚Mám se báječně, škoda, že tu nejsi‘, a komu na tom záleží, je to už tak strašně dávno. To mě utěšilo, ale zároveň mě mrazilo z pomyšlení, že na něco tak podivného a strašlivého se dá zapomenout, že se to dá založit, přehlédnout. Řekla jsem to a tvůj táta se rozesmál. Pak mávl rukou k západnímu obzoru. ‚Shirley, řekni mi, kolik jaderných zbraní podle tebe skladuje náš veliký národ na různých místech mezi pensylvánsko-ohijskou hranicí a Tichým oceánem? A kolik si myslíš, že jich tam zůstane zapomenutých v průběhu příštích dvou tří století?‘

Všichni jsme na okamžik ztichli a zamysleli se nad tím.

„Přemýšlela jsem, že dám výpověď,“ přerušila nakonec ticho Shirley. „Nemohla jsem spát. Myslela jsem na chudáka starého Pana Dillona a ta výpověď mi připadala skoro jako hotová věc. Až Curt mě přesvědčil, abych zůstala, i když zcela bezděčně. ‚Podle mě je to zapomenutý,‘ řekl, a to mi stačilo. Zůstala jsem a nikdy jsem toho nelitovala. Líbí se mi tu a většina zdejších chlapů jsou dobří poldové. To platí i pro ty, co tu už nejsou. Jako Tony.“

„Já tě miluju, Shirley, vem si mě,“ řekl Huddie. Objal ji jednou rukou a našpulil rty. Nebyl to nijak hezký pohled.

Odstřčila ho loktem. „Vždyť už jsi ženatý, blázne.“

Pak promluvil Eddie J. „Jestli tvůj táta něčemu věřil, tak tomu, že ta mašina pochází z jiný dimenze.“

„Z jiný dimenze? To si děláš srandu.“ Pak se na Eddieho pozorně zahleděl. „Ne. Ty si neděláš srandu.“

„A taky si myslel, že to vůbec nebylo plánovaný,“ pokračoval Eddie. Aspoň ne tak, jako se plánuje

cesta lodi za oceán nebo vystřelení satelitu do vesmíru. Dokonce si nejsem jistej, jestli to auto vůbec považoval za skutečný.“

„Teď ti nerozumím,“ řekl chlapec.

„Já taky ne,“ přidala se Shirley.

„Říkal...“ Eddie se posunul na lavičce. Znovu se zahleděl na trávu, kde kdysi stávala hala A. „Bylo to u tý O'Dayovy farmy, jestli chcete znát pravdu. Toho dne. Musíte si uvědomit, že jsme tam sedm hodin čekali v autě v kukuřici, než se ty dva všiváci vrátěj. Byla nám zima, nemohli jsme si zapnout motor, abysme si přitopili. Mluvili jsme o všem možným – o lovu, rybaření, bowlingu, manželkách i o svých plánech. Curt říkal, že do pěti let půjde od Pensylvánský státní policie –“

„To že řek?“ vykulil Ned oči.

Eddie se na něj shovívavě podíval. „To říkáme občas všichni, chlapče. Stejně jako každéj feťák říká, že toho nechá. Já mu vyprávěl, jak si chci zařídit vlastní bezpečnostní agenturu v Burgu a jak si chci koupit zbrusu nový winnebago. A on mně zas o tom, jak se chce dál vzdělávat na Horlicku a jak to tvý mámě vadí. Říkala mu, že jejich společným úkolem je nechat vystudovat děti, ne jeho. Dost si kvůli tomu od ní vytrpěl, ale nikdy jí to neměl za zlý, protože nevěděla, proč se chce dál vzdělávat, co probudilo jeho zájem, a říct jí to nemohl. Tak jsme se oklikou dostali k buicku. A on řekl – dodneška si to pamatuju slovo od slova – že to vidíme jako buick, protože to jako něco vidět musíme.“

„Jako něco to vidět musíme,“ zamumlal Ned. Předklonil se a dvěma prsty si zamnul čelo, jako by ho bolela hlava.

„Já z toho byl taky tak zmatenej, ale svým způsobem jsem věděl, co myslí. Cejtil jsem to tady,“ poklepal si Eddie na srdce.

Ned se znovu obrátil na mě. „Sandy, když byl ten piknik, mluvil někdo z vás o...“ Odmlčel se a otázku nedokončil.

„O čem?“ zeptal jsem se ho.

Zavrtěl hlavou, podíval se na zbytek sendviče a nacpal si poslední sousto do pusy. „To je jedno. Není to důležitý. Rozpítval táta někdy toho netopejra, co jste našli?“

„Ano. Po druhém ohňostroji, ale ještě před piknikem. On –“

„Řekni mu o těch listech. To jsi úplně vynechal.“

Skutečně. Na ty listy jsem dobrých šest nebo osm let vůbec nepomyslel. „Řekni mu to ty,“ vybídl jsem ho. „To tys na ně sahal.“

Phil přikývl, chvíli seděl úplně tiše, a pak začal úsečně vyprávět, jako když podává hlášení nadřízenému důstojníkovi.

TEĎ: Phil

„Druhý ohňostroj se odehrál uprostřed odpoledne. Je to tak? Když skončil, Curt šel do haly s lanem a přinesl odtud toho tarbika, jak se jmenoval? Vidíme, že jedna z těch potvor chybí. Ještě chvíli se mluví. Ještě chvíli se fotografuje. Pak seržant Schoondist povídá tak jo, kdo má službu v boudě. Brian Cole povídá ‚Já, seržo.‘“

My ostatní jsme se vrátili na stanici. Je to tak? A já slyším, jak Curtis říká seržovi, ‚Musím udělat tu pitvu, než to zmizí jako všechno ostatní. Pomůžeš mi?‘ A serža povídá, že jo – klidně ten večer, jestli Curtis chce. A Curt na to, ‚Proč ne hned teď?‘, a serža, ‚Protože musíš dokončit hlídku. Máš dneska půl směny navíc. Prostý občan je na tobě závislý, chlapče, a lumpové se třesou před zvukem tvého motoru.‘ Takhle on někdy mluvil, jako kazatel.

Curt se s ním nepřel. Myslel si svoje a odjel. Kolem páté ke mně přišel Brian Cole. Prý jestli za něj nezaskočím v boudě, než si uleví. Povídám jistě a jdu tam. Nakouknu dovnitř. Situace normální, pohoda. Teploměr ukazuje o stupeň víc. Jdu do boudy. Napadne mě, že v boudě je moc horko. Na židli leží módní katalog L. L. Beána. Jdu si pro něj. Jak se ho dotknu, uslyším takový zvláštní zvuk. Znáš jediný podobný zvuk: když otevřete kufr auta a víko prudce poodskočí. Rychle vyběhnu z boudy. Běžím k oknům haly. Kufr buicku je otevřený. Z kufru se hrabe něco, co mi nejdřív připadá jako papír, ohořelé kousky papíru. Víří, jako by je hnal cyklon. Ale prach na podlaze se nehýbe. Vůbec. Jediný pohyb vzduchu vychází z kufru. A pak jsem si všiml, že ty kousky papíru vypadají všechny stejně, a usoudil

jsem, že jsou to listy. Ukázalo se, že byly.“

Vytáhl jsem z náprsní kapsy poznámkový blok. Vzal jsem propisovačku a namaloval tohle:

„To vypadá jako nějaký úsměv,“ řekl Ned.

„To ti teda řeknu. Akorát že nebyl jen jeden. Byly jich stovky. Stovky vířících černých úsměvů. Některé přistály na střeše buicku. Jiné spadly zpátky do kufru. Většina jich skončila na podlaze. Běžel jsem pro Tonyho. Vyšel s videokamerou. V obličejí byl celý rudý a mumlal, ‚Co teď, co dál, co sakra, co teď?‘ Bylo to svým způsobem směšné, ale až ze zpětného pohledu. V tu chvíli to směšné nebylo, to mi věřte.

Podívali jsme se do okna. Uviděli jsme listy roztroušené po betonové podlaze. Bylo jich skoro tolik, kolik jich máte na trávníku po říjnové vířici. Jenže tyhle se na koncích kroutily. Už vypadaly míň jako úsměvy a víc jako listy. Bohudík. A nezůstávaly černé. Přimo před našima očima se barvily do šedobíla. A ubývaly. To už tam byl i Sandy. Ohňostroj už nestihl, ale to víření listů ano.“

„Tony mi zavolal domů,“ řekl Sandy, „a poprosil mě, jestli bych nemohl přijít večer kolem sedmé. Říkal, že se s Curtem chystají na něco, u čeho bych možná rád byl. V každém případě jsem nečekal na sedmou, přijel jsem hned. Byl jsem zvědavý.“

„Budeš brzo starej,“ poznamenal Ned a já se až zachvěl, jak moc jsem v něm slyšel jeho otce. Pak se obrátil na mě. „Dopovídej to.“

„Už toho moc není,“ řekl jsem. „Můžu se mýlit, ale zdálo se mi, že mi ubývají před očima.“

„Nemýlíš se,“ ujistil mě Sandy.

„Byl jsem vzrušený. Nemyslel jsem. Doběhl jsem k bočnímu vchodu haly. A Tony, Tony mi byl okamžitě v patách. Popadl mě kolem krku a nasadil mi kravatu. ‚Pomoc!‘ zařval jsem. ‚Pusťte mě, pusťte mě, policejní Brutalita!‘ A on mi povídá, že s tímhle bych mohl do herecké školy ve Statesboro. ‚Tohle není vtip, Phile,‘ povídá, ‚mám dobrý důvod věřit, že mě to zatracené auto připravilo už o jednoho chlapa. Nenechám se připravit o dalšího.‘

Řekl jsem mu, že si vezmu lano. Byl jsem úplně umanutý. Nevím přesně proč, ale byl. Tony řekl, že se nebude vracet pro žádné zatracené lano. Já na to, že se pro to zatracené lano vrátím sám. A on, ‚Na to zatracené lano klidně zapomeň, zakazuje se.‘ A tak povídám, ‚Tak mě aspoň podrž za nohy, seržo. Chci sebrat pár těch listů. Jeden leží ani ne půldruhého metru od dveří. Daleko od auta. Tak co říkáš?‘

‚Já říkám, že ses musel pomátnout, tam uvnitř není nic daleko od auta,‘ povídá, ale protože to nebylo přímo zamítnutí, otevřel jsem dveře haly. Okamžitě jsem to ucítil. Byla to mátová vůně, ale nepříjemná. Bylo v ní ještě něco, co se s tou mátou tlouklo. Něco jako kapustový pach. Zvedal se z toho žaludek, ale já si toho pro samé vzrušení skoro nevšímám. Taky jsem byl tenkrát mladší. Lehl jsem si na břicho. Začal jsem se plazit. Serža mě chytil za lýtka, a když jsem byl jen malinko uvnitř, povídá, ‚To už je dost daleko, Phile. Jestli na nějaký dosáhneš, tak ho seber. Jestli ne, pojď ven.‘

Všechny ty listy už zbělaly a já jich sebral asi tucet. Byly hladké a měkké, ale nepříjemně. Na dotek připomínaly shnilé rajče. Kousek dál bylo pár ještě černých. Natáhl jsem se a sebral je, ale jakmile jsem se jich dotkl, zbělely jako ty ostatní. Na konečcích prstů jsem cítil velice jemné bodání. Ucítil jsem silnější závan máty a uslyšel nějaký zvuk. Aspoň mi připadalo, že ho slyším. Někáký povzdech nebo pšouknutí, jako když otevřete plechovku s limonádou. Začal jsem se plazit pozpátku ven a nejdřív to celkem šlo, ale pak jsem... mělo to něco společného s tím pocitem na ruce... jako by byly slizké a kluzké...

Několik vteřin jsem si myslel, že se nedostanu dál. Ale ten kluk se na mě díval a já věděl, že on by to tak za žádnou cenu nenechal, a tak jsem to zkusil znovu. Teď už proto, že jsem to chtěl mít za sebou.

Zpanikařil jsem. Začal jsem se odstrkávat lokty a kopal jsem nohama. Bylo léto. Měl jsem košili s krátkými rukávy. Nějak mi podklouzl loket a dotkl se jednoho černého listu. Ten zasyčel jako... jako jánevímco. Prostě zasyčel. A ke mně znovu dolehl závan toho mátovo-kapustového pachu. List zbělel. Jako by ho můj dotek zmrazil a zabil. Jenže to mě napadlo až později. V té chvíli jsem nemyslel na nic jiného, než abych už kurva vypadl. Promiň, Shirley.“

„Neomlouvej se,“ poplácala mě Shirley po ruce. Hodná holka. Vždycky byla. Jako dispečerka byla lepší než Babicki – nesrovnatelně lepší – a taky se na ni mnohem líp koukalo. Zvláštní, jak se vám všechno vrací, když o tom mluvíte. Jak se všechno postupně projasňuje.

„Podíval jsem se na ten starý buick. I když stál uprostřed haly, najednou mi připadal mnohem blíž. Velký jako Mount Everest. Lesklý jako ploška diamantu. Napadlo mě, že čelní světla jsou oči a ty oči mě pozorují. A to auto šeptalo. Nekoukej tak překvapeně, chlapče. To šeptání jsme slyšeli všichni. Nemám ponětí, co říkalo – pokud vůbec něco říkalo – ale to šeptání jsem určitě slyšel. Ne ušima, bylo to něco jako telepatie. Mohla to být jen má představitost, ale myslím, že nebyla. Najednou jsem měl pocit, že je mi znovu šest. Že se děsím něčeho pod postelí. Jsem si jistý, že si mě to chtělo vzít. Odnést si mě někam za Ennisem. Zpanikařil jsem a zařval na seržu, ‚Táhni, táhni, dělej!‘ a oni táhli. Serža a ještě někdo –“

„To jsem byl já,“ řekl Sandy. „Strašně jsi nás vyděsil, Phile. Nejdřív jsi byl normální, ale pak jsi začal ječet a kroutit se a vyhazovat. Skoro jsem čekal, že budeš krvácet nebo budeš modrý v obličeji, ale ty jsi jen... no nic.“ A pokynul mi, abych pokračoval.

„Měl jsem ty listy, tedy to, co z nich zbylo. Když jsem začal trojčit, zaťal jsem pěsti. Vzepřel jsem se na nich. A když jsem byl venku, uvědomil jsem si, že mám vlhké ruce. Lidi na mě řvali Co je s tebou? Co se to tam dělo, Phile? Já klečel, košili vyhrnutou skoro ke krku, břicho jsem měl spálené od toho, jak mě vlekli a myslel jsem si Krvácejí mi ruce, proto jsou vlhké. Pak jsem uviděl ten bílý sliz. Vypadalo to jako lepidlo, které vám dá učitel v první třídě. Nic jiného z těch listů nezbylo.“

Odměl jsem se a zamyslel se nad tím.

„A teď vám řeknu pravdu, chcete? Vůbec to nevypadalo jako lepidlo. Připadalo mi, že mám v dlaních teplý kravinec. A ten smrad byl příšerný. Nevím proč. Řekli byste Trochu máty a kapusty, o co jde? a měli byste pravdu, ale zároveň byste se mýlili. Protože ten smrad byl nepozemský. Nic podobného jsem v životě necítil.“

Otřel jsem si ruce o kalhoty a šel na stanici. Do přízemí. Brian Cole právě vycházel ze záchodu. Zdálo se mu, že slyšel nějaký řev, tak se ptá, co se děje. Vůbec si ho nevšímám. Málem ho srazím zpátky na mísu. Začnu si mýt ruce a najednou mě napadne, jak jsem asi vypadal, když mi ten bílý hnůj odkapával ze zaťatých pěstí. Jak byl teplý a měkký a tak nějak slizký. A jak se táhl, když jsem rozevřel ruce. To stačilo. Při představě táhnoucích se bílých nitek mezi dlaněmi a konečky prstů jsem se pozvracel. Nebylo to, jako když normálně vyzvracíte večeři. Připadalo mi, že mi žaludek vystoupal krkem do pusy a tam odtud osobně vyházal všechno, co jsem v poslední době spolykal. Jako když máma vylévala špinavou vodu přes zábradlí verandy. Nechci to moc rozmazávat, ale je důležité, abyste to věděli. Je to jiná cesta k pochopení. Nebylo to jako zvracení, bylo to jako umírání. Pak už jsem to zažil jen jednou, při své první smrtelné silniční nehodě. Přijedu tam a první, co vidím, je bochník chleba na žluté dělicí čáře staré silnice na Statler Pike. A hned pak vidím horní půlku dítěte. Světlovlasého kloučka. Pak vidím mouchu na jeho jazyku. Tře si nohy. To mě dostalo. Myslel jsem, že se uzvracím k smrti.“

„Mně se to stalo taky,“ řekl Huddie. „Není to nic, zač by se měl člověk stydět.“

„Já se za to nestydím. Chci to Nedovi jen přiblížit.“ Zhluboka jsem se nadechl příjemného vzduchu a pak jsem si vzpomněl, že otec toho kluka byl taky mrtvý. Usmál jsem se na Neda. „Díky Bohu za maličkosti. Hned vedle umyvadla byla skříňka s ručníky a hadry, ale na botách a na podlaze už toho moc nezbylo.“

„A nakonec,“ řekl Sandy, „z těch listů nezbylo vůbec nic. Roztály jako ta čarodějnice v Čaroději ze země Oz. V hale B po nich ještě nějaký čas byly stopy, ale po týdnu už to byly jen žlutavé skvrnky na betonu.“

„Jo, a dalších pár měsíců jsem měl nutkavou potřebu pořád si mýt ruce,“ dodal jsem. „Byly dny, kdy jsem se nemohl přimět sáhnout na jídlo. Když mi žena zabalila sendviče, držel jsem je při jídle v ubrousku až do posledního sousta, abych se toho nemusel dotknout. Když jsem byl sám v hlídkovém voze, byl jsem schopný jíst v rukavicích. A pořád se mi zdálo, že se mi udělá špatně. Trpěl jsem utkvělou představou, že se mi začnou viklat zuby a vypadají mi. Ale vyhrabal jsem se z toho.“ Podíval jsem se na Neda a počkal, až se mi podívá do očí. „Vyhrabal jsem se z toho, synku.“

Zdvihl oči, ale nic jsem v nich neviděl. Bylo to zvláštní. Jako by je měl na obličeji jen namalované. Rozumíte mi?

TEĎ: Sandy

Ned Phila pozoroval. Měl klidný výraz, ale já jsem v jeho pohledu cítil nedůvěru a myslím, že ji Phil cítil taky. Vzdychl, založil si ruce na prsou a zahleděl se do země, jako by chtěl říct, že skončil, že nemá co dodat.

Ned se na mě obrátil. „Co se stalo ten večer? Když jste pitvali toho netopýra?“

Pořád tomu říkal netopýr, i když to nebyl netopýr. Bylo to jen slovo, které jsem použil, jen hřebík, na který jsem si pověsil klobouk, jak by řekl Curtis. A najednou jsem se na něj naštvál. Víc než naštvál – spíš pořádně nasral. Za ten pocit jsem se sám na sebe zlobil, štválo mě, že jsem se takový pocit vůbec odvážil mít. Nejvíc mě ale naštválo, jak ten kluk zdvihl hlavu. Jak se mi podíval do očí. Jak se mě vyptával. Jak dělal pitomé závěry, z nichž jeden byl ten, že když jsem řekl netopýr, tak jsem myslel netopýra, a ne něco nevýslovného, nepopsatelného, co vylezlo z nějaké škvíry ve vesmíru a pak umřelo. Ale nejvíc mě asi štválo to, jak zdvihl hlavu a oči. Víím, že mi to nijak nepřidá, ale nechci o tom lhát.

Do té doby jsem k němu cítil jenom lítost. A z ní vycházelo všechno, co jsem udělal od chvíle, kdy k nám začal chodit. Protože celou tu dobu, kdy umýval okna a shrabával listí a odhrabával sníh na parkovišti, celou tu dobu měl skloněnou hlavu. Pokorně skloněnou. Nemuseli jste zápasit s jeho očima. Nemuseli jste si klást žádné otázky, protože lítost je uklidňující. Nebo ne? Lítost vás nadřazuje. Ted' zdvihl hlavu, užil má vlastní slova a v jeho očích žádná pokora nebyla. Myslel si, že na to má právo, a to mě štválo. Myslel si, že já nesu zodpovědnost – že to, co tu bylo řečeno, není darovaný dar, ale splácený dluh – a to mě štválo ještě víc. A ze všeho nejvíc mě štválo, že měl pravdu. Měl jsem chuť srazit ho z lavičky. Myslel si, že má právo, a já jsem chtěl, aby toho litoval.

Naše pocity k mladým se v tomto ohledu asi moc nemění. Já děti nemám, nikdy jsem nebyl ženatý – podobně jako Shirley jsem se zaslíbil jednotce D. Ale s mladými mám spoustu zkušeností, jak uvnitř, tak vně budovy stanice. Mokrát jsem jim stál tváří v tvář. Zdá se mi, že když už je nemůžeme litovat, když naši lítost odmítnou (ne rozhořčeně, ale netrpělivě), začneme litovat sami sebe. Chceme vědět, kam jdou ti naši drobečkové, ta naše holátka. Copak jsme jim nedávali hodiny klavíru a neukázali jim, jak házet s falší? Nečetli jsme jim pohádky a neprožívali jsme s nimi osudy hrdinů jejich knížek? Jak se odvažují zdvihnout k nám oči a klást nám své nerozvážené pitomé otázky? Jak se odvažují chtít víc, než jim chceme dát my?

„Sandy? Co se stalo, když jste pitvali toho –“

„Nic, co bys ty chtěl slyšet,“ odsekl jsem, a když se mu v očích objevil údiv nad chladem mého hlasu, nebylo mi to úplně nepříjemné. „Nic, co chtěl vidět tvůj táta. I Tony. Nenašli žádnou odpověď. Žádná odpověď nikdy neexistovala. Všechno, co mělo co dělat s buickem, byla fata morgana, jakou vidíš za horkého a jasného dne na I-87. I když to není tak docela pravda. Kdyby byla, tak bychom buick nakonec asi pustili z hlavy. Tak jako pustíš z hlavy vraždu, od které uplynulo půl roku; všichni si nakonec uvědomí, že toho chlapa nechytíme, že nám vyklouzne. U buicku a u těch věcí, co z něj vycházely, se vždycky bylo čeho chytit. Vždycky ses mohl něčeho dotknout nebo něco zaslechnout. Nebo jsi mohl něco

TEHDY

„Fuj,“ řekl Sandy Dearborn, „to smrdí.“

Přiložil ruku k obličejí, ale přímému dotyku bránila plastová maska, která zakrývala ústa i nos – taková, jakou si nasazují zubaři před chirurgickým zákrokem. Sandy nevěděl, jestli ho maska ochrání před bakteriemi, ale pachuvzdorná rozhodně nebyla. Dusivé kapustové aroma zaplnilo sklad, hned jak Curt rozřízl žaludek tvora podobného netopýru.

„Na to si zvykneme,“ řekl Curt a maska mu přitom poskakovala nahoru a dolů. On a Sandy měli modrou, seržant roztomile růžovou. Curtis Wilcox byl bystrý chlap a v mnohém měl pravdu, ale pokud jde o pach, mýlil se. Nezvykli si na něj. Nikdo si na něj nikdy nezvykl.

Přípravu policisty Wilcoxe však Sandy zpochybnit nemohl; připadala mu dokonalá. Curt ke konci své směny zajel domů a přivezl si kufřík s pitevními nástroji. K němu si vzal dobrý mikroskop (půjčil si ho od kamaráda z univerzity), několikery chirurgické rukavice a dvě mimořádně výkonné tensorové lampy. Svě ženě řekl, že chce prohlédnout lišku, kterou někdo zastřelil za naší stanicí.

„Dávej pozor,“ řekla mu, „mohla mít vzteklinu.“

Curt jí slíbil, že si vezme rukavice, a ten slib také hodlal dodržet. Slíbil to za všechny tři, protože tvor podobný netopýru mohl mít něco horšího než vzteklinu, něco, co by mohlo být prudce nakažlivé i dlouho po smrti svého hostitele. Pokud tohle Tony Schoondist a Sandy Dearborn potřebovali připomenout (a zřejmě nepotřebovali), muselo jim to být jasné, když Curt zavřel dveře u úpatí schodiště a zajistil je zástrčkou.

„Pokud budou takhle zajištěné, velím tady já,“ řekl Curt vyrovnaným, sebejistým hlasem. Mluvil převážně k Tonymu, protože Tony byl dvakrát starší než on, a pokud byl Curtovi v tomhle někdo partnerem, tak velící seržant. Sandy tu byl jen do počtu a věděl to. „Chápete to a souhlasíte s tím? Protože jestli ne, tak můžeme přestat hned –“

„Je to jasné,“ řekl Tony. „Tady jsi generálem. Já a Sandy jsme jen řadoví vojáci. Já s tím problémy nemám. Jen už proboha začni, ať to máme za sebou.“

Curt otevřel kufřík, který se velikostí blížil vojenskému. Byl plný nástrojů z nerezové oceli zabalených v jelenici. Na nich ležely masky pro zubaře v zapečetěných plastových sáčcích.

„Vážně si myslíš, že je to nutné?“ zeptal se Sandy.

Curt pokrčil rameny. „Je lepší být opatrný než později litovat. Ne že by nám byly moc platné. Asi bychom měli mít respiratory.“

„Kéž by tu byl Bibi Roth,“ posteskl si Tony.

Curt to nechal bez odpovědi, ale záblesk v jeho očích prozrazoval, že to je to poslední, co by si on přál. Buick patřil jednotce, stejně jako všechno, co z něj vyšlo.

Curt otevřel dveře skladu a vešel. Zatahl za řetízek, jímž rozsvítil visací lampu se zeleným stínidlem. Tony ho následoval. Pod lampou stál stůl, ne o moc větší než školní lavice. Sklad byl malý i pro dva lidi, natož pak pro tři. Sandymu to nevadilo; toho večera vůbec nepřekročil práh místnosti.

Na policích podél tří stěn se vršily staré složky. Curt postavil mikroskop na stolek a zástrčku do jeho osvětlení zasunul do zásuvky. Sandy mezitím upevňoval videokameru Huddieho Royera na stojan. Na videozáznamu této zvláštní pitvy se občas objevila ruka podávající nástroj, o který si Curt řekl. Ta ruka patřila Sandymu Dearbornovi. Na konci záznamu bylo slyšet hlučné zvracení. To byl taky Sandy Dearborn.

„Nejdřív se podíváme na ty listy,“ řekl Curt a navlékl si chirurgické rukavice.

Tony měl několik listů v malém sáčku, který Curtovi podal. Curt ho otevřel a klíšťkami vytáhl pozůstatky listů. Nedaly se vytáhnout jednotlivě; byly průsvitné a spleené dohromady. Odkapávala z nich jakási tekutina a muži cítili jejich pach – tu nepříjemnou směsici máty a kapusty. Pach to byl sice nepříjemný, ale ani zdaleka nesnesitelný. Nesnesitelným se měl stát až za deset minut.

Sandy použil zoom, aby bylo dobře vidět, jak Curt pinzetou obratně odděluje z celku kousek hmoty. Za posledních několik týdnů získal značnou praxi, která se teď zúročila.

Nezdržoval se nanášením na sklíčko, ale dal hmotu přímo pod mikroskop. Listy Phila Candletona byly pro Curtise atrakcí, jejíhož uvedení se nemohl dočkat. Přesto se nad mikroskopem skláněl dost dlouho, než pokývl Tonymu, aby se taky podíval.

„Co jsou ty černé nitě?“ zeptal se Tony po několika vteřinách prohlížení. Hlas měl mírně zastřený růžovou maskou.

„Já nevím,“ odpověděl Curt. „Sandy, podej mi ten přístroj, co vypadá jako prohlížečka diáků. Je omotaný šňůrami a na boku má nálepkou H. U., katedra biologie.“

Sandy mu ho podal přes videokameru, která téměř bránila v průchodu dveřmi. Curt zasunul jednu šňůru do zásuvky a druhou do mikroskopu. Něco zkontroloval, pokýval hlavou a třikrát stiskl tlačítko na boku přístroje, zřejmě aby si vyfotil fragmenty listů na mikroskopu.

„Ty černé nitě se nehýbají,“ řekl Tony, který se stále díval do mikroskopu.

„Ne.“

Tony konečně zdvihl hlavu. Měl zastřený, trochu užaslý pohled. „Je to... mohla by to být, já nevím, DNA?“

Curt se usmál, až mu poskočila maska. „Tohle je sice velký mikroskop, seržo, ale DNA bychom stejně neviděli. To kdybyste se mnou chtěl po půlnoci zajet na Horlickovu univerzitu a udělat vloupačku, v budově Evelyn Silver Physics mají skutečně nádherný elektronový mikroskop –“

„Co je to bílé?“ zeptal se Tony. „To, jak v tom plavou ty černé nitky?“

„Možná živné látky.“

„Ale nevíš to.“

„Jistěže nevím.“

„Černé nitky, bílá hmota, proč se listy rozpouštějí, co je to za smrad. Víme o tom kulový.“

„Jo.“

Tony se na něj klidně podíval. „Jsme blázni, že se tím vůbec zabýváme, ne?“

„Ne,“ řekl Curt. „Kdo je zvědavěj, bude brzo starej, ale poznáním zas omládne. Chceš se sem protáhnout a podívat se, Sandy?“

„Fotils to, ne?“

„Fotil, pokud ten přístroj funguje, jak má.“

„V tom případě si počkám.“

„Takže přejdeme k hlavnímu bodu jednání,“ prohlásil Curt. „Třeba opravdu něco najdeme.“ Slepeneč listů putoval zpátky do sáčku a v něm pak do skříně v rohu. Ta otlučená zelená skřín se měla v příštích dvou desetiletích stát deponiářem zvláštních a tajuplných věcí.

V dalším rohu skladu stála stará oranžová lednička. Pod dvěma modrými krabicemi se suchým ledem, jaké si s sebou lidé někdy berou na stanování, byl zelený pytel na odpadky. Tony ho vytáhl ven a počkal, až Curt dokončí přípravy. Netrvalo to dlouho. Zdrželi se jen hledáním prodlužovacího kabelu, aby mohli k mikroskopu a fotografickému přístroji zapojit ještě obě tensorové lampy. Sandy pro něj musel zajít do skříně na druhém konci chodby. Curt mezitím postavil mikroskop na blízkou polici (ve stísněných prostorách skladiště bylo přirozeně všechno blízko). Na stůl položil rám. Do něj umístil kovovou misku, jaká se používá v grilech na zachycování odkapávající šťávy, a navrch dal čtvercovou hnědou korkovou desku. Vedle si postavil misku s napínáčky.

To už se vrátil Sandy s prodlužovákem. Curt zapojil lampy tak, aby svítily na korkovou desku z obou stran a zamezily jakémukoli stínění pracovní plochy. Bylo jasné, že má předem všechno důkladně promyšlené. Sandyho napadlo, kolik nocí byl vzhůru ještě dlouho potom, co Michelle usnula vedle něj. Kolik nocí jen tak ležel a zíral do stropu a všechno si v duchu promítal. Kolik nocí si říkal, že má jen jeden pokus. Nebo kolik odpolední Curt proseděl v hlídkovém voze s radarem namířeným na prázdný úsek silnice a počítal, kolik pokusných netopýrů musí rozpitvat, než se odváží na toho podivného tvora.

„Sandy, není to světlo moc prudké?“

Sandy se podíval do hledáčku. „Ne. Kdyby ta pracovní deska byla bílá, tak by asi bylo, ale ta hnědá je výborná.“

„Tak dobře.“

Tony povolil žlutou stužku, která stahovala vršek odpadkového pytle. Pach okamžitě zesílil. „Fuj, bože!“ zamával rukou v rukavici. Pak sáhl dovnitř a vytáhl pytel na doličné předměty, tentokrát velký.

Sandy to pozoroval přes vršek kamery. Tvor v pytli vypadal omšele, zrudně a obludně. Jedno křídlo měl složené pod tělem, druhé přitisknuté k plastu průhledného pytle na doličné předměty; Sandymu se při tom pohledu vybavila ruka přitisknutá na sklo. Když někdy chytnete opilce a zavřete ho na zadní sedadlo hlídkového vozu, přiloží ruce na sklo a zpoza vás pozoruje venkovní svět. Tohle Sandymu připadalo tak trochu podobně.

„Uprostřed je to rozlepený,“ řekl Curt a pokývl hlavou směrem k pytli. „To vysvětluje ten smrad.“

Podle Sandyho mínění ten smrad nemohlo vysvětlit vůbec nic.

Curt otevřel pytel úplně a sáhl dovnitř. Sandy cítil, jak se mu obrací žaludek, a napadlo ho, jestli by se dokázal přinutit udělat to, co teď dělal Curt. Myslel si, že ne. Policista Wilcox však vůbec nezaváhal. Když se prsty chráněnými rukavicí dotkl mrtvolky v pytli, Tony se trochu odtáhl. Zůstal stát na místě, ale horní polovina těla jako by uhnula pomyslnému úderu. Zpoza růžové masky se ozvalo znechucené zamručení.

„Vydržíš to?“ zeptal se Curt.

„Jo,“ řekl Tony.

„Tak jo, já to tam dám. Ty to přišpendlíš.“

„Dobře.“

„Určitě to ustojíš?“

„Jo, krucinál.“

„Protože mně je taky šoufl.“

Sandy viděl, jak Curtovi stéká po tvářích pot a smáčí mu gumičku, která držela masku.

„V budoucnu musíme víc trénovat, ale teď s tím radši pohnem, co říkáš?“

Curt zdvihl tvora podobného netopýru na korkovou desku. Sandy zaslechl podivný, dost příšerný zvuk. Možná měl jen precitlivělý sluch a bylo to pouhé šustění šatů a rukavic, ale tomu Sandy ve skutečnosti nevěřil. Bylo to tření mrtvé kůže o mrtvou kůži, které vydávalo zvuk, jako když někdo šeptá slova v cizím jazyce. Sandymu se chtělo zakrýt si uši.

Jak vnímal to temné šustění, zaostřil se mu zrak. Najednou viděl svět nepřírozně jasně. Pod Curtovými rukavicemi viděl jasně růžovou pokožku s chloupky připláclymi na hřbetech rukou. Rukavice na pozadí tvorova matného, mdle šedého těla bíle zářila. Tlamu měl otevřenou, jediné černé oko zíralo kalně do prázdna. Sandymu připadalo velké jako čajový šálek.

Pach byl stále horší, ale Sandy nic neřikal. Curt se seržantem byli přímo u zdroje. Když to vydrží oni, musí to vydržet taky.

Curt odtáhl křídlo, které měl tvor složené pod sebou, a odhalil světlezelenou osrstěnou kůži a malou svraskalou prohlubeň, která mohla ukrývat genitálie. Přitiskl křídlo ke korkové desce. „Přišpendli ho,“ vybídl Tonyho.

Tony křídlo přišpendlil. Bylo temně šedé a celé blanité. Sandy neviděl žádné kosti ani cévy. Curt natáhl ruku, aby zdvihl druhé křídlo. Sandy zaslechl čvachtavý zvuk. Bylo mu horko a ve skladu muselo být ještě tepleji. To ty tensorové lampy.

„Přišpendli ho, šéfe.“

Tony přišpendlil i druhé křídlo a tvor na desce teď vypadal jako něco z filmu s Belou Lugosim. Když jste ho takhle viděli, už vůbec nepřipomínal netopýra nebo poletuchu, a už vůbec ne nějakého ptáka. Nepřipomínal nic. Například ten žlutý bodec trčící z prostředka jeho hlavy – je to kost? Zobák? Nos? Pokud je to nos, tak kde jsou nozdry? Sandymu to připomínalo spíš dráp než nos, a možná spíš trn než dráp. A co to jediné oko? Sandy si snažil vybavit jediné pozemské zvíře, které má jedno oko, ale na žádné nepřišel. Ale takový tvor musí přece existovat, ne? Někde v jihoamerické džungli nebo možná na dně oceánu?

Tenhle tvor taky neměl žádné nohy a jeho tělo končilo jakýmsi výčnělkem, jakýmsi zeleno-černým palcem. Ten přišpendlil ke korkové desce Curt osobně. Tony mezitím dokončil přišpendlování v podpaží. U něj by se tomu možná mělo říkat podkřídlí, napadlo Sandyho. Tentokrát se znechucený zvuk vydral zpoza Curtovy masky. Curt si vzápětí otřel čelo předloktím. „Škoda, že jsme nepřinesli větrák,“ posteskl si. Sandy, jemuž se začínala točit hlava, s ním mohl jen souhlasit. Buď se ten pach zhoršoval, nebo prostě kumuloval.

„Zapojit ještě něco, tak nejspíš vyhodíme jistič,“ řekl Tony. „Pak bychom tu zůstali ve tmě s tímhle odporným parchantem. Vlastně v pasti, protože tady Cecil B. DeMille*14 má kameru ve dveřích. Pokračuj, Curte, když to vydržíš ty, tak já taky.“

Curt poodstoupil, zalpal po nepatrně čistším vzduchu a znovu přikročil ke stolu. „Měřit nebudu,“ řekl. „To už jsme udělali v hale, ne?“

„Jistě,“ odpověděl Sandy. „Čtrnáct palců dlouhý. Šestatřicet centimetrů, jestli chcete. Tělo je v nejširším místě široké jako lidská ruka. Možná ani ne. Dělej, proboha, ať odsud můžeme vypadnout.“

„Podej mi oba skalpely a retraktory.“

„Kolik těch háků?“

Curt se na něj podíval, jako by říkal Jseš blbej nebo co? „Všechny.“ Znovu si rychle otřel čelo. A když mu je Sandy přes kameru podal, Curt si je pečlivě rozložil. „Teď se podívej do hledáčku, ano? Přiblíž si to a zaostří, ať máme co nejlepší záznam.“

„Stejně řeknou, že je to podvod,“ poznamenal Tony. „To přece víš, ne?“

Curtis mu na to odpověděl něco, co Sandy nikdy nezapomněl. Pod obrovským duševním a vzrůstajícím fyzickým tlakem promluvil z hloubi srdce, což lidé dělají neradi, protože se tím až příliš odhalují. „Seru na ně,“ řekl Curt. „Tohle děláme pro sebe.“

„Mám to tam,“ ujistil ho Sandy. „Ten pach je možná příšerný, ale osvětlení božské.“ Čas dole na interním displeji ukazoval 19:49:01.

„Začínám řezat,“ prohlásil Curt a přiložil větší skalpel k prostřední části tvorova těla. Ruce se mu ani nezachvěly; pokud měl nějakou trému, rychle odezněla. Ozval se zvuk, jako když praskne bublina vytvořená z husté tekutiny, a do misky začal odkapávat jakýsi černý olej.

„Sakra,“ řekl Sandy, „to je puch.“

„Strašnej puch,“ doplnil ho Tony tichým, vyděšeným hlasem.

Curt si toho nevšiml. Otevřel břicho a dále vedl dva řezy směrem ke křídlům, takže vznikl klasický řez do tvaru písmene Y jako při běžné pitvě lidského těla. Kleštěmi pak odtáhl kůži v hrudní oblasti, takže bylo lépe vidět houbovitou zelenou hmotu pod úzkým obloukem kosti.

„Panebože, kde to má plíce?“ vydechl Tony. Sandy slyšel jeho chraplavý rychlý dech.

„To může být ta zelená houba,“ odpověděl Curt.

„To vypadá spíš jako –“

„Jako mozek, jo, já vím, že jo. Zelený mozek. Tak se na to podíváme.“

Curt obrátil skalpel a tupou stranou poklepal na bílý oblouk nad houbovitém zeleným orgánem. „Jestli je to zelené mozek, pak není uložený v bezpečnostní schránce, ale chráněný pásem cudnosti. Podej mi nůžky, Sandy. Ty menší.“

Sandy mu je podal a znovu se sklonil k hledáčku videokamery. Obraz měl podle instrukcí přiblížený na maximum a krásně ostrý.“

„Stříhám... teď.“

Curt zasunul spodní čepel nůžek pod obloukovitou kost a přestříhl ji jako provázek na balíčku. Obě strany prudce odskočily a v tom okamžiku zelená houba v tvorově hrudi zbělela a začala syčet jako radiátor. Vzduch naplnila silná vůně máty a hřebíčku. K syčení se přidalo bubláni. Připomínalo to zvuk brčkem dopíjeného mléčného koktejlu.

„Neměli bychom radši vypadnout?“ zeptal se Tony.

„Na to už je pozdě.“ Curt se skláněl nad otevřenou hrudí, kde se z té houby začaly řinout kapičky a potůčky zelenkavé tekutiny. To už nebyl pouhý zájem; Curt byl naprosto zaujatý. Při pohledu na něj dokázal Sandy pochopit toho člověka, který se úmyslně nakazil žlutou zimnicí, nebo tu Curieovou, která si tak dlouho zahrávala s ozářením, až dostala rakovinu. „Stal se ze mě ničitel světa,“ zamumlal Robert Oppenheimer během první úspěšné jaderné zkoušky v novomexické poušti a začal pracovat na vodíkové bombě, aniž si dal přestávku na čaj a zákusek. Protože ono tě to dostane, pomyslel si Sandy. Protože zvědavost je prokazatelná, zatímco uspokojení patří spíše do oblasti bájí.

„Co to dělá?“ zeptal se Tony. Podle toho, co Sandy viděl nad růžovou maskou, soudil, že serža už má poměrně jasnou představu.

„Rozkládá se to,“ odpověděl Curt. „Máš dobrý záběr, Sandy? Nepřekáží ti tam moje hlava?“

„Jasně, výborný,“ řekl Sandy podivně přidušeným hlasem. Nejdřív mu kombinace mátové a hřebíčkové vůně připadala téměř osvěžující, ale teď mu uvízla v krku a chutnala jako motorový olej. A znovu ji přehlušil ten kapustový zápach. Sandymu se zatočila hlava víc než předtím a začalo mu čvachtat v útrokách. „Já už bych to stejně moc dlouho nedráždil, nebo se tady udusíme.“

„Otevři dveře na konci chodby,“ řekl Curt.

„Ale říkal jsi –“

„Udělej, co ti říká,“ vložil se do toho Tony a Sandy poslechl. Když se vrátil, Tony se zeptal Curta, jestli si myslí, že přestříhnutím té kosti spustil ten rozkladný proces.

„Ne,“ řekl Curt, „spíš si myslím, že to začalo, když jsem se dotkl té houbovité hmoty nůžkami. To, co vychází z toho auta, se k nám nechová zrovna vstřícně, že ne?“

S tím se nedalo polemizovat. Zelená hmota teď už nevypadala jako mozek nebo jako plíce nebo jako cokoli rozpoznatelného. Vypadala jako vředovitý rozkládající se vak v otevřené hrudi mrtvoly.

Curt se podíval na Sandyho. „Jestli to zelené byl mozek, co má pak asi v hlavě? Zvídavá mysl to touží poznat.“ A než si jeho kolegové vůbec uvědomili, co dělá, Curt sáhl po menším skalpelu a vnořil čepel do tvorova zamženého oka.

Ozval se zvuk, jako když si člověk cvrnkne prstem do tváře. Oko se zbortilo a jako v děsu prolitá slza

vypadlo z důlku. Tony bezděčně zařval hrůzou. Sandy tiše vykřikl. Vypadlé oko se odrazilo od křídla a spadlo do zachytné misky. Za okamžik začalo syčet a barvit se doběla.

„Nech toho,“ řekl Sandy proti své vůli. „K ničemu to nevede. Nic se z toho nedovíme, Curtisi. Není se co dovědět.“

Sandymu se zdálo, že ho vůbec neslyšel. „Sakra,“ šeptal si. „To je teda palba.“

Z prázdné oční jamky začala vystupovat vláknitá růžová hmota. Vypadala jako cukrová vata nebo skelná vata, která se používá na zateplení podkroví. Hmota vyhřezla, utvořila beztvary nodus, zbělela a začala kapalnět, podobně jako ta zelená.

„Copak to bylo živé?“ zeptal se Tony. „Bylo to živé, když –“

„Ne, to bylo jenom ztrátou tlaku,“ odpověděl Curt. „Jsem si tím jistý. Není to o nic živější než pěna po holení, když ji vytlačíte z plechovky. Natočils to, Sandy?“

„Jasně. Dělal jsem, co jsem mohl.“

„Tak jo. Podíváme se ještě na vnitřnosti a jsme hotovi.“

To, co následovalo, nám nejmíň měsíc nedalo spát. Sandy byl schopen jen krátkého zdřímnutí, z kterého se člověk budí s prudkým oddychováním a jistotou, že má na hrudi něco neviditelného, co mu bere dech.

Curt pomocí háků odtáhl kůži na břicho a poprosil Tonyho, ať ji přišpendlí – nejdřív nalevo a potom napravo. Tonymu se to nakonec podařilo, i když po jistých obtížích. Byla to velice jemná práce a oba měli obličej blízko řezu. Ten smrad musí být takhle zblízka strašlivý, pomyslel si Sandy.

Curt bez otočení hlavy nahmátl jednu tensorovou lampu a mírně ji natočil a zesílil světlo dopadající na řez. Sandy uviděl poskládané lano jätrově červených střev, naskládané na šedomodrém vaku.

„Řezu,“ zamumlal Curt a jemně přiložil skalpel k neforemnému naditému vaku. Z řezu vystříkla černá jicha Curtovi přímo do obličej a obarvila mu tváře i masku. Větší část potřísnila Tonymu rukavice. Oba muži ucouvli a vykřikli, zatímco Sandy stál přimrazený za videokamerou s povislou čelistí. Z rychle splaskávajícího vaku vytékal proud hrubých černých kuliček potažených šedou blánou. Sandymu připadaly jako pavoukem vysáté mouchy zabalené do pavučiny. Pak si všiml, že každá kulička má otevřené zamžené oko a že každé to oko zírá na něj a měří si ho. V tu chvíli mu praskly nervy. S řevem odstoupil od kamery. Pak se začal zalykat. Za okamžik si pozvracel košili. Téměř nic z toho si Sandy nepamatoval; asi pět minut od Curtova závěrečného řezu mu vymizelo z paměti, a on to pokládal za milosrdné.

První, na co si vzpomněl po tom výpadku paměti, byla Tonyho slova: „Dělej, slyšíš? Vraťte se nahoru, chlapi. My to tady zvládnem.“ A blízko levého ucha mu Curt mumlal několik verzí téhož ujištění.

„Všechno je v pořádku, v pohodě, t'ip t'op.“

Tip t'op, to přilákalo Sandyho zpátky z výletu do krajů hysterie. Ale když je všechno t'ip t'op, tak proč Curt tak prudce oddychuje? A proč má tu ruku, kterou drží Sandyho za paži, tak studenou? I přes gumovou rukavici, kterou si Curt zatím ještě nesvlékl, cítil Sandy chlad jeho ruky.

„Zvracel jsem,“ řekl Sandy a ucítil, jak se mu v tvářích rozlévá horko. Nevzpomínal si, že by se někdy cítil tak provinile a zahanbeně. „Ježíši Kriste, já jsem se celý pozvracel.“

„Jo,“ řekl Curt, „byla to hrdinská šavle. Nedělej si s tím hlavu.“

Sandy se nadechl a vzápětí zašklebil, jak se mu obrátil žaludek a málem ho znovu zradil. Byli na chodbě, ale i sem doléhal ten nezdolný kapustový zápach. Současně si uvědomil, kde přesně na té chodbě je: stojí před skříní, z které vytáhl prodlužovací kabel. Měla otevřené dveře. Sandy si nebyl jistý, ale napadlo ho, že sem doběhl a zřejmě chtěl do té skříně vlézt, zavřít za sebou dveře a schoulit se ve tmě. To mu připadlo směšné a krátce, chraplavě se uchechtl.

„Vidíš, už je to lepší,“ plácl Curt Sandyho po paži a překvapilo ho, když Sandy ucukl.

„To ne před tebou,“ řekl Sandy. „To před tím slizem. . . tím lepidlem –“

Nedomluvil, sevřelo se mu hrdlo. Ukázal na Curtovu ruku. Curt měl rukavice celé od slizu, který vytekl z tvorovy nadité dělohy a který měl teď na paži i Sandy. Curtova maska, která mu teď visela kolem krku, byla taky potřísněná. Na tváři měl černý škraloup, který připomínal strup.

Na druhém konci chodby, za dveřmi do skladu, stál na úpatí schodiště Tony a promlouval ke čtyřem nebo pěti vyjeveným nervózním státním policistům. Odháněl je rukama, ale zřejmě se nebyli schopni

pohnout.

Sandy došel chodbou až ke dveřím skladu a zastavil se tak, aby ho všichni dobře viděli. „Nic mi není, chlapi. Vám taky nic není, nikomu nic není. Jděte nahoru a uklidněte se. Až všechno připravíme, pustíme vám to na video.

„A budeme to chtít vidět?“ zeptal se Orville Garrett.

„Asi ne,“ odpověděl mu Sandy.

Policisté se vrátili nahoru. Tony, který měl téměř průsvitné tváře, se obrátil k Sandymu a kývl mu.

„Dík.“

„To je to nejmenší, co jsem mohl udělat. Zpanikařil jsem, šéfe. Strašně mě to mrzí.“

Curtis ho tentokrát poplácal po rameni. Sandy málem upadl, jak chtěl uhnout, ale pak si všiml, že si chlapec svlékl špinavé rukavice. Takhle to bylo v pořádku. Nebo aspoň lepší.

„Nebyl jsi sám,“ utěšoval ho Curt. „Běželi jsme tam s Tonym s tebou, jenže jsi byl tak vyděšený, že sis toho nevšiml. Převrhli jsme přitom Huddieho videokameru. Snad se jí nic nestalo. Jestli jo, tak uděláme do klobouku sbírku na novou. Pojd', půjdeme se na ni podívat.“

Všichni se rázně vrátili ke skladu, ale nejdřív nikdo z nich nebyl schopný vejít. Částečně to bylo tím pachem, který připomínal zkaženou polévku. Především to však bylo vědomím, že tvor podobný netopýru je neustále uvnitř, přišpendlený ke korkové desce a rozpitvaný. A že se musí uklidit jako pozůstatky víkendové silniční nehody, ke které když přijedete, ucítíte ten známý pach krve a vyhřezlých střev a rozlitého benzínu a spálené gumy a víte, že někdo je mrtvý nebo skoro mrtvý a že někdo jiný bude plakat a křičet, že na silnici najdete botu – doufáte, že ne dětskou, ale až příliš často právě dětskou. Pro Sandyho šlo o podobnou situaci. Nacházeli jste je na silnici nebo na krajnici, s těly, které jim dal Bůh se slovy Na, projdi s ním životem nejlíp, jak umíš, s těly nyní pokroucenými do nových tvarů: kosti čnějí skrz kalhoty a košile, hlavy napůl obrácené dozadu, ale stále hovoří (a křičí), vyhřezlé oči, krvácející matka drží v náručí krvácející dítě jako rozbitou panenku a ptá se Žije ještě? Podíval byste se, prosím? Já nemůžu, neodvážím se. Na sedadlech vždycky kaluže krve a na zbytcích oken krvavé otisky prstů. Když byla krev na silnici, tak taky v kalužích; v blikání majáčků se barvila dofiolova a museli jste ji uklidit, tu krev a ten bordel a rozbité sklo, protože řádný občan a jeho rodina se na to v neděli ráno cestou do kostela přece nebude koukat. A řádný občan to zaplatí.

„Musíme to udělat,“ řekl serža. „To přece víte, chlapi.“

Věděli to. A přesto se nikdo nepohnul.

Co když jsou některé ještě naživu? Na tohle myslel Sandy. Bylo to směšné, protože tvor podobný netopýru byl v plastovém pytlí na předměty doličné v zamčené lednici nejméně šest neděl, ale vědomím, že je to směšné, nestačilo. Logika ztratila svou moc, přinejmenším na chvíli. Když jste měli co do činění s jednookým tvorem, který má mozek (zelený mozek) v hrudi, připadala vám směšná sama podstata logiky. Sandy si dokázal až příliš snadno představit, jak ty černé kuličky v blanitém obalu začínají na malém stole pulsovát a otupěle cestovat, jak je probudí k životu prudké světlo tensorových lamp. Jistě, je snadné si to představit. Stejně jako ty zvuky, které vydávají. Vysoké tenké kňouravé zvuky. Jako hlásky klubajících se ptáčat nebo právě narozených krysíků mláďat. Jenže on byl první, kdo odtud vypadl, krucinál. Takže by se tam taky měl první vrátit, to by tedy přinejmenším měl.

„Tak jdeme,“ řekl Sandy a překročil práh. „Ať to máme za sebou. Zbytek večera pak strávím ve sprše.“

„To si budeš muset vystát frontu,“ řekl Tony.

A tak uklidili nepořádek, tak jako už mockrát uklízeli dálnici po nehodě. Trvalo jim to celkem hodinu, a přestože začátek byl dost krušný, ke konci už byli skoro ve své kůži. Nejvíce jim k tomu pomohl větrák. S vypnutými tensorovými lampami se nemuseli bát, že vyhodí jistič. Curt už taky neřekl ani slovo o tom, že by měli pracovat za zavřenými dveřmi. Sandyho napadlo, že pokud vůbec uvažovali o nějaké omezené karanténě, úplně je to pustilo.

Větrák nedokázal úplně očistit vzduch od toho zatuchlého pachu kapusty a štiplavého pachu máty, ale vyhnal ho na chodbu natolik, že se jim uklidnily žaludky. Tony zkontroloval videokameru a řekl, že mu připadá funkční.

„Pamatuju se, když se japonské výrobky ještě rozbíjely,“ řekl. „Curte, nechceš se na něco podívat pod mikroskopem? Můžeme se s tebou ještě chvíli zdržet, vid' Sandy?“

Sandy přikývl, i když nijak nadšeně. Stále ještě se hluboce styděl za to, jak se pozvracel a utekl; měl pocit, že to ještě neodčinil, určitě ne úplně.

„Ne,“ řekl Curt. Měl unavený, sklíčený hlas. „Ti gumoví medvídci byli zřejmě děti té potvory. A ta černá hmota nejspíš její krev. A pokud jde o ten zbytek? Nevěděl jsem, co vidím.“

Nebyla to pouhá sklíčenost, ale téměř zoufalství, přestože jak Tony, tak Sandy si tohle uvědomili až později. Sandyho to napadlo za jedné z bezesných nocí, jimiž splácel svůj dluh. Ležel v ložnici svého domku na East Statler Heights s rukama za hlavou, rozsvícenou lampičkou na nočním stolku a slabě puštěným rádiem, spánek v nedohlednu. Poprvé si uvědomil, čím Curt procházel od chvíle, kdy se buick objevil, a poprvé v životě ho taky napadlo, že se téměř určitě nikdy nedozví, co vědět chce.

Co si řekl, že vědět potřebuje. Měl ctižádost objevovat a rozkrývat, no a co. Kašli na to, Jacku, jak říkávali, když byli malí. Po celých Spojených státech se honily děti s vystrčeným podolkem, jejichž ctižádostí bylo hrát v NBA. Jejich budoucnost bude téměř ve všech případech všednější. Vždycky přijde čas, kdy většina lidí prohlédne a uvědomí si, že našpulili rty ne proto, aby políbili usměvavý osud, ale proto, aby jim do nich život vložil pilulku, která chutná hořce. Nedospěl k tomu Curtis Wilcox právě teď? Sandy by řekl, že ano. Jeho zájem o buick patrně neutuchne, ale s přibývajícimi lety se bude blížit své skutečné podstatě – běžné policejní práci. Sledování a ostraze, psaní zpráv (do deníků, které jeho žena později spálí), příležitostnému uklízení nepořádku, když buick zrodí další obludu, která po krátkém boji o život zemře.

Ano, a občasnou bezesnou noc. Ale je to přece jejich volba, ne?

Curt s Tonym odšpendlili obludu z korkové desky a uložili ji zpátky do pytle na doličné předměty. Smetáčkem tam nametli i všechny kuličky kromě dvou. Tentokrát se Curt ujistil, jestli je pytel úplně uzavřený. „Je tu ještě Arky?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Tony. „Chtěl tu zůstat, ale poslal jsem ho domů.“

„Tak někdo zajděte nahoru a poproste Orva nebo Bucka, ať vzadu ve spalovací odpadků rozdělají oheň. A ať taky někdo postaví na kamna hrnc s vodou. Velký.“

„Já to udělám,“ řekl Sandy, a když vyjmul z Huddieho videokamery kazetu, pustil se do toho.

Když odešel, Curt tampony setřel pozůstatky husté černé hmoty vzešlé z útrob a z dělohy podivného tvora, setřel také řidší bělavou tekutinu z jeho hrudi. Každý tampon zabalil do fólie a uložil jej do jiného sáčku. Dva nenarozené tvory zabalené do vlastních křídélek (a zmateně hledící jediným okem) uložil do třetího sáčku. Curt pracoval s odbornou rutinou, ale bez nadšení, asi tak, jako by pracoval na místě zločinu.

Vzorky i rozpitvané tělo tvora podobného netopýrovi nakonec uložil do otlučené zelené skříně, kterou George Morgan nazval odkladištěm jednotky D. Když voda v hrnci začala vařit, Tony s ním poslal dolů dva muže. Pět dalších v gumových rukavicích pak uklidilo veškeré pozůstatky pitvy. Organické zbytky putovaly do plastového pytle společně s hadry, chirurgickými rukavicemi, maskami a košilemi. Pytel putoval do spalovače odpadků a kouř k Bohu Otcí, na věčnost, amen.

Sandy, Curtis a Tony se osprchovali – tak dlouho a tak horkou vodou, že nevypotřebovali jeden boiler, ale dva. S růžovými tvářemi a učesaní a oblečení do čistých šatů pak zašli na kuřáckou lavičku.

„Já jsem tak čistý, až mi málem vrže kůže,“ řekl Sandy.

„Klidně si vrzni,“ vybídl ho Curt přátelsky.

Seděli a beze slova pozorovali halu.

„Ulpěla na nás spousta těch sraček,“ řekl Tony po chvíli. „Spousta těch sraček.“ Nad hlavami jim jako vyleštěný kámen visel dorůstající měsíc. Sandy cítil, jak se chvěje vzduch. Přičítal to přelomu ročních období. „Jestli z toho onemocníme –“

„Já myslím, že kdybychom měli onemocnět, tak už jsme onemocněli,“ řekl Curt. „Měli jsme štěstí. Zatracené štěstí. Prohlídli jste si pořádně v zrcadle svoje oči, chlapi?“ Jistěže prohlídli. Měli je zarudlé a podlité krví. Byly to oči mužů, kteří celý den hasili stepní požár.

„Já myslím, že to zmizí,“ řekl Curt. „A taky si myslím, že vzít si ty masky byl nakonec zatraceně dobrý

nápad. Nechrání proti bakteriím, ale aspoň se nám nedostala do pusy ta černá sračka. To by mohlo mít dost ošklivé následky.“

Měl pravdu.

TEĎ: Sandy

Sendviče zmizely, stejně jako ledový čaj. Řekl jsem Arkymu, ať vezme deset dolarů z rizikového fondu (uloženého ve sklenici v patře) a zajde k Finnovi. Myslel jsem si, že už to doklepeme při dvanácti plechovkách koly a jedné plechovce bylinné limonády.

„Já tam skočím, ale prošvihnu to s tou rybou,“ řekl Arky.

„Arky, o té rybě to znáš. Tu historiku znáš celou. Jdi a přines nám trochu studeného pití, prosím tě.“

Nastartoval svoje staré auto a až příliš rychle vyjel z parkoviště. Tenhle styl jízdy si koledoval o pokutu.

„Tak povídej,“ řekl Ned. „Co bylo dál?“

„Starý serža se stal dědečkem, to za prvé. Zřejmě k tomu došlo dřív, než by chtěl, holčička byla nemanželská, v rodině to způsobilo velký poprask, ale nakonec se všichni zklidnili a holčička vystudovala Smithovu, což není špatná škola, jak jsem vyrozuměl. Kluk George Morgana udělal nádherný houman po tvrdém a dalekém odpalu a Georgeovi se trhaly knoflíky, jak se dmul pýchou. To bylo tuším dva roky předtím, než přešel tu ženskou a pak spáchal sebevraždu. Žena Orva Garreta dostala otravu krve a přišla o pár prstů u nohou. Ve čtyřiaosmdesátém k nám přišla Shirley Pasternaková –“

„V šestaosmdesátém,“ zamumlala Shirley.

„Tak v šestaosmdesátém,“ poplácal jsem ji po koleni. „Přibližně tou dobou v Lassburgu ošklivě hořelo – dětičky si hrály ve sklepě obytného domu se sirkami. Jen tak blbly. Byly bez dohledu. Když mi někdo řekne, že amenité žijou šíleným způsobem života, vzpomenu si na ten požár v Lassburgu. Zabil devět lidí včetně těch dětí ve sklepě, tedy kromě jednoho. A to možná trpce lituje, že z toho vyvázlo. Tomu klukovi teď bude šestnáct, to je zhruba ten věk, kdy se kluci začínají zajímat o holky. A tenhle kluk by mohl hrát hlavní roli v nastudování Krásky a zvířete na oddělení popálenin. Nedostalo se to do celostátních zpráv – podle mé teorie se požáry činžáků dostanou do celostátních zpráv jen tehdy, když k nim dojde o Vánocích – ale i tak to bylo pro místní hodně zlé. Jackie O'Hara, který pomáhal hasit, si ošklivě popálil ruce. Jo, a byl u nás jeden, jmenoval se James Dockery –“

„Rocker-ty,“ řekl Phil Candleton. „Té. Ale omlouvá tě, seržo, že u nás byl asi jen měsíc, pak se přestěhoval do Lycomingu.“

Přikývl jsem. „V každém případě tenhle Dockerty vyhrál třetí cenu v kuchařské soutěži Betty Crockerové za recept na Zlaté párkové zákusky. Všichni si z něj utahovali, ale bral to dobře.“

„Velice dobře,“ přitakal Eddie J. „Měl tu zůstat. Byl by mezi nás zapadl.“

„Toho roku jsme na pikniku na Den nezávislosti vyhráli soutěž v přetahování a –“

Všiml jsem si, jak se Ned tváří, a usmál jsem se na něj. „Ty si myslíš, že tě schválně napínám, Nede, ale tak to není. Já se jen snažím, abys to pochopil. Buick nebyl to jediné, čím jsme tu žili. Nebyl. V některých obdobích jsme na něj úplně zapoměli. Aspoň většina z nás. Nebylo těžké na něj na dlouhou dobu zapomenout, protože tam jen stál a nic nedělal. Poldové mezitím přicházeli a odcházeli. Dockerty si dokonce stačil vysloužit přezdívku Šéfkuchař. Mladého Paula Lovinga, toho, který si vymkl koleno o posledním Svátku práce, stačili během tří let přeložit na jinou jednotku a zase zpátky k nám. V téhle profesi se lidi moc nepřesouvají, ale někdy přece jen. Od léta sedmdesát devět se tu vystřídalo tak sedmdesát poldů –“

„To přijdej,“ řekl Huddie. „Podle mě tak sto, když počítáš výpomoci a současnej stav. Plus pár lemplů.“

„Jo, bylo tu pár lemplů, ale většinou se makalo. A Nede, poslouvej – tvůj táta a Tony Schoondist se ten večer, kdy Curt pitval tu potvoru, přece jen poučili. Někdy se člověk ani nemůže poučit nebo nemá motivaci. Viděl jsem film, v kterém jeden chlápek vysvětloval, proč zapálil svíčku v kostele, když ani není moc dobrý katolík. ‚S věčností si neradno zahrávat,‘ prohlásil. A možná právě tohle bylo to naše poučení.

Sem tam došlo v hale B k dalšímu ohňostroji. Někdy to byl jen takový záchvěv, jindy boží dopuštění. Jenže lidi mají úžasnou schopnost zvyknout si i na to, čemu nerozumějí. Když se na obloze zjeví kometa, lidi začnou vyřvávat o konci světa a o čtyřech jezdcích z Apokalypsy, ale nechť ji tam půl roku a nikdo si

jí ani nevšímne. Znudí je. To samé bylo s koncem dvacátého století, vzpomínáš? Všichni vykřikovali, že spadne obloha a že zamrznou všechny počítače; uběhl týden a všechno bylo v normálu. Chci jen, aby ses na to díval ze správného úhlu, aby –“

„Řekni mi o tý rybě,“ skočil mi do řeči a mě znovu přepadl ten vztek. Nechtělo se mu poslouchat všechno, co říkám, bez ohledu na to, jak moc jsem chtěl, aby to slyšel, nebo jak moc jsem se snažil. Poslouchal jen to, co chtěl slyšet sám. Říkejme tomu nemoc mládí. A v očích mu blýskalo stejně jako jeho tátovi, když se skláněl nad tou potvorou se skalpelem v ruce. (Začínám řezat, slyším občas ve snu Curtise Wilcoxe.) I když to není přesně totéž, protože tenhle kluk nebyl jen zvědavý, byl taky naštvaný. Nasraný jako brigádýr.

Můj vztek vyrůstal z jeho odmítání vzít si všechno, co mu dávám, z jeho drzosti vybírat si. Ale odkud se bral ten jeho? Z čeho vzešel? Z toho, že jeho táta lhal mámě, ne jednou, ale celá léta? Z toho, že ani on se nedozvěděl pravdu, i když jen opominutím? Zlobil se na tátu, že mu nevyzradil tajemství? Zlobil se na nás? Na nás? Rozhodně si nemyslel, že by mu buick tátu zabil, proč taky? Jednoznačným pachatelem pro něj byl Bradley Roach. Ten jeho tátu narazil na bok zastaveného kamionu, až po něm zbyla tři metry dlouhá krvavá šmouha vysoká jako policajt, v případě Curtise Wilcoxe metr osmdesát osm. Ten z něj nejen serval šaty, ale obrátil je naruby za skřípění brzd a muziky ze stanice WPND, která vyhrávala country, protože co jiného než country mohl poslouchat přiožralý řidič jako Bradley? Když se Curtu Wilcoxovi sypaly z kapes drobné a když mu náraz utrlh penis jako plevel a udělal z varlat jahodové želé a jeho hřeben a peněženka dopadly na žlutou čáru, táta zpíval bas a máma tenor. Za to všechno mohl Bradley Roach, nebo byste chtěli hodit část viny na Dickyho večerku ve Statleru, kde mu prodali pivo, nebo možná na pivovar samotný, v jehož reklamách se objevují roztomilé mluvící žáby a legrační pivaři z baseballového stadionu, a ne mrtví z dálnic s vyhřezlými střevy? Nebo byste chtěli obvinít Bradleyho DNA, to pokroucené tenké buněčné lanko, které mu už od prvního loku našeptávalo Chlasej víc, chlasej víc (protože někteří lidé jsou tak nastaveni, takže jsou jako časované bomby, což ovšem pro ty mrtvé a zraněné není žádná útěcha). Nebo z toho obvinít Boha, to je oblíbený fackovací panák, protože neodmlouvá a nepíše úvodníky do novin. Ale nikdy ne buick. Ned za Curtovu smrtí nedokázal vidět buick, protože ten stál daleko v hale B, mohutný, luxusně a nevině vyhlížející, na pneumatikách s bílými bočnicemi, které odpuzují bláto a dokážou se zbavit každého kamínku, sebemenšího zrnka písku. Když policista Wilcox krvácel na pensylvánské státní silnici číslo 32, buick tam jen stál a hleděl si svého. A jestli se kolem něj celou dobu vznáší zlověstný kapustový pach, tak co? To si ten kluk myslí –

„Nede, ten buick si ho nevzal, jestli si myslíš tohle,“ řekl jsem. „To on nedělá.“ V duchu jsem se musel trochu smát svému sebejistému tónu. Mluvil jsem, jako bych to věděl zcela jistě. Jako bych věděl jistě všechno, co se týkalo roadmasteru. „Má určitou přitažlivou sílu, možná i svým způsobem mluví, když je zrovna... já nevím...“

„Aktivní,“ pomohla mi Shirley.

„Ano. Když je zrovna aktivní. Slyšíš ten hukot a někdy slyšíš i... takové volání... ale může to dolehnout až někde na dvaatřicítku k staré pumpě Jenny? V žádném případě.“

Shirley se na mě podívala, jako bych trochu ujel, a já měl skutečně pocit, že jsem trochu ujel. O co mi vlastně šlo? Chtěl jsem se tím nepřímo omluvit tomuhle nešťastnému klukovi, který přišel o tátu, že jsem se na něj rozzlobil?

„Sandy? Já bych jen rád slyšel o tý rybě.“

Podíval jsem se na Huddieho, pak na Phila a na Eddieho. Všichni jen žalostně pokrčili rameny. Děti. Co chceš dělat?

Dokončit to. To chci udělat. Pominout svůj vztek a dokončit to. Prokecl jsem se (i když vám ručím za to, že vlastně sám nevím nakolik) a teď to musím uvést na pravou míru.

„Dobře, Nede. Řeknu ti, co chceš slyšet. Ale budeš si aspoň pamatovat, že tady to zůstalo policejní stanicí? Že, ať se ti to líbí nebo ne, ten buick se nakonec stal všední součástí našeho života, stejně jako třeba psaní hlášení nebo svědectví u soudu nebo čištění hlídkových vozů od zvratků nebo vtipy o Polácích, které vyprávěl Steve Devoe? To je totiž důležité.“

„Jasně. Řekni mi o tý rybě.“

Opřel jsem se o zed' a zdvihl jsem oči k měsíci. Já mu chtěl vrátit jeho někdejší život. Dát mu hvězdy v

papírovém kornoutu. Takhle poeticky. A on chce slyšet jen o té zatracené rybě.

A tak jsem mu to řekl.

TEHDY

Žádné písemné záznamy: to bylo krédo Tonyho Schoondista, kterým jsme se řídili. Lidé stále věděli, jak si poradit se vším, co se vztahovalo k buicku, znali příslušné kanály. Nebylo to těžké. Stačilo to nahlásit Curtovi, seržovi nebo Sandymu Dearbornovi. To byli odborníci na buick. Sandy si myslel, že součástí triumvirátu se stal jen proto, že se nachomýtl k té neblaze proslulé pitvě. Rozhodně ne proto, že by o buick jevil nějaký zvláštní zájem.

Sandy si byl poměrně jistý, že bez ohledu na Tonyho zákaz písemných záznamů si Curt vede o buicku vlastní záznamy – poznámky a úvahy. Pokud si je vedl, diskrétně o tom mlčel. Časem se poklesy teplot a elektrické výboje objevovaly ve stále delších intervalech. Z buicku jako by prchal život.

Aspoň v to všichni doufali.

Sandy si žádné záznamy nevedl a nedokázal by spolehlivě seřadit události chronologicky. Mohly mu v tom pomoci videozáznamy (pokud by to někdy potřeboval), ale i tak tu zůstávalo mnoho mezer a otázek. Ne každý ohňostroj byl natočený, ale i kdyby byl? Všechny si byly dost podobné. V letech 1979 až 1983 jich bylo možná tucet. Většinou byly malé. Několik jich bylo velkých jako ten první, a jeden byl dokonce ještě větší. Tenhle velký – šampion všech ohňostrojů – přišel v roce 1983. Ti, kteří byli u toho, někdy říkají třiaosmdesátému Rok ryby, jako by byli Číňané.

V těch pěti letech provedl Curtis řadu pokusů. Když poklesla teplota, nechával v buicku a kolem něj různé rostliny a zvířata, ale výsledky se v podstatě nelišily od toho, co se přihodilo Jimmymu a Rosalynn. Jinak řečeno věci někdy zmizely, jindy ne. Nedalo se to nijak předpovědět, bylo to stejně náhodné jako házení mincí.

Při jednom poklesu teploty nechal Curt u levé přední pneumatiky roadmasteru morče v plastovém kbelíku. Čtyřicet hodin po purpurovém ohňostroji, kdy se teplota v hale vrátila k normálu, morce stále šťastně poskakovalo v kbelíku. Před dalším ohňostrojem postavil Curt přímo pod buick klec s dvěma žábami. Na konci ohňostroje tam byly obě. Druhý den už zbyla v kleci jen jedna.

A další den byla klec prázdná.

Ve dvaosmdesátém se uskutečnil slavný kufrový pokus. Byl to Tonyho nápad. Dali s Curtem šest švábů do průhledné plastové krabičky a tu krabičku uložili v kufru buicku. Bylo to těsně po skončení jednoho ohňostroje a v buicku bylo ještě takové chladno, že když se skláněli nad kufrem, viděli, jak jim jde pára od úst. Uběhly tři dny, v nichž každý den jeden z nich šváby kontroloval (vždycky s lanem uvázaným kolem pasu, i když všechny napadlo, jak by jim to zatracené lano mohlo pomoci proti síle, která dokázala unést Jimmyho z jeho tarbičího domu, aniž by musela otevřít zástrčky... nebo žáby z jejich zajištěné klece, když už jsme u toho). Švábi byli první, druhý i třetí den v pohodě. Čtvrtý den je šli Curt s Tonym vyndat, další neúspěšný pokus, zpátky k rýsovacímu prknu. Jenže švábi byli pryč, nebo to tak aspoň vypadalo, když Curt kufr otevřel.

„Ne, počkej!“ zařval Curt. „Tamhle jsou! Vidím je! Pobíhají kolem dokola jako magoři!“

„Kolik jich je?“ zavolal Tony. Stál za dveřmi venku před halou a držel konec lana. „Jsou tam všichni? A jak se dostali z té zatracené krabičky, Curtisi?“

Curtis napočítal jen čtyři místo šesti, ale to nebylo příliš důležité. Šváb ke zmizení nepotřebuje začarovaný automobil, je v tom dobrý i bez rekvizit, jak ví každý, kdo ho jednou pronásledoval s pantoflem. Pokud jde o jejich únik z krabičky, dal se snadno vysvětlit. Přestože krabička byla zavřená, na jejím boku zela malá okrouhlá dírka, která měla v průměru skoro dva centimetry. Curtovi a seržovi připadala jako díra po kulce ze zbraně velké ráže. Kolem ní nebyly žádné praskliny, které by také indikovaly, že bokem krabice velkou rychlostí něco prolétlo. Nebo se jím propálilo. Žádné odpovědi. Jenom dohady. Jako vždycky. A pak, v červnu 1983, přišla ta ryba.

Bylo to nejméně dva a půl roku od té doby, co příslušníci jednotky D drželi hlídky u buicku, protože koncem devětasedmdesátého nebo začátkem osmdesátého roku usoudili, že za přiměřených bezpečnostních opatření se téměř není čeho obávat. Nabitá zbraň je nebezpečná, o tom není pochyb, ale

nemusíte u ní dnem i nocí hlídkovat, abyste měli jistotu, že sama od sebe nevystřelí. Když ji dáte vysoko na polici a nepustíte tam dětičky, obvykle to úplně stačí.

Tony koupil na buick plachtu, takže nikdo, kdo se ocitl vzadu a náhodou nahlédl do haly, auto neviděl a na nic se neptal (v jednaosmdesátém přišel do autoparku nový zaměstnanec, milovník buicků, a chtěl ten náš koupit). Venku v boudě stále zůstávala videokamera na stativu, s přetaženým igelitovým sáčkem, který ji chránil proti vlhkosti (a pod kamerou i pěkně vysoká hromada časopisů), a byla tam dokonce i židle, ale Arky boudu stále více používal k zahradnickým účelům. Začínaly se tu hromadit pytle rašeliny a hnojiv, palety s drny a květináče, které postupně vytlačily vybavení pozorovacího stanoviště buicku. K původnímu účelu se bouda vracela vždycky jen před ohňostrojem, během něj a po něm.

Červen Roku ryby patřil k nejkrásnějším začátkům léta, jaké si Sandy pamatoval. Tráva byla svěží, ptáci krásně zpívali, vzduch byl příjemně teplý jako první skutečný mladický polibek. Tony Schoondist byl na dovolené u své dcery za západním pobřeží (u té, jejíž dítě způsobilo tolik rozruchu). Serža se ženou tam spravovali ploty, než úplně spadnou. Poměrně dobrý nápad. Sandy Dearborn a Huddie Royer ho v době jeho nepřítomnosti zastupovali, ale buicku nepochybně šéfoval Curtis Wilcox, který už nebyl žádný nováček. A jednoho nádherného červnového dne za ním právě v téhle věci přišel Buck Flanders.

„Teplota v hale B klesla,“ řekl.

Curtis zdvihl obočí. „Není to poprvé, že ne?“

„Ne,“ připustil Buck, „ale v životě jsem neviděl tak rychlý pokles. Od rána o šest stupňů.“

To přimělo Curta, aby se rozběhl k hale s tím starým vzrušeným zábleskem v očích. Když přiložil obličej k jednomu z oken v předních posuvných vrátech, všiml si nejdřív plachty, kterou koupil Tony. Byla shrnutá ke straně u řidiče a připomínala omšelý koberec. Nebylo to poprvé; buick se občas jako by zachvěl (nebo otřásl) a shodil nylonovou plachtu, jako dáma pozdvižením ramen shazuje večerní pléd. Ručička na kulatém teploměru ukazovala šestnáct stupňů.

„Tady venku je třiadvacet,“ řekl Buck, který stál vedle Curta. „Než jsem šel za tebou, díval jsem se na ten teploměr nad ptačím krmítkem.“

„Takže klesla vlastně o sedm stupňů, ne o šest.“

„Když jsem za tebou odcházel, bylo tam sedmnáct. Tak rychle to jde dolů. Jako by... nastupovala studená fronta. Mám dojít pro Huddieho?“

„Nebudem ho otravovat. Udělej rozpis hlídek. Ať ti s ním pomůže Matt Babicki. Nadepiš ho...“

„Rozpis služeb u myčky vozů“. Ať buick až do konce směny hlídají dva chlapi a večer taky. Pokud to Huddie nezamítne nebo teplota zase nestoupne.“

„Dobře,“ souhlasil Buck. „Chceš mít první hlídku?“

Curt chtěl, a moc – cítil, že se něco stane – ale zavrtěl hlavou. „Nemůžu. Musím k soudu a pak máme na devítce u Cambrie políčeno na ty kamiony.“ Tony by byl zařval a chytil se za hlavu, kdyby slyšel, jak Curt mluví o protidrogovém zásahu, ale v podstatě to byla pravda. Po téhle silnici někdo pašoval heroin a kokain z New Jersey a policisté se domnívali, že to bude nějaký nezávislý přepravce. „Mám větší honičku než jednohohej v soutěži kopání do prdele. Sakra!“

Bouchl si pěstí do stehna, přiložil si ruce k obličejí a znovu se podíval oknem dovnitř. Bylo vidět jen roadmaster stojící ve dvou pruzích slunečního světla, které se křížily na dlouhé temně modré kapotě jako světla protichůdných bodových reflektorů.

„Sežeň Randyho Santerrea. A nepoflakoval se tu taky Chris Soder?“

„Byl tu. Teoreticky neslouží, ale jeho žena má pořád na návštěvě své dvě sestry z Ohia, tak se sem přišel podívat na televizi.“ Buck ztišil hlas. „Nechci ti do toho kecat, Curte, ale podle mě jsou oba ti chlapi k ničemu.“

„Na tohle stačí. Budou muset. Řekni jim, ať mi pravidelně podávají hlášení. Standardní kód D. Než odejdu od soudu, zavolám z automatu.“

Curt se naposled, téměř bolestně podíval na buick a vydal se ke stanici, kde se oholil a připravil na svědeckou lavici. Odpoledne bude s několika chlapy z jednotky G prohledávat nákladní prostory kamionů, hledat koks a doufat, že nikoho nenapadne vytáhnout automatickou zbraň. Měl by si najít někoho, s kým by si to vyměnil, ale na to nebyl čas.

Na hlídku u buicku šli Soder a Santerre a nijak jim to nevadilo. Takováhle práce flinkům nikdy nevadí.

Stáli vedle boudy, pokuřovali, žvanili o ničem, občas se podívali na buick (Santerre byl příliš mladý, aby věděl, co může očekávat, a stejně u Pensylvánské státní policie dlouho nevydržel), vyprávěli si vtipy a užívali si dne. Ten červnový den byl prostě tak nádherný, že si ho musel užívat i budížkničemu. V určitou dobu vystřídal Randyho Stanterrea Buck Flanders, o něco později pak místo Chrise Sodera nastoupil Orville Garrett. Huddie je občas přišel zkontrolovat. Ve tři hodiny, když dosedl do židle velícího seržanta Sandy, se konečně vrátil Curtis Wilcox a vystřídal na hlídce u haly B Bucka. Teplota poklesla o další tři stupně a policisté, kteří neměli službu, začali svými vlastními vozy zaplňovat parkoviště. Rozkřiklo se to. Kód D.

Kolem čtvrté odpolední nahlédl Matt Babicki do kanceláře velícího seržanta a řekl Sandymu, že mu odchází vysílačka. „Strašně to v ní praská, šéfe. A je to pořád horší.“

„Sakra.“ Sandy zavřel oči, promnul si je klouby prstů a zatoužil, aby tu byl Tony. V roli velícího seržanta byl poprvé, a jakkoli uspokojivě se to projeví na výplatním šeku na konci měsíce, tahle situace moc uspokojivá nebyla. „Zase to zatracené auto. Jako bych to tušil.“

„Tak si to tak neber,“ chlácholil ho Matt. „Trochu si zaprská a všechno se zas vrátí do normálu. Včetně vysílačky. Copak to tak není vždycky?“

Ano, obvykle to tak je. S buickem si Sandy po pravdě řečeno starosti nedělal. Ale co když bude mít někdo na hlídce potíže, když nefunguje spojení? Co když někdo bude volat 33 – Rychle mi pomozte – nebo 47 – Pošlete sanitku – nebo ještě hůř 10-99: Zraněný policista.*15

Sandy měl venku víc než tucet chlapů a připadalo mu, že zrovna teď ho všichni potřebují.

„Poslouchej mě, Matte. Vezmi si můj hlídkový vůz – sedmnáctku – a sjeď s ním na úpatí kopce. Tam by měl být signál nerušený. Obvolej všechny naše kluky a řekni jim, že dispečink je dočasně v sedmnáctce. Kód D.“

„Sandy, Ježíši, není to trochu –“

„Na to teď nemám čas,“ řekl Sandy. Při zdouhávých litaních spojovacího policisty Babického necítil nikdy takovou netrpělivost jako právě teď. „Prostě to udělej.“

„Jenže to nejspíš neuvidím –“

„Ne, to nejspíš neuvidíš.“ Sandy trochu zdvihl hlas. „Musíš to rozhodně napsat do svých stížností, než je odeleš kaplanovi.“

Matt chtěl něco říct, ale podíval se pozorně na Sandyho výraz a moudře se rozhodl mlčet. Za dvě minuty ho Sandy viděl sjíždět z kopce za volantem hlídkového vozu číslo 17.

„Výborně,“ zamumlal Sandy. „A chvíli tam zůstaň, otrope.“

Sandy vyšel ven k hale B, kde už bylo poměrně dost lidí. Většinou to byli policisté, ale mezi ně se vmísilo i několik zaměstnanců autoparku v zelených promaštěných kombinézách, které byly jejich neoficiální uniformou. Po čtyřech letech soužití s buickem se nikdo z nich přímo nebál, ale i tak toho dne působila skupinka nervózním dojmem. Když za teplého letního dne vidíte desetistupňový pokles teploty v místnosti, kde jedinou klimatizací jsou občas otevřené dveře, není těžké uvěřit tomu, že se chystá něco velkého.

Curt už byl zpátky natolik dlouho, že přichystal několik experimentů – podle Sandyho všechny, které stihl přichystat. Na přední sedadlo buicku položil krabici od tenisek Nike s několika cvrčky. Žabí klec dal na zadní sedadlo. Tentokrát v ní byla jen jedna žába, ale byl to skokan – přesněji skokan volský – s vykulenýma žluto-černýma očima. Vzal také květinový truhlík, který byl za oknem kanceláře Matta Babického, a uložil ho do kufru buicku. V neposlední řadě zavedl do haly na vodítku i Pana Dillona a obešel s ním vůz, aby viděl, co se bude dít. Orviemu Garrettovi se to moc nelíbilo, ale Curt ho přemluvil. V mnoha ohledech byl Curt stále trochu neotesaný a po bradě mu ještě teklo mléko, ale pokud šlo o buick, dokázal být příjemný jako hazardní hráč z říčního pamíku.

Během psí procházky k ničemmu nedošlo – tentokrát – ale bylo zřejmé, že maskot jednotky by radši byl kdekoli jinde. Tahal na vodítku tak silně, až se dusil, šel se skloněnou hlavou a zdviženým ocasem a občas štěkl. Podíval se na buick, ale prohlédl si i všechno ostatní, jako by to, co se mu nelíbilo, nutně vzešlo z toho falešného auta a zamořilo celou halu.

Když ho Curt vyvedl ven a znovu předal vodítko Orvillovi, řekl: „Něco se děje a on to cítí stejně jako

já. Ale není to jako předtím.“ Uviděl Sandyho a zopakoval to: není to jako předtím.

„Ne,“ řekl Sandy a pokývl směrem k Panu D. „Aspoň nevyje.“

„Zatím,“ poznamenal Orville. „Pojď, D, jdeme na stanici. Dám ti něco na zub.“ Místo toho se však na něj přísně podíval. Pan Dillon mu pak poslušně cupkal u nohy a vůbec nepotřeboval vodítko.

Asi ve čtyři dvacet se zbláznila televize v horní společenské místnosti. Dvacet minut nato klesla teplota v hale B na devět a půl stupně. Za deset minut pět vykřikl Curtis Wilcox: „Už to začíná! Slyším to!“

Sandy byl na kontrole dispečinku (z vysílačky se ozývalo jen nesmírně hlučné praskání), a když uslyšel Curtův hlas, vracel se zrovna přes parkoviště, kde už bylo tolik lidí jako o policejním dobročinném bazaru nebo o karnevalu pro děti se svalovou dystrofií, který pořádali každý rok v červenci. Sandy se rozběhl skrz shluky přihlížejících k bočním dveřím haly, které byly kupodivu stále dokořán otevřené. V nich stál Curt. Zevnitř vycházely vlny chladného vzduchu, ale Curt je snad nevnímal. Měl obrovské oči, a když se obrátil k Sandymu, vypadal, že sní. „Vidíš to? Sandy, vidíš to?“

Sandy to samozřejmě viděl: sílicí fialová záře, která se linula z oken vozu a vzlínala ze škvír kolem kufru a rozlévala se po bocích buicku jako nějaká radioaktivní kapalina. Uvnitř auta bylo zřetelně vidět obrysy sedadél a obrovitého volantu. Zbytek vozu pohltila chladná purpurová zář, jasnější než v jakékoli peci. Hukot byl hlasitý a sílil. Sandyho z něj bolela hlava a přál si být hluchý. Ne že by mu hluchota pomohla, protože ten zvuk pronikal nejen ušima, ale celým tělem.

Sandy vytáhl Curta ven, vzal za kliku a chtěl zavřít dveře. Curt ho chytil za zápěstí. „Ne, Sandy, ne! Já to chci vidět! Chci –“

Sandy se mu prudce vytrhl. „Zbláznil ses? Tady dodržujeme určitý postup. A ty bys to měl vědět nejlíp! Vždyť jsi ho pomáhal vymyslet, proboha!“

Když Sandy zabouchl dveře a zamezil tak jakémukoli přímému pohledu na buick, Curtovi se zachvěla víčka jako člověku, který se probírá z hlubokého spánku. „Tak jo. Dobře, šéfe. Promiň.“

„Všechno v pořádku.“ Ne že by tomu věřil. Ten zatracený blázen by zůstal stát v těch dveřích, o tom Sandy vůbec nepochyboval. Stál by tam a usmažil se, pokud měl buick smažení v repertoáru.

„Musím dojít pro ochranné brýle,“ řekl Curt. „Mám je v kufru auta. Jsou zvlášť tmavé. Mám jich tam celou krabici. Chceš taky jednu?“ Sandy měl pořád pocit, že Curt se ještě úplně neprobudil, že to jen předstírá, že je asi v takovém stavu, jako když vám uprostřed noci zazvoní telefon.

„Jistě, proč ne? Ale budeme opatrní, jo? Protože tohle asi bude síla.“

„Bude to úžasný!“ I když nadšení v Curtově hlase bylo trochu děsivé, Sandy měl přece jen o něco lepší pocit. Rozhodně už mu nepřipadalo, že je Curt náměsíčný. „Ale jasně, maminko – budeme dodržovat postup a budeme strašně opatrní.“

Rozběhl se k svému vozu – ne k hlídkovému, ale k soukromému, tomu restaurovanému bel airu – a otevřel kufr. Stále ještě se hrabal v krabicích, když buick explodoval.

Neexplodoval doslova, ale pro to, co udělal, se dalo jen těžko najít výstižnější slovo. Ti, kteří tam toho dne byli, na to nikdy nezapomněli, ale mluvili o tom pozoruhodně málo, dokonce i sami mezi sebou, protože jen stěží dokázali vystihnout tu úděsnou velkolepost. Tu sílu toho úkazu. Mohli říct nejvýš to, že to zatemnilo červnové slunce a stín zprůhlednilo do vlastního přízraku. Je těžké pochopit, jak mezi tím světlem a vnějším světem mohlo vydržet pouhé sklo. Mezi prkny haly přerývaně vytékala jasná zář jako voda litá přes jemnou gázu, obrysy hřebíků vystupovaly jako tečky na novinové fotografii nebo krůpěje krve na čerstvém tetování. Sandy slyšel křik Carla Brundage. Tentokrát bouchne, určitě bouchne! Za zády mu vyl hrůzou Pan Dillon.

„Ale stejně chtěl pořád ven a k tomu,“ řekl později Orville Sandymu. „Měl jsem ho nahoře, co nejdál od té zatracené haly, ale bylo to úplně jedno. Věděl, že to auto tam je. Slyšel ho, řekl bych – slyšel ten hukot. A pak uviděl okno. Panebože! Kdybych nebyl dost rychlý a nechtyl ho, myslím, že by jím proskočil, i když jsme byli v patře. Pochcal mě a já na to přišel až za půl hodiny, tak jsem byl vyděšený.“

Orville se zamyšleným, ztrápeným výrazem zavrtěl hlavou.

„V životě jsem neviděl psa takhle vyvádět. Nikdy. Měl naježený kožich, pěnu u huby a oči mu málem vyskočily z hlavy. Kristepane.“

Curt mezitím přiběhl s tuctem ochranných brýlí. Policisté si je nasadili, ale ani přes ně se na buick nedalo dívat; nedalo se dokonce ani přistoupit k oknům. A znovu tu zavládlo to podivné ticho, i když by každý čekal šílenou kakofonii hromobití, půdních sesuvů a sopečných erupcí. Při zavřených dveřích haly však nikdo (kromě Pana Dillona) neslyšel ani ten hukot. Ozývalo se jen šoupaní nohou a něčí odkašlávání a vytí Pana Dillona z budovy stanice a hlas Orvieho Garretta, který ho uklidňoval, a prskavý zvuk vysílačky Matta Babického z dispečinku, kde zůstalo otevřené okno (Curtem zbavené květinového truhlíku). Nic jiného.

Curt došel k posuvným vratům, sklonil hlavu a zdvihl ruce. Dvakrát se pokusil hlavu zdvihnout a podívat se dovnitř do haly B, ale nedokázal to. Ta zář byla příliš silná. Sandy ho vzal za rameno.

„Vůbec to nezkoušej. To nejde. Aspoň zatím. Vyrázilo by ti to oči z hlavy.“

„Co to je, Sandy?“ zašeptal Curt. „Co to proboha je?“

Sandy mohl jen zavrtět hlavou.

Během příští půlhodiny rozpoutal buick ohňostroj všech ohňostrojů a proměnil halu B ve světelné epicentrum, odkud všemi okny vystřelovaly paralelní světelné kvádry, v rodiště neúnavných blesků, v křiklavě neonovou pec, která nežhnula ani nehučela. Kdyby tam tou dobou přišel nějaký řadový občan, bůhví co by si myslel nebo komu by to řekl nebo kolik z těch, co by jim to řekl, by tomu uvěřilo, ale nikdo takový se neukázal. V půl šesté uviděli policisté z jednotky B znovu jednotlivé světelné záblesky, jako by zdroj jevu začal kolísat. Sandymu to připomnělo motorku s téměř prázdnou nádrží, která se zajíkne a vzápětí znovu vyrazí.

Curt znovu vykročil k oknům, a přestože se při každém záblesku musel přikrčit, dokázal mezi nimi nahlédnout do haly. Sandy se k němu připojil a při jasnějších záblescích se krčil s ním (Zřejmě to vypadá, že provozujeme nějaké podivné cvičení, pomyslel si) a oslněně mžoural, přestože brýle měly trojitá polarizovaná skla.

Buick byl stále dokonale neporušený a zjevně nezměněný. Ke straně shrnutá plachta nebyla ohněm dotčena. Arkyho nástroje visely poklidně na věšácích a balíky starých výtisků Američanu převázané provázkem se povalovaly ve vzdáleném rohu. Jediná zápalka by dokázala ty suché haldy starých novin proměnit v ohnivě sloupy, ale to jasné purpurové světlo neožehlo jediný růžek jediného výtisku.

„Sandy, vidíš nějaký exemplář?“

Sandy zavrtěl hlavou, poodstoupil a stáhl si brýle, které mu Curt půjčil. Podal je Andymu Coluccimu, který se zjevně nemohl dočkat, až do haly nahlédne. Sandy se vrátil na stanici. Zdálo se, že hala B přece jen nevyletí do povětří. A on je zastupující velící seržant a má povinnosti.

U dveří se zastavil a ohlédl se. I s brýlemi se Andy Colucci a ostatní zdráhali přistoupit k řadě oken. S jedinou výjimkou, a tou byl Curtis Wilcox. Stál tak blízko, jak jen to šlo, a ještě se předkláněl, takže měl brýle přitisknuté na sklo, a jen při zvláště silném záblesku, který se teď objevoval tak jednou za dvacet vteřin, poodvrátil hlavu.

Je schopný zničit si oči, napadlo Sandyho, nebo si přinejmenším přivodit sněžnou slepotu. Curtovi se však nic nestalo. Zdálo se, že záblesky předvídá, že zachytil jejich rytmus. Ze Sandyho stanoviště to vypadalo, jako by Curt odvracel hlavu vteřinu dvě před každým zábleskem. A když k záblesku došlo, stal se na okamžik svým vlastním křiklavým stínem, skutečným a zároveň neskutečným, celistvým i přeludným. Sandyho později napadlo, že pokud jde o Buick 8, Curt se podivně podobá Panu Dillonovi. Nevyl sice jako ten pes nahoře ve společenské místnosti, ale byl s tím jevem propojený, synchronizovaný. Tančil s ním, tehdy i později, tak to Sandymu připadalo.

Tančil s ním.

Za deset minut šest volal Sandy vysílačkou dolů pod kopec Mattovi a ptal se ho, co je nového. Matt řekl, že nic (Nic, babičko, slyšel Sandy v jeho tónu), a Sandy ho přivolal zpátky na základnu. Když se vrátil, Sandy mu řekl, že se může zajít podívat přes parkoviště na starý buick, a Matt bleskově zmizel. Když se po několika minutách vrátil, vypadal zklamaně.

„Tohle už jsem od něj viděl,“ prohlásil. Sandyho napadlo, jak hloupí a nevděční bývají lidé, jak rychle otupí jejich smysly, jak rychle jim zevšední krása. „Všichni chlapi říkali, že před hodinou se pěkně

rozdováděl, ale nikdo to nedokázal popsat.“ Řekl to pohrdavě a Sandyho to nijak nepřekvapilo. Ve světě policejních dispečerů je všechno popsateľné, celý svět se dá zformátovat do desítkových kódů.

„No na mě se nekoukej,“ řekl Sandy. „Já ti můžu říct jen jedno. Krásně to svítilo.“

„Jo krásně.“ Matt mu věnoval pohled, jímž ho z babičky normální degradoval na babičku naprosto ztracenou. Pak se vrátil do své kanceláře.

V sedm hodin byl televizní signál jednotky D zase normální (což je vždycky důležité, pokud přijedete z hlídky). Dispečerské spoje opět fungovaly. Pan Dillon snědl svou velkou mísu žrádla a pak se potloukal po kuchyni a hledal zbytky, takže i on už byl normální. A když ve tři čtvrtě na osm strčil Curt hlavu do kanceláře velícího seržanta, aby řekl Sandymu, že chce zajít do haly pro vzorky, Sandyho vůbec nenapadlo, jak mu v tom zabránit. Toho večera velel jednotce D Sandy, o tom nebylo sporu, ale pokud šlo o buick, Curt měl stejné, ne-li větší pravomoci. A navíc už měl Curt kolem pasu uvázané to zatracené žluté lano. Zbytek měl volně navinutý na předloktí.

„To není dobrý nápad,“ řekl mu Sandy. Více už vzdorovat nedokázal.

„Kecy.“ To bylo v třiaosmdesátém Curtovo oblíbené slovo. Sandy je nenáviděl. Připadalo mu arogantní.

Podíval se Curtovi přes rameno a zjistil, že jsou sami. „Curtisi,“ řekl, „máš doma ženu, a když jsme o ní naposled mluvili, říkal jsi, že je asi těhotná. Změnilo se to?“

„Ne, ale ještě nebyla u –“

„Takže ženu máš určitě a dítě možná. A pokud neotěhotněla teď, otěhotní příště. To je dobře. Tak to má být. Já jen nechápu, že tohle chceš riskovat jen kvůli tomu pitomému buicku.“

„Ale no tak, Sandy – riskuju vždycky, když si sednu do hlídkového vozu a vyjedu na silnici. Vždycky, když z něj vylezu a jdu k zastavenému autu. To platí pro všechny v téhle branži.“

„To je něco jiného a my oba to víme, takže si ušetři ty řeči ze středoškolského debatního kroužku. To už si nevzpomínáš, co se stalo Ennisovi?“

„Vzpomínám,“ odpověděl a Sandy mu to věřil, jenže Ennis Rafferty zmizel už někdy před čtyřmi lety. Byl svým způsobem tak zapomenutý jako ty haldy Americanů v hale B. A pokud jde o novější události? Žáby byly jenom žáby. Jimmyho možná pojmenovali po prezidentovi, ale byl to jenom tarbík. A Curtisi měl na sobě uvázané lano. To lano mělo uvést všechno do pořádku. Jistě, pomyslel si Sandy, a žádné batole s plovacími polštářky na rukou se nikdy neutopilo. Kdyby to řekl Curtovi, rozesmál by ho? Ne. Protože Sandy ten večer seděl na vysoké židli, zastupoval velícího seržanta, byl viditelným symbolem Pensylvánské státní policie. Přesto se Sandymu zdálo, že v Curtových očích stejně zahlédl smích. Curt zapomínal, že lano je neodzkoušené, že kdyby se ta síla skrytá v buicku rozhodla, že ho chce, stačil by možná jediný záblesk purpurového světla a na betonové podlaze by zůstalo ležet jen žluté lano s prázdnou smyčkou na konci; sbohem, parťáku, šťastnou cestu, zestárl jsi zvědavostí a naděje na omládnutí nulová. Jenže Sandy mu nemohl přikázat, aby tu zůstal, tak jako přikázal Mattu Babickému, aby sjel z kopce. Mohl se s ním leda pustit do hádky, ale nemělo cenu hádat se s člověkem, kterému hrála v očích touha po hazardu. Mohli jste jeho i sebe pořádně naštvat, ale nikdy jste ho nemohli přesvědčit, že máte pravdu.

„Chceš, abych šel držet druhý konec lana?“ zeptal se Sandy. „Kvůli něčemu jsi sem přišel, a určitě ne kvůli tomu, aby sis vyslechl můj názor.“

„Ty bys šel?“ zakřenil se. „To bych byl moc rád.“

Vyšel za ním k hale. Větší část lana si namotal na loket. Dicky-Duck Eliot stál za ním, připraven chytit ho za opasek v případě, že by se něco stalo a Sandy se neudržel na místě. Zastupující velící seržant stál u bočních dveří haly B, připravený vzepřít se případnému tahu, kousal se do spodního rtu a až příliš rychle oddychoval. Tepovou frekvenci měl kolem sto dvaceti za minutu. Stále cítil z haly chlad, i když teploměr už začal stoupat a do haly B se vracelo rané léto. To, co bylo cítit u dveří, byl zatuchlý chlad lovecké chaty, když do ní přijedete v listopadu – kamna uprostřed místnosti mrtvá jako zavržený bůh. Čas se začal plížit. Sandy už se chtěl zeptat Curta, jestli tam chce zůstat věčně, ale pak se podíval na hodinky a zjistil, že uplynulo jen čtyřicet vteřin. Řekl Curtovi, ať nechodí na druhou stranu buicku. Bylo by až příliš pravděpodobné, že se lano někde zachytí.

„A Curtisi? Až otevřeš kufr, zůstaň stát kousek dál.“

„Rozumím,“ odpověděl Curt téměř pobaveně, shovívavě, jako kluk, který slibuje mámě a tátovi, že ne, nepojede rychle, nedá si na mejdanu panáka, dohlídne na bráchu, jasně, jo, samozřejmě. Naslibuje jim všechno, jen aby je uchlácholil, než už proboha vypadne z baráku a pak – JUPÍÍÍ!

Otevřel dveře u řidiče a natáhl se přes volant. Sandy se znovu zapřel proti tahu, nebo ještě očekávanějšímu trhnutí. Musel nějak telepaticky předat své pocity za sebe, protože Dicky ho chytil za opasek. Curt se natahoval, natahoval, až se vysoukal s krabicí na boty, v níž byli cvrčci. Podíval se dírkami dovnitř. „Vypadá to, že tam pořád jsou,“ řekl trochu zklamaně.

„Člověk by si myslel, že se upekli,“ divil se Dicky-Duck. „Takovýho ohně.“

Jenže to nebyl oheň, jen světlo. Stěny haly nebyly nikde ožehnuté. Během ohňostroje viděli, že ručička teploměru se pohybuje mezi deseti a patnácti stupni, a věřit v selhání teploměru by bylo scestné, zvláště když cítili na tvářích zatuchlý chlad. Sandy přesto věděl, jak to Dicky-Duck Eliot myslel. Když vám hlava ještě třesí z toho oslnivého světla a před očima vám pořád doznívají zrakové vjemy, je těžké věřit, že pár cvrčků, kteří byli v epicentru, si jen tak vyvázlo.

A přesto vyvázli. Všichni do jednoho, jak se ukázalo. Stejně tak skokan, i když jeho žluto-černé oči byly tupé a zastřené. Bylo to celkem pochopitelné, ale když žába skočila, narazila přímo do stěny klece. Oslepla.

Curt otevřel kufr a současně od něj odskočil. Tenhle téměř baletní pohyb znají všichni policisté. Sandy se znovu zapřel ve dveřích a v pěstích sevřel prověšené lano, připravený na to, že se napne.

Dicky-Duck ho znovu pevně chytil za opasek. A znovu nic.

Curt se nahnul nad kufr.

„Je tu zima,“ zavolal. Jeho hlas zněl dutě, podivně vzdáleně. „A cítím ten smrad – ten kapustový smrad. A taky mátu. A... počkejte...“

Sandy čekal. Když se nic nedělo, zavolal na Curta jménem.

„Myslím, že je to sůl,“ řekl Curt. „Skoro jako bych cítil moře. Jde to přímo tady odsud, z kufru. Určitě.“

„Mně je úplně jedno, jestli jsi našel třeba ztracený zlatý důl,“ řekl mu Sandy. „Chci, abys šel pryč. Hned.“

„Ještě vteřinku.“ Naklonil se hluboko do kufru. Sandy skoro čekal, že přepadne, jako by ho tam něco vtáhlo, to by odpovídalo Curtově představě o skvělém fóru. Možná o tom i uvažoval, ale nakonec se rozhodl jinak. Prostě vzal květinový truhlík Matta Babického a vytáhl ho ven. Otočil se a zdvihl ho, aby ho Sandy s Dickym viděli. Květiny vypadaly dobře a kvetly. Po několika dnech pak zašly, ale na tom nebylo nic nepřírozeného. V kufru auta trpěly chladem, jako by je Curt dal na chvíli do ledničky.

„Už jsi skončil?“ Sandy si sám začal připadat jako starý Dearborn, ale nemohl si pomoci.

„Jo, asi jo.“ Curtův hlas zněl zklamaně. Sandy nadskočil, když bouchlo víko kufru, a ucítil, jak se mu do opasku zařaly Dickyho prsty. Připadalo mu, že ho starý Dicky-Duck chce odtáhnout až na parkoviště, kde konečně padne na zadek. Curt šel zatím pomalu k nim s žabí klecí a krabicí od tenisek a květinovým truhlíkem v náručí. Sandy postupně svíjel lano, aby o ně Curt nezakopl.

Když byli znovu všichni venku, Dicky vzal klec a podíval se na slepou žabu. „To jsem z toho blázen,“ řekl.

Curt vyklouzl ze smyčky, kterou měl kolem pasu, klekl si na zem a otevřel krabici od bot. Kolem něj se shromáždilo asi pět dalších policistů. Cvrčci vyskákali téměř okamžitě, jak sejmul víko krabice, ale Sandy s Dickym je ještě stačili zahlédnout. Bylo jich osm, jako válců v nefunkčním motoru tamhle toho buicku. Stejný počet cvrčků do krabice vložili. Osm.

Curt vypadal znechuceně a zklamaně. „Nic,“ řekl. „Tak to nakonec dopadne vždycky. Pokud existuje vzorec, nějaký binomický teorém nebo kvadratická rovnice nebo něco podobného – já na to nepřijdu.“

„Tak to možná radši vzdej.“

Curt sklonil hlavu a pozoroval cvrčky skákající po parkovišti. Vzájemně se vzdalovali a šli každý svou cestou a žádná rovnice ani žádný teorém jakéhokoli matematika nedokázaly předpovědět, kde všichni skončí. Skákali podle teorie chaosu. Curt měl na krku stále pověšené ochranné brýle na gumě. Chvilí si s nimi pohrával a pak se podíval na Sandyho. Koutky úst už neměl svěšené. Zklamaný výraz mu zmizel z

očí. V očích už mu zase hrála touha po hazardu.

„Nemysli si, že bych to teď vzdal. Musí existovat...“

Sandy chvíli vyčkával, a když Curtis větu nedokončil, zeptal se: „Co musí existovat?“

Jenže Curtis jen zavrtěl hlavou, jako by to nedokázal vyslovit. Nebo nechtěl.

Uběhly tři dny. Čekali na dalšího tvora podobného netopýru nebo na další cyklon listí, ale bezprostředně po ohňostroji se nic neobjevilo; buick tam jen tak stál. V části Pensylvánie svěšené jednotce D byl klid, zvláště při druhé směně, což Sandymu Dearbornovi nesmírně vyhovovalo. Ještě den a bude mít dva dny volno. Představení bude řídit zase Huddie. Pak, až se Sandy vrátí, na vysoké židli už bude sedět Tony Schoondist, který tam patří. Teplota v hale B se ještě úplně nevyrovnala venkovní teplotě, ale blížila se jí. Překročila šestnáct stupňů, a to už si policisté z jednotky D zvykli považovat za bezpečné.

Prvních osmačtyřicet hodin po monstrózním ohňostroji stály u haly hlídky dnem i nocí. Po čtyřiašedesáti poklidných hodinách začali někteří chlapi reptat, že přicházejí o volno, a Sandy jim to nemohl mít za zlé. Tyhle služby byly samozřejmě neplacené. Musely být. Jak by se mohlo v hlášení o přesčasech, které posílali do Scrantonu, objevit hlídání haly B? Co by vyplnili do kolonky nadepsané DŮVOD PŘESČASOVÉ ČINNOSTI (PLNĚ SPECIFIKUJTE)?

Curtis Wilcox nebyl ze zrušení stálého dohledu nijak nadšený, ale chápal realitu. Na krátké poradě se dohodli na týdenním pozorování, které zajistí převážně policisté Dearborn a Wilcox. A pokud se to Tonyemu po návratu ze slunné Kalifornie nebude líbit, může to změnit.

Bylo osm hodin letního večera přibližně v době kolem slunovratu, slunce ještě nezapadlo, ale rudé a zduřelé sedělo na vrcholcích Short Hills a vrhalo na svět své pradávné světlo. Sandy byl v kanceláři. Právě dokončil rozpis víkendových služeb a na vysoké židli se zrovna cítil jako doma. Byly chvíle, kdy si v ní dokázal představit sama sebe nastálo, a tenhle letní večer k nim patřil. Myslím, že bych tu práci zvládl: to se mu honilo hlavou, když se na příjezdové cestě objevil George Morgan v hlídkovém voze číslo 11. Sandy zdvihl ruku na pozdrav a usmál se, když George nedbale zasalutoval k okraji velkého klobouku: taky tě zdravím.

George byl při té směně na hlídce, ale náhodou se ocitl v blízkosti stanice a přijel natankovat. V devadesátých letech už pensylvánští státní policisté tuhle možnost neměli, ale ve třiaosmdesátém jste ještě mohli doplnit šťávu doma a ušetřit státu pár centů. George nastavil čerpadlo na pomalou automatiku a zašel nahlédnout do haly B.

Uvnitř se svítilo (vždycky tam nechávali rozsvíceno) a pod ním stál on, miláček jednotky B, stál tiše a blýskal chrómem, jako by nikdy nesežral policistu, neoslepil žábu, nevyvrhl děsivého netopýra. Georgeovi zbývalo do smrti ještě pár let (dvě plechovky piva a pistole do úst, hlaveň až za měkké patro, jistá smrt, když se rozhodne polda, skoro vždycky se mu to povede). Postavil se k posuvným vratům, jak to občas udělal každý, zaujal postoj, jaký zaujímali všichni, uvolněný a rozkročený jako čumil u stavby městské budovy, ruce na hýždích (postoj A) nebo složené na prsou (postoj B) nebo clonící oči za zvláště jasného dne (postoj C). Je to postoj, který napovídá, že dotyčný čumil je informovaný odborník, který má spoustu času, aby pohovořil o daních nebo o politice nebo o tom, co dnes mladí nosí na hlavě.

George se podíval a chtěl se obrátit k odchodu, když se zevnitř ozvalo žuchnutí, těžké a bezvýrazné. Následovala odmlka (dost dlouhá, jak řekl později Sandymu, aby si pomyslel, že se mu ten zvuk jenom zdál) a pak George uslyšel další žuchnutí. Viděl, jak se víko kufru uprostřed krátce nadulo. Vykročil k bočním dveřím, aby se na vůz podíval. Pak si uvědomil, že má co do činění s autem, které občas někoho zhltně. Zastavil se, rozhlédl se po nějakém kolegovi – posile – a nikoho neviděl. Polda není nikdy po ruce, když ho zrovna potřebujete. Zvažoval, jestli do haly přece jen nezajde sám, pak si vzpomněl na Ennise, který odešel před čtyřmi lety a dodnes se nevrátil domů na oběd, a rozběhl se k budově stanice.

„Sandy, pojď se na něco podívat.“ George stál vyděšeně ve dveřích a lapal po dechu. „Myslím, že nějaký pitomec zavřel nějakýho jinýho pitomce do kufru toho zatracenýho neřádu v hale B. Asi jen tak pro fór.“

Sandy se na něj ohromeně podíval. Nemohl (nebo možná nechtěl) uvěřit tomu, že by někdo, dokonce i

ten blbec Santerre, mohl něco takového udělat. I když lidé toho schopni jsou, to věděl. A věděl ještě něco – i když to zní neuvěřitelně, v mnoha případech ani nechtějí ublížit.

George si spletl překvapení zastupujícího velícího seržanta s nedůvěrou. „Možná se pletu, ale přísahám, že nekecám. Něco buší na víko kufru. Zevnitř, jakoby pěstí. Už jsem tam chtěl jít sám, ale rozmyslel jsem si to.“

„Tos udělal dobře,“ řekl Sandy. „Tak jdeme.“

Spěšně vyšli ven. Sandy cestou jen nahlédl do kuchyňky a zakřičel, jestli někdo není nahoře ve společenské místnosti. Nikdo. Stanice nebyla nikdy prázdná, ale teď ano. A proč? Protože polda není nikdy po ruce, když ho zrovna potřebujete, proto. V dispečinku ten večer seděl Herb Avery, aspoň jeden člověk, a když je uslyšel, vyšel ven.

„Mám stáhnout někoho ze silnice, Sandy? Můžu, jestli chceš.“

„Ne.“ Sandy se rozhlédl a snažil se upamatovat, kde naposledy viděl to stočené lano. Nejspíš v boudě. Pokud si ho nějaký moula neodnesl domů, aby s ním tahal něco nahoru, což je docela dobře možné.

„Jdeme, Georgi.“

Oba policisté přešli v rudém světle západu slunce parkoviště s vlastními stíny v patách. Nejdřív zamířili k posuvným vratům, aby se zběžně podívali zvenčí. Buick tam stál tak, jak ho tam dovezl starý Johnny Parker svým odtahovým vozem (Johnny už byl v důchodu a trávil noci s kyslíkovou bombou u postele – ale pořád kouřil). Vrhla stín na betonovou podlahu.

Sandy se začal odvracet, protože měl v úmyslu podívat se v boudě po laně, ale v tom se ozvalo další žuchnutí. Bylo sice silné, ale mdlé a nevýrazné. Víko kufru se zachvělo, na okamžik se uprostřed vzdulo a zase splasklo. Sandymu připadalo, že se roadmaster trochu zhoupl na pérech.

„Vidíš to?“ řekl George. Chtěl ještě něco dodat, ale vtom se otevřelo víko kufru a vypadla ryba.

Samozřejmě to nebyla ryba o nic víc, než byl ten předchozí tvor netopýr, a oběma policistům bylo jasné, že nebyla stvořena k životu na zemi. Neměla po stranách po jedné žábře, ale po čtyřech. Ve stříbřité kůži působily jako nachové zářezy. Ocas byl roztřepený a blanitý. Škubal sebou v křečovitě agónii. Sandymu bylo jasné, co způsobilo ta žuchnutí. Ano, tohle sice jasné bylo, ale jak se takhle velká potvora mohla vejít do zavřeného kufru buicku bylo nad jejich chápání. To, co s mokrým plesknutím dopadlo na podlahu haly B, bylo velikosti kanape.

George se Sandym se k sobě přimkli jako děti a vykřikli. Na okamžik byli dětmi a všechny dospělé myšlenky se jim vykouřily z hlavy. Někde v budově stanice se rozštěkal Pan Dillon.

Leželo to na podlaze, o nic víc ryba, než je vlk domácí zvíře, jakkoli vypadá trochu jako pes. A v každém případě, tahle ryba byla rybou jen podle červených zářezů žáber. Tam, kde má ryba hlavu – nebo aspoň něco, na čem by byly oči a tlama – měl tenhle tvor zauzlenou růžovou masu něčeho, co bylo příliš tenké na chapadla a příliš silné na vlasy. Na koncích byly černé kuličky a první Sandyho souvislá myšlenka byla Garnát, ta horní polovina je nějaký druh garnáta a to černé jsou jeho oči.

„Co se děje?“ zakřičel někdo. „Co je to?“

Sandy se obrátil a uviděl před zadním vchodem stanice Herba Averyho. Měl divoký pohled a v ruce držel ruger. Sandy otevřel ústa, ale vyšlo mu z nich jen zasípění. George vedle něj se ani neotočil. Stále zíral do okna s idiotsky pootevřenou pusou.

Sandy se zhluboka nadechl a zkusil to znovu. Chtěl křičet, ale jen ze sebe stěží vyrazil: „Všechno je v pořádku, Herbe – v naprostém. Vrat' se zpátky.“

„Tak proč jste –“

„Běž zpátky na stanici!“ Tak, to už je trochu lepší, pomyslel si Sandy. „Tak dělej, Herbe. A schovej si tu bouchačku do pouzdra.“

Herb se podíval na zbraň, jako by do té doby netušil, že ji vůbec vytáhl. Zasunul ji do pouzdra, podíval se na Sandyho, jako by se ho chtěl zeptat, jestli to myslí vážně. Sandy udělal gesto, jako když zahání slepice, a myslel si, Starý Sandborn ti říká, aby ses vrátil, krucinál!

Herb se vrátil na stanici a zařval na Pana D, ať nechá toho pitomého štekání.

Sandy se obrátil zpátky k Georgovi, který byl celý bílý. „Dejchalo to, Sandy, nebo se to aspoň snažilo dejchat. Ty žábry se hejbalý a bok se zdvihal. Už to přestalo.“ Měl obrovské oči jako dítě, které prožilo dopravní nehodu. „Myslím, že je to mrtvý.“ Rty se mu chvěly. „Doufám, že je to mrtvý.“

Sandy se podíval dovnitř. Nejdřív byl přesvědčený, že se George mýlí: žilo to. Dýchalo to, nebo se to pokoušelo dýchat. Pak si uvědomil, co vidí, a řekl Georgeovi, ať dojde do boudy pro videokameru.

„A co to l-“

„Lano nebudeme potřebovat, protože tam nepůjdeme – zatím určitě ne – ale tu kameru přines. Co nejrychleji.“

George se klopotně vydal k rohu haly, ještě strnulý šokem. Sandy si rukama zaclonil obličej před sluncem a znovu se podíval oknem do haly. Byl tam nějaký pohyb, ale nebyl to pohyb něčeho živého. Nad stříbřitým bokem tvora a nad jeho purpurovými žábry se vznášel opar. Tvor podobný netopýru se nerozkládal, listí ano. A rychle. Tohle začalo odumírat jako to listí a Sandy měl pocit, že jakmile ten proces začal, bude rychle pokračovat. I když stál venku a mezi ním a tvorem byla zavřená vrata, cítil ten pach. Palčivý vodový pach směsice kapusty, okurky a soli, pach vývaru, jímž můžete někoho nakrmit, pokud chcete, aby se mu udělalo zle místo dobře.

Nad bokem tvora se objevil další opar; vycházel z růžové změti, která zřejmě sloužila jako hlava. Sandy si myslel, že slyší slabé syčení, ale věděl, že to může být jen sugesce. Pak se ve stříbřitých šupinách objevila černá štěrbinina, která se táhla od horní části roztroušeného blanitého ocasu k zadní žábře. Začala z ní vytékat černá tekutina, možná stejná, jakou Huddie s Arkym našli kolem toho tvora podobného netopýru – nejdřív vytékala mdle, pak trochu živěji. Za štěrbinou v kůži si Sandy všiml zlověstné vybouleniny. Tohle nebyla žádná halucinace, stejně jako to syčení. Ta ryba dělala něco radikálnějšího, než že se jen rozkládala, ona se poddávala. Podřizovala se změně tlaku nebo možná změně všeho, celého okolního prostředí. Vzpomněl si, jak četl (nebo možná viděl v televizním dokumentu National Geographic), že když vylovili nějaké hlubinné ryby a vynesli je na hladinu, ty ryby prostě explodovaly.

„Georgi!“ zařval ze všech sil. „Dělej, krucinál!“

George vyběhl zpoza rohu. Hliníkový stativ držel až nahoře pod kamerou, jejíž objektiv se mu třpytil nad sevřenou pěstí jako opilcovo oko za rudého západu slunce.

„Nemoh jsem ji dostat z toho stativu,“ supěl. „Musí tam být nějaká zástrčka nebo pojistka, kdybych měl čas to promyslet – nebo jsem to měl možná točit na druhou stranu –“

„To je jedno.“ Sandy mu vytrhl videokameru. Se stativem žádný problém nebyl – léta už byl výškově nastavený na okna v posuvných vratech haly. Problém nastal, až když Sandy stiskl tlačítko ZAPNOUT a podíval se do hledáčku. Místo obrazu se mu objevil červený nápis SLABÁ BATERIE.

„Krucinálfagothimlhergot! Vrať se, Georgi. Podívej se na polici vedle nenahraných kazet, je tam náhradní baterie. Přines ji.“

„Ale já chci vidět –“

„To je mi fuk! Dělej!“

George rychle odběhl. Klobouk se mu svezl ke straně, takže vypadal podivně bezstarostně. Sandy stiskl tlačítko ZÁZNAM na boku krytu kamery. Netušil, co se stane, ale v něco doufal. Když se však podíval do hledáčku, i nápis SLABÁ BATERIE už začínal blednout.

Curt mě zabije, pomyslel si.

Podíval se do okna právě včas, aby zahlédl něco úděšného. Tvor praskl po celém boku a černá tekutina z něj nevytékala v potůčcích, ale vylévala se v záplavách. Rozlévala se po podlaze jako splašky z ucpaného kanálu. Následoval odporný výron vnitřností: ochablých váčků žlutočerveného rosolu. Většina jich praskla a na vzduchu se začala okamžitě vypařovat.

Sandy se otočil a tiskl si hřbet ruky k ústům tak dlouho, dokud si nebyl jistý, že nebude zvracet. Pak zavolal: „Herbe! Jestli se chceš ještě podívat, máš šanci! Ale pospěš si!“

Později nedokázal říct, proč ho zrovna napadlo přivolávat Herba. V tu chvíli mu to nicméně připadalo velice rozumné. Stejně tak by ho v tu chvíli vůbec nepřekvapilo, kdyby zavolal jméno své mrtvé matky. Mysl se někdy prostě vymkne rozumu a logice. Tehdy prostě chtěl Herba. Dispečink nemá nikdy zůstat neobsazený, to je pravidlo, které zná každý venkovský policajt. Ale pravidla jsou od toho, aby se porušovala, a Herb už v životě nic podobného neuvidí, nikdo z nich už v životě nikdy nic podobného neuvidí, a když to Sandy nenatočí, tak ať má aspoň svědka. Dva, pokud se George vrátí včas.

Herb se objevil rychle, jako by číhal hned za zadními dveřmi a celou dobu se díval malým okénkem, a přesprintoval téměř prázdné parkoviště zalité rudým sluncem. Ve tváři měl strach i zvědavost. Hned jak

dorazil, vysupěl zpoza rohu George a mával novou baterií do videokamery. Vypadal jako vítěz televizní soutěže, který právě dostal hlavní cenu.

„Proboha, co je to za puch?“ zeptal se Herb a zakryl si dlaní ústa a nos, takže všechno za Proboha jen zahuhlal.

„Ten smrad není ještě to nejhorší,“ řekl Sandy. „Radši se tam podívej, dokud to jde.“

Podívali se tam oba a oba téměř stejně vykřikli odporem. Ryba byla prasklá po celé délce a splaskávala – topila se ve vlastní podivné černé krvi. Z jejího těla i z vnitřností, které už vyhřezly z praskliny, stoupaly bílé obláčky. Nad hromadou bahnitého hnoje se vznášela mlha hustá jako kouř, který zahaloval buick od otevřeného kufru až po předeek, až byl z veterána pouhý přízrak.

Kdyby toho bylo vidět víc, Sandymu by to s kamerou trvalo možná déle; možná by na první pokus vložil baterii obráceně nebo by nervózníma rukama převrhl stativ a kameru rozbil. Skutečnost, že toho k natáčení bylo zatraceně málo bez ohledu na to, jak rychle pracoval, měla uklidňující účinek, takže baterii vložil správně hned na první pokus. Když se znovu podíval do hledáčku, měl sice jasný výhled, ale vidět už téměř nebylo co: mizící obojživelník, který mohl být bájnou mořskou obludou vnesenou na zem nebo jakousi rybí mutací Cardiffského obra sedícího na skrytém bloku suchého ledu. Na videozáznamu je asi na deset vteřin jasně vidět růžová změř v místech obojživelníkovy hlavy a několik rychle se roztékajících červených hrudek poházených po celé délce tvora; bylo také vidět jakousi špinavou mořskou pěnu, která se tvořila na ocase a stékala na beton v líném potůčku. Pak tvor vypadlý z kufru roadmasteru téměř zmizel, nebyl ničím víc než stínem v mlze. Samotný vůz téměř nebylo vidět. I v mlze se však dal rozpoznat otevřený kufr, který vypadal jako zející tlama. Přistupte blíž, vy hodné dětičky, přistupte blíž, podívejte se na živého krokodýla.

George poodstoupil. Těžce polykal a vrtěl hlavou.

Sandy si znovu vzpomněl na Curtise, který pro změnu odešel hned, jak mu skončila směna. Měli s Michelle velké plány – večeri U Prasklého talíře v Harrisonu a po ní kino. Teď už budou po večeri a budou v kině. V kterém? V okolí byla tři. Kdyby měli několik dětí místo jednoho nejistého mimina, Sandy by mohl zavolat pečovatelce a zeptal by se jí. Ale zavola by skutečně? Asi ne. Skoro určitě ne. Curt se začal za posledního asi půldruhého roku trochu usazovat a Sandy doufal, že v tom bude pokračovat. Při nejjedné příležitosti slyšel Tonyho říkat, že pokud jde o Pensylvánskou státní policii (nebo kteroukoli bezpečnostní složku hodnou toho pojmenování), můžete odhadnout vhodnost kandidáta podle pravdivé odpovědi na jedinou otázku: Jaké to má doma? Nejde jen o to, že ta práce je nebezpečná, ale je taky k zešílení, protože člověku poskytuje příležitost vidět ty naprosto nejhorší lidské stránky. Dělat tuhle práci dobře a dlouho, dělat ji poctivě, k tomu musí mít polda zázemí. Curt měl Michelle a teď čekali dítě (možná). Je lepší, když se nepořítí na stanici, pokud nutně nemusí, zvlášť když by si musel vymýšlet důvod. Žádná manželka nebude donekonečna věřit historkám o vzteklých liškách a změnách v rozpisu služeb. Curt se bude vztekat, že ho nezavolali, a ještě víc se bude vztekat, až uvidí ten nepodařený videozáznam, ale s tím si Sandy už nějak poradí. Bude muset. A navíc už bude zpátky Tony. Tony mu s Curtem pomůže.

Následující den byl chladný a foukal čerstvý vítr. Odsunuli velká vrata haly B a nechali ji asi šest hodin větrat. Pak čtyři policisté vedení Sandym a mrazivě se tvářícím policistou Wilcoxem nastoupili s hadicemi. Ostříkali beton a smyli poslední rozkládající se zbytky ryby do vysoké trávy za halou. Vlastně se tu opakoval příběh s netopýrem, i když na jeho konci bylo víc nepořádku a míň natočeného materiálu. Na jeho konci šlo víc o Curtise Wilcoxe a Sandyho Dearborna než o pozůstatky té velké neznámé ryby.

Curt skutečně zuřil, že ho nezavolali, a oba policisté si o tom – i o mnoha jiných věcech – mimořádně živě podiskutovali, když se dostali někam, kde je nikdo z ostatních sloužících policistů nemohl slyšet. Tentokrát to bylo na parkovišti za hospodou U Pípy, kam zašli na pivo po vyčištění haly. V hospodě si jen povídali, ale jakmile se ocitli venku, začali zvyšovat hlasy. Brzy se snažili mluvit oba najednou, což pochopitelně vedlo ke křiku. Jako skoro vždycky.

Já prostě nemůžu uvěřit tomu, žes mi nezavola

Měl jsi po službě, byl jsi pryč se svou ženou, a kromě toho nebylo na co koukat.

Byl bych rád, kdybys nechal –

Neměl jsem –

– rozhodnout mě, Sandy –

– vůbec čas! Stalo se to –

Aspoň jsi mohl natočit nějaké trochu slušné video pro kartotéku –

O čí kartotéce tu mluvíme, Curtisi? No? O čí asi?

To už se téměř dotýkali nosy, měli zaťaté pěsti a byli málem v sobě. Ano, skutečně k tomu neměli daleko. V životě jsou okamžiky, na kterých nezáleží, a okamžiky, na kterých záleží, ale jsou některé – možná jich je tak tucet za celý život – kdy je v sázce všechno. Jak tam tak Sandy stál na parkovišti a měl chuť dát ránu klukovi, který už nebyl kluk, nováčkovi, který už nebyl nováček, uvědomil si, že tohle je jeden z těch okamžiků. Měl Curta rád a Curt měl rád jeho. Poslední léta se jim spolu dobře pracovalo. Jenže kdyby tohle zašlo dál, všechno by se změnilo. Záleželo to na tom, co teď řekne.

„Smrdělo to jako koš norků.“ To řekl. Netušil, jak na tuhle poznámku přišel, kde se v něm vzala. „Dokonce i zvenčí.“

„Jak můžeš vědět, jak smrdí koš norků?“ začal se usmívat Curt. Malinko usmívat.

„Říkej tomu básnická licence.“ Sandy se taky začal usmívat, ale taky jen malinko. Zamířili správným směrem, ale ještě nebyli venku z lesa.

Pak se Curtis zeptal: „Smrdělo to hůř, než boty ty kurvy? Myslím ty z Rocksburgu?“

Sandy se rozesmál. Curt se k němu připojil. Byli z toho venku.

„Pojď do hospody,“ řekl Curt. „Další pivo platím já.“

Sandy sice o další pivo nestál, ale souhlasil, protože teď už nešlo o pivo, ale o to, aby už to celé hodili za hlavu.

Usadili se do rohového boxu. „Já v tom kufru měl ruce, Sandy,“ řekl Curt. „Proklepával jsem to dno.“

„Já taky.“

„Já byl i pod ním. Nejde o žádný kouzelnický trik, jako je krabice s dvojitým dnem.“

„I kdyby šlo o trik, včera z něj nevyskočil žádný bílý králík.“

„Věcem, které zmizí, stačí být v okolí,“ řekl Curtis. „Ale věci, které se objeví, vyjdou vždycky z kufru. Souhlasíš?“

Sandy se nad tím zamyslel. Nikdo z nich vlastně neviděl vylézat toho tvora podobného netopýru z kufru buicku, ale kufr byl určitě otevřený. Pokud jde o to listí, ano – Phil Candleton viděl, jak víří ven.

„Souhlasíš?“ Netrpělivý tón jako by nutil Sandyho souhlasit, vždyť to přece bylo tak jasné.

„Je to pravděpodobné, ale podle mě zatím nemáme tolik důkazů, abychom si mohli být stoprocentně jistí,“ odpověděl Sandy po chvíli. Věděl, že ho Curtis bude považovat za beznadějně těžkopádného, ale tohle prostě bylo jeho přesvědčení.

„„Jedna vlaštovka jaro nedělá.“ Slyšels to někdy?“

Curt vysunul spodní ret a vyčerpaně vydechl. „„Je to jasný jako facka,‘ slyšels někdy tohle?“

„Curte –“

Curt zdvihl ruce, jako by chtěl říct, ne, ne, nemusejí se vracet na parkoviště, aby pokračovali tam, kde přestali. „Já tě chápu. Nesouhlasím s tebou, ale chápu tě.“

„Tak jo.“

„Jenom jedno mi řekni: kdy budeme mít dost důkazů, abychom si mohli udělat názor? Ne na všechno, bacha, jen na ty nejdůležitější věci, jako například odkud se vzal ten netopýr a ta ryba. Kdybych mohl chtít odpověď jen na jedinou otázku, asi bych si vybral tuhle.“

„Pravděpodobně nikdy.“

Curt zdvihl ruce k zakouřenému stropu a nechal je bezvládně padnout na stůl. „Já věděl, že to řekneš! Já bych tě uškrtil, Dearborne!“

Podívali se na sebe přes stůl, přes piva, která nikdo z nich nechtěl. A Curt se rozesmál. Sandy se usmál. A pak se rozesmál taky.

TEĎ: Sandy

Tady mě Ned zarazil. Řekl, že si skočí dovnitř a zavolá své matce, že je v pořádku, jen večerí na stanici se Sandym a Shirley a několika ostatními. Jinými slovy jí bude lhát. Jako už před ním jeho táta.

„Neutečte mi,“ zavolal od dveří. „Ani se nehněte!“

Když byl z dohledu, Huddie se na mě zamyšleně podíval. „Myslíš, že vyprávět mu tohle všechno je dobrý nápad, seržo?“

„Příště bude chtít vidět všechny ty starý videa,“ řekl truchlivě Arky. Popíjel bylinnou limonádu. „Udělá si soukromej biják.“

„Nevím, jestli je to dobrý nápad nebo špatný,“ řekl jsem trochu popuzeně. „Vím jen, že teď už je pozdě couvnout.“ Nato jsem vstal a taky zašel na stanici.

Ned zrovna zavěšoval telefon. „Kam ty jdeš?“ zeptal se. Svrástil obočí a já si vzpomněl, jak jsme s jeho otcem stáli proti sobě za hospodou U Pípy, která se stala druhým domovem Eddieho J. Ten večer měl Curt přesně takhle svraštělé obočí.

„Jenom na záchod,“ řekl jsem. „Buď klidný, Nede, dostaneš, co chceš. Aspoň to, co je k dispozici. Ale musíš přestat čekat na pointu.“

Vešel jsem na záchod a zavřel za sebou dveře, dřív než mi stačil odpovědět. Příštích asi patnáct vteřin jsem cítil čirou úlevu. Ledový čaj se podobně jako pivo nedá koupit, jen si je na chvíli půjčit. Když jsem se vrátil ven, kuřácká lavička byla prázdná. Všichni se přemístili k hale B a dívali se dovnitř, každý svým vlastním oknem v posuvných vratech naproti zadnímu traktu budovy stanice, každý v onom postoji čumila, který jsem tak dobře znal. Jenže teď se mi to v hlavě obrátilo. Teď je to přesně naopak. Kdykoli mímím řadu lidí u plotu nebo u hrzení kolem výkopové jámy, nejdřív si vzpomenu na halu B a Buick 8.

„Vidíte tam něco, co máte radši než sebe?“ zavolal jsem na ně.

Zřejmě neviděli. První se vrátil Arky a hned za ním Huddie a Shirley. Phil a Eddie se ještě chvíli zdrželi a Curtův chlapec se vrátil přes parkoviště jako poslední. I v tomhle jako by tátovi z oka vypadl. Curtis taky vždycky vydržel u okna nejdéle. Pokud měl samozřejmě čas. Buicku to bylo jedno, ten nikomu přednost nedával. Kdyby byl dával, ten večer na parkovišti za hospodou U Pípy bychom se skoro určitě servali, a ne k sobě hledali cestu. Tu cestu jsme našli proto, že tření mezi námi by bylo špatné pro jednotku, a té Curt dával přednost přede vším – před buickem, před svou ženou i před svou rodinou, když potom rodina přišla. Jednou jsem se ho zeptal, na co je v životě nejpyšnější. To bylo někdy kolem šestaosmdesátého a já si myslel, že řekne na syna. Jenže on odpověděl na uniformu. To jsem chápal a souhlasil jsem s tím, ale lhal bych, kdybych řekl, že mě to zároveň trochu nevydělilo. Ale jeho to zachránilo. Jeho hrdost na práci a na uniformu mu umožnila být vyrovnaný; jinak ho buick mohl snadno rozhodit a dovést k posedlosti. Ale copak ho pak nezabila práce? Asi ano. Jenže mezitím uplynula léta, poměrně dost let. A teď je tu tenhle chlapec, který má starosti, protože nemá práci, která by mu pomohla se s nimi vyrovnat. Má jen spoustu otázek a naivní víru, že odpovědi přijdou jenom proto, že je prostě potřebuje znát. Kecy, řekl by jeho táta.

„Teplota v hale zas o chloupek poklesla,“ řekl Huddie, když jsme se znovu usadili na lavičku. „Zřejmě o nic nejde, ale možná si pro nás schoval ještě jedno nebo dvě překvapení. Radši budeme ve střehu.“

„Co se stalo potom, když jste se s tátou málem porvali?“ zeptal se Ned. „A nezačni mi vykládat o signálech a kódech. Já znám signály a kódy, chodím se učit na dispečink, nezapomeň.“

Ale co se vlastně ten kluk naučil? Co vlastně uměl po měsíci úředně posvěceného času stráveného v dispečerské kabině s vysílačkou a počítači a modemy? Signály a kódy, ano, znělo to profesionálně, když zdvihl červený telefon: Státní policie Statler, jednotka D, u telefonu Wilcox, co pro vás můžu udělat?, ale věděl vůbec, že každý signál a každý kód je článkem určitého řetězu? A že ty řetězy jsou všude a každý článek v každém z nich je slabší nebo silnější? Jak jste mohli od takového kluka, i když byl chytrý, čekat, že tohle bude vědět? To jsou řetězy, které v životě kujeme, abych parafrázoval Jacoba Marleyho.*16

Vyrábíme je, nosíme je a někdy se o ně dělíme. George Morgan se v té své garáži ve skutečnosti nezastřelil, jen se zapletl do jednoho takového řetězu a oběsil se. Ale jednoho parného letního dne, kdy u Poteenvillu havarovala cisterna, nám ještě stihl pomoci vykopat hrob pro Pana Dillona.

Neexistoval žádný signál ani kód pro to, že Eddie Jacubois trávil stále více času U Pípy, ani pro to, že Andy Colucci podváděl svou manželku a byl přistizen a prosil o druhou šanci a nedostal ji, ani pro to, že odešel Matt Babicki, ani pro to, že přišla Shirley Pasternaková. Jsou věci, které prostě nevysvětlíte, pokud nepoznáte tyhle řetězy, z nichž některé jsou ukuté z lásky, jiné z pouhých náhod. Jako když Orville Garrett, když klečel na jednom kolenu u čerstvého hrobu Pana Dillona, položil na zem jeho

obojek a vzlykal, Promiň, part'áku, promiň.

A je tohle všechno pro můj příběh důležité? Podle mě ano. Ten kluk si to však zjevně nemyslel. Snažil jsem se ho dostat do obrazu, ale on to stále odmítal, tak jako pneumatiky buicku odmítaly jakýkoli cizí předmět. Mohli jste mu nacpat kamínek do drážky pneumatiky, a on během pěti, deseti nebo patnácti vteřin vypadl. Tony si to vyzkoušel, já si to vyzkoušel, otec tohoto chlapce to zkoušel opakovaně a často si to i natáčel. A chlapec tu teď seděl v civilu, ne v šedé uniformě, která by vyvážila jeho zájem o buick. Seděl tu odmítavě i tváří v tvář tátovu nepochybně nebezpečnému osmiválcovému zázraku, chtěl slyšet příběh vytržený z kontextu a z historie, příběh nespojitý a sterilní. Chtěl to, co mu vyhovovalo. Ve svém hněvu si myslel, že na to má právo. Já si myslel, že je vedle, a sám jsem byl svým způsobem našťvaný, ale zároveň vám musím po pravdě říct, že jsem ho měl z hloubi srdce rád. Tolik se tehdy podobal svému otci. I v tom hravém výrazu hazardního hráče v očích.

„Tu další část ti já vyprávět nemůžu,“ řekl jsem. „Nebyl jsem u toho.“

Obrátil jsem se k Huddiemu, Shirle a Eddiemu J. Zjevně nebyli ve své kůži. Eddie se na mě ani nepodíval.

„Tak co říkáte?“ zeptal jsem se jich. „Tady policejní spojovatel Wilcox nechce žádné signály a kódy, chce jen příběh.“ Věnoval jsem Nedovi jízlivý pohled, který buď nevnímal nebo vnímat nechtěl.

„Sandy, co –“ začal Ned, ale já jsem zdvihl dlaň jako dopravní policista. Podvolil jsem se. Možná poprvé od chvíle, co jsem přišel na stanici a uviděl ho sekat trávník a neposlal ho domů. Chtěl příběh. Výborně. Ať ho má a ať už je to za námi.

„Ten chlapec čeká. Kdo z vás mu pomůže? A chci tam mít všechno. Eddie.“

Vyskočil, jako bych ho štípl, a nervózně se na mě podíval.

„Jak se jmenoval ten chlap? Ten v těch kovbojských botách a s nacistickým řetízkiem?“

Eddie překvapeně zamrkal. V očích měl otázku, jestli to myslím vážně. O tom chlapovi nikdo nemluvil. Aspoň ne do té doby. Občas jsme mluvili o té cisterně, smáli jsme se tomu, jak se Herb s tím druhým chlápkiem snažili uchlácholit Shirley kyticí (těsně předtím, než mohlo dojít k nejhoršímu), ale ne o tom chlapovi v kovbojských botách. O tom ne. Nikdy. Ale teď o něm mluvit budeme.

„Leppler? Lippman? Lippier? Tak nějak se jmenoval, ne?“

„Jmenoval se Brian Lippy,“ řekl Eddie nakonec. „Tak trochu jsme se znali z mládí.“

„Vážně?“ zeptal jsem se. „To jsem nevěděl.“

Vyprávět jsem začal já, ale značnou část příběhu odvyprávěla Shirley Pasternaková (když už se do toho jednou dala). Mluvila vroucně, s očima upřenými na Neda a s dlaní položenou na hřbetě jeho ruky. Nepřekvapilo mě, že se vyprávění ujala ona, a nepřekvapilo mě ani to, že se k ní připojil Huddie a že pak vyprávěli střídavě. Překvapilo mě, když se do toho vložil Eddie J. Nejdřív nesměle, pak trochu odvážněji a nakonec s plnou vervou. Řekl jsem mu, ať zůstane, dokud nebude mít co říct, ale stejně mě překvapil, když nadešel jeho čas a on začal mluvit. Zprvu tiše a nejistě, ale když se dostal k tomu, jak zjistil, že ten pitomec Lippy vykopl okno, mluvil už nahlas a souvisle, mluvil hlasem člověka, který si na všechno dobře vzpomíná a který se rozhodl nic nezamlčet. Při vyprávění se nedíval ani na Neda, ani na mě, ani na nikoho jiného. Díval se na halu, na tu halu, kde se občas rodily zrůdy.

TEHDY: Sandy

V létě osmaosmdesátého roku byl už buick přijímán jako plnohodnotná součást života jednotky D. A proč ne? Jakýkoli podivín může zapadnout do kterékoli rodiny, když mu poskytnete dostatek času a dobré vůle. A přesně to se stalo v těch devíti letech od zmizení muže v černém plášti („Oleje mám dost!“) a Ennise Raffertyho.

Buick stále čas od času předváděl ohňostroje a Curt s Tonym si čas od času udělali nějaký ten experiment. Ve čtyřiaosmdesátém zkusil Curt videokameru, která by se spouštěla dálkovým ovládním uvnitř buicku (nic se nestalo). V pětaosmdesátém zkusil Tony skoro totéž se špičkovým magnetofonem Wollensak (podařilo se mu nahrát slabý přerušovaný hukot a vzdálené krákaní vran, nic víc). Provedli i několik dalších pokusů s živými zvířaty. Několik jich poslo, ale žádné nezmizelo.

Celkově se všechno začalo uklidňovat. Když už došlo k ohňostroji, nikdy nebyl tak oslnivý jako několik prvních (a samozřejmě to parádní představení ve třiaosmdesátém). Největší tehdejší problém

způsobil jednotce D někdo, kdo o buicku vůbec nic nevěděl. Edith Hyamsová (známá též jako Dračice) dál vykládala tisku (tedy pokud jí novináři naslouchali) o zmizení svého bratra. Dál trvala na tom, že to nebylo obyčejné zmizení (což Sandyho s Curtem přimělo k zamyšlení, co to „obyčejné zmizení“ vlastně je), a dál tvrdila, že Ennisovi kolegové vědí víc než říkají. V tomhle bodě měla samozřejmě naprostou pravdu. Curt Wilcox při nejudnější příležitosti tvrdil, že jestli bude jednotka D někdy muset buick oželeť, bude to zásluhou té ženštiny. Kvůli veřejnému mínění ji však Ennisovi kolegové dál veřejně podporovali. Byla to jejich nejlepší pojistka a všichni to věděli. Po jednom jejím výpadu v tisku Tony řekl: „Nevadí, chlapi – čas je na naší straně. Pamatujte si to a dál se usmívejte.“ A měl pravdu.

V osmdesátých letech už představitelé tisku z velké části neodpovídali na její telefonáty. Dokonce i WKML, nezávislá stanice tří okresů, jejíž Akční zprávy o páté často přicházely s historkami o spatření sněžného muže v lassburském lese a nápaditými besedami typu RAKOVINA VE VEŘEJNÉM VODOVODU! JE NA ŘADĚ VAŠE MĚSTO?, začala o Edith ztrácet zájem.

Třikrát se v kufru buicku objevily nějaké věci. Jednou to bylo šest velkých zelených brouků, jaké nikdo z jednotky D nikdy neviděl. Curt s Tonym strávili odpoledne na Horlickově univerzitě, kde prohlédli haldy entomologických spisů, ale nic, co by se podobalo těm zeleným broukům, v nich nenašli. Už jen ten zelený odstín byl takový, jaký nikdo z jednotky D nikdy neviděl, ačkoli by nikdo nedokázal vysvětlit, v čem byl odlišný. Carl Brundage ho nazval bolehlavovou zelení. Jeho občasné migrény prý měly stejnou barvu jako ti brouci. Hned když se objevili, byli mrtví, všech šest. Když se jim poklepalo na krovky násadou šroubováku, bylo to, jako když klepete kusem kovu na dřevěný špalek.

„Nechceš zkusit pitvu?“ zeptal se Tony Curta.

„A ty snad jo?“ odpověděl Curt.

„Nijak zvlášť.“

Curt se podíval na brouky v kufru – většina jich ležela na krovkách nohama nahoru – a vzdychl. „Já taky ne. K čemu by to bylo?“

Brouci tedy unikli přišpendlení na korkovou desku a rozpitvání, ale skončili v pytlí označeném štítkem s datem (kolonka JMÉNO/HODNOST zůstala pochopitelně nevyplněná) a uskladnění dole v otlučené zelené skříni. Souhlas s přenesením neprozkoumaných mimozemských brouků z kufru buicku do zelené skříně byl dalším krokem na Curtově cestě ke smíření. Přesto se mu do očí občas vloudil ten starý užaslý výraz. Tony se Sandym ho vidali poměrně často stát u posuvných vrat a zírat do haly oním užaslým pohledem. Sandy ho sám pro sebe nazýval Pohled šíleného Curtise, ale nikdy to nikomu neřekl, dokonce ani starému seržovi. Všichni ostatní už o tyhle porody mrtvých dětí buicku ztratili zájem, ale policista Wilcox nikdy.

U Curtise se důvěrnost vylučovala s prezíráním.

Za jednoho chladného dne ve čtyřiaosmdesátém roce, pět měsíců po objevení brouků, nahlédl do kanceláře velícího seržanta Brian Cole. Tony Schoondist byl ve Scrantonu, kde se snažil vysvětlit, proč neutratil celý přidělený rozpočet na rok 1983 (kvůli jednomu nebo dvěma škudlivým velícím seržantům pak vypadali špatně všichni) a na vysoké židli seděl Sandy Dearborn.

„Myslím, že bys měl jít nakouknout do haly, šéfe,“ řekl Brian. „Kód D.“

„O jaký kód D tentokrát jde, Bri?“

„Otevřenej kufr.“

„Nemohl se nějak otevřít sám? Poslední ohňostroj jsme měli před Vánoci. Obvykle –“

„Obvykle jde o ohňostroj, já vím. Ale teplota je tam poslední dobou moc nízká. Kromě toho jsem něco zahlídl.“

To Sandyho zdvihlo ze židle. Cítil, jak mu hrůza tlustými prsty osahává srdce a zvolna je tiskne. Možná budou uklízet další bordel. Pravděpodobně. Bože, prosím tě, jen ať to není další ryba, pomyslel si. Ať to není nic, co by museli splachovat hadicí chlapi v maskách.

„Myslíš, že to může být živé?“ zeptal se Sandy. Myslel si, že mluví klidně, ale moc klidně se necítil. „To, co jsi viděl, vypadá to –“

„Vypadá to jako jako nějaká kytká vytrhnutá i s kořenama,“ řekl Brian. „Kus jí visí přes zadní nárazník. Něco ti řeknu, šéfe, vypadá to trochu jako lilie.“

„Řekni Mattovi, ať odvolá Curtise ze silnice. Stejně mu už skoro končí směna.“

Curt kód D potvrdil, řekl, že je na Sawmillské silnici a že bude během čtvrt hodiny na základně. Tím dal Sandymu čas vytáhnout z boudy stočené žluté lano a laciným slabým dalekohledem, který taky schovávali v boudě, se podívat do haly B. Souhlasil s Brianem. To, co viselo z kufru, ochablé a blanité, bílé s odstínem do zelena, vypadalo skutečně jako velikonoční lilie. Taková, jaká pět dní po Velikonocích svěsí hlavu a zvadne.

Když přijel Curt, zaparkoval nedbale u benzinového čerpadla a doběhl k Sandymu, Brianovi, Arkymu Arkanianovi a několika ostatním, kteří stáli u oken haly ve známém postoji čumilů. Sandy mu podal dalekohled. Skoro celou minutu zůstal stát; nejdřív si pohrával se zaostřením, pak se jen díval.

„Tak co?“ zeptal se Sandy, když Curt skončil s prohlídkou.

„Jdu dovnitř,“ odpověděl Curt. Sandyho to ani v nejmenším nepřekvapilo; proč by se jinak obtěžoval vytáhnout lano? „A pokud to na mě nevybafne a nebude mě to chtít pokousat, vyfotím to, natočím to na video a dám to do pytle. Dejte mi pět minut na přípravu.“

Ani tak dlouho mu to netrvalo. Z budovy stanice vyšel už v nasazených chirurgických rukavicích známých mezi pensylvánskými policisty jako rukAIDSvice, v holičském plášti, v gumových galoších a v koupací čepici přes vlasy. Kolem krku měl zavěšenou malou plastovou dýchací masku s vlastním zdrojem vzduchu, který stačil asi na pět minut. V jedné ruce držel polaroidový fotoaparát. Za opaskem měl zastrčený zelený plastový odpadkový pytel.

Huddie si připravil videokameru a teď ji zkoušel na Curtovi, který vypadal tr?s fantastique, jak mužně rázoval přes parkoviště v modré koupací čepici a červených galoších (a pak ještě fantaskněji, když mu Sandy omotal kolem pasu žluté lano).

„Jseš nádhernej!“ vykřikl Huddie za hledáčkem kamery. „Zamávej svejm nadšenejm fanouškům!“

Curtis Wilcox poslušně zamával. Když se za sedmnáct let, kráče po jeho náhlé smrti, někteří jeho fanouškové podívali na ten videozáznam, museli při pohledu na jeho roztomile ztřeštěný vzhled pod smíchem potlačovat pláč.

Z otevřeného okna dispečinku za ním zpíval Matt překvapivě silným tenorem: „Obejmi mě, chlapáku. Polib mě, chlapáku!“

Curt bral všechno to špičkování s přehledem, protože pro něj bylo podružné; smích kolegů k němu doléhal jakoby z vedlejší místnosti. V očích měl zase to zvláštní světlo.

„Tohle není moc moudré,“ řekl Sandy, když pevně utahoval smyčku lana kolem Curtova pasu. Ne že by doufal, že změní Curtovo rozhodnutí. „Měli bychom počkat, jak se to vyvine. Jen pro tu jistotu, že už nic dalšího nevyleze.“

„To bude v pohodě,“ řekl Curt nepřítomně; sotva Sandyho poslouchal. Byl uzavřený sám do sebe; v duchu si probíral, co všechno musí udělat.

„Možná bude,“ řekl Sandy, „ale možná už začínáme být trochu neopatrní.“ Nevěděl, jestli je to skutečně pravda, ale chtěl to říct nahlas, vyzkoušet to. „Začínáme věřit tomu, že když se nikomu z nás zatím nic nestalo, nestane se nikdy. Tak poldové a krotitelé lvů přicházejí k úrazům.“

„Neboj se,“ řekl Curt a pak – aniž si byl zjevně vědom nějakého rozporu – řekl ostatním chlapům, ať ustoupí. Potom si vzal od Huddieho videokameru, upevnil ji na stativ a řekl Arkymu, ať otevře vrata. Arky stiskl tlačítko dálkového ovladače, který měl upevněný na opasku, a vrata se s rachotem odsunula.

Curt si nechal řemínek polaroidu sklouznout k lokti, aby mohl vzít videokameru se stativem, a zašel do haly B. Na okamžik se zastavil na betonu v polovině cesty mezi vraty a buickem a přiložil ruku k masce pod bradou, připraven si masku okamžitě natáhnout, pokud by byl v hale špatný vzduch jako tehdy v Den ryby.

„Jde to,“ řekl. „Jen taková trochu nasládlá vůně. Možná je to opravdu lilie.“

Nebyla. Tři trubkovité květy byly bledé jako dlaně mrtvoly a téměř průsvitné. V každém byla trocha nějakého tmavomodrého rosolu. V rosolu byla malá jádérka. Povrch stonků připomínal spíš kůru stromu; byl vrásčitý a rozpraskaný. Byly na něm hnědé skvrny, které vypadaly jako houby, a ty se rozšiřovaly. Stonky se spojovaly v kořeny prorostlé hroudou černé hlíny. Když se nad ně naklonil (nikomu se nelíbilo, jak se Curt naklání do kufru; příliš to připomínalo pohled na pitomce, který strká hlavu do medvědí tlamy), znovu prý ucítil ten kapustový pach. Byl slabý, ale nezaměnitelný.

„A řeknu ti, Sandy, cítím tu taky sůl. Vím to určitě; mockrát jsem trávil léto na Cape Cod, ta vůně ti neunikne.“

„Mně je jedno, jestli to voní jako lanýže a kaviár,“ odpověděl Sandy. „Koukej odtud vypadnout.“ Curt se zasmál – ta hloupá stará babička Dearbornová – ale z kufru se vynořil. Nastavil objektiv kamery na stativu tak, aby směřoval do kufru, zapnul ji a udělal si několik polaroidových snímků pro porovnání.

„Pojď se sem podívat, Sandy.“

Sandy to zvažil. Byl to špatný nápad, moc špatný nápad. Hloupý nápad. O tom se nedalo pochybovat. A jakmile mu tohle proběhlo hlavou, podal lano Huddiemu a šel. Podíval se na povadlé květiny ležící v kufru buicku (jedna visela ven – ta, kterou viděl Brian Cole) a bezděčně se zachvěl.

„Já vím,“ zašeptal Curt, aby ho neslyšeli policisté před halou. „Ten pohled bolí, vid’? Je to vizuální ekvivalent škrábání nehty na tabuli.“

Sandy přikývl. Naprosto přesně.

„Ale co tuhle reakci způsobuje?“ zeptal se Curt. „Vůbec nic mě nenapadá. A tebe?“

„Ne.“ Sandy si olízl oschlé rty. „Možná proto, že jsou pohromadě. A že je tam tolik bílé.“

„Ta bílá barva.“

„Ano. Odporná. Jako žabí břicho.“

„Jako když jsou ty kytky z pavučin,“ řekl Curt. Podívali se na sebe a neúspěšně se pokusili o úsměv. Básníci státní policie, policista Frost a policista Sandburg. Příště budou tu zatracenou kytku přirovnávat k letnímu dni. Ale člověk se o to musí pokoušet, protože to, co vidí, může jen mentálně reflektovat, stejně jako v poezii. Sandymu se hlavou honila ještě další, méně srozumitelná přirovnání. Bílá jako hostie v ústech mrtvé ženy. Bílá jako afta pod jazykem. Nebo možná bílá jako pěna stvoření kdesi za hranicemi vesmíru.

„Pochází odněkud, kam rozumem ani zdaleka nedosáhneme,“ řekl Curt. „Nemůžeme ji uchopit ani smysly. Mluvit o ní je směšné – to se můžeš rovnou pokusit popsat čtyřstranný trojúhelník. Podívej se, Sandy. Vidíš to?“ Ukázal prstem na zaschlou hnědou skvrnu pod jednou mrtvou lilií.

„Jo, vidím. Vypadá to jako spálenina.“

„A rozlézá se to. Všechny ty skvrny se zvětšují. A podívej se tady na tu kytku.“ Hnědá skvrna rozežírala jeden křehký bílý květ. „To je rozklad. Neprobíhá to stejně jako u toho netopýra nebo u té ryby, ale rozkládá se to, ne?“

Sandy přikývl.

„Vytáhni mi zpod opasku ten odpadkový pytel a otevři ho, prosím tě.“

Sandy to udělal. Curt sáhl do kufru a uchopil rostlinu hned nad kořeny. Okamžitě k nim zavál ten pach kapusty a zkažené okurky. Sandy couvl a přitiskl si ruku k ústům, aby nezačal dávit, ale stejně se mu to moc nedařilo.

„Drž ten pytel otevřenej, krucinál!“ vykřikl Curt přídušeně. Sandymu připomínal někoho, kdo si právě pořádně natáhl z parádního džointu a chce v sobě ten kouř co nejdéle udržet.

„Bože, to je hnus. I přes ty rukavice.“

Sandy rozevřel pytel a zatřásl jím. „Tak dělej!“

Curt do něj pustil rozkládající se mrtvolu rostliny a i ten zvuk, jak padala plastovým hrdlem pytle, byl podivný – jako chraplavý šepotavý výkřik, jako když je někdo vytrvale stlačován mezi dvěma plochami a téměř bezhlese se dusí. Žádné z těch přirovnání nebylo výstižné, ale každé aspoň na chvíli vrhlo trochu světla na nepoznatelné. Sandy Dearborn ani sám pro sebe nedokázal vyjádřit, jak nechutná a hrůzná ty mrtvé lilie byly. Stejně jako všechny potrácené děti buicku. Kdyby na ně člověk myslel příliš dlouho, nejspíš by se opravdu zbláznil.

Curt si už už chtěl otřít rukavice o košili, ale pak si to rozmyslel. Místo toho se naklonil do kufru buicku a otřel si je o hnědý kobereček. Pak si je stáhl, znovu ukázal Sandymu na odpadkový pytel a hodil je na mrtvé lilie. Sandy znovu ucítil ten pach a vzpomněl si, jak mu jeho matka rozežraná rakovinou necelý týden před smrtí řihla do tváře. Jeho instinktivní, ale chabé úsilí nepustit tu vzpomínku přes práh vědomí, vyznělo naprázdno.

Jenom at’ mi není špatně, pomyslel si Sandy. Jenom to ne.

Curt se přesvědčil, jestli má exponované polaroidové snímky za pasem, a zabouchl kufr buicku.
„Vypadneme, Sandy, co říkáš?“

„Říkám, že je to tenhle rok tvůj nejlepší nápad.“

Curt na něj mrkl. Bylo to dokonale srozuměné mrknutí. Kazila to jen Curtova bledost a pot, který mu stékal mu po tvářích a po čele.

„I když je teprve únor, takže to skoro o ničem nevypovídá. Tak pojď.“

Čtrnáct měsíců nato, v dubnu 1985, předvedl buick ohňostroj, který byl krátký, ale mimořádně divoký – největší a nejjasnější od Roku ryby. Síla jevu popřela Curtovu a Tonyho teorii, že energie proudící skrz roadmaster slábne. Jeho krátké trvání však teorii naopak podpořilo. Nakonec to stejně záleželo na tom, kdo si to jak vyložil. Jinými slovy byli tam kde předtím.

Dva dny po ohňostroji, kdy se teplota v hale B ustálila na šestnácti stupních, se otevřel kufr buicku a vylétl z něj jakýsi červený kolík, jako by ho vyrazil stlačený vzduch. V té době byl v hale Arky Arkanian, který tam zrovna ukládal na místo úzký rýč. Červený kolík narazil na jeden ze střešních trámů haly, dopadl na střechu buicku, skutálel se a zůstal ležet na podlaze. Zdravím, cizince.

Nový přírůstek byl něco přes dvacet centimetrů dlouhý, nepravidelný, o tloušťce lidského zápěstí. Na jednom konci měl jakési díry po sukách. Když se na kolík asi po pěti minutách podíval Andy Colucci dalekohledem, usoudil, že díry po sukách jsou oči, a to, co vypadá jako rýhy nebo praskliny na jedné straně kolíku, je vlastně noha, přitažená k tělu ve smrtelné agónii. Takže ne kolík, soudil Andy, ale nějaká červená ještěrka. Stejně jako ryba, netopýr a lilie byla mrtvá.

Tentokrát šel do haly pro vzorek Tony Schoondist a večer potom vyprávěl U Pípy ostatním policistům, že se skoro nemohl přimět na tu věc sáhnout. „Ono to na mě koukalo,“ tvrdil. „Aspoň jsem měl ten pocit, ať už to bylo mrtvé nebo ne.“ Nalil si z lahve sklenici piva a naráz ji vypil. „Doufám, že tímhle to končí. Opravdu v to doufám.“ Jenže tím to samozřejmě neskončilo.

Shirley

Je zvláštní, jaká maličkost vám vryje den do paměti. Ten pátek v osmaosmdesátém roce byl zřejmě nejhorší den mého života – ještě půl roku potom jsem špatně spala a shodila jsem dvanáct kilo, protože jsem nějaký čas nemohla jíst – ale to, jak se mi zapsal do paměti, bylo svým způsobem hezké.

Byl to ten den, kdy mi Herb Avery a Justin Islington přinesli kytici lučních květin. Ještě než se všechno zvrtilo.

Ti dva u mě měli vroubek. Zničili mi úplně novou lněnou sukni, když dováděli v kuchyni. Já jsem se toho nezúčastnila, jen jsem si tam šla pro šálek kávy. Hleděla jsem si svého a nevěnovala jim pozornost, jenže v takových chvílích vás právě většinou dostanou. Chlapi, znáte to. Chvíli jsou hodní, tak se uklidníte, a dokonce se necháte ukolébat takovými myšlenkami, že jsou možná v podstatě normální, jenže pak se utrhnou ze řetězu. Herb s tím Islingtonem lítali po kuchyni jako splašení koně a řvali na sebe kvůli nějaké sázce. Justin bušil Herbovi do hlavy a do ramen a hulákal Zaplat', ty parchante, zaplat'! a Herb zas Vždyť to bylo ze srandy, ty víš, že ani karty nehraju o peníze, tak mě nech bejt! Jenže se přitom oba smějí. Jako blázni. Justin objímal Herba zezadu a předstíral, že ho škrtí, a Herb se ho pokoušel setřást. Ani jeden netušil, že tam stojím vedle kávovaru ve své zbrusu nové sukni. Byla jsem jen policejní spojovatelka Pasternaková, kus nábytku.

„Pozor, chlapi!“ vyjekla jsem, ale bylo už pozdě. Vrazili do mě, než jsem stačila odložit šálek, a já se zepředu celá polila. Halenka mě nijak netrápila, byla stará, ale ta sukne byla úplně nová. A hezká. Večer předtím jsem na ní půl hodiny upravovala lem.

Když jsem vykřikla, konečně se přestali strkat a bušit do sebe. Justin stále objímal Herba kolem krku a jednu nohu měl zaklesnutou o jeho stehno. Herb na mě koukal s otevřenou pusou. Byl to docela milý chlap (Islingtona nemůžu nijak hodnotit; přeložili ho k jednotce K v Medii, ještě než jsem ho stačila poznat), ale s tou otevřenou pusou vypadal jako úplný blbec.

„Shirley, panebože,“ řekl. Když si na to vzpomenu, připomněl mi v tu chvíli Arkyho – měl stejný přízvuk, i když ne tak těžký. „Já tě vůbec neviděl.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekla jsem, „když na tobě kolega rajtoval, jak kdybyste jeli Kentucké derby.“

„Stalo se ti něco?“ zeptal se mě Justin.

„To si piš, že stalo,“ odsekla jsem. „Ta sukně stála v JC Penney pětatřicet dolarů. Poprvé si ji vezmu do práce a je zničená.“

„Hele, uklidni se, nás to mrzí,“ řekl Justin. Měl tu drzost mluvit dotčeným tónem. Tohle chlapi taky dělají, jak jsem je poznala, promiňte mi tyhle úvahy. Když řeknou, že je to mrzí, ženská by měla roztát, protože tím je všechno vyřešeno. Nezáleží na tom, jestli rozbijou okno, zničí motorový člun, nebo prohrajou v blackjacku v Atlantic City peníze na studium svého syna. Řeknou jen Hele, vždyť jsem říkal, že mě to mrzí, tak z toho nedělej celostátní aféru, jo?

„Shirley –“ začal Herb.

„Teď ne, brouku, teď ne,“ utřela jsem ho. „Teď vypadněte. Jděte mi z očí.“

Policista Islington mezitím sebral z linky hrst ubrousků a začal mi vysoušet předeek sukně.

„Nech toho!“ popadla jsem ho za zápěstí. „Copak máme nějaký Jeans Day a můžeme tu chodit, jak chceme?“

„Já jen myslel... dokud to ještě nezaschlo.“

Zeptala jsem se ho, jestli jeho máma porodila nějaké použitelné děti, a on hned dotčeně „Panebože, no jestli to bereš takhle...“

„Prokaž si službu,“ řekla jsem, „a hned teď vypadni. „Než skončíš s tím kávovarem na hlavě.“

Odešli, nebo se spíš odplížili, a nějakou dobu mě obcházeli obloukem – Herb s tím svým provinilým výrazem, Justin Islington stále s nechápavým a dotčeným pohledem – Vždyť jsem ti říkal že mě to mrzí, tak co bys ještě chtěla, hodinky s vodotryskem?

Týden nato – tedy onoho kritického dne – přišli ve dvě odpoledne na dispečink. Justin první, s kytkou a Herb za ním. Vypadalo to, že se za ním skoro schovává, snad pro případ, že bych po nich začala metat těžítka.

Jenže já se neumím moc dlouho zlobit. To vám řekne každý, kdo mě zná. Den nebo dva to vydržím, ale pak začnu tát. A ti dva vypadali roztomile, jako dva malí kluci, kteří se chtějí omluvit učitelce, že zlobili vzadu ve třídě při hodině sociologie. To je na chlapech to další, co vás vždycky dostane – jak se skoro v okamžiku dokážou proměnit z hulákajících hejhulů, kteří by se dokázali pozabíjet kvůli nějaké pitomosti – třeba kvůli výsledku baseballu, proboha – v miláčky, kteří jako by zrovna vystoupili z obrazu Normana Rockwella. A než se vzpamatujete, máte je v kalhotkách.

Justin mi podal kytku. Byla z kytiček, které natrhali za stanicí. Sedmikrásky, střapatky, taková luční směs. Dokonce i pár pampelišek, jak si vzpomínám. Jenže právě v tom to bylo tak roztomilé a odzbrojující. Kdyby mi místo té klukovské kytky koupili skleníkové růže, mohla jsem se zlobit o něco déle. Byla to dobrá sukně a vůbec, já strašně nerada lemuju.

Justin Islington byl vepředu, protože vypadal jako modrooký fotbalista, i s tím tmavším pramenem vlasů do čela. Zřejmě mě měl obměkčit, a to se mu docela podařilo. Natáhl ke mně ruku s kyticí. No jo, byla to blbost, paní učitelko. V té kyticí byla dokonce zastrčená malá bílá obálka.

„Shirley,“ řekl Justin – poměrně vážně, ale s tou nezbednou jiskřičkou v oku – „chtěli bychom ti to vynahradit.“

„Jasně,“ řekl Herb. „Já nesnesu, když se na nás zlobíš.“

„Já taky,“ řekl Justin. Nevěděla jsem, jestli to myslí vážně, ale myslela jsem si, že Herb ano, a to mi stačilo.

„Tak dobře,“ vzala jsem si kyticí. „Ale jestli se to bude opakovat –“

„Nebude!“ přerušil mě Herb. „V žádném případě! Nikdy!“ Což samozřejmě říkají všichni. A neobviňujte mě, že jsem tvrdá. Jsem jen realistka.

„Kdyby se to opakovalo, zbila bych vás, až byste šilhali.“ Zdvihla jsem na Islingtona obočí. „Je tu něco, co ti tvoje máma asi nikdy neřekla: lítostí kávovou skvrnu z plátěné sukně nedostaneš.“

„Nezapomeň se podívat do té obálky,“ připomněl mi Justin a pořád se snažil mě dostat těma svýma jasně modrýma očima.

Položila jsem vázu na svůj pracovní stůl a vytáhla ze sedmikrásek obálku. „Nepšoukne mi to do obličejů kýčací prášek nebo něco takového, že ne?“ zeptala jsem se Herba. Žertovala jsem, ale on vážně zavrtěl hlavou. Když jste ho takhle viděli, nedokázali jste si představit, že by někdy někoho zastavil

a dal mu pokutu za rychlost nebo bezohlednou jízdu, aniž by toho litoval. Jenže poldové se na silnici samozřejmě chovají jinak. Musejí.

Otevřela jsem obálku v očekávání nějaké pohlednice od Hallmarku, kde bude omluva vyvedena ve vzletných rýmech, ale byl tam jen přeložený list papíru. Vytáhla jsem ho, rozložila a viděla, že je to dárkový poukaz k JC Penneymu na nákup ve výši padesát dolarů.

„Ne,“ řekla jsem a najednou mi bylo do pláče. Když už jsem v tom, to je další věc na chlapech – když je ženská úplně nejvíc znechucená, odbourají ji nějakou nenadálou velkorysostí, pitomou, ale skutečnou, a ženská místo aby se zlobila, stydí se sama před sebou, že o nich tak cynicky smýšlela. „Chlapi, to jste nemuseli –“

„Museli,“ řekl Justin. „Byla to strašná pitomost, takhle vyvádět v kuchyni.“

„Obrovská pitomost,“ řekl Herb. Pokyvoval hlavou, ale nespouštěl ze mě oči.

„Ale to je moc!“

„Podle našich propočtů ne,“ řekl Islington. „Museli jsme do toho zahrnout faktor naštvání, stejně jako bolesti a utrpení –“

„Nebyla jsem opařená, to kafe bylo vlažné –“

„Ty si to vezmeš, Shirley,“ řekl Herb velmi rozhodně. Ne úplně jako kříženec tvrdého poldy s tím chlápkem, co dělá reklamu na marlborky, ale byl na dobré cestě. „To je prostě hotová věc.“

Jsem opravdu ráda, že to udělali, a nikdy jim to nezapomenu. To, k čemu došlo potom, bylo příšerné. Je milé mít něco, co může trochu vyvážit tu hrůzu, nějakou obyčejnou laskavost, třeba když vám dva troubové zaplatí nejen za sukni, ale i za nepříjemnosti a zlost, kterou s sebou přineslo její zničení. A navrch vám dají ještě kytku. Když si vzpomenu na to ostatní, snažím si vzpomenout taky na ně. A zvláště na tu kytku, kterou mi tam vzadu natrhali.

Poděkovala jsem jim a oni odešli nahoru, zřejmě hrát šachy. Vždycky koncem léta jsme tu měli turnaj, jehož vítěz dostal bronzové záchodové prkýnko nazvané Scrantonův pohár. Tohle všechno nějak umřelo, když odešel poručík Schoondist do důchodu. Ti dva odešli jako chlapi, kteří splnili svou povinnost. Příznávám, že svým způsobem ji splnili. Cítila jsem, že je to tak, a mohla jsem se s nimi srovnat tak, že jim za ty peníze, co mi zbudou ze sukne, koupím velkou čokoládovou bonboniéru nebo ohřívače dlaní na zimu. Ohřívače by byly praktičtější, ale možná příliš důvěrné. Byla jsem koneckonců jejich dispečerka, ne jejich máma. Od kupování ohřívačů měli manželky.

Ta jejich pitomá kytička byla hezky naaranžovaná, bylo v ní i pár snítek zeleného, které jí dodaly důležitost kytičky z městského květinářství, ale zapomněli dát do vázy vodu. Naaranžovat kytky a pak zapomenout vodu: to jsou celí chlapi. Vzala jsem vázu a vydala se do kuchyně, když se vysílačkou ozval George Stankowski. Pokašlával a podle hlasu byl k smrti vyděšený. Řeknu vám něco, co si můžete uložit k velkým životním pravdám: jediná věc, která vyděsí policejního dispečera víc, než když ve vysílačce slyší zajímavý hlas policisty v terénu, jsou kódy 29 a 99. Kód 99 znamená Vyžaduji všeobecnou odezvu. Kód 29... podívejte se do příručky a pod devětadvacítkou najdete jediné slovo. To slovo je katastrofa.

„Základno, tady je čtrnáctka. 29-99, rozumíš? Dva devět devět devět.“

Velice opatrně jsem položila vázu s polními květinami zpátky na pracovní stůl. Živě si pamatuju, jak v rádiu hlásili, že zemřel John Lennon. Toho dne jsem dělala tatínkovi snídani. Chtěla jsem mu ji jen podat a hned vypadnout, protože jinak bych přišla pozdě do školy. Ve skleněné míse opřené o břicho jsem šlehala vajíčka. Když ten muž v rádiu řekl, že Lennona zastřelili v New York City, odložila jsem tu mísu stejně opatrně jako teď vázu s květinami.

„Tony!“ zavolala jsem a při zvuku mého hlasu (nebo jeho tónu) všichni nechali toho, co právě dělali. I hovor nahoře ustal. „Tony, George Stankowski hlásí 29-99!“ A bez čekání jsem se chopila mikrofonu a řekla Georgeovi, že rozumím.

„Jsem na okrese číslo čtyřicet šest u Poteenvillu,“ řekl. Do jeho hlasu se ozývalo nepravidelné praskání, které připomínalo oheň. To už Tony stál ve dveřích dispečinku, stejně jako Sandy Dearborn v civilu, policajtské boty zavěšené na tkaničkách na prstech jedné ruky. „Cisterna se srazila se školním autobusem a hoří. Tedy hoří cisterna, ale zasažená je i přední půlka autobusu, rozumíš?“

„Rozumím,“ řekla jsem. Hlas jsem měla klidný, ale úplně mi znečitlivěly rty.

„Je to chemická cisterna společnosti Norco West, rozumíš?“

„Rozumím, Norco West, čtrnáctko.“ Zapsala jsem si to velkými písmeny do bloku vedle červeného telefonu. „Jak je označená?“ Piktogramy v kosočtvercích na boku cisterny označovaly oheň, plyn, radioaktivní materiál a pár dalších věcí.

„Označení nevidím, je tam moc kouře, ale vytéká z toho něco bílého a na silnici to začíná hořet plamenem, rozumíš?“ George se znovu rozkašlal do mikrofonu.

„Rozumím,“ řekla jsem. „Nadýchal ses zplodin, čtrnáctko? Tvůj hlas se mi moc nelíbí, přepínám.“

„Rozumím, zplodiny tu jsou, ale jsem v pořádku. Problém –“ Než stihl dokončit větu, znovu se rozkašlal.

Tony si ode mě vzal mikrofon. Poklepal mě po rameni, aby mi dal najevo, že jsem si vedla dobře, ale už prostě nevydržel jen tak poslouchat. Sandy si obul boty. Všichni ostatní se teď stahovali k dispečinku. Bylo jich tu poměrně dost, protože se zrovna střídaly směny. Dokonce i Pan Dillon vyšel z kuchyně, aby se podíval, co je to tu za rozruch.

„Problém je škola“ pokračoval George, když přestal kašlat. „Poteenvilská základka je necelých dvě stě metrů od místa nehody.“

„Škola začíná skoro za měsíc, čtrnáctko. Ty –“

„Počkej, počkej. Možná sepletu, ale vidím děti.“

Za mnou někdo zamumlal: „V srpnu tam mají Měsíc řemesel. Moje sestra tam učí devíti- a desetiletý děti hrnčířství.“ Vzpomínám si na ten příšerný pocit v hrudi, který ve mně ta slova vyvolala. „Ať z toho teče, co chce, já to mám proti větru.“

„Jenže škola ne, opakuju, škola je po větru, rozumíš?“

„Rozumím, čtrnáctko,“ řekl Tony. „Jsou tam hasiči?“

„Nejsou, ale slyším sirény.“ Další kašláni. „Byl jsem u toho bezprostředně potom, co se to stalo, takže jsem tu byl první. Hoří tráva a oheň směřuje ke škole. Děti na to koukají ze školního hřiště. Zevnitř slyším poplach, takže je asi evakovali. Nevím, jestli se ty zplodiny dostaly tak daleko, ale pokud se tam zatím nedostaly, určitě se tam dostanou. Pošli sem veškerou techniku, všechno, co máš k dispozici, šéfe. Tohle je skutečná devěťadvacítka.“

Tony: „Jsou v autobusu oběti, čtrnáctko? Vidiš nějaké oběti? Přepínám.“

Podíval jsem se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na dvě. Pokud jsme měli štěstí, tak autobus teprve pro děti přijížděl, aby je odvezl domů od jejich hrnků a džbánek.

„Autobus vypadá prázdný, až na řidiče. Vidím ho – nebo možná ji – zhrouceného přes volant. Je to ta část, která hoří a řekl bych, že řidič je MNM.“

MNM je zkratka, kterou pensylvánští policisté v sedmdesátých letech převzali z pohotovosti. Znamená „mrtvý na místě“.

„Rozumím, čtrnáctko,“ řekl Tony. „Můžeš se dostat k těm dětem?“

Kašláni. Ošklivé kašláni. „Ano, základno, dá se tam zajet podél fotbalového hřiště. Ta cesta vede až k budově, přepínám.“

„Tak jed,“ řekl Tony. Byl v té nejlepší formě, v jaké jsem ho ten den viděl, rozhodný jako generál na bitevním poli. Později se ukázalo, že zplodiny vůbec nebyly tak toxické a že většinou hořel unikající benzin, jenže to v té chvíli nikdo nevěděl. George Stankowski si myslel, že mu Tony podepsal rozsudek smrti. Ano, to už někdy patří k téhle práci.

„Rozumím, základno, jedu.“

„Jestli se přiotráví, nacpi si je do hlídkového vozu, posad' je na kapotu a nastrkej je do kufru, ti na střeše ať se drží majáku. Nalož jich tolik, kolik jen můžeš, rozumíš?“

„Rozumím, základno, konec.“

Cvaknutí. Poslední cvaknutí, které nám připadalo velice hlasité.

Tony se rozhlédl kolem sebe. „29-99, všichni jste to slyšeli. Vyjedou všechny určené hlídkové vozy. Vy, kteří čekáte na začátek své směny od tří, vezměte si ze skladu přenosné majáčky a jed'te svými soukromými vozy. Shirley, ty tam nažeh všechny, co jsou teď ve službě.“

„Mám volat i ty, kteří jsou mimo okres?“

„Zatím ne. Huddie Royere, kde jsi?“

„Tady, seržo.“

„Ty zůstaneš tady.“

Huddie nijak neprotestoval, nevykřikoval, že chce být venku s ostatními, bojovat s ohněm a jedovatým plynem, zachraňovat děti. Řekl jen Rozkaz.

„Zavolej hasiče z Pogusu, zjisti, co mají na práci, zjisti to i u lassburských a statlerských, zavolej i pittsburskou pohotovost, zavolej každému, na koho si vzpomeneš.“

„A co Norco West?“

Tony se málem plácl do čela. „No jistě.“ Pak zamířil ke dveřím, Curt po jeho boku, ostatní za nimi. Pan Dillon se zařadil na konec průvodu.

Huddie ho chytil za obojek. „Dneska ne, chlapče. Zůstaneš tady se mnou a se Shirley.“

Pan D. se okamžitě posadil; byl dobře vycvičený. Ale stejně sledoval odcházející muže smutným pohledem. Najednou tu bylo prázdnou; zbyli jsme tu jen my dva – tedy tři, když počítám Pana D. Ne že bychom měli čas lelkovat; měli jsme spoustu práce. Možná jsem si všimla, jak Pan Dillon vstává a jde k zadnímu vchodu, čuchá k jejich sklu a tiše kňučí. Asi jsem si toho všimla, ale možná si to jen namlouvám. Pokud jsem si toho všimla, zřejmě to přehlušilo zklamání z toho, že jsem zůstala stranou hlavního dění. Teď si myslím, že zřejmě cítil počátek nějakého dění v hale B. A možná nás na to dokonce chtěl upozornit.

Neměla jsem však čas zabývat se psem – neměla jsem dokonce ani čas vstát a zavřít ho v kuchyni, kde se mohl napít vody ze své misky a uklidnit se. Je mi líto, že jsem si ten čas neudělala; chudák stará Pan D. mohl žít ještě pár let. Jenže to jsem samozřejmě nevěděla. V tu chvíli jsem věděla jen to, že musím zjistit, kdo je na silnici a kde. Musela jsem je nasměrovat na západ, pokud to bude možné. Zatímco jsem plnila tenhle úkol, Huddie se skláněl nad pracovním stolem v kanceláři velícího seržanta a hovořil do telefonu se zaujatostí člověka, který uzavírá životní smlouvu.

Nasměrovala jsem tam všechny vozy kromě šestky, která byla skoro u stanice („20 – v okamžiku na základně“ – to byla poslední slova, co jsem od nich slyšela)*17, do Poteenvillu. Jenže šestka toho dne do Poteenvillu nedorazila. Ne, Eddie a George se do Poteenvillu vůbec nedostali.

Eddie

Je zvláštní, jak funguje lidská paměť. V první řadě jsem nepoznal toho chlápka, co vystoupil z toho forda pikapa se zvláštní výbavou. Pro mě to byl jen vandrák s krví podlitýma očima a obráceným krucifixem v uchu a stříbrnou svastikou na řetízku. Pamatuju si ty samolepky. Člověk se naučí číst samolepky, co si lidi dávají na auta; hodně o tom majiteli vypovídají. Zeptejte se dopraváků. DĚLÁM VŠECHNO, CO MI NAPOVÍDÁ VNITŘNÍ HLAS na levý straně zadního nárazníku, ŽERU AMENITY na pravý. Měl dost nejistou chuži, a zřejmě to nezpůsobovaly jen ty jeho ozdobně prošívané kovbojské boty s vysokýma podpatkama. Červený oči, který na mě zíraly zpod rozčuchaný černý čupřiny, mi říkaly, že je řádně zhulákanej. Krev na pravý ruce a pravým rukávu trička mi napovídala, že si mohl šlehnout něco ostřejšího. Herák, podle mého odhadu. Ten u nás zrovna letěl. Crack přišel pozdějc. Teď je v módě extáze; tuhle sračku bych taky ničil, kdyby mě nechali, ale aspoň to není nic tvrdýho. Je taky možný, že čuchal. Ale nepoznal jsem ho, dokud neřek: „Ať se propadnu, jestli to není Tlustej Eddie.“

Bingo, že mě to nenapadlo hned. Brian Lippy. Chodili jsme spolu na statlerskou střední, kde byl rok nade mnou. Už tenkrát si mohl otevřít firmu na prodej drog a příslušné služby. A teď tu stál na kraji silnice, pohupoval se na vysokých podpatkách kovbojských bot, z ucha mu hlavou dolů visel Kristus, na krku měl nacistickéj hákovéj kříž a na nárazníku auta pitomý samolepky.

„Ahoj, Briane, nešel bys kousek dál od toho auta?“ řekl jsem. Když říkám, že ten vůz měl zvláštní výbavu, myslím tím, že měl dodatečnou zvláštní výbavu a větší gumy, než mají tyhle voze standardně z výroby. Stál na nezpevněný krajnici humboldtský silnice, necelý půldruhý míle od křižovatky, kde stála pumpa Jenny... jenže to léto už byla dva nebo tři roky zavřená. To auto stálo vlastně skoro v příkopu. Můj starej známej Brian tam sjel, když George zapnul maják, což bylo další znamení, že nebyl úplně střízlivej.

Byl jsem rád, že se mnou ten den jel George Morgan. Většinou mi nevádí jezdit sám, ale když náhodou narazíte na chlápka, kterej si to šněruje po silnici, protože buší do spolujezdce, je dobrý mít s sebou

partáka. Pokud jde o to bušení, to jsme viděli na vlastní oči. Nejdřív když nás Lippy míjel a pak když jsme za ním zastavovali. Viděli jsme obrys řidiče, jak usilovně buší do hlavy spolujezdce a je tím tak zaujatej, že vůbec nevnímá policajty, který má skoro v kufru. Dokud George nezapnul maják. To mě teda poser, myslím si. Ono to zabralo. A pak už to můj starej kámoš Brian napůl opřel do příkopu, jako by na tohle čekal celý život, a to možná do jistý míry čekal.

Jestli to byla marjánka nebo nějakej trankvilizér, to mě moc netrápilo. To je stejný jako s extází. Obvykle říkají: „Zdravím, co je? Udělal jsem něco špatnýho? Já vás miluju.“ Jenže po heráku nebo PCP vyvádějí jak magoři. I čichači se dokážou rozparádit. Další věc byla ta spolujezdkyně. To, že to byla ženská, mohlo celou situaci ještě zhoršit. Mohl ji tlouct, jak chtěl, ale to ještě neznamenal, že by nemohla bejt nebezpečná, až budem jejimu oblíbenýmu marťanovi nasazovat náramky.

Jenže můj starej kámoš Brian se od auta ani nehnul, jak jsem mu řekl. Stál tam a usmíval se na mě a já vůbec nechápu, jak jsem ho moh hned nepoznat, protože na statlerský střední patřil k těm klukům, který vám udělal ze života peklo, když si vás všimnou. Zvlášť když jste trochu tlustý nebo uhrovatý, a já byl obojí. Na vojně jsem shodil – to je jediná odtučňovací kúra, kterou vám ještě platěj – a uhry časem zmizely, jak to většinou bejvá, ale na statlerský střední jsem byl ten hošík, co si ho takovej Brian moh dát k odpolední svačině, kdykoliv se mu zachtělo. To byl další důvod, proč jsem byl rád, že je George se mnou. Kdybych byl sám, mýho starýho kámoše Briana mohlo napadnout, že kdyby to na mě zkusil, moh bych se stáhnout. Čím byl zhuľákanější, tím větší sklony k tomu mohl mít.

„Odstupte od vozu, pane,“ řekl George svým klidným bezbarvým policajtským hlasem. Když jste ho takhle slyšeli promluvit s nějakým řidičem na kraji silnice, nikdy byste nevěřili, jak až do ochraptění dokáže řvát na kluky v Malý lize, ať zarazej ten zatracenej míč a přebíhaj se skloněnou hlavou. Nebo jak s nima vtipkuje před zápasem, aby z nich spadlo napětí.

A možná proto, že Lippy nikdy neurval žádný poutko z Georgovy košile, tak ho poslech a odstoupil od auta. Podíval se na svý boty a ze rtů mu zmizel úsměv. Když chlápčům typu Briana Lippyho zmizí úsměv, vystřídá ho výraz feťácký podrážděnosti.

„Chcete dělat potíže, pane?“ zeptal se ho George. Nevytáhl zbraň, ale položil si ruku na pažbu. „Jestli ano, tak mi to řekněte hned. Ušetříte nám oběma čas.“

Lippy mlčel a díval se na svý boty.

„Jmenuje se Brian?“ zeptal se mě George.

„Brian Lippy.“ Podíval jsem se na jeho vůz. Zadním oknem jsem viděl spolucestující, která stále seděla na prostředním sedadle a nedívala se na nás. Napadlo mě, že ji možná zmlátil do bezvědomí. Pak zdvihla jednu ruku a z úst jí vyšel oblak cigaretového kouře.

„Briane, chci vědět, jestli se chystáte dělat potíže. Odpovězte nahlas, abych vás slyšel, a hned, jste přece dospělý.“

„To záleží na spoustě věcí,“ řekl Brian a ohmul horní ret, aby dodal svým slovům váhu. Vykročil jsem směrem k pikapu, abych odvedl svůj díl práce. Když mu můj stín přešel špičky bot, Brian sebou trhl a o krok ustoupil, jako by to nebyl stín, ale had. Byl řádně zhuľákanej a já byl pořád přesvědčenej, že je to marjánka nebo PCP.

„Ukažte mi řidičský a technický průkaz,“ řekl George.

Brian mu nevěnoval pozornost a znovu se podíval na mě. „Honimír Eddie,“ řekl zpěvavě jako tenkrát na střední, když si ze mě se svýma kumpánama utahoval. Tenkrát ještě nenosil žádnýho Krista vzhůru nohama ani nacistickou svastiku, protože by ho poslali domů, kdyby něco takovýho zkusil. V každým případě mě nadzved. Jako by našel za dveřma nějakej starej zaprášenej vypínač, kterej pořád funguje.

A on to věděl. Když mě uviděl, začal se usmívat. „Tlustej Honimír Eddie. Kolika klukům jsi ho vyhonil, Eddie? Kolika klukům jsi ho vyhonil ve sprchách? Nebo sis rovnou klek a kouřil je? Šel jsi rovnou na věc? O všechny se hezky postaral?“

„Nechtěl byste zavřít pus, Briane?“ řekl George. „Vlítne vám do ní moucha.“ Sejmul si z opasku pouta.

Brianovi při pohledu na ně znovu začal mizet úsměv. „Co s tím chcete dělat?“

„Pokud mi okamžitě nepředložíte doklady, tak vám je nasadím, Briane. A pokud budete klást odpor, zaručím vám dvě věci: zlomený nos a osmnáct měsíců v Castlemoře za kladení odporu při zatýkání.“

Možná víc, to záleží na tom, kterého dostanete soudce. Tak co říkáte?“

Brian vytáhl náprsní tašku. Byla stará a zamaštěná a měla na sobě logo nějaký rockový skupiny – myslím, že Judas Priest. Bylo neuměle vypálený, nejspíš pájkou. A začal se prohrabovat přihrádkama.

„Briane,“ řekl jsem.

Zdvihl oči.

„Jmenuju se Jacubois, Briane. To je hezký francouzský jméno. A tlustej už nějakou dobu nejsem.“

„To zas nabereš,“ řekl, „všichni tlust'oší zas ztloustnou.“

Proti svý vůli jsem se rozesmál. Vypadal jako napůl odvařenej účastník televizní debaty. Zamračil se na mě, ale měl nejistej pohled. Ztratil výhodu a věděl to.

„Prozradím ti malý tajemství,“ řekl jsem. „Střední škola je za náma, kamaráde. Tohle je skutečnej život. Já vím, že se ti moc nechce tomu věřit, ale radši si na to zvykni. Tady už nejde jen o to bejt po škole.

Tohle se opravdu počítá.“

Připitomě se na mě podíval. Nějak to nechápal. Tohle chápou jen zřídka.

„Briane, okamžitě mi ukažte ty papíry,“ řekl George. „Dejte mi je do ruky.“ A natáhl ruku dlaní vzhůru. Řekli byste, že to nebylo moc moudré, ale George Morgan byl zkušený policista a podle jeho soudu se situace ubírala správným směrem. Aspoň natolik správným, že se rozhodl nenasadit mému starýmu kámošovi Brianovi náramky, aby mu ukázal, kdo je tady pánem.

Došel jsem k jeho autu a podíval se na hodinky. Bylo půl druhý odpoledne. Horko. V trávě u silnice monotónně vyzpěvovali cvrčkové. Občas kolem nás projelo auto. Řidiči zpomalovali, aby viděli, co se děje. Je to vždycky dobrej pocit, když poldové někoho zastavěj a nejste to vy. To člověku dokáže zvednout náladu na celej den.

Žena v pikapu se opírala kolenem o chromovanou tyč Brianovy řadící páky od Hursta. Mám dojem, že chlápkové jako Brian si tyhle páky kupujou jen proto, aby si mohli dát na okno Hurstův obtisk. Hned vedle obtisků Fram a Pennzoil. Bylo jí tak kolem dvaceti a měla dlouhý hnědý vlasy rovnány žehličkou, nijak zvlášť čistý, který jí padaly na ramena. Džíny a rovnou bílou vestičku. Bez podprsenky. Rudý pupínky na ramenou. Na jedny ruce vytetovaný AC/DC a na druhý BRIAN MÁ LÁSKA. Nehty namalovaný sladkým růžovým lakem, ale okousaný a otřepený. A ano, viděl jsem krev. Tekla jí z nosu a měla jí pocákaný tváře. Vypadalo to jako malý mateřský znamínka. Krev měla i na rozevřených rtech, na bradě a na vestičce. Skláněla hlavu, takže jí vlasy částečně zakrývaly obličej. Cigareta jí poskakovala v puse, byla to buď marlborka nebo winstonka – v tý době, než šly ceny nahoru a tyhle lidi z okraje společnosti přešli na lacinější druhy, jste si na to klidně mohli vsadit. A pokud to byla marlborka, tak vždycky z tvrdý krabičky. Těchhle lidí už jsem viděl moc. Někdy maj dítě a začnou sekat dobrotu, ale obvykle má to dítě smůlu.

„Tady to je,“ řekla a trochu zvedla pravý stehno. Pod ním byl kanárkově žlutej papír. „Techničák. Pořád mu říkám, ať ho má v peněžence nebo v přihrádce v palubní desce, jenže on ho vždycky válí mezi obalama od tyčinek a jinejma krámama.“

Podle hlasu mi nepřipadala zfetovaná a v kabině nebyly žádný plechovky od piva ani lahve od kořalek. To nepochybně ještě neznamená, že byla střízlivá, ale bylo to pozitivní. Dokonce ani nevypadala, že by měla k fetování sklony, ale to se samozřejmě může změnit. A rychle.

„Jak se jmenujete, madam?“

„Sandra.“

„Sandra – a jak dál?“

„McCrackenová.“

„Máte nějaký průkaz totožnosti, slečno McCrackenová?“

„Jo.“

„Tak mi ho ukažte, prosím.“

Na sedadle vedle sebe měla koženkovou kabelku. Otevřela ji a začala se v ní hrabat. Nespěchala.

Když se sklonila nad kabelku, obličej jí zmizel úplně. Bylo vidět krev na vestičce, ale ne v obličejí; člověk neviděl oteklé rty, které jí dělaly z pusu prasklou švestku, ani postarší monokl pod jedním okem.

A za méma zádama: „Kurva, ne, tam já nevlezu. Jakým právem mě k tomu nutíte?“

Ohlédl jsem se. George přidržoval zadní dveře hlídkovýho vozu. Šofér limuzíny by je nedržel zdvořilejc.

Až na to, že taková limuzína nemá zadní dveře, který se nedají zevnitř otevřít, a okna, který se nedají zevnitř stáhnout, ani pletivo mezi předními a zadními sedadly. Ani v ní samozřejmě nejsou slabě cítit zvratky. V životě jsem neřídil hlídkovej vůz, kde by nebyly cítit – s jedinou výjimkou, když jsme dostali nový caprice.

„Protože jste zatčený, Briane. Copak jsem vám právě nepřečetl vaše práva?“

„A kvůli čemu, kurva? Já nejel rychle!“

„To je pravda, byl jste dost zaměstnaný mlácením své dívky, než abyste šlapal na plyn, ale přesto jste jel nebezpečně a ohrožoval jste provoz. Plus je tu to napadení. Na to nezapomeňte. Tak si nastupte.“

„Hele, nemůžete přece –“

„Nastupte si, Briane, nebo si vás opřu o vůz a nasadím vám pouta. A utáhnu je, aby to bolelo.“

„To bych teda rád viděl.“

„Určitě?“ zeptal se George tak tiše, že to ani v tomhle tichém ospalém odpoledni skoro nebylo slyšet.

Brian Lippy pochopil dvě věci. První, že to George může udělat. Druhou, že to George svým způsobem chce udělat. A před Sandrou McCrackenovou. To není dobrý, když tvoje bucha vidí, jak ti nasazují náramky. Úplně stačí, když vidí, jak tě zatýkají.

„Tohle si s váma vyřídí můj advokát,“ řekl Brian Lippy a vlezl si do hlídkovýho vozu.

George za ním zabouchl dveře a podíval se na mě. „Tohle si s námi vyřídí jeho advokát.“

„Jestli my nemáme smůlu.“

Žena mě něčím š'ouchla do ruky. Otočil jsem se a uviděl růžek řidičského průkazu. „Tady je,“ řekla. Podívala se na mě. Za okamžik už se zase začala znovu hrabat v kabelce, tentokrát vytáhla papírový kapesníčky, ale ten krátkej pohled mi stačil k tomu, abych poznal, že je střízlivá. Uvnitř mrtvá, ale střízlivá.

„Policisto Jacoboisi, řidič vozidla tvrdí, že má technický průkaz ve voze,“ řekl George.

„Ano, už ho mám.“

Sešli jsme se s Georgem u komických samolepek na zadním nárazníku pikapu – DĚLÁM VŠECHNO, CO MI NAPOVÍDÁ VNITŘNÍ HLAS a ŽERU AMENITY – a já mu podal techničák.

„Bude se vzpouzet?“ kývl hlavou směrem ke kabině pikapu.

„Ne.“

„Určitě?“

„Skoro.“

„Tak to zkus,“ řekl George a vrátil se k hlídkovému vozu. Můj starej spolužák na něj začal rvát ve chvíli, kdy se George naklonil okýnkem do vozu pro mikrofon. George si ho nevšiml a natáhl šňůru mikrofonu, aby mohl stát na sluníčku. „Základno, tady je šestka, slyšíte nás?“

Vrátil jsem se k otevřeným dveřím pikapu. Žena típla cigaretu do přeplněného popelníku a zapálila si novou. I ta nová jí poskakovala v puse. Z malý mezery mezi splývajícími vlasy stoupaly oblaky kouře.

„Slečno McCrackenová, my si odvezeme pana Lippyho k nám na stanici – na kopci, jednotka D. Pojed'te prosím za námi.“

Zavrtěla hlavou a začala pracovat s papírovým kapesníčkem. Spíš k němu sklonila hlavu, než že by zdvihla kapesníček, a vlasy jí sevřely obličej ještě víc. Ruku s cigaretou měla ted' položenou na stehně a kouř stoupal přímo vzhůru.

„Pojed'te prosím s námi, slečno McCrackenová,“ řekl jsem tak jemně, jak jsem jen dokázal. Chtěl jsem, aby z toho tónu poznala, že mi na ní záleží a že je to jen mezi námi.

Takhle to doporučují psychiatři a domácí lékaři, ale co oni vědí? Já tyhle parchanty nesnáším, to je smutná pravda. Rekrutují se ze střední třídy a smrdí vlasovými sprejema a deodorantama a vykládají nám o zneužívání manželek a nízký sebeúctě, ale nemají ani páru o místech, jako je Lassburskej okres, kde chcipl pes, když se tu vytěžilo uhlí, a pak znovu, když v Japonsku a v Číně otevřeli velký ocelárny. Copak ženská jako Sandra McCrackenová někdy slyší tichej a konejšivej hlas, kterej jí nevyhrožuje? Možná občas, ale s Brianem určitě ne. Kdybych jí na druhý straně odhrnul všechny ty vlasy z obličeje, aby se na mě musela podívat, a zařval, „POJEDEŠ! POJEDEŠ A OBVINÍŠ HO Z NAPADENÍ! POJEDEŠ, TY BLBÁ ZMLÁCENÁ ČUBKO! JSEŠ ROZDÁVAČNÁ KUNDA! TO JSEŠ! TO TEDA KURVA JSEŠ!“, možná by to byl rozdíl. Nejspíš by to zabralo. Musíte mluvit jejich jazykem.

Psychiatři a rodinní lékaři to nechtěj slyšet. Nechtěj věřit tomu, že kromě jejich jazyka existuje ještě nějaký jinej.

Znovu zavrtěla hlavou. Nepodívala se na mě. Kouřila a nekoukala na mě.

„Chtěl bych, abyste jela s námi a obvinila pana Lippyho z napadení. Vlastně musíte. Viděli jsme i s partákem, jak vás bil, když jsme jeli za vámi, a viděli jsme to moc dobře.

„Nemusím a vy mě k tomu nemůžete nutit.“ Pořád si těma svýma neupravenýma hnědýma vlasama zakrejvala obličej, ale mluvila s určitou klidnou jistotou. Věděla, že ji nemůžeme nutit, aby podala obvinění, protože už to někdy zažila.

„A jak dlouho to chcete snášet?“ zeptal jsem se. Nic. Skloněná hlava. Schovanej obličej. Tak, jako sklání hlavu a schovává si obličej dvanáctiletá holka, když jí dá učitel v hodině moc těžkou otázku, nebo když si z ní holky utahujou, že jí začaly růst prsa dřív než jim a že je kozatá. Proto si holky jako ona nechávají narůst vlasy, aby se za nima mohly schovávat. Jenže ani tohle vědomí mi nepřidalo na trpělivosti. Spíš naopak. V tomhle světě na sebe ženská musí dbát. Zvlášť když není nic moc.

„Sandro.“

Trochu pohnula rameny, když jsem přešel na křestní jméno. Nic víc. Z toho bych zešílel. Tak snadno se vzdají. Jsou jako ptáci na zemi.

„Sandro, podívejte se na mě.“

Nechtělo se jí, ale byla načatá. Byla zvyklá poslouchat chlapy. Poslouchat chlapy byl její životní úděl.

„Otočte hlavu a podívejte se na mě.“ Otočila hlavu, ale dívala se do země. Na obličejí měla pořád krev. Nebyl to ošklivej obličej. Možná byla i trochu přitažlivá, když ji někdo zaujal. Ani nevypadala tak hloupě, jak byste si mysleli. Tak hloupě, jak chtěla vypadat.

„Já chci domů,“ řekla dětským hláskem. „Tekla mi krev z nosu a potřebuju se umejt.“

„Jo, to je mi jasný. A co se vám stalo? Narazila jste do dveří. Vsadil bych se, že jste narazila do dveří, vidíte?“

„Přesně tak. Do dveří.“ V jejím obličejí nebyla ani špetka vzdoru. Ani náznak agresivní hlášky ŽERU AMENITY jako u jejího přítele. Jenom čekala, až už to bude mít za sebou. Tyhle kecy u silnice pro ni nepředstavovaly skutečnej život. Dostat na budku, to je skutečnej život. Natáhnout nosem krev a slzy a spolknout je jako sirup proti kašli. „Šla jsem chodbou na záchod a Bri, já nevěděla, že tam je, a on najednou rychle vyšel a ty dveře –“

„Jak dlouho, Sandro?“

„Jak dlouho co?“

„Jak dlouho si takhle necháte srát na hlavu?“

Trochu se jí rozšířily oči. To bylo všechno.

„Dokud vám nevyrazí všechny zuby?“

„Já chci domů.“

„Kdybych se podíval do zápisů z příjmů ve statlenským nemocnici, kolikrát bych tam našel vaše jméno? Protože vy s těma dveřma máte potíže pořád, vidíte?“

„Proč mi nedáte pokoj? Já vám nic nedělám.“

„Dokud vám nerozbije hlavu? Dokud vás nezabije?“

„Já chci domů, pane.“

Chce se mi říct A v té chvíli jsem věděl, že jsem ji ztratil, ale byla by to lež, protože nemůžete ztratit něco, co jste nikdy neměli. Seděla by tam, dokud by v pekle nezačalo mrznout, nebo dokud bych se já nenaštvál natolik, abych udělal něco, za co by mě potom popotahovali. Třeba jí nedal ránu. Protože já měl chuť ji udeřit. Kdybych ji praštil, aspoň by věděla, že tam jsem.

V zadní kapse nosím pouzdro na vizitky. Vytáhl jsem ho, probral se vizitkama a našel tu, kterou jsem chtěl. „Tahle ženská je ze Statler Village. Mluvila se stovkama vám podobných holek a mnoha z nich pomohla. Jestli chcete potvrzení policie, že je to ve veřejným zájmu, což znamená konzultaci zdarma, máte ho mít. Ona to s váma vyřeší. Tak co?“

Dvěma prsty pravý ruky jsem jí přidržel vizitku před obličejem. Když si ji nevzala, pustil jsem ji na sedadlo. Pak jsem se vrátil k hlídkovému vozu pro techničák. Brian Lippy seděl uprostřed zadního sedadla, bradu na tričku, a zíral na mě. Vypadal jako nepovedený Napoleon.

„Tak co?“ zeptal se George.

„Nic,“ řekl jsem. „Ještě ji to nepřestalo bavit.“

Odnesl jsem techničák zpátky k pikapu. Sandra se přesunula za volant. Velkej osmiválec zahřměl. Sandra sešlápla spojku a položila pravou ruku na řadící páku. Okousaný růžový nehty a chrom. Kdyby měl pensylvánskej venkov vlajku, mohlo by to na ní bejt. Nebo karton piva Iron City. Nebo balíček winstonek.

„Dobře dojeďte, slečno McCrackenová,“ řekl jsem a podal jsem jí techničák.

„Jo,“ řekla a odjela. Chtěla mi říct něco ostrýho, ale neodvážila se, protože byla vycepovaná. Pikap sebou ze začátku trochu cukal – neuměla to s ručním řazením tak dobře, jak si myslela – a ona s ním. Sem a tam, až jí litaly vlasy. Najednou se mi to znovu promítlo – jak Brian jednou rukou řídí kus svýho majetku a šneruje si to přes celou silnici, a druhou zběsile buší do dalšího kusu svýho majetku. Dělal se mi špatně od žaludku. Ještě než zařadila dvojku, vylítlo něco z okýnka pikapu. Byla to ta vizitka, co jsem jí dal.

Vrátil jsem se k hlídkovému vozu. Brian tam pořád seděl s bradou na prsou a zíral na mě tím svým napoleonským pohledem. Nebo možná rasputinovským. Sedl jsem si na sedadlo spolujezdce. Bylo mi horko a cítil jsem se unavenej. Aby toho nebylo dost, začal za mnou Brian pokřikovat. „Honimír Eddie. Kolika klukům –“

„Drž hubu,“ řekl jsem.

„Pojď sem ke mně dozadu a zavři mi ji, tlust'ochu. Proč sem nejdeš a nezkusíš to?“

Jinejma slova další krásnej den u Pensylvánský státní policie. Tenhle chlápek bude stejně v sedm večer popijet pivko ve svým doupěti, zatímco Vanna bude v televizi roztáčet kolo štěstěny. Podíval jsem se na hodinky – 13:44 – a pak si vzal mikrofon. „Základno, tady je šestka.“

„Rozumím, šestko,“ ozvala se mi Shirley klidným hlasem. To zrovna dostávala kytku od Islingtona a Averyho. Na silnici číslo 46 u Poteenvillu se právě srazila cisterna společnosti Norco West se školním autobusem a při nehodě zahynula řidička školního autobusu paní Esther Nayhewová. George Stankowski byl tak blízko, že ten náraz slyšel, tak kdo říká, že když zrovna policajta potřebujete, není nikdy nablízku?

„Máme tu kódy patnáct a sedmnáct, základno, rozumíš?“ Jinejma slova zadrželi jsme jednoho hajzla a jedeme domů.

„Rozumím, šestko, zadržena je jedna osoba? Přepínám.“

„Ano, jedna osoba.“

„Tady tlustej zmrď, přepínám a končím,“ ozval se Brian ze zadního sedadla. A rozesmál se vysokým radostným smíchem feťáckýho veterána. A začal si podupávat svýma kovbojskýma botama. Na stanici jsme to měli půl hodiny. Napadlo mě, že to bude dlouhá jízda.

Huddie

Prudce jsem zavěsil telefon velicího seržanta a naklusal do dispečinku, kde Shirley usilovně naháněla kolegy k nehodě. „Norco uvedlo, že je to kapalina na chlorové bázi,“ řekl jsem jí. „To je úleva. Chlór je svinstvo, ale obvykle nemá smrtící účinky.“

„A je to určitě chlór?“ zeptala se Shirley.

„Na devadesát procent. Touhle cestou se vozí. Jezdí tam s ním cisterny do úpravny vody. Dej to dál a začni u George S. A co je to proboha s tím psem?“

Pan Dillon byl u zadních dveří a s čumákem u země na ně dorážel. Téměř přitom poskakoval a hrdelně kňučel. Uši měl stažené dozadu. Když jsem ho pozoroval, narazil do sítě proti hmyzu tak silně, že ji málem vyrazil. Kníkl, jako by chtěl říct, Člověče, to bolí

„Nemám ponětí,“ odpověděla Shirley a její hlas mi prozradil, že na Pana Dillona neměla čas. Musím spravedlivě přiznat, že ani já. Ještě okamžik jsem ho pozoroval. Choval se jako lovečtí psi, když v okolních lesích zachytí pach něčeho většho – medvěda, možná vlka. Jenže žádní vlci v Short Hills nebyli už od dob před Vietnamem a medvědů jen pár. Za tou sítí proti hmyzu nebylo nic než parkoviště. A samozřejmě hala B. Podíval jsem se na hodiny nad kuchyňskými dveřmi. Bylo 14:12. Nemohl jsem si vzpomenout, jestli jsem někdy byl na stanici, když tu bylo tak pusto.

„Čtrnáctko, čtrnáctko, tady je základna, slyšíš mě?“

George se jí ozval. „Čtrnáctka.“ Stále kašlal.

„Je to chlór, čtrnáctko, v Norco West jsou si tím skoro jisti. Kapalina na chlórové bázi.“ Podívala se na mě a já jí ukázal zdvižený palec. „Je to dráždivé, ale ne –“

„Počkej, počkej.“ A kašel.

„Čekám, čtrnáctko.“

„Možná je to chlór, možná ne, základno. Hoří to, kudy to teče, a valí se sem z toho velký bílý oblaky kouře. Já stojím na konci příjezdové silnice, u fotbalového hřiště. Ty děti kašlou hůř než já a vidím tam pár lidí ležet, včetně jedné dospělé ženy. Stranou jsou tu zaparkované dva školní autobusy. Zkusím všechny ty lidi v jednom z nich odvézt. Přepínám.“

Vzal jsem si od Shirley mikrofon. „Georgi, tady je Huddie. V Norco říkali, že to hoří nejspíš jen palivo, co vyteklo na ten chlór. Měl bys ty děti dostat v pohodě do bezpečí i pěšky. Přepínám.“

George na to odpověděl pro sebe zcela typicky: jednoznačně a flegmaticky. Nakonec za tuhle práci dostal pochvalu – tuším od guvernéra – a byl vyfotografován v novinách. Jeho žena nechala pochvalu zarámovat a pověsila ji na stěnu dětského pokoje. Nejsem si jistý, že George někdy pochopil, proč kolem toho dělali takový humbuk. Dělal přece jen to, co mu připadalo prozíravé a rozumné. Pokud někdy byl správný člověk na správném místě, pak to byl George Stankowski toho dne u poteenvillské základní školy.

„Autobus bude lepší,“ řekl. „Rychlejší. Tady čtrnáctka. Končím službu.“

Zkrátka Shirley a já jsme na Poteenville na chvíli zapomněli; měli jsme dost dalších starostí. Jestli vás to zajímá, policista George Stankowski se dostal do jednoho autobusu tak, že rozbil dveře kamenem. Nastartoval blue bird pro čtyřicet cestujících náhradním klíčkem, který našel přilepený na rubu stínítka u řidiče, a nakonec naložil čtyřicet kašlajících plačících dětí se zarudlýma očima a dvě učitelky. Mnohé děti ještě svíraly v dlaních zdeformované hmečky a popelníky, které odpoledne vytvořily. Tři děti byly v bezvědomí, z toho jedno následkem alergické reakce na chlórové výpary. Zbylé dvě prostě omdlely hrůzou a vzrušením. Jedna z učitelek, Rosellen Neversová, byla v mnohem vážnějším stavu. George ji uviděl ležet na boku na chodníku – byla v polovědomí, prudce oddychovala a zatínala si ochabující prsty do naběhlého krku. Oči jí vystupovaly z důlků.

„To je moje maminka,“ řekla jedna holčička. Z obrovských hnědých očí se jí nepřetržitě valily slzy, ale stále svírala hliněnou vázu, až ji zkroutila, takže střapatka, kterou do ní dala, ani nevypadla. „Ona má azma.“

To už George vedle té ženy klečel a zakláněl jí hlavu přes své předloktí, aby jí co nejvíc rozšířil dýchací cesty. Vlasy jí visely na beton. „Bere něco na to astma, broučku, když má takovýhle záchvat?“

„Má to v kapse,“ řekla holčička s vázou. „Neumře mi maminka?“

„Ne,“ odpověděl George. Z kapsy paní Neversové vytáhl inhalátor a stříkl jí pořádnou dávku do krku. Vzdychla, zachvěla se a posadila se.

George ji odnesl v náručí do autobusu za kašlajícími a plačícími dětmi. Posadil Rosellen na sedadlo vedle dcery a vklouzl za volant. Zařadil a překodrcal přes fotbalové hřiště, minul svůj hlídkový vůz a vjel na příjezdovou cestu. Ve chvíli, kdy nasměroval blue bird na okresní silnici číslo 46, děti už zpívaly „Row, row, row your boat“. A tak se z policisty George Stankowského stal skutečný hrdina, zatímco nás několik, kteří jsme museli zůstat stranou, se jen snažilo zachovat si přítelovost.

A život.

Shirley

Georgeovo poslední hlášení na dispečink bylo Čtrnáctka, končím službu. Zapsala jsem ho a podívala se na hodiny. Bylo 14:23. Dobře si to pamatuju, stejně jako si pamatuju, že vedle mě stál Huddie a lehce mi tiskl rameno – nejspíš se mi snažil dát beze slov najevo, že George a děti se z toho dostanou. Jenže ve 14:23 se rozpoutalo peklo. A myslím to tak doslova jako každý, kdo tohle kdy řekl.

Pan Dillon se rozštěkal. Ne tím hlubokým hrdelním štěkotem, který si šetřil na jelena zabloudivšího na louku za budovou stanice nebo drzé mývaly, kteří čenichali kolem verandy, ale vysokým řafavým štěkotem, jaký jsem u něj nikdy neslyšela. Jako by vběhl do ostnatých drátů a nemohl se osvobodit.

„Co se to sakra děje?“ ozval se Huddie.

D. toporně vycouval od zadních dveří a vypadal jako kůň v rodeu při chytání telete do lasa. Asi jsem tušila, co se stane, a myslím, že Huddie to tušil taky, ale nikdo z nás tomu nevěřil. A i kdybychom tomu věřili, nedokázali bychom tomu zabránit. Jakkoli byl Pan Dillon hodný, asi by nás pokousal, kdybychom to zkusili. Stále ještě bolestinsky poňafával a z koutků tlamy mu začala odkapávat pěna.

Vzpomínám si, že vzápětí mě oslnilo odražené světlo. Zamžourala jsem a světlo se přesunulo po zdi dál ode mě. Byl to hlídkový vůz číslo 6, v němž Eddie s Georgem přivázeli svého podezřelého, ale to jsem sotva vnímala. Sledovala jsem Pana Dillona.

Rozběhl se proti ochrannému dveřnímu sítu, a když už byl v pohybu, nezaváhal. Dokonce ani nezpomalil. Proboural se hlavou na druhou stranu a vytrhl rám i se sítem. Přitom nepřestával vydávat ty řafavé zvuky, které zněly skoro jako výkřiky.

Zároveň jsem ucítila velice silný zápach mořské vody a tlející zeleniny. Ozvalo se zavytí brzd a zaskřípění pneumatik, zatroubení a něčí hlas: „Bacha! Bacha!“ Huddie se rozběhl ke dveřím a já za ním.

Eddie

Převozem na stanici jsme mu úplně zkazili den. Zabránili jsme mu, aspoň dočasně, v mlácení jeho holky. Musel sedět na zadním sedadle a péra ho tlačily do zadku a jeho úžasný boty spočívaly na našem speciálním blitívzdorným plastovým koberečku. Jenže Brian nám to dával sežrat. Mně zvlášť, ale George to samozřejmě musel poslouchat taky.

Skandoval všechny možný posměšný verze mého jména a pak rytmicky a co nejdůraznějc podupával svýma vysokýma podpatkama. Celkově to vyznívalo jako fotbalový fandění. A celou dobu na mě koukal skrz pletivo s tou skloněnou hlavou a blejskavýma tvrdýma očima – viděl jsem ho v zrcátku na stínítku.

„Honimír!“ Dup-dupdup! „Honimír!“ Dup-dupdup!

„Nechcete toho nechat, Briane?“ zeptal se George. To už jsme se blížili ke stanici. Ke skoro prázdné stanici; v tu chvíli už jsme věděli, co se děje v Poteenvillu. Něco nám řekla Shirley a zbytek jsme si dali dohromady z hovorů sjíždějících se hlídkových vozů. „Bolí mě z vás uši.“

Další povzbuzení Brian nepotřeboval.

„HONIMÍR!“ DUP-DUPDUP!

Kdyby dupal trochu víc, mohl prošlápnout podlahu, ale George už ho nechal být. Když je máte zavřený na zadním sedadle hlídkového vozu, jediný, co můžou zkoušet, je dostat se vám pod kůži. Už jsem to zažil, ale slyšet tohohle pitomce, kterej mi kdysi v jídelně střední školy vyrazil z náručí knihy a ve studovně mi rval poutka z košil, jak si tu skanduje tu mou starou potupnou přezdívku... to bylo trochu strašidelný. Asi jako výlet ve stroji času ve science fiction.

Nic jsem neřekl, ale vím skoro jistě, že George to věděl. A když vzal mikrofon a řekl do něj – „20 – v okamžiku na základně“ – věděl jsem, že to říká spíš mně než Shirley. Až dorazíme na základnu, připoutáme Briana k židli v koutku lumpů, zapneme mu televizi, jestli bude chtít, a sepišeme předběžnej protokol. Pak se vydáme do Poteenvillu, pokud se tam situace rychle nezlepší. Shirley zavolá do statlarský okresní věznice a řekne jim, že je na cestě jeden z jejich oblíbených potížistů. Mezitím nicméně

–
„HONIMÍR!“ Dup-dupdup. „HONIMÍR!“

To už řval tak hlasitě, že mu zčervenaly tváře a naběhly žíly na krku. Teď už si se mnou jen tak nezahrával, teď mě chtěl skutečně dostat. To bude úleva, až se ho zbavím.

Vyjeli jsme na Bookin's Hill a George na to šlapal trochu víc, než bylo nezbytně nutný, aby už byl na stanici na kopci. George se ohlásil a vjel do areálu, pořád ještě trochu rychlejc, než bylo nutný. Lippy pochopil, že se mu krátí čas, kdy nás bude moct ještě otravovat, a tak k dupání těma wayneovskýma botama přidal ještě třesení síti, která nás dělila.

„HONIMÍR!“ Dup-dupdup! Třes-třestřes!

Projeli jsme po příjezdový cestě na parkoviště za stanicí. George to ohnul doleva těsně kolem rohu baráku, protože chtěl zaparkovat zadkem vozu hned u zadního vchodu, abysme starýho Briana mohli vyvést bez povyku a potíží.

A když George zahrnul za roh, objevil se přímo před námi Pan Dillon.

„Bacha, bacha!“ zařval George, ale jestli na psa nebo na mě nebo jen tak pro sebe, to vážně netuším. Když si na to tak vzpomínám, překvapuje mě, jak moc to připomínalo ten den, kdy srazil tu ženu v Lassburgu. Bylo to skoro jako kostýmová zkouška, ovšem s jedním obrovským rozdílem. Zajímalo by mě, jestli se mu těch posledních pár týdnů předtím, než si strčil hlavě do pusy, pořád dokola nehonilo hlavou Toho psa jsem minul, ale tu ženskou ne. Možná ne, ale vím, že mně na jeho místě by se to hlavou honilo. Psa jsem minul a ženskou přešel. Jak člověk může věřit v Boha, když je to takhle a ne obráceně?

George prudce šlápl na brzdu a levou rukou zatroubil. Vymrštilo mě to dopředu. Zadržel mě bezpečnostní pás. Vzadu byly taky pásy, ale náš zajatec se připoutáním neobtěžoval – byl příliš zaměstnaný skandováním pokřikováním na Jacuboise – a narazil obličejem na pletivo, kterýho se držel. Slyšel jsem nějaký prasknutí, jako když zapraskáte kloubama. A pak takový křupnutí. To prasknutí byl asi jeho prst. To křupnutí byl nepochybně nos. Už jsem to několikrát slyšel a vždycky to znělo stejně, jako když lámáte kuřecí kosti. Brian tlumeně vykřikl překvapením. Na rameni uniformy jsem ucítil teplou krev.

Pan Dillon unikl smrti jen o vlásek, možná o pět centimetrů, ale bez jediného ohlédnutí běžel dál k hale B, ňafal a štěkal, uši přitažené k hlavě. Po betonu ho pronásledoval jeho vlastní ostřej černej stín.

„Kristepade, to je bolest!“ vykřikoval Brian s nosem ucpaným krví. „Dykjá celej vykvrácím!“ A pak začal vyřvávat něco o policejní brutalitě.

George otevřel dveře řidiče. Já jsem zůstal chvíli sedět a sledoval jsem Pana D. Čekal jsem, že až doběhne k hale, zastaví se. Nezastavil. Napálil to hlavou přímo do posuvných vrat. Padl na bok a vykřikl. Do té doby jsem nevěděl, že pes umí vykřiknout, ale umí. Ten zvuk snad ani nevyjadřoval bolest, spíš pocit marnosti. Na rukou mi naskákala husí kůže. D vstal a otočil se dokola, jako by si honil ocas. Udělal to dvakrát, pak zatřepal hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a znovu to napálil hlavou do posuvných vrat.

„D, ne!“ zařval Huddie ze zadní verandy. Vedle něj stála Shirley a clonila si rukou oči. „Nech toho D, poslechni mě, okamžitě toho nech!u

Pan D jim nevěnoval naprosto žádnou pozornost. Myslím, že by neposlechl ani Orvilla Garretta, kdyby tam tenkrát Orville byl, a že byl Orville tomu psovi nejbližší. Znovu a znovu se vrhal proti posuvným vratům, štěkal jako pominutej a vždycky, když narazil hlavou, vydal takovej ten výkřik marnosti. Když to udělal potřetí, nechal na bíle natřeným dřevu krvavěj otisk čenichu.

Můj starej kámoš Brian celou tu dobu řval jako magor. Pohoz bi, Jacuboisi, jidak vykvrácíb jako to prase, kde se ted kokot učil řídit, na šlapacích autíčkách? Já chci pryč, ted zsradej dos!“

Nevšímal jsem si ho a vystoupil z auta, protože jsem se chtěl zeptat George, jestli D nemůže mít vzteklinu, ale než jsem stačil něco říct, praštil mě do nosu ten smrad: smrad mořský vody a starý kapusty nebo něčeho jinýho, něčeho mnohem horšího.

Pan D se najednou otočil a běžel doprava, za roh haly.

„Ne, D, ne!“ vykřikla Shirley. Uviděla to, co jsem uviděl vteřinu po ní – postranní dveře, ty, které se neposouvaly, ale normálně se otvíraly na kliku, byly pootevřené. Netušil jsem, jestli je někdo – třeba Arky – nemohl takhle nechat

Arky

Já to nebyl, já ty dveře vždycky zavírám. Kdybych zapomněl, starej serža by mi natrhl prdel. A Curt možná taky. Chtěli, aby to tam bylo pořádně uzavřenéj.

Důrazně na tom trvali.

Eddie

nebo je snad otevřelo něco zevnitř. Nějaká síla, co vycházela z buicku, tak nějak to myslím. Nevím, jak to bylo, vím jen, že ty dveře byly otevřenéj. A právě z nich vycházel ten nejhorší smrad a právě k nim mířil Pan Dillon.

Shirley seběhla ze schodů a Huddie jí byl v patách. Oba křičeli na Pana D., ať se vrátí. Minuli nás. George se rozběhl za nima a já za Georgem. Buick uspořádal ohňostroj teprve dva tři dny předtím. Nebyl jsem u toho, ale někdo mi to říkal, a teplota v hale B se držela nízko už skoro tejden. Ne o moc,

jen o pár stupňů. Jinejma slovy tu bylo pár varovných signálů, ale zas nic tak zvláštního. Nic, kvůli čemu by člověk v noci vstal a psal o tom domů mamince. Nic, co by v nás budilo podezření, co najdeme, až se dostáném dovnitř.

Shirley byla první, křičela Dillonovo jméno... a pak už jen křičela. Za okamžik začal křičet taky Huddie. Pan Dillon už štěkal v nižším rejstříku, ale byl to štěkot a vrčení zároveň. Takhle pes štěká, když mu něco uteče na strom nebo jinam z jeho dosahu. George Morgan zařval, „Panebože! Ježíši Kriste! Co to je?“

Vešel jsem do haly, ale ne moc daleko. Shirley s Huddiem se tiskli k sobě a George stál hned za nima. Clonili mi výhled. Ten puch byl příšernej – slzely z něj oči a svíral se krk – ale já ho skoro nevnímám.

Kufr buicku byl zase otevřený. Za autem, ve vzdáleném koutě haly, stála hubená svrasklá žlutá příšera s hlavou, která vlastně ani nebyla hlavou, ale nějakou změtí růžovejch šňůr, který sebou škubaly a svíjely se. Pod nima byla nějaká scvrklá tkáň. Bylo to hodně vysoký, určitě přes dva metry. Jedna z těch růžovejch šňůr švihala do stropního trámu. Vydávalo to třepotavej zvuk, jako když můra v noci naráží na sklo, když se chce dostat za světlem, který za oknem vidí nebo cítí. Ten zvuk si pořád dokážu vybavit. Někdy ho slyším ve snech.

V houštině těch zmítajících se růžovejch věcí se v tý žlutý tkáni něco otvíralo a zavíralo, něco černýho a okrouhlýho. Mohla to bejt pusa. Mohla se pokoušet vykřiknout. Nedokážu popsat, na čem to stálo. Jako by se mozek vzpíral přijmout to, co viděly oči. Nebyly to nohy, to vím celkem jistě, a myslím, že nebyly dvě, ale tři. Byly zakončený černejma zakřivenejma drápama. Z nich vyrůstaly chomáče houževnatejch chlupů – myslím, že to byly chlupy, a myslím, že v nich poskakovaly nějaký malý potvory, něco jako blechy. Z prsou tomu visela nějaká šedivá hadice. Cukala sebou a měla na sobě nějaký svítivý lesklý fleky. Možná to byly pučejře. Nebo možná, Bůh mi pomáhej, to byly oči.

A před tím stál náš pes, štěkal a vrčel a slintal. Tvářil se, že se chystá k výpadu, a ta věc na něj zaječela z tý černý díry. Šedá hadice sebou škubala jako ruka bez kostí nebo žabí noha, když do ní pustíte elektrinu. Něco z ní odkapávalo na podlahu haly. Viděl jsem, jak to rozežírá beton, z kterýho se kouřilo.

Pan D. se trochu stáhl, když to na něj zaječelo, stáhl uši k hlavě a vykulil uši. Znovu to zaječelo. Shirley vykřikla a zakryla si uši dlaněma. Chápal jsem ji, ale nemyslel jsem si, že by jí to moc pomohlo. Ten jekot se vám nedostával do hlavy ušima, ale vznikal úplně opačně: jako by začal ve vaší hlavě a unikal vám ušima jako pára. Měl jsem chuť Shirley říct, ať to nedělá, ať si nezakrejšvá uši, nebo z toho bude mít nějakou embolii, když si ten jekot podrží vevnitř, ale ona pak ty ruce sama spustila.

Huddie ji vzal kolem ramen a ona

Shirley

Cítila jsem, jak mě vzal Huddie kolem ramen, a chytila jsem ho za ruku. Musela jsem. Musela jsem se přidržet něčeho lidského. Jak to říká Eddie, první buickův porod živého tvora až moc připomínal zrod člověka: narodilo se něco, co mělo v té růžové změtí nějaká ústa, mělo to hrud' a mělo to i něco jako oči. Já neříkám, že s tím nesouhlasím, ale taky nemůžu říct, že bych s tím souhlasila. Ani si nejsem jistá, jestli jsme to vůbec viděli, rozhodně ne tím způsobem, jak jsou policisté zvyklí se na věci dívat a vidět je. Ta věc byla až příliš zvláštní, až příliš se vymykala nejen naší zkušenosti, ale našemu celkovému vnímání. Mělo to něco společného s člověkem? Trochu – aspoň jsme to tak vnímali. Byl to člověk? Ani v nejmenším, tomu nevěřte. Mělo to inteligenci, vědomí? To se nedá říct jistě, ale ano, podle mě možná ano. Ne že by na tom záleželo. Byli jsme víc než vyděšení podivností toho tvora. Za vši tou hrůzou (nebo možná uvnitř té hrůzy, jako jádro ořechu ve skořápce) byla nenávist. Skoro se mi chtělo na to štěkat a vrčet jako Pan Dillon. Probouzelo to ve mně hněv, nepřátelství, stejně jako strach a odpor. Všechny ty předchozí věci byly mrtvé. Tahle ne, i když jsme si to přáli. Bože, jak moc jsme si to přáli.

Když to zaječelo podruhé, jako by se to dívalo přímo na nás. Hadice ze středu těla se zdvihla jako natažená ruka, která volá o pomoc. Pomozte mi, zavolejte si tu štěkající zrůdu.

Pan Dillon udělal další výpad. Ta věc v koutě potřetí zaječela a couvla. Z chobotu nebo z ruky nebo z penisu nebo co to bylo jí odstříkla další tekutina. Několik kapek zasáhlo Pana D, kterému se okamžitě začalo kouřit z chlupů. Zaňafal bolestí. A vzápětí, místo aby couvnul, na tu věc skočil.

Se strašidelnou rychlostí klouzavě uhnula. Pan Dillon chňapl po jednom záhybu svraskalé prověšené

kůže a tvor byl pryč. Kymácivě se sunul podél zdi na druhé straně buicku, vykřikoval tou dírou ve žluté kůži a mával hadicí sem a tam. Z drobného zranění, které mu způsobil Pan Dillon, odkapávala podobná černá tekutina, jaká tekla z netopýra a z ryby.

Tvor narazil na posuvná vrata a vyjekl bolestí nebo leknutím. A pak ho Pan Dillon napadl zezadu. Vyskočil a chňapl po jednom záhybu, který tvorovi visel z míst, kde měl nejspíš záda. Kus masa se odtrhl nechutně snadno. Pan Dillon dopadl na podlahu haly se zaťatými čelistmi. Z tvorova těla odpadla další kůže, jako odpadá odlepená tapeta. Černý sliz... krev... bůhvíco to bylo... vytryskl na zdvižený psí čenich. Pan Dillon za-vyl, ale svou kořist nepustil, dokonce se jí snažil ještě víc rozervat trháním hlavy ze strany na stranu, jako to dělá teriér, když chytne krysou.

Ta věc vykřikla a zablábolila něco, co téměř připomínalo slova. A ano, ty výkřiky i to blábolení jako by se rodily ve vaší hlavě, jako by tam přímo hnízily. Tvor chobotem udeřil do posuvných vrat, jako by se domáhal vypuštění, ale neměl v něm žádnou sílu.

Huddie vytasil zbraň. Na okamžik měl dobrý výhled na růzovou změť i žluté tělo pod ní, ale pak ta věc zakroužila a za neutuchajícího jekotu spadla na Pana D. Šedý chobot ovinula psovi kolem krku a D začal kňučet a výt bolestí. Viděl jsem, že z míst, kde ho ta věc objímala, se mu kouřilo, a za okamžik jsem do pachu mořské vody a hnijící zeleniny ucítil ještě pach hořících chlupů. Vetřelec byl rozplácnutý na hřbetě našeho psa, vrískal a mlátil sebou a nohama (pokud to byly nohy) kopal do posuvných vrat, na kterých zanechával šmouhy podobné nikotinovým skvrnám. A Pan Dillon nepřetržitě vyl bolestí.

Huddie sklonil hlaveň. Tedy já jsem ho vzala za zápěstí a stlačila mu ruku k zemi. „Ne! Zasáhneš psa!“ A pak se kolem mě protáhl Eddie a strčil do mě, až jsem málem upadla. U dveří na nějakých pytlech našel gumové rukavice a natáhl si je.

Eddie

Musíte pochopit, že nic z toho si nepamatuju tak, jak si to lidi obvykle pamatujou. Pro mě je to něco jako vzpomenout si na neslavnej konec špatný opice. To nebyl Eddie Jacubois, kdo si natáhl ty gumový rukavice, který našel na pytlech travního hnojiva u dveří. To byl někdo, komu se zdálo, že je Eddie Jacubois. Aspoň tak mi to připadá teď. A myslím, že mi to tak připadalo i tehdy.

Myslel jsem snad na Pana Dillona? Jo, to bych rád myslel. A víc k tomu říct nemůžu, protože si to vážně nepamatuju. Myslím, že jsem spíš chtěl tý uječený nestvůře zavřít hubu, vypudit si ji z hlavy. Nesnášel jsem ji tam. Hnusila se mi. Mít ji tam mi připadalo jako bejt znásilňovanéj.

Ale musel jsem přece přemejšlet, ne? Na nějaký úrovni jsem prostě musel, protože gumový rukavice si nasazuju, než sundám ze zdi krumpáč. Vzpomínám si, že ty rukavice byly modrý. Navlík jsem si je rychle – tak rychle jako doktoři v tom seriálu Pohotovost. A pak jsem si vzal krumpáč. Když jsem se protahoval kolem Shirley, vrazil jsem do ní, až málem upadla. Myslím, že by upadla, kdyby ji Huddie nezachytil.

George něco křičel. Myslím, že to bylo „Dávej bacha na tu kyselinu“. Nevzpomínám si, že bych měl strach, a rozhodně si nevzpomínám, že bych si připadal nějakéj odvážnej. Pamatuju si, že jsem cítil vztek a odpor. Asi jako když se probudíte a máte v puse pijavici, která vám saje krev z jazyka. Jednou jsem to říkal Curtisovi a on použil slova, na který nikdy nezapomenu: hrůza z neoprávněnýho vniknutí. A přesně tohle to bylo, hrůza z neoprávněnýho vniknutí.

Pan D. vyl a mrskal sebou a vrčel a snažil se vyprostit. Ten tvor na něm ležel, nahoře se mu jako chaluhy ve vlnách svíjely ty růzový provazce; všude kolem bylo cítit spálený chlupy, sůl a kapustu; z psího kousnutí tekla tý potvoře černá krev, jako bahno stýkala v záhybech žlutý kůže a odkapávala na podlahu a já tu bestii chtěl zabít, vymazat ze světa: tohle všechno mi vířilo hlavou – vířilo, doslova, jako by mi šok z toho, co jsme našli v hale B, roztočil mozek, umíchal mi z něj kaši a tu pak roztrousil do cyklonu, kterej neměl nic společnýho s duševním zdravím ani s šílenstvím ani s policejní prací ani s prací ve výboru bdělosti ani s Eddiem Jacuboisem. Jak říkám, pamatuju si to, ale ne tak, jak se pamatujou obyčejný věci. Spíš jako sen. A jsem rád. Pamatovat si všechno je už samo o sobě dost zlý. A nemůžete si nepamatovat. To vám nevygumuje ani pítí, jenom to trochu odsune stranou, a když přestanete, rychle se to vrátí zpátky. Jako když se probudíte s pijavici v puse.

Dostal jsem se k tomu a napřáhl krumpáč a ostrej konec zaťal do středu tý bestie. Vykřiklo to a vrhlo

se to pozadu na posuvný vrata. Pan Dillon se vyprostil a odplížil se pryč, břicho málem na podlaze. Rozzuřeně štěkal a vyl bolestí a ty zvuky se mísily. Za obojkem měl spálenej pruh srsti. Polovinu čenichu měl černou, jako by ji strčil do táboráku. Stoupaly z ní tenký proužky kouře.

Ta věc, která ležela u posuvných vrat, zdvihla tu šedivou hadici a v ní skutečně měla oči. Koukaly na mě a já to nemoh snýst. Obrátil jsem krumpáč a vzal to širší stranou. Ozval se tupěj úder a část chobotu odpadla na beton. Pak jsem zaťal krumpáč do hrudi. Vyvalila se z toho nějaká růžová pěna, prudce, jako by byla pod tlakem. Po celé délce toho šedýho chobotu – teď mluvím o tý odseknutý části – se kroutily ty oči, jako by se chtěly rozhlídnout do všech stran najednou. Na podlahu odkapávaly průhledný kapky, určitě jedovatý, a propalovaly beton.

Najednou byl vedle mě George. Držel lopatu. Zaťal její čepel přímo mezi ty provazce na hlavě tý potvory, do žlutýho masa až k tý černý díře. Vykřikla a já myslel, že mi vypadnou oči z důlků, tak jako vykulí oči žába, když vezmete to její ochablý tělo do dlaně a zmáčknete.

Huddie

I já sám jsem si navlékl gumové rukavice a popadl nějaký nástroj –myslím, že to byly železné hrábě, ale nevím to jistě. Ať to bylo, co chtělo, popadl jsem to a připojil se k Eddiemu a Georgeovi. Za několik vteřin (nebo možná za minutu, co já vím, čas přestal hrát roli) jsem se ohlédl a Shirley tam byla taky. Taky si navlékla rukavice a vzala si Arkyho rýč. Rozpuštěné vlasy jí splývaly podél obličeje. Připadala mi jako Sheena, královna džungle.

Rukavice si nezapomněl vzít nikdo, ale jinak jsme byli jako v transu. Úplně šílení. Šíleli jsme z toho, jak to stvoření překotně skřípavě blábolilo, i z toho, jak Pan D. vyl a kňučel. Zapomněl jsem na převrácenou cisternu, na děti, které George Stankowski nahnal do školního autobusu, aby je odvezl do bezpečí, i na vzteklého mladíka, kterého přivezli Eddie a George Morgan. Myslím, že jsem zapomněl na celý svět, který obklopoval tuhle páchnoucí halu. Řval jsem, když jsem znovu a znovu zatínal hrábě do toho tvora na podlaze. Ostatní řvali taky. Stáli jsme kolem něj v kruhu, bušili do něj a cupovali ho na kusy; řvali jsme na něj, ať už chcípne, a jemu se nechtělo; vypadalo to, že nepojde nikdy.

Kdybych mohl něco zapomenout, nějakou část toho všeho, zapomněl bych tohle: na samém konci, když konečně opravdu posel, zdvihl ten svůj chobot. Chvěl se jako stařecká ruka. Byly na něm oči; některé z něj visely na zářivých chrupavkovitých nitích. Možná to byly oční nervy, co já vím. V každém případě se chobot na okamžik zdvihl a já nějakým vnitřním zrakem uviděl sebe. Uviděl jsem nás všechny, jak stojíme v kruhu a zíráme dolů jako vrahové u hrobu své oběti; viděl jsem, jak podivně a cize vypadáme. Jak jsme strašní. V tom okamžiku mě přepadl děsivý zmatek. Nebyl to strach, protože jsem se nebál. Nebyla to nevinnost toho tvora, protože nebyl nevinný. Nebyl to ani pocit viny. Byl to prostě zmatek. Věděl ten tvor, kde se ocitl? Myslím, že ne. Věděl, proč ho Pan Dillon napadl a proč jsme ho zabíjeli? Ano, to věděl. Dělalí jsme to, protože jsme byli tak odlišní, tak odlišní a tak příšerní, že nás i tolika očima sotva viděl, sotva vnímal naše postavy, které ho obklopovaly a bušily do něj a sekaly. A pak se konečně přestal hýbat. Chobot vycházející z hrudi ochabl. Oči se přestaly kroutit a jen zíraly.

Stáli jsme tam a supěli. Já se Shirley proti Eddiemu a Georgeovi. Pan D. za mými zády supěl a kňučel. Shirley odhodila rýč, a když dopadl na beton, všiml jsem si kusu žlutého masa té mrtvé věci, který na něm ulpěl jako hrudka hlíny. Byla bílá v obličeji, jen na tvářích a na krku měla rudé skvrny.

„Huddie,“ zašeptala.

„Co je?“ zeptal jsem se. Sotva jsem mluvil, jak jsem měl vyschlo v krku.

„Huddie!“

„Co je, krucinál?“

„Vždyť to mohlo myslet,“ zašeptala. Oči zalité slzami měla rozšířené hrůzou. „Zabili jsme myslící bytost. To je vražda.“

„To je pitomost,“ řekl George. „A i kdyby nebyla, proč se tím dál zabývat?“

Pan Dillon se vtlačil mezi mě a Shirley. Pořád vyl, ale už ne tak úpěnlivě. Na krku, na zádech a na hrudi měl lysiny, jako by byl prašivý. Špičku jednoho ucha měl upálenou. Natáhl krk a očichal mrtvolu, která ležela u posuvných vrat.

„Odvedem ho pryč,“ navrhl George.

„Ne, tak zle na tom není,“ řekl jsem.

Když D. očichával zmeřť růžových provazců, znovu zakňučel. Pak zdvihl nohu a počural useknutý kus chobotu nebo rohu nebo co to bylo. Vzápětí couvl, ale kňučet nepřestal.

Uslyšel jsem slabé zasyčení. Pach kapusty zesílil a žluté maso tvora začalo bělat. Z mrtvoly stoupaly tenké, téměř neviditelné proužky páry a právě z nich pocházel ten nejhorší zápach. Tvor se začal rozkládat, stejně jako všechno ostatní, co přišlo z buicku.

„Shirley, vrať se do kanceláře,“ řekl jsem. „Máš tam práci.“

Zamrkala jako někdo, kdo právě přichází k sobě. „Ta cisterna,“ řekla. „George S. Bože, já zapoměla.“

„Vezmi s sebou psa.“

„Jistě. Dobře.“ Na okamžik se odmlčela. „A co –?“ Ukázala na náradí rozházené po betonu, jímž jsme zabili toho tvora, který ležel u vrat a křičel. Ale co křičel? Prosil o slitování? Udělal by (ať už on sám, nebo jeho druh) milost jednomu z nás, kdyby se naše role obrátily? Myslím, že ne... já tedy určitě ne, nebo ano? Protože člověk pak musí přežít první noc a pak další a pak všechny noci jednoho roku a deseti let. Musí být schopný zhasnout a ležet ve tmě. Musí věřit, že udělal jen to, co by byli udělali jemu. Musí si uspořádat myšlenky, protože ví, že nemůže věčně usínat s rozsvícenými světly.

„Já nevím, Shirley,“ řekl jsem. Cítil jsem strašnou únavu a z pachu hnijící kapusty mi bylo špatně od žaludku. Co na tom záleží? Nepůjdeme přece před soud nebo před vyšetřovací komisi. Vrať se na dispečink. Jsi policejní dispečerka, tak komunikuj.

Trhavě přikývla. „Tak pojd', Pane Dillone.“

Nebylo jisté, jestli s ní D. půjde, ale nakonec šel. Šel poslušně vedle jedné její hnědé boty na vysokém podpatku. Přesto pořád kňučel, a než vyšli postranními dveřmi, celý se chvěl, jako by nastydl.

„Taky bysme měli jít,“ řekl George Eddiemu. Začal si mnout oči, ale pak si uvědomil, že má rukavice, a stáhl si je. „Musíme se postarat o vězně.“

Eddie vypadal stejně překvapeně jako Shirley, když jsem jí připomněl, že musí vyřídit tu záležitost v Poteenvillu. „Úplně jsem na toho uječeného parchanta zapoměl,“ řekl. „Zlomil si nos, Georgi – já to slyšel.“

„Jo?“ podivil se George. „To je směla.“

Eddie se usmál. Bylo na něm vidět, jak chce ten úsměv potlačit, ale místo toho se usmál ještě víc. Člověk k tomu má sklony. Zvláště za těch nejhorších okolností.

„Jděte a postarejte se o něj,“ řekl jsem.

„Pojd' s námi,“ řekl Eddie. „Neměl bys tu zůstat sám.“

„Proč ne? Je přece mrtvý, ne?“

„Ale tamhleten ne,“ pokývl Eddie bradou směrem k buicku. „To zatracený falešný auto je ve formě, pořád je ve formě a myslím ve špičkový formě. Ty to necítíš?“

„Něco cítím,“ odpověděl George. „Ale možná je to jen reakce na tuhle“ – ukázal na mrtvého tvora – „nestvůru.“

„Ne,“ řekl Eddie. „To, co cítíš, vychází z toho zatraceného buicku, ne z tý mrtvoly. Já si myslím, že dechává. Nevím, co to auto ve skutečnosti je, ale dechává. Podle mě to tu není bezpečný, Hude. Pro nikoho z nás.“

„To přeháníš.“

„Nepřeháním. Ono dechává. Při jednom výdechu to vyplivlo tuhle růžovohlavou potvoru, tak jako ti při kejšnutí vylítne suchý z nosu. A teď se znovu chystá nadechnout. Říkám ti, že to cítím.“

„Hele,“ řekl jsem, „jen se tu chci rychle porozhlídnout. Pak vezmu plachtu a přikreju... tohle,“ ukázal jsem palcem na tvora, kterého jsme zabili. „Všechno ostatní může počkat na Tonyho s Curtem. Oni jsou odborníci.“

Jenže on se nedal uklidnit. Sám se hecoval.

„Nemůžeš je nechat jít k tomu zatracenému autu, dokud se znovu nenadechne.“

Eddie se nevráživě podíval na buick. „A připrav se na hádku. Serža sem bude chtít jít a Curt ještě víc, ale nemůžeš je sem pustit, protože –“

„Já vím,“ přerušil jsem ho. „Připravuje se na to, že něco vdechne, ty to cítíš. Měli bysme ti zřídit vlastní

osmistovkovou linku, Eddie. Mohl bys nadělat majlant čtením z dlaně po telefonu.“

„Jen si posluž, jen se směj. Myslíš, že Ennis Rafferty se teď směje, ať už je, kde chce? Já ti říkám, co vím, ať se ti to líbí nebo ne. To auto dejchá. A dejchalo celou dobu. A až se tentokrát nadechne, bude to zlý. Něco ti řeknu. My ti teď s Georgem pomůžem s tou plachtou. Společně to přikrejem a pak společně vypadnem.“

Nepřipadalo mi to jako dobrý nápad, i když přesně nevím proč. „Eddie, já si s tím poradím. Přisahám Bohu. A taky bych si chtěl udělat pár fotek tady pana E. T., než zetlí a bude z něj krabí polívka.“

„Nech toho,“ řekl George. Připadal mi trochu zelený.

„Promiň. Za chvíli jsem venku. Jděte se postarat o toho chlapa.“

Eddie zíral na buick, který tam stál na svých úhledných pneumatikách s bílými bočnicemi a s otevřeným kufrem, takže jeho zadek vypadal jako krokodýlí hlava. „Já ho nenávidím,“ řekl jsem. „Za dva centy –“

To už byl George na cestě ke dveřím. Eddie se vydal za ním a nedořekl, co by udělal za dva centy. Nicméně nebylo těžké si to domyslet.

Pach dějícího tvora se každou minutu zhoršoval a já si vzpomněl na dýchací masku, kterou si sem Curt bral, když šel zkoumat rostlinu podobnou lilii. Napadlo mě, že je pořád ještě v boudě. Stejně jako polaroid. Aspoň tam byly, když jsem se tam naposled díval.

Velmi vzdáleně jsem slyšel, jak George volá z parkoviště na Shirley, jestli jí něco není. Shirley na něj zavolala, že ne. Vteřinu na to zařval Eddie z plných plic „KURVA!“ Připadalo mi to jako hlas odjinud. A pěkně naštvaný hlas. Představil jsem si jejich vězně, jak jim zdrogovaný a s přeraženým nosem zvrací v autě. No a co? Jsou horší věci než zvrátky v hlídkovém voze. Jednou, když jsem asistoval u bouračky tří aut v Patchinu, jsem zavřel do svého hlídkového vozu řidiče, který to celé zavinil, protože jsem si potřeboval udělat značky na silnici. Když jsem se vrátil, zjistil jsem, že si ten chlap svlékl košili a vydělal se do ní. Pak si z jednoho rukávu udělal mačkáci tubu – abyste pochopili, co se tu snažím popsat, zkuste si představit cukráře, který zdobí dort – a napsal své jméno na obě zadní boční okna. Zkoušel to i na zadní, ale došla mu ta jeho speciální hnědá poleva. Když jsem se ho zeptal, proč udělal takovou prasárnu, podíval se na mě s takovou tou nepřičetnou nadutostí, jakou si vypěstujete jen dlouhodobým pitím, a řekl: „Protože žijeme v prasáckém světě, poldo.“

V každém případě jsem si Eddieho řevu nepřikládal žádnou důležitost, a vyšel jsem ven, abych se podíval do boudy, aniž bych se Eddiem dál zabýval. Byl jsem víc než napůl přesvědčený, že dýchací maska bude pryč, ale byla pořád na polici mezi prázdnými videokazetami a hromadou časopisů Pole a potok. Nějaký pořádníček ji dokonce strčil do igelitového sáčku na doličné předměty, aby se na ni neprášilo. Když jsem si ji bral, vzpomněl jsem si, jak šíleně v ní vypadal Curt, když si k ní vzal ještě holičský plášť, modrou koupací čepici a červené galoše. Jseš nádhernej, zamávej svým nadšeným fanouškům, řekl jsem mu tenkrát.

Nasadil jsem si masku přes ústa a nos a byl jsem si skoro jistý, že bude vydýchaná, ale nějaký vzduch tam byl – zatuchlý jako týden starý chleba, ale nebyl cítit po plesnivině, jestli víte, jak to myslím. Rozhodně to bylo lepší než ten zápach v hale. Sundal jsem z hřebíku otlučení polaroid. Vycouval jsem z boudy a – muselo to být spíš tušení než vidění, já bych byl první, kdo by to přiznal – myslím, že jsem zahlédl nebo spíš vytušil nějaký pohyb. Jen záchvěv pohybu. Ne nikde v sousedství boudy, protože přímo na ni jsem se díval, a tohle jsem zachytil nějakým periferním viděním. Bylo to něco na louce za budovou stanice. Ve vysoké trávě. Možná jsem si myslel, že se tam válí Pan Dillon ve snaze zbavit se toho zápachu. Pan Dillon neměl v tu dobu na žádné válení ani pomyšlení. V tu dobu měl chudák starý D. plno práce s umíráním.

Vrátil jsem se do haly a dýchal jsem přes masku. A přestože jsem necítil to, o čem předtím mluvil Eddie, tentokrát ke mně něco proniklo. Jako by mě těch několik okamžiků, které jsem strávil venku, nějak osvěžilo a naladilo. Buick ani nevydával purpurovou záři, ani nebučel, jen tam tak stál, ale přesto jsem měl neklamný pocit, že žije. Cítil jsem ho na kůži, jako když vám lehký vánek načechrává chlupy na předloktí. A pomyslel jsem si... je to šílené, ale pomyslel jsem si, Co když je ten buick jen obdobou toho, co mám teď na obličejí? Co když je to jen dýchací maska? Co když ten tvor, který ji má na sobě, právě vydechl, teď leží s nehybnou hrudí, ale za vteřinu dvě –

I přes dýchací masku jsem cítil puch mrtvého tvora tak silně, že se mi rozslzely oči. Dva tehdejší

zručnější kolegové, Brian Cole a Jackie O'Hara, tu kdysi instalovali stropní větrák, a tak jsem stiskl vypínač, když jsem šel kolem.

Udělal jsem tři fotky a pak polaroidu došel film – nikdy jsem ho předem nekontroloval. To byla hloupost. Zastrčil jsem si fotky do zadní kapsy, odložil polaroid na podlahu a šel pro plachtu. Když jsem se k ní shýbal, uvědomil jsem si, že jsem si z boudy sice přinesl kameru, ale nechal jsem tam žluté lano. Měl jsem si ho vzít a připoutat se jím za zápěstí. A druhý konec uvázat na starý velký hák, který Curt instaloval vlevo od bočních dveří haly B právě za tímhle účelem. Ale neudělal jsem to. Lano bylo příliš zářivé, než aby se dalo přehlédnout, a přesto jsem je přehlédl. Zvláštní, ne? A tak jsem se ocitl tam, kde jsem sám neměl co dělat, ale byl jsem sám. A bez zabezpečovacího lana. Přehlédl jsem ho, protože něco možná chtělo, abych ho přehlédl. Na podlaze byl mrtvý E. T. a ve vzduchu intenzivní mrazivý silící pocit. Napadlo mě tuším, že kdybych zmizel, má žena a sestra Ennise Raffertyho by mohly spojit síly. Myslím, že jsem se tomu hlasitě zasmál. Nevím t'o úplně jistě, ale pamatuju si, že mě něco humorného napadlo. Možná to bylo celkovou absurdností situace.

Tvor, kterého jsme zabili, úplně zbledl. Kouřilo se z něj jako ze suchého ledu. Oči na useknutém chobotu na mě stále zíraly, i když už se začaly roztékat. Báł jsem se jako nikdy v životě, báł jsem se, jako se bojí člověk v situaci, kdy skutečně může zemřít a ví to.

Ten pocit, že tam něco dýchá, nasává, byl tak silný, že mi naskákala husí kůže. Ale zároveň jsem se usmíval. Široce. Ne smál, ale skoro. Připadal jsem si komicky. Hodil jsem plachtu přes pana E. T. a začal couvat z haly. Na polaroid jsem úplně zapomněl. Nechal jsem ho tam ležet na betonu.

Skoro u dveří jsem se podíval na buick. Nějaká síla mě k němu přitahovala. Víím jistě, že to byla jeho síla? Vlastně nevím. Mohla to být jen přitažlivost, jakou pro nás mají smrtelně nebezpečné věci: okraj útesu, hlaveň zbraně, která na nás zírá jako oko, když ji proti sobě natáčíme sem a tam. I špička nože začne vypadat jinak, když už je pozdě večer a všichni ostatní v domě šli spát.

Tohle všechno mi probíhalo hlavou podvědomě. Vědomě jsem usoudil, že nemůžu odejít ven a nechat tam buick s otevřeným kufrem. Vypadal příliš... já nevím, příliš nachystaný k nádechu. Něco takového. Stále jsem se usmíval. Možná jsem se i trochu zasmál.

Udělal jsem osm kroků – možná to byl tučet, hádám, že to byl spíš tučet. Říkal jsem si, že na tom, co dělám, není nic bláznivého, že Eddie J. je prostě jako stará bába, která si plete pocity s fakty. Sálh jsem po víku kufru. Chtěl jsem je jen zabouchnout a jít (to jsem si aspoň říkal), ale pak jsem se podíval do kufru a řekl jsem něco, co člověk řekne, když je překvapený, nepamatuju si přesně co, ale mohlo to být No to jsem blázen nebo To mě podrž. Protože na hnědém koberečku kufru něco leželo. Vypadalo to jako tranzistorové rádio z přelomu padesátých a šedesátých let. Trčela z toho dokonce jakási lesklá anténa.

Sálh jsem do kufru a tu věc vytáhl. A taky jsem se jí zasmál. Připadal jsem si jako ve snu nebo pod vlivem nějaké chemické drogy. A celou dobu jsem věděl, že se na mě buick chystá, že mě chce pohltit. Nevím, jestli stejně dostal i Ennise, ale asi ano. Stál jsem před otevřeným kufrem, nejištěný lanem a kolegou, který by mě vytáhl, a něco se chystalo mě vtáhnout, vdechnout jako cigaretový kouř. A mně to bylo úplně jedno. Zajímalo mě jen to, co jsem našel v kufru.

Mohlo to být nějaké komunikační zařízení – tak to aspoň vypadalo – ale mohlo to být úplně něco jiného: schránka na předepsané léky té obludy, nějaký hudební nástroj, možná dokonce zbraň. Bylo to velké jako balíček cigaret, ale mnohem těžší. Těžší než tranzistorové rádio nebo walkman. Nemělo to žádná tlačítka, knoflíky nebo páčky. Materiál, z kterého to bylo vyrobené, nepřipomínal ani kov, ani plast. Mělo to jemně zrnitou strukturu, ne úplně nepřijemnou, spíš organickou, jako tvrzená hovězí useň. Dotkl jsem se té tyčky, co z toho čněla, a ona se stáhla do díry na povrchu té věci. Když jsem se dotkl díry, tyčka znovu vylezla. Znovu jsem se dotkl tyčky, ale tentokrát se nestalo nic. Už nikdy se nic nestalo. I když to nikdy netrvalo moc dlouho; asi po týdnu se v „rádiu“ začaly dělat dolíčky a zkorodovalo. Přestože bylo uložené v sáčku na důkazy. Za měsíc vypadalo, jako by leželo osmdesát let na větru a dešti. A na jaře z něj na dně sáčku zbyla jen hromádka šedivých částíček. Anténa, nebo co to bylo, se už nikdy nepohnula. Ani o pitomý milimetr.

Myslel jsem na to, jak Shirley říkala Zabili jsme myslící bytost a George, že je to pitomost. Jenže ona to nebyla pitomost. Netopýr a ryba nepřišli vybaveni něčím, co vypadalo jako tranzistorové rádio, protože

to byla zvířata. Dnešní návštěvník – kterého jsme rozsekali na kusy – byl něco úplně jiného. Bez ohledu na to, jak odpudivý se nám jevil, jak jsme ho – jak to jen říct? – odvrhli, Shirley měla pravdu: byla to myslící bytost. A stejně jsme ji zabili, rozsekali na kusy, když ležela na betonu a zdvihala useknutý pahýl choboty a prosila o slitování, i když věděla, že jí ho nedáme. Nemůžeme dát. A to mě neděsilo. Děsila mě představa, že jsme se mylili. A představa Ennise Raffertyho, který se ocitne mezi tvory podobnými tomuhle, se žlutými hlavami pod změtí růžových provazců, které mohou být vlasy. Viděl jsem ho umírat pod jejich dopadajícími choboty naplněnými kyselinou a zahnutými drápy, viděl jsem, jak prosí o slitování a lapá po vzduchu, který se dá sotva dýchat, a když už před nimi leží mrtvý, mrtvý a v počátcích rozkladu, nevytáhne mu jeden z nich z pouzdra zbraň? A nesledují to ostatní pod mimozemskou oblohou nějaké nepředstavitelné barvy? Stejně zmatení zbraní, jako jsem byl já „rádiem“? Neřekne někdo z nich Zabili jsme myslící bytost a neodpoví mu na to jiný To je pitomost? A jak mě napadaly tyhle věci, napadlo mě taky, že bych odtud měl okamžitě vypadnout. Tedy pokud nechci dostat na své otázky konkrétní odpovědi. A co bylo dál? Ještě jsem to nikomu neřekl, ale teď bych to říct měl; připadá mi hloupé zajít takhle daleko a pak couvnout.

Rozhodl jsem se vlézt do kufru. Viděl jsem se, jak tam lezu. Bude tam spousta místa; víte, jak velké kufry byly ve starých autech. V dětských letech jsme žertovali, že buicky, cadillaky a chryslery jsou mafiánská auta, protože v jejich kufrech je dost místa buď pro dva Poláky, nebo pro tři Taliány. Spousta místa. Starý Huddie Royer vleze dovnitř, lehne si na bok, natáhne ruku a zavře za sebou kufř. Tiše. Jen to nepatrně cvakne. Pak tam bude ležet ve tmě, dýchat zatuchlý vzduch z dýchačí masky a tťsknout si k hrudi „rádio“. V malém zásobníku moc vzduchu nebude, ale to bude stačit. Starý Huddie se schoulí a bude tam ležet a usmívat se a pak... poměrně brzy...

Se stane něco zajímavého.

Léta jsem na to nemyslel, nebo možná jen ve snech, které si člověk po probuzení nemůže pamatovat, jen ví, že byly zlé, protože mu buší srdce a má vyschlo v ústech a na jazyku chuť spálené pojistky. Naposled jsem takhle stál před otevřeným kufrem roadmasteru, když jsem slyšel, že si George Morgan vzal život. Myslel jsem na to, jak si v garáži sedl na podlahu, možná naslouchal, jak děti hrají za umělého osvětlení baseball na McClurgově hřišti na druhém konci bloku, a když dopil plechovku piva, zdvihl zbraň a díval se na ni. Tehdy už jsme mohli mít beretty, ale George si nechal svůj ruger. Tvrdil, že mu padne do ruky. Myslel jsem na to, jak natáčel hlavěň a díval se zbrani do oka. Každá zbraň má oko. To ví každý, kdo se do něj někdy díval. Myslel jsem na to, jak si vložil zbraň mezi zuby a ucítil tlak mušky na patře. A taky chuť oleje. Možná i strčil do hlavně špičku jazyka, tak jako ji strčíte do nátrubku trubky, když se chystáte začít hrát. Myslel jsem na to, jak tam seděl v rohu garáže a pořád měl na jazyku chuť toho posledního piva, ale také oleje a oceli, jak lízal ústí hlavně, oko, z něhož vyjde dvojnásobnou rychlostí zvuku střela spolu s horkými rozpínavými plyny. Myslel jsem na to, jak tam seděl a cítil trávu napadanou pod sekačkou a trochu rozlitého benzínu. A slyšel jásot dětí z druhého konce bloku. A myslel na to, jak srazil tu ženu dvoutunovým hlídkovým vozem, myslel na tu ránu a stočení vozu, na kapky krve, které dopadly na přední sklo jako biblická kletba, jak slyšel suchý praskot něčeho, co se zachytilo v kole (nakonec se ukázalo, že to byla její bota). Na tohle všechno jsem myslel a podle mě to tak nějak bylo, protože teď jsem si prožíval podobné pocity. Věděl jsem, že to bude strašné, ale bylo mi to jedno, protože jsem taky věděl, že to bude zároveň tak trochu komické. Proto jsem se usmíval. Nechtěl jsem z toho vycouvat. Myslím, že ani George nechtěl. Když se skutečně rozhodnete to udělat, je to ve výsledku podobné zamilování. Svatební noci. A já se rozhodl to udělat.

Zachránil mě výkřik: Shirleyin. Nejdřív to byl jen pronikavý skřek a potom slova. „Pomoc! Prosím! Pomozte mi! Prosím, prosím, pomozte mi!“

Jako když vás někdo fackou probere z transu. Dvěma dlouhými kroky jsem couvl od buicku, zapotácel se jako opilec a sotva jsem dokázal věřit tomu, co mě málem potkalo. Pak jsem uslyšel další Shirleyin výkřik a Eddieho řev: „Co je to s ním, Georgi? Co se mu děje?“

Otočil jsem se a vyběhl ze dveří haly.

Ano, zachránil mě výkřik. To jsem celý já.

Eddie

Venku to bylo lepší, o tolik lepší, že když jsem míjel George, skoro jsem měl pocit, že celá ta záležitost v hale B byla jen sen. Určitě neexistují žádné obludy s růžovými provazcema na hlavách a chobotama, na kterých jsou oči, a s chlupatými drápama. Skutečnost byl náš chlápek na zadním sedadle hlídkového vozu číslo 6, ten sympatickej mlátič žen, dámy a pánové, potlesk, prosím, Brian Lippy. Pořád jsem se bál buicku – jako nikdy předtím a nikdy potom – a byl jsem si jistý, že pro to mám zatraceně dobrou důvod, jenom jsem nevěděl jaký. Což byla úleva.

Rozběhl jsem se, abych dohonil George. „Hele, já se tam možná nechám trochu unést. Jestli jo –“ „Hovno,“ řekl dutým znechuceným hlasem a zastavil se tak nečekaně, že jsem mu málem vrazil do zad. Stál na okraji parkoviště a zaťaté pěsti si opíral o hýždě. „Koukni se na tohle.“ Pak zavolal, „Shirley! Co je s tebou?“

„Nic,“ zavolala na něj. „Ale Pan Dillon... miláčku, někdo mi volá. Musím to vzít.“

„No nenasralo by tě to?“ řekl George tiše.

Postavil jsem se vedle něj a uviděl, co ho tak vytočilo. Pravý zadní okno šestky bylo vyražené, nepochybně kovbojskou botou s vysokým podpatkem. Dva tři kopy by na to nestačily, možná ani tučet, ale my jsme mému starému spoluzákovi Brianovi poskytli dostatek času. Slunce se odráželo v tisících střípků skla, který tu ležely na hromádce. Po samotným monsieur Brianu Lippym nebylo ani památky. „KURVA!“ zařval jsem a zahrozil pěsti směrem k hlídkovému vozu.

V okrese Pogus nám hořela cisterna s nějakou chemikálií, vzadu v hale nám hnula mrtvola nějaký obludy a teď nám navíc utekl neonacistické hajzl. A ještě nám rozbil okýnko u auta.

Možná si myslíte, že to v porovnání s tím zbytkem nic není, ale to jen proto, že jste nikdy nemuseli vyplňovat formuláře, počínaje 24-A-24, Poškození majetku Pensylvánské státní policie, a konče Celkovým hlášením o incidentu, vyplňte příslušné kolonky. Rád bych věděl, proč člověk nikdy nezažije řadu dobrých dní, kdy se podělá jen jedna věc. Protože to tak prostě nechodí, aspoň ne podle mých zkušeností. Podle mých zkušeností se všechno špatný hromadí a jednoho dne to bouchne naráz. A tohle byl jeden z těch dní. Praotec všech takových dní.

George vykročil k šestce. Já jsem šel vedle něj. Dřep si, vytáhl z pouzdra vysílačku a gumovou anténou šťouchl do hromádky rozbitého bezpečnostního skla. Pak něco vytáhl. Byla to náušnice toho chlapa. Musel ji ztratit, když lezl rozbitým oknem ven.

„Kurva,“ řekl jsem znovu, ale už tišeji. „Kam myslíš, že mohl jít?“

„Určitě ne za Shirley. Což je dobrý. Ale jinak? Po silnici tímhle směrem, po silnici opačným směrem, přes silnici, přes louku a do lesa. Jedno z toho. Vyber si.“ Vstal a podíval se na prázdný zadní sedadlo. „Tohle by mohlo být zlé, Eddie. Z toho by mohl být pěkný průser. Víš to, že jo?“

Přijít o vězně bylo vždycky zlé, ale Brian Lippy nebyl žádný lupič Dillinger, a tak jsem to Georgeovi řekl.

Jen zavrtěl hlavou, jako bych nic nechápal. „My nevíme, co viděl. Nebo jo?“

„Co?“

„Třeba nic,“ pokračoval a prohrábl hromádku skla botou. Střípky zarachotily a zaskřípěly. Na některých byly kapičky krve. „Možná utíkal směrem od haly. V tom případě by se ovšem ocitl na silnici, a i když byl zhuřákanější až po zobák, zrovna tohle možná neměl v úmyslu, protože kdyby se nějaký polda vracel na základnu a uviděl zkrvaveného chlápka se střepama ve vlasech, mohl ho sbalit znovu.“

Toho dne jsem byl pomalejší a přiznávám to. Nebo jsem byl možná ještě v šoku. „Nechápu, co tím chceš –“

George tam stál se skloněnou hlavou a rukama založenýma na prsou. Pořád se rejpal nohou v hromádce rozbitého skla a míchal jí, jako se míchá vařečkou. „Já osobně bych to vzal přes louku. Chtěl bych se dostat přes les na dálnici, možná se umejt v nějakém potoku a pak si něco stopnout. Jenže co kdyby mě na útěku něco zaujalo? Co kdybych slyšel z haly spoustu křiku a ran?“

„Panebože,“ vydechl jsem. „Nemyslíš si, že se skutečně zastavil, aby se podíval, co tam děláme?“

„Pravděpodobně ne. Ale je to možný? To teda je. Zvědavost je silná věc.“

To mi připomnělo, co říkal o zvědavosti Curt. „Jo, ale kdo by mu proboha uvěřil?“

„Kdyby se to někdy dostalo do Americanu,“ vysoukal ze sebe George, „Ennisova sestra by tomu uvěřit mohla. A to by byl začátek. Myslíš, že ne?“

„Sakra,“ řekl jsem a zamyslel jsem se nad tím. „Radši řeknem Shirley, ať po Brianu Lippym vyhlásí pátrání.“

„Nejdřív bysme je měli nechat, aby to trochu urovnali v Poteenvillu. A pak, až sem přijde serža, mu všechno říct – včetně toho, co mohl vidět Brian Lippy – a ukázat mu to, co zbylo v hale B. Jestli má Huddie aspoň trochu slušný fotky...“ Ohlédl se přes rameno. „Hele, kde je vlastně Huddie? Už tady měl bejt. Bože, doufám –“

Vtom jsme uslyšeli Shirleyin křik. „Pomoc! Prosím! Pomozte mi! Prosím, prosím, pomozte mi!“

Než jsme se stačili rozběhnout ke stanici, Pan Dillon prolezl dírou, kterou si prorazil v síťových dveřích. Se skloněnou hlavou se potácel ze strany na stranu jako opilec. Z kožichu se mu kouřilo. Připadalo mi, že ještě víc se mu kouří z hlavy, i když nejdřív jsem neviděl, odkud se mu vlastně kouří; můj první dojem byl, že odevšad. Předníma packama stál na prvním ze tří schodů, který vedly od zadního vchodu na parkoviště, pak ale ztratil balanc a padl na bok. Přitom trhavě otáčel hlavou. Jako lidi ve starých němých filmech. Teď jsem viděl, že kouř mu ve dvou proužkách vychází z nozder. Vzpomněl jsem si na ženu, která seděla v Lippyho velkém pikapu a kouř cigarety jí v proužku stoupal ke stropu kabiny, kde se rozplýval. Další kouř mu šel z očí v podivných spletených bílých proužkách. Zvracel kouřící krev, polorozpuštěnou tkáň a nějaký bílý trojúhelníčky. Za okamžik jsem si uvědomil, že jsou to jeho zuby.

Shirley

Ve vysílače bylo rušno, ale žádný hovor nesměřoval na základnu. A proč taky, když u poteenvillské základní školy už bylo po akci, nebo se k jejímu konci nachylovalo. Aspoň George Stankowski dostal děti z dosahu kouře, to jsem už věděla. Poteenvillští hasiči za pomoci statlerských požárních vozů s čerpadly hasili hořící trávu kolem školy. Tyhle ohně skutečně pocházely od hořící nafty, ne od žádné hořlavé chemikálie. V cisterně byl chlór, to už teď bylo potvrzeno. To sice nebylo moc dobré, ale zase zdaleka ne tak špatné, jako to mohlo být.

George na mě zavolal zvenku, jestli mi něco není. Pomyslela jsem si, že je to od něj milé, a zavolala jsem, že ne. Za okamžik Eddie sprostě a našťavaně zaklel. Celou tu dobu jsem měla zvláštní pocit jako někdo, kdo dělá běžné úkony po nějaké obrovské změně.

Pan D. stál se skloněnou hlavou ve dveřích dispečinku a kňučel na mě. Pomyslela jsem si, že ho musí bolet ty spáleniny v kožichu. Další pak měl po obou stranách čenichu. Napadlo mě, že někdo – logicky by to měl být Orv Garrett – by ho měl vzít k veterináři, až se tohle všechno urovná. To znamenalo vymyslet si nějakou historku o tom, jak k těm popáleninám přišel, tedy nějakou nehoráznou lež.

„Chceš vodu, kamaráde?“ zeptala jsem se. „Určitě ano, vid’?“

Znovu zakňučel, jako by chtěl říct, že s tou vodou je to moc dobrý nápad. Zašla jsem do kuchyňky, vzala jeho misku a naplnila ji z kohoutku nad dřezem. Slyšela jsem ho za sebou cupkat po linu, ale otočila jsem se, až když byla miska plná.

„Tady máš –“

Zarazila jsem se a dobře se na něj podívala. Upustila jsem misku a pocákala si kotníky. Celý se chvěl, ale nějakou když mu je zima, ale jako když jím prochází elektrický proud. A z tlamy mu po obou stranách odkapávala pěna.

Má vzteklinu, napadlo mě. Ten tvor ho nakazil vzteklinou.

Ale nevypadal vzteklý, jen zmatený a zbědovaný. Očima mě prosil, abych napravila všechno špatné. Já jsem byla člověk, já jsem velela, já jsem musela být schopná všechno napravit.

„D.“ řekla jsem. Klekla jsem si na jedno koleno a vztáhla k němu ruku. Víím, že to bylo hloupé – nebezpečné – ale v tu chvíli mi to připadalo správné. „D., co je ti? Co je s tebou? Chudáčku stará, co je ti?“

Přišel ke mně, ale velice pomalu. Kňučel a chvěl se na každém kroku. Zblízka jsem uviděla strašlivou věc: jak mu ze spálených skvrn na čenichu stoupají úzké pramínky kouře. Další mu stoupaly ze spálenin v kožichu a z koutků očí. Viděla jsem, jak mu oči světlají, jako by je zevnitř pohlcovala nějaká mlha.

Dotkla jsem se temene jeho hlavy. Když jsem ucítila, jak je horké, tiše jsem vykřikla a ucukla rukou, jako když si sáhnete na plotýnku elektrického sporáku v domnění, že je vypnutá, ale ona není. Pan D. se tvářil, že po mně chňapne, ale zřejmě tím nic nemyslel; jen nevěděl, co jiného by měl udělat. Pak se otočil

a vypoťácel se z kuchyňky.

Vstala jsem a na okamžik se mi svět rozplizl před očima. Kdybych se nechytla linky, byla bych upadla. Pak jsem se vydala za ním (sama jsem se trochu potácela) a volala „D.? Vrat' se, chlupáči.“

Byl v polovině služebny. Jednou se na mě otočil – za zvukem mého hlasu – a já uviděla... uviděla jsem, jak mu z tlamy a z nosu a z uší vychází kouř. Roztáhl koutky a na okamžik to vypadalo, že se na mě zkouší usmát, tak jak to psi dělávají, když jsou opravdu šťastní. Pak se pozvracel. Většina z toho, co z něj vyšlo, nebylo žrádlo, ale jeho vlastní vnitřnosti. A kouřilo se z nich.

V tom jsem začala křičet. „Pomoc! Prosím! Pomozte mi! Prosím, prosím, pomozte mi!“

Pan D. se ode mě odvrátil, jako by ho z mého křiku bolely ty jeho ubohé horké uši, a dál se potácel po podlaze. Určitě uviděl tu díru v sítěných dveřích, na to mu ještě musel stačit zrak, protože se k ní vydal a protáhl se ven.

Šla jsem za ním a pořád jsem křičela.

Eddie

„Co je to s ním, Georgi?“ zařval jsem. Panu Dillonovi se znovu podařilo vstát. Pomalu se otáčel. Kouř mu v šedých obláčkách stoupal z kožichu a z mordy. „Co se mu to děje?“

Z baráku vyšla uslzená Shirley. „Pomozte mu!“ vykřikla. „On hoří!“

V tu chvíli se k nám připojil Huddie. Funěl, jako by běžel nějaké závody. „Co se sakra děje?“

Pak to uviděl. Pan Dillon se znovu svalil. Opatrně jsme se k němu ze strany blížili. Z druhé strany k němu po schůdkách sestupovala Shirley. Byla blíž, a tak k němu došla dřív.

„Nesahej na něj!“ řekl George.

Shirley si ho nevšímal a položila psovi ruku na krk, ale nemohla ji tam udržet. Uslzenýma očima se na nás podívala. „On hoří zevnitř,“ řekla.

Pan Dillon nepřestával kňučet a znovu se pokusil vstát. Dokázal to jen napůl, přední polovinou, a začal se pomalu vláčet na druhé konec parkoviště, kde stál Curtův bel air vedle toyoty Dicky-Ducka Eliota. V tu chvíli už musel bejt slepej, z očí mu zbyl jen rosol bublající v důlkách.

„Kristepane,“ řekl Huddie.

Shirley se koulely po tvářích slzy a měla tak přidušený hlas, že bylo sotva rozumět, co říká. „Prosím vás, pro lásku Boží, nemůžete mu někdo pomoci?“

V tu chvíli jsem si velice jasně představil sám sebe, jak jdu pro hadici, kterou Arky nechával stočenou u kohoutku po straně budovy. Viděl jsem, jak otáčím kohoutkem, běžím k Panu Dillonovi a strkám mu chladnou hubici hadice do tlamy a prolívám vodou komín jeho krku. Viděl jsem se, jak ho hasím.

Jenže to už k tý umírající trosce, která byla kdysi naším policejním psem, šel George a cestou vytahoval z pouzdra pistoli. D. se mezitím v oblaku houstnoucího kouře nesmyslně vlekl někde mezi Curtův bel air a Dicky-Duckovu toyotu. Jak dlouho bude trvat, než plameny vnitřního ohně vyrazí ven a vzplanou jako na těch buddhistických mnichách, který se upalovali za vietnamské války?

George se zastavil a zdvihl pistoli, aby ji Shirley viděla. „Je to jediná možnost, Shirley. Co myslíš?“

„Jo, dělej,“ vyhrkla.

TEĎ: Shirley

Obrátila jsem se k Nedovi, který tam seděl se skloněnou hlavou a vlasy mu padaly do čela. Vzala jsem ho za bradu a natočila si ho, aby se na mě musel podívat. „Nic jiného se nedalo dělat,“ řekla jsem. „To přece chápeš, ne?“

Chvilí nic neříkal a já jsem se bála. Pak přikývl.

Podívala jsem se na Sandyho Dearborna, ale on se na mě nedíval. Díval se na Curtisova chlapce a já jsem u něj jen zřídka viděla tak znepokojený výraz.

Pak se znovu rozhovořil Eddie a já se opřela a poslouchala. Je zvláštní, jak je minulost někdy blízko. Někdy mi připadá, že stačí natáhnout ruku a dotknout se jí. Jenže...

Jenže kdo by skutečně chtěl?

TEHDY: Eddie

Nakonec už to nebylo žádný melodrama, jen policajt v šedý uniformě s velkým kloboukem, kterej mu stínil oči, jak se sklání a natahuje ruku, jako natahujete ruku k dítěti, který chcete utěšit. Přiložil hlaveň svýho rugeru ke kouřícímu psímu uchu a zmáčkl kohoutek. Ozvala se silná rána a mrtvej D. se svalil na bok. Kouř mu pořád stoupal z kožichu v tenkých proužkách.

George zasunul pistoli do pouzdra a ustoupil. Pak si dal ruce před obličej a něco zakřičel. Nevím, co to bylo, bylo to moc tlumený, než aby tomu bylo rozumět. Huddie a já jsme šli k němu. Shirley taky. Všichni jsme ho objali. Stáli jsme uprostřed parkoviště s hlídkovým vozem číslo 6 za zádama, halou B napravo a našim báječným policejním psem, kterej nikdy nikomu nic neudělal, před sebou. Cítili jsme, jak se to v něm vaří, a beze slova jsme se přesunuli kousek vpravo proti větru. Říkám přesunuli, ne popošli, protože jsme se nechtěli pustit z objetí. Nemluvili jsme. Čekali jsme, jestli skutečně chytne plamenem, jak jsme si mysleli, ale zdálo se, že oheň mrtvého nechtěl, nebo pro něj byl nepoužitelný. Trochu opuchl a z jeho útroch se ozval strašlivěj tichej zvuk, asi jako když prásknete papírovej pytlík. Mohla to bejt jedna plíce. Ale jakmile k tomu došlo, kouř začal řídnout.

„To ho otrávil ten tvor z toho buicku, ne?“ zeptal se Huddie. „Otrávil ho, když se do něj zakousl.“

„Otrávil, to určitě, kurva,“ řekl jsem. „Ten růzovovlasej parchant do něj dostal zápalnou bombu.“ Pak jsem si vzpomněl, že je tam Shirley, která tyhle výrazy nemá moc ráda. „Promiň,“ omluvil jsem se jí.

Jako by mě neslyšela. Pořád upřeně koukala na Pana D. „Co uděláme teď?“ zeptala se. „Má někdo nějaký nápad?“

„Já ne,“ řekl jsem. „Tahle situace se nám naprosto vymkla z ruky.“

„Třeba ne,“ řekl George. „Přikryl jsi tu věc tam, Hude?“

„Jo.“

„To je dobrej začátek.“

„A jak to vypadá v Poteenvillu, Shirl?“

„Děti jsou mimo nebezpečí. Řidička autobusu je mrtvá, ale vzhledem k tomu, jak to vypadalo zle na začátku, bych řekla...“ Zarazila se a stiskla rty tak pevně, až jí málem zmizely. Krk jí pracoval. Pak řekla, „Promiňte, chlapi.“

Toporně zašla za roh budovy s rukou přitisknutou k puse. Zadržovala to, dokud byla v dohledu – viděli jsme jen její stín – a pak se ozvalo trojí mokrý silný plesknutí. My tři jsme stáli nad kouřící mrtvolou psa a mlčeli jsme. Shirley se po několika minutách vrátila, mrtvolně bledá, a otírala si pusu papírovým kapesníkem. A pokračovala přesně tam, kde přestala, než odešla. Jako by se jen odmlčela na tu chvilku, než si odkašle nebo zabije mouchu. „Řekla bych, že je to celkem slušné skóre. Otázka je, jaké skóre máme tady.“

„Spoj se vysílačkou buď s Curtem, nebo se seržou,“ řekl George. „Curt by stačil, ale Tony by byl lepší, protože je rozumnější, pokud jde o buick. Souhlasíte s tím?“

Huddie a já jsme přikývli. Shirley taky. „Řekni mu, že máme kód D a že by měl co nejrychlejc přijet. Měl by vědět, že to není úplně naléhavý, ale že to má k naléhavosti zatraceně blízko. A taky mu řekni, že máme Kubricka.“ To byl další slangovej výraz příznačnej jen pro náš barák (aspoň pokud je mi známo). Kubrick je 2001*18 a 2001 je kód pensylvánský státní policie pro „uprchlýho vězně“. Slyšel jsem o tom mluvit, ale sám jsem ho nikdy nevolal.

„Kubricka, rozumím,“ řekla Shirley. Připadala mi teď klidnější, když dostávala rozkazy. „A co –“

Ozvalo se hlučné bouchnutí. Shirley slabě vykřikla a všichni tři jsme se otočili k hale a sáhli po pistolích. Pak se Huddie zasmál. Vítr zabouchl dveře do haly.

„Tak jdi, Shirley,“ řekl George. „Sežeň seržu. Ať se to hejbe.“

„A co Brian Lippy?“ zeptal jsem se. „Žádný celostátní pátrání?“

Huddie vzdychl, sundal si klobouk a promnul si zátylek. Podíval se na oblohu a znovu si klobouk nasadil. „Já nevím,“ řekl. „Ale jestli ho někdo vyhlásí, tak to nebude nikdo z nás. Tohle je seržův úkol. Proto má velký prachy.“

„Přesně tak,“ řekl George. Když viděl, že zodpovědnost se přesouvá někam dál, vypadal trochu uvolněnější,

Shirley se obrátila, ale než vykročila ke stanici, ještě se ohlédla přes rameno. „Přikryjte ho, ano?“ řekla. „Chudáka starého Pana D. Přehod'te přes něj něco. Z pohledu na něj mě bolí u srdce.“

„Tak jo,“ řekl jsem a vydal se k hale.

„Eddie?“ zarazil mě Huddie.

„No?“

„V budoucím je kus plachty, ta by měla stačit. Vem si ji, nechod' do haly.“

„Proč ne?“

„Protože s tím buickem se pořád něco děje. Těžko říct přesně co, ale kdybys tam šel, nemusel by ses vrátit.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Ruku mi kroutit nemusíš.“

Vytáhl jsem z boudy plachtu – chatrnou modrou plachtu, ale stačila. Cestou zpátky ke psí mrtvole jsem se zastavil u posuvných vrat, odstínil si pohled rukama a podíval se do haly. Chtěl jsem se podívat na teploměr a taky jsem se chtěl ujistit, že můj starej spolužák Brian se tam někde neschovává. Neschovával a teplota nepatrně stoupla. V celkovém panoramatu došlo k jediným změnám. Kufřík buicku byl zavřený.

Krokodýl zavřel tlamu.

TEĎ: Sandy

Shirley, Huddie, Eddie: změt' jejich hlasů mi zněla podivně krásně, jako hlasy postav, které odříkávají dialog nějaké zvláštní hry. Eddie řekl, že krokodýl zavřel tlamu a pak jeho hlas umklkl a já jsem čekal na další hlas, a když se žádný neozval a Eddie sám nepokračoval, věděl jsem, že je konec. Já to věděl, ale Ned Wilcox ne. Nebo to možná věděl a jen si to nechtěl připustit.

„A co dál?“ V jeho hlase bylo slyšet stěží skrývanou netrpělivost.

Co se stalo, když jste rozpitvali toho netopyra? Řekněte mi o té rybě. Řekněte mi všechno. Ale hlavně mi řekněte příběh, který má začátek a prostředek a konec, kde se všechno vysvětlí, protože já si to zasloužím. Nesnažte se přede mnou nějak mžít. To odmítám. Neuznávám. Já chci příběh.

Částečně se to dalo přičíst jeho mládí. A pak se setkal s něčím, co není, jak se říká, z tohoto světa – to bylo další vysvětlení... ale bylo tu taky něco, co nebylo moc hezké. Jakýsi sobecký cílený nátlak. Myslel si, že na něj má právo. Svě truchlící si rozmazlujeme, všimli jste si toho někdy? A oni si na to postupně zvyknou.

„Jak co dál?“ zeptal jsem se. V mém hlase mohl sotva hledat nějaké povzbuzení. Ne že by to pomohlo.

„Co se stalo, když se vrátil seržant Schoondist s mým tátou? Chytili jste Briana Lippyho? Viděl vás? Řekl to? Ježíši, lidi, teď přece nemůžete přestat.“

To se pletl, mohli jsme přestat, kdykoli jsme chtěli, ale to jsem si nechal pro sebe (aspoň prozatím) a řekl jsem mu, že ne, Briana Lippyho jsme nechytily; Brian Lippy zůstal pro ten den kódem Kubrick.

„Kdo napsal hlášení?“ zeptal se Ned. „Ty, Eddie? Nebo George Morgan?“

„George,“ odpověděl Eddie s náznakem úsměvu. „V tomhle byl vždycky lepší. Na vejšce chodil na tvůrčí psaní. Říkával, že každé polda, kterej za něco stojí, by měl mít základy tvůrčího psaní. Když jsme se ten den začali sypat, byl to George, kdo nás dal znovu dohromady. Co říkáš, Huddie?“

Huddie přikývl.

Eddie vstal, podepřel si rukama kříž a protáhl se, až mu zapraskaly kosti. „Musím jít domů, chlapi. Asi se zastavím na jedno U Pípy. Možná dokonce na dvě. Po všem tom vyprávění mi pěkně vyschlo v krku a ta limonáda mi nijak nepomohla.“

Ned se na něj překvapeně, našťavaně a vyčítavě podíval. „Takhle přece nemůžeš odejít! Já to chci slyšet celý!“

A Eddie, z kterého se pomalu znovu stával Tlustý Eddie, mu řekl to, co jsem věděl já, co věděli všichni. Řekl mu to a díval se přitom na něj nepřítelným přátelským pohledem. „To už jsi slyšel. Jen sis to nedal dohromady.“

Ned se díval, jak odchází, a pak se obrátil k nám ostatním. Jen Shirley se na něj podívala soucitně; myslím, že jí z něj bylo smutno.

„Jak to myslíte, že už jsem všechno slyšel?“

„Nic dalšího není, kromě pár anekdot,“ odpověděl jsem mu, „a to jsou všechno variace najedno téma. Asi jako zrnka na dně misky od pražené kukuřice.“

Pokud jde o Briana Lippyho, George napsal do hlášení: „Policisté Morgan a Jacubois s podezřelým

mluvili a zjistili, že je strážlivý. Podezřelý odmítl, že by napadl svou přítelkyni, a policista Jacubois zjistil, že přítelkyně toto jeho tvrzení podporuje. Poté byl podezřelý propuštěn.““

„Ale Lippy jim vykopl okýnko hlídkového vozu!“

„Správně, ale za daných okolností po něm George s Eddiem nemohli chtít náhradu škody.“

„Takže?“

„Takže peníze na nové okno šly z rezervního fondu. Tedy z rezervního fondu na Buick 8, abych byl úplně přesný. I tehdy byl tam, kde je dneska – v plechovce od kávy v kuchyni.“

„Jo, ta plechovka je za ty léta pěkně omláčená,“ řekl Arky. Vstal a taky si protáhl záda. „Už musím jít, chlupci a děvčata. Na rozdíl od některých z vás mám kamarády – a taky osobní život, jak tomu říkají v televizi. Ale ještě než odejdu, chceš vědět něco jiného, Neddie? O tom dnu?“

„Všechno, co mi můžeš říct.“

„Pohřbili Pana D. A hned vedle pohřbili všechno to nářadí, který ta bestie otráвила. Včetně mého rejče, za kterej jsem žádnou náhradu z plechovky nedostal!“

„Protože jsi nevyplnil SNN 1,“ řekla Shirley. „Já vím, že tohle papírování je otrava, ale...“ Pokrčila rameny, jako by chtěla říct Tak už to na světě chodí.

Arky se na ni podezřívavě zamračil. „SNN 1? Co je to za formulář?“

„Stížnost na nepochopení,“ odpověděla Shirley s dokonale kamennou tváří. „Ta, co posíláš každý měsíc kaplanovi. Bože, v životě jsem neviděla tak blbýho Švéda. To tě v té armádě vůbec nic nenaučili?“

Arky se po ní ohnal, ale usmíval se. Za ta léta si s námi kvůli svému přízvuku dost užil, to mi můžete věřit. „Zmiz, čarodějnice!“

„Sám sis naběhl, Arky,“ řekl jsem. Taky jsem se usmíval. Ned ne. Ned vypadal, jako by to žertování a špičkování, jímž jsme se my ostatní vraceli do normálu, šlo mimo něj.

„Kdes byl ty, Arky?“ zeptal se. „Kdes byl, když se tu tohle všechno dělo?“ Kus od nás nastartoval Eddie Jacubois svůj pikap a rozsvítil světla.

„Na dovolený,“ odpověděl Arky. „Na bráchovej farmě ve Wisconsinu. Takže tenhle bordel musel uklízet někdo jinej.“ Poslední větu pronesl s velkým uspokojením.

Eddie projel kolem nás a zamával. Taky jsme mu unaveně zamávali, včetně Neda. Ten však stále vypadal ztrápeně.

„Já musím taky kopnout do vrtule,“ řekl Phil. Odhodil nedopalek cigarety, vstal a popotáhl si kalhoty. „Chlupče, zůstaň při tomhle: tvůj táta byl skvělý policajt a chloubka jednotky D ze statlerské policejní stanice.“

„Ale já chci vědět –“

„Na tom nezáleží, co ty chceš vědět,“ řekl mu Phil mírně. „Je mrtvý, ty ne. To jsou fakta. Dobrou, seržo.“

„Dobrou,“ řekl jsem a díval se za Arkym s Philem, jak odcházejí přes parkoviště. Měsíc svítil natolik jasně, abych viděl, že nikdo z nich ani nepootočil hlavu k hale B.

Takže jsme tam zůstali Huddie, Shirley a já. Atén chlapec, samozřejmě. Syn Curta Wilcoxe, který k nám přišel sekat trávu a hrabat listí a prohrnovat závěje, když bylo venku na Arkyho moc chladno. Curtův kluk, který vystoupil z fotbalového mužstva a přišel sem, aby se pokusil udržet naživu památku svého otce. Vzpomněl jsem si, jak přišel s dopisem o přijetí na vysokou školu a držel ho, jako drží rozhodčí hodnocení při olympiádě, a já se styděl za to, že se na něj zlobím i přesto, čím si prošel a kolik toho ztratil. Nebyl to však jediný kluk v dějinách, který přišel o tátu, a aspoň tu byl pohřeb a jméno jeho táty bylo vyryté na mramorovém pomníku před budovou stanice společně se jmény velitele Bradyho Paula, policisty Alberta Rizza a policisty Samuela Stamsona, který zemřel v sedmdesátých letech a o jehož nešťastné smrti se dodnes občas mluví. Až do jeho nehody jsme si vozili brokovnice ve stropních nosičích – pokud jste potřebovali zbraň, sáhli jste přes rameno a vzali si ji. Když byl Stamson zaparkovaný v odstavném pruhu dálnice a vypisoval pokutu, napálil to do něj zezadu opilý řidič ve stosedmdesátikilometrové rychlosti. Hlídkový vůz se stáhl jako měch harmoniky. Palivová nádrž sice nevybuchla, ale policista Stamson byl dekapitován stropním nosičem vlastní zbraně. Od čtyřiasedmdesátého roku vozíme brokovnice pod palubní deskou a od třiasedmdesátého je jméno Sama Stamsona na pomníku. „Na šutru“, jak říkáme. Ennis Rafferty je na seznamu pohřešovaných, takže na

pomníku být nemůže. Oficiální verze o smrti policisty Morgana praví, že zemřel při čištění zbraně (téhož rugeru, který ukončil utrpení Pana Dillona), a protože nezemřel ve výkonu služby, jeho jméno na pomníku taky chybí. Na pomník se nedostanete, když zemřete v důsledku výkonu práce. To mi zdůraznil Tony Schoondist, když mě jednou přistihl při prohlížení pomníku. „I když by tam asi měla být,“ řekl. „Těch případů tu máme tucet.“

V současné době je na pomníku poslední jméno Curtise K. Wilcoxe. Červenec 2001. Při výkonu služby. Nebylo příjemné mít otcovo jméno vytesané do kamene, když to, co jste chtěli – potřebovali – byl právě táta, ale bylo to aspoň něco. Ennisovo jméno tam mělo být taky, aby si ta jeho pitomá sestra mohla kdykoli přijít a podívat se na ně, ale nebylo. A co jí zbylo? Pověst nerudné stařeny, která kdyby vás viděla na ulici hořet, ani se na vás nevymočí, aby vás uhasila. Byla nám léta trnem v oku a mít ji rád bylo nemožné, i když lítost jste k ní cítit mohli. Zůstalo jí dokonce míň než tomuhle chlapci, který aspoň věděl jistě, že jeho táta je mrtvý, že už se nikdy nevrátí s provinilým úsměvem a nějakou za vlasy přitaženou historkou, která by vysvětlovala jeho prázdné kapsy a tijuanské opálení a strašlivé bolesti při každém močení.

Neměl jsem z toho večera dobrý pocit. Doufal jsem, že pravda by všechno mohla zlepšit (někdo, patrně nějaký blázen řekl, že pravda osvobozuje), ale já měl dojem, že všechno ještě zhoršila. Uspokojením člověk možná omládne, ale já jsem žádné uspokojení na tváři Neda Wilcoxe neviděl. Jen jakousi tvrdošíjnost, unavenou zvědavost. Čas od času míval tenhle výraz i Curtis, nejčastěji když stál v jedněch z posuvných vrat haly B v onom postoji pouličního čumila – rozkročený, čelo přitisknuté na sklo, oči trochu přimhouřené, ústa zamyšleně stažená. Vždyť nejsilnější ze všeho je to, co se předává krví, ne? To, co se předává z generace na generaci, sem tam něco dobrého, sem tam něco špatného, v budoucnu naprostá katastrofa.

Řekl jsem: „Pokud je nám známo, Brian Lippy jen odjel za zelenějšími pastvinami. Mohla to být dokonce pravda; nikdo z nás nemohl s jistotou tvrdit nic jiného. A špatný vítr nepřináší nic dobrého, takže jeho zmizení nakonec mohlo zachránit život jeho přítelkyni.“

„O tom pochybuju,“ zabručel Huddie. „Vsadím se, že její další chlap byl nějaký Brian Lippy, jen s jinými vlasy. Dokud se nezmění, vybírají si chlapy, kteří je mlátí. Jako by samy sebe definovaly modřinami na obličejích a rukou.“

„Nikdy ho nenahlásila jako pohřešovaného, to vám můžu říct,“ přidala se Shirley. „Aspoň mně se nic takového na stůl nedostalo, a to mi projdou rukama kromě našich i hlášení z města a okresu. Nenahlásil ho ani nikdo z jeho rodiny. Nevím, co se stalo s ním, ale on byl klasickou ukázkou chlapa, kterého je lepší mít z krku.“

„Ale ty sám nevěříš, že jen vykopl to okýnko a utekl, že ne?“ zeptal se Ned Huddieho. „Byls tam přece.“

„Ne,“ odpověděl Huddie. „V podstatě tomu nevěřím, ale na mém názoru nezáleží. Jde totiž přesně o to, co se ti tady serža snažil celý večer vtlouct do té tvé zabeďněné hlavy: my nevíme.“

Kluk se obrátil na mě, jako by ho neslyšel. „A co můj táta, Sandy? Pokud šlo o Briana Lippyho, co si myslel on?“

„On a Tony si mysleli, že skončil tam, kde už skončil Ennis Rafferty a tarbík Jimmy. A pokud jde o tělo toho tvora, kterého ten den zabili –“

„Ten parchant rychle shnil,“ řekla Shirley překotně, jako by chtěla tuhle záležitost uzavřít. „Existují fotky a můžeš se na ně podívat, jestli chceš, ale většinou vypadají, že na nich může být cokoliv, dokonce že může jít o podvod. Neukážou ti, jak ten tvor vypadal, když se snažil odtrhnout od Pana D, jak rychle se pohyboval a jak hlasitě křičel. Vlastně ti neukážou vůbec nic. Stejně jako my ti to nedokážeme říct tak, abys tomu rozuměl. Máš to napsané v obličejí. Víš, proč je minulost minulostí, miláčku?“

Ned zavrtěl hlavou.

„Protože jinak to nefunguje.“ Podívala se do svého balíčku cigaret a výsledek ji zřejmě uspokojil, protože pokývla hlavou, uložila ho do kabelky a vstala. „Jdu domů. Mám tam dvě kočky, které měly dostat nažrat už před třemi hodinami.“

To byla celá Shirley – typická americká holka Shirley, jak jí říkal Curt, když se jí chtěl dostat trochu

pod kůži. Bez manžela (kdysi tu jeden byl, to byla sotva venku ze střední školy), bez dětí, dvě kočky, přibližně deset tisíc hadrových panenek s obličejí známých osobností. Stejně jako já žila v manželství s jednotkou D. Což je omšelá fráze, ale pokud se vám nelíbí, nemusíte ji brát.

„Shirl?“

Otočila se za žalostným zvukem Nedova hlasu. „Copak je, miláčku?“

„Mělas máho tátu ráda?“

Položila mu ruce na ramena, sklonila se k němu a políbila ho na čelo. „Milovala jsem ho, chlapče. A tebe taky miluju. Řekli jsme ti všechno, co jsme mohli, a nebylo to snadné. Doufám, že ti to pomůže.“ Odmklčela se. „Doufám, že ti to stačí.“

„To taky doufám,“ řekl.

Shirley mu na okamžik stiskla ramena, pak odtáhla ruce a napřímila se. „Hudson Royere, doprovodil bys dámu k jejímu vozu?“

„S potěšením,“ odpověděl a vzal ji za paži. „Uvidíme se zítra, Sandy? Máš ještě denní?“

„Přijdu hodně brzo,“ řekl. „Pustíme se znovu do práce.“

„V tom případě by ses měl jet domů vyspat.“

„Už jdu.“

A odešel se Shirley. My s Nedem jsme zůstali sedět na lavičce a dívali se za nimi. Zdvihli jsme ruce na pozdrav, když pak kolem nás projížděli ve svých autech – Huddie ve velkém starém newyorkeru a Shirley v malém subaru se samolepkou na nárazníku, na které stálo MÁ KARMA PŘEVÁLCOVALA MÉ DOGMA. Když jejich zadní světla zmizela za rohem stanice, vytáhl jsem své cigarety a podíval se do balíčku. Poslední. Vykouřím ji a přestanu. Touhle nádhernou báhorkou jsem se utěšoval už nejmíň deset let.

„Víc mi toho vážně nemůžeš říct?“ zeptal se mě Ned slabým, zklamaným hlasem.

„Ne. Já nikdy nebyl žádný dramatik. Třetí jednání není. Tony a tvůj táta udělali v následujících pěti letech ještě pár pokusů a nakonec zavolali Bibiho Rotha. Tedy tvůj táta přesvědčil Tonyho a já to schytl, jako obvykle. A musím ti po pravdě říct: když zmizel Brian Lippy a posel Pan Dillon, byl jsem proti tomu, aby se s buickem cokoli dělalo; chtěl jsem, abychom na něj jen dohlíželi a občas se pomodlili, aby už se buď rozpadl, nebo zmizel tam, odkud se vzal. Jo, a abychom zabili všechno, co vyleze z kufru natolik živé, že to bude moct vstát a běhat po hale a hledat cestu ven.“

„Došlo k tomu někdy?“

„Myslíš, jestli se objevil další E. T. s růžovou hlavou? Ne.“

„A Bibi? Co ten říkal?“

„Vyslechl Tonyho a tvého tátu, znovu se na buick podíval a odešel. Říkal, že je moc starý na to, aby se zabýval něčím, co tak přesahuje jeho chápání světa a jeho běhu. Řekl jim, že si hodlá vymazat buick z paměti, a nabádal Tonyho a Curta, ať udělají totéž.“

„Proboha, a to byl vědec? Měl bejt fascinovanej!“

„Tvůj otec byl vědec,“ řekl jsem. „Sice amatérský, ale dobrý. Ty věci, které vycházely z buicku, i jeho zvědavost ohledně buicku samotného, to z něj udělalo vědce. Například pitva toho tvora podobného netopýru. Bylo to sice šílené, ale zároveň na tom bylo něco impozantního, jako když bratři Wrightové vzlétli na tom svém poslepovaném letadle. Na druhou stranu Bibi Roth... Bibi byl mechanik mikroskopů. Někdy se tak sám nazýval, a s naprostou hrdostí. Byl to člověk, který opatrně a vědomě zúžil své vidění na jediný proužek znalosti, který osvětloval velice malou oblast. Mechanikové nesnášejí záhady. Vědci – zvláště amatérští vědci – je vítají. Tvůj otec byl rozpolcený. Jako polda záhady nenáviděl. Jako badatel zkoumající roadmaster... řekněme, že byl úplně jiný.“

„Kterou tu jeho podobu jsi měl radši?“

Zamyslel jsem se nad tím. „To je asi takové, jako když se kluk ptá rodičů, koho mají radši, jeho nebo jeho sestru. To není férová otázka. Ale amatér Curt mě děsival. A Tonyho trochu taky.“

Ned o tom přemýšlel.

„Objevilo se ještě několik věcí,“ řekl jsem. „V jednadevadesátém to byl pták se čtyřmi křídly.“

„Čtyřmi!“

„Ano. Koušek letěl, narazil na zeď a padl mrtvý k zemi. Na podzim ve třiadevadesátém se kufr po

jednom ohňostroji zase otevřel a byl napůl zaplněný hlínou. Curt ji tam chtěl nechat a sledovat, co se stane, a Tony s tím nejdřív souhlasil, ale pak ta hlína začala páchnout. Netušil jsem, že hlína se může rozkládat, ale myslím, že může, když pochází z určitého místa. A tak... zní to pitomě, ale zakopali jsme hlínu. Věřil bys tomu?“

„Přikývl. „A sledoval táta to místo, kam jste ji zakopali? Určitě jo. Jen aby viděl, co tam vyroste.“

„Myslím, že doufal v pár těch divných lilí.“

„A měl štěstí?“

„Záleží na tom, co považuješ za štěstí. Nic nevyrašilo, to ti můžu říct rovnou. Hlínou z hrobu zakopali nedaleko od místa, kde byl pohřbený Pan D. a náradí. Pokud jde o tu obludu, co nezetlelo, spálili jsme ve spalovně. To místo, kde je zakopaná hlína z kufru, je pořád holé. Každé jaro se tam pokouší něco vyrůst, jenže zatím to vždycky zašlo. Ale myslím, že se to nakonec změní.“

Vložil jsem si poslední cigaretu mezi rty a zapálil si ji. „Půldruhého roku po té hlíně porodil buick druhý červený klacek-ještěrku. To bylo poslední. Pořád je to tam oblast zemětřesení, ale dneska už se tam země netřese. Být neopatrný v blízkosti buicku je asi stejné jako zacházet neopatrně se starou puškou jen proto, že je zrezivělá a hlaveň má ucpanou hlínou, ale při rozumné obezřetnosti je to zřejmě dostatečně bezpečné. A jednou – věřil tomu tvůj táta, věřil tomu Tony a věřím tomu i já – se to staré auto skutečně rozpadne. Najednou – jako ta krásná stará jednosměrná bryčka v té básni.*19“

Nechápavě se na mě podíval a já si uvědomil, že nemá ponětí, o které básni mluvím. Žijeme v degenerované době. Pak řekl: „Já to cítím.“

Něco v jeho tónu mě vyděsilo a tvrdě jsem se na něj podíval. Pořád vypadal na míň než na osmnáct. Vypadal jako kluk, jak tu tak seděl se zkříženýma nohama v teniskách a obličej měl nasvícený hvězdami. „Cítíš?“ zeptal jsem se.

„Jo. Ty ne?“

Myslím, že všichni poldové, kteří za ta léta prošli jednotkou D, cítili jeho přitažlivost. Cítili ji, jako cítí lidé žijící na pobřeží pohyby moře, protože jejich srdce bije v rytmu přílivů a odlivů. Většinu dní a nocí jsme si buick neuvědomovali, jako si neuvědomujeme svůj nos, přestože se nám objevuje v dolní části všeho, co vidíme. Někdy však byla ta přitažlivost silnější a člověk ji téměř fyzicky cítil,

„Řekněme, že to cítím,“ odpověděl jsem mu. „Huddie to určitě cítil – co myslíš, že by se mu tenkrát stalo, kdyby Shirley v pravý čas nevykřikla? Co myslíš, že by se mu stalo, kdyby vlezl do toho kufru, jak to měl v úmyslu?“

„Tys ten příběh opravdu nikdy předtím neslyšel, Sandy?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ale stejně jsi nevypadal zas tak překvapeně.“

„Nic, co se týká buicku, už mě nemůže překvapit.“

„Myslíš, že to opravdu chtěl udělat? Že chtěl vlízt do toho kufru a zabouchnout za sebou víko?“

„Ano. Jen si myslím, že on s tím neměl nic společného. To bylo tou přitažlivostí. Tehdy byla silnější, ale je tam pořád.“

Na tohle nic neřekl. Jen zíral na halu B.

„Neodpověděl jsi mi na mou otázku, Nede. Co si myslíš, že by se stalo, kdyby tam vlezl?“

„Já nevím.“

To byla myslím dostatečně rozumná odpověď – rozhodně klukovská odpověď, říkají to desetkrát denně – ale mně se stejně protivila. Nechal fotbalu, ale zřejmě nezapomněl uhybat a klikkovat. Natáhl jsem kouř, který chutnal jako horké seno, a vyfoukl ho. „Tak ty nevíš.“

„Ne.“

„Po Ennisovi a Jimmym a – možná – po Brianu Lippym nevíš.“

„Ne všechno zmizelo, Sandy. Vezmi si například toho druhého tarbika. Rosalie nebo Rosalynn nebo jak se jmenovala.“

Vzdychl jsem. „Jak myslíš. Já teď zajedu do Country Way na cheeseburger. Můžeš jet se mnou, ale jen když necháme tohoto hovor a budeme mluvit o něčem jiném.“

Zamyslel se nad tím a pak zavrtěl hlavou. „Myslím, že pojedu domů. Mám o čem přemýšlet.“

„Dobře, ale nechtěj, aby s tebou přemýšlela máma.“

Zatvářil se až komicky překvapeně. „Proboha, to ne.“

Zasmál jsem se a plácl ho po rameni. Z obličeje mu zmizely stíny a najednou jsem ho mohl mít znovu rád. Pokud jde o jeho otázky a dětinskou úpornost, s jakou trval na tom, že příběh musí mít konec a konec musí obsahovat nějakou odpověď, to všechno snad vyléčí čas. Možná i já jsem kdysi očekával příliš mnoho odpovědí. Napodobeniny životů, které vidáme v televizi a v kině, nám našeptávají myšlenku, že se lidská existence skládá ze samých objevů a náhlých duševních pohnutí; myslím, že než dosáhneme dospělosti, poznáme, že to platí jen do jisté míry. Čas od času se to stává, ale myslím, že z větší části je to lež. Životní změny přicházejí zvolna. Přicházejí tak, jak dýchá v nejhlubším spánku můj nejmladší synovec; někdy mám nutkání položit mu ruku na hrud', abych se ujistil, jestli ještě žije. V tomhle světle se celá myšlenka na zestárnutí zvědavostí a omládnutí jejím ukojením jeví trochu absurdní. Svět zřídka ukončuje své hovory. Jestliže mě třidvacet let soužití s buickem nenaučilo nic jiného, tak tohle rozhodně. V tom okamžiku to vypadalo, že Curtův chlapec udělal krok ke zlepšení. Možná dokonce dva. A pokud mi to na jeden večer připadalo málo, mohl jsem si za to jen já sám.

„Zítřejší přijdeš, ne?“ zeptal jsem se.

„Přijdu hodně brzo, seržo. Pustíme se znovu do práce.“

„V tom případě bys měl možná odložit přemýšlení a místo toho se trochu vyspat.“

„Myslím, že to můžu zkusit.“ Jemně se dotkl mé ruky. „Díky, Sandy.“

„Nemáš zač.“

„Jestli jsem se choval jako blbec –“

„Nechoval,“ řekl jsem. V některých chvílích se tak opravdu choval, ale myslím, že za to nemohl. V jeho věku bych se pravděpodobně choval ještě hůř. Sledoval jsem, jak odchází k renovovanému bel airu po svém otci, vozu, který byl přibližně stejně starý jako ten v naší hale, ale o poznání mrtvější. V polovině cesty přes parkoviště se zastavil, podíval se na halu B a já strnul s kouřícím nedopalkem těsně před rty a sledoval jsem, co bude dělat. Nezamířil k hale, šel dál. Výborně. Naposledy jsem popotáhl z báječné tyčinky smrti a chtěl jsem ji rozšlápnout na zemi, ale nakonec jsem ji típl v plechovce, kde bylo vestoje pohřbeno nějakých dvě stě nedopalků. Ostatní je mohli klidně házet na zem – Arky je bez reptání zametl – ale ke mně se to nehodilo. Byl jsem koneckonců serža, chlápek, který sedí na vysoké židli.

Zašel jsem na stanici. V dispečinku seděla Stephanie Colucciová. Popíjela kolu a četla si nějaký časopis. Když mě uviděla, odložila kolu a přihladila si sukni na kolenou.

„Tak co se děje, holčičko?“ zeptal jsem se.

„Nic moc. Spojení se zlepšuje, i když ne tak rychle, jako obvykle po... vždyť víš. Rozhodně mi už nebrání v přísunu informací.“

„Jakých informací?“

„Devítka hlásí požár vozu na 1-87 u výjezdu 9. Mac říkal, že řidič je obchodník, který jel totálně zlitý do Clevelandu a odmítl test způsobilosti k řízení. Šestnáctka má pravděpodobně vloupání ve Statler Fordu. Jeff Cutler má nějaké vandalství na statlerské základce, ale jen tam asistuje, řeší to místní policie.“

„Všechno?“

„Paul Loving zajel ze služby domů, jeho syn má astmatický záchvat.“

„Tohle můžeš zapomenout dát do hlášení.“

Steffie se na mě uraženě podívala, jako bych jí tohle snad říkat nemusel. „A co se děje v hale B?“

„Nic,“ odpověděl jsem. „Tedy nic moc. Normalizuje se to tam. No, já padám. Kdyby se něco dělo, tak –“ Trochu vyděšeně jsem se zarazil,

„Sandy?“ podívala se na mě. „Co je s tebou?“

Už už jsem chtěl říct Kdyby se něco dělo, zavolej Tonymu Schoondistovi, jako by neuplynulo dvacet let a starý serža bezduše neslital ve statlerském sanatoriu před televizi s nočním programem pro ty, kteří nemůžou spát.

„Nic,“ řekl jsem. „Kdyby se něco dělo, tak zavolej Franku Soderbergovi. To on má službu.“

„Provedu, pane. Přeju hezkou noc.“

„Díky, Steff, nápodobně.“

Když jsem vyšel ven, bel air najížděl pomalu na příjezdovou cestu, provázen hudbou nějaké Nedovy oblíbené skupiny – Wilco, nebo možná Jayhawks. Zdvihl jsem ruku na pozdrav a Ned mi zamával. S

úsměvem. Milým. Znovu mi připadlo neuvěřitelné, že jsem se na něj mohl tak zlobit.

Došel jsem k hale a zaujal postoj pouličního čumila, který jako by dělal z člověka republikána, pohrdajícího dobročinnými ulevivkami doma a paliči vlajek v zahraničí. Podíval jsem se dovnitř. Poklidně tam stál pod stropními světly a poklidně si vrhal stín jako normální bytné luxusní auto na pneumatikách s bílými bočnicemi. A příliš velkým volantem. A lakem, který odpuzuje špínu a sám si hojí škrábance – teď už mnohem pomaleji, ale stále to dokáže. Oleje mám dost, řekl ten člověk, než zašel za roh, to byla jeho poslední slova o buicku, který tu teď stál jako zapomenutý object d'art v zavřené galerii. Na rukou mi naskákala husí kůže a cítil jsem svírání v podbřišku. V ústech mi vyschlo, jako když vím, že jsem v pěkné bryndě. Když mám nahnutej vigvam, jak říkával Ennis Rafferty. Buick nehučel ani nežhnul; v hale bylo zase kolem šestnácti stupňů, ale já cítil, jak mě přitahuje, jak mi našeptává, abych šel dovnitř a podíval se. Já ti něco ukážu, šeptal, zvlášť teď, když jsme sami. Při pohledu na něj se mi jedna věc vyjasnila: na Neda jsem se zlobil proto, že jsem se o něj bál. Samozřejmě. Když jsem se na něj teď díval a cítil tu obrovskou přitažlivost v hlavě – ale taky v útrobách a rozkroku – bylo snadnější tomu porozumět. Buick rodil zrůdy, jistě. Ale přesto člověk občas zatoužil k němu jít, podívat se přes okraj útesu nebo do hlavně své zbraně a vidět, jak se její ústí proměňuje v oko. V oko, které vás pozoruje, vás a jenom vás. Nemá cenu přemítat o takových okamžicích nebo snažit se pochopit tu naléhavou přitažlivost; nejlepší je prostě couvnout od okraje, uložit zbraň do pouzdra, odjet od stanice. Daleko od haly B. Mimo dosah toho lstivého šepotu. Útěk je někdy tou nejpříjemnější reakcí.

Přesto jsem tam ještě chvíli postál a díval se na tmavomodrý buick roadmaster a cítil vzdálené bušení v hlavě a kolem srdce. Pak jsem poodstoupil, zhluboka se nadechl nočního vzduchu a díval se na měsíc, dokud jsem se zase necítil ve své kůži. Teprve pak jsem odešel ke svému vozu, nastoupil a odjel.

V Country Way nebylo plno. Teď už tam plno nebývá ani v pátek a v sobotu večer. Restaurace u Wal-Martu a u nového statlerského nákupního střediska zabíjejí hospody v centru stejně účinně, jako nové multikino na dvaatřicátce zabilo to staré.

Když jsem vešel, lidé se po mně jako vždycky dívali. Až na to, že jejich pozornost samozřejmě nepřitahují já, ale uniforma. Dva muži – zástupce šerifa a okresní návladní – mě pozdravili a potřásl si se mnou rukou. Návladní se mě zeptal, jestli si k němu a k jeho manželce nepřisednu, ale já řekl ne, díky, možná sem za mnou někdo přijde. Z pomýšlení na společnost lidí a na další hovory (byť nezávazné) se mi dělalo špatně od žaludku. Sedl jsem si do jednoho z malých boxů v zadní části hlavního lokálu a Cynthia Garrisonová přišla převzít mou objednávku. Byla to hezká blondýnka s nádhernými velkýma očima. Když jsem přišel, všiml jsem si, jak někomu připravuje zmrzlinový pohár, a pohladilo mě, že poté, co do něj dala zmrzlinu, a předtím, než mi donesla jídelní lístek, si rozeplula horní knoflíček číšnické uniformy, takže bylo vidět malé stříbrné srdíčko, které nosila na řetízku. Nevěděl jsem, jestli to udělala pro mě nebo v reakci na uniformu. Doufal jsem, že pro mě.

„Ahoj, Sandy, kam jsi poslední dobou chodil? Do Olivový zahrady? Do Vnitrozemí? Nebo do Makarónovýho grilu? Tam někam?“ Pohrdlivě odfrkla.

„Ne, jedl jsem doma nebo v práci. Máš nějakou specialitu?“

„Kuře s přírodní šťávou nebo plněný škeble s masovou omáčkou – obojí je podle mého skromného názoru na tuhle hodinu dost těžký – a smaženou tresku. Když si dáš všechno, co sníš, je to o dolar víc, to už znáš.“

„Myslím, že si dám jen cheesburger a spláchnu to jedním iron city.“

Poznamenala si to a pak se na mě starostlivě podívala. „Co je s tebou? Vypadáš unaveně.“

„Já jsem unavený. Jinak mi nic není. Byl tu večer někdo od nás?“

„Stavil se tu George Stankowski. Jinak jen ty, zlatičko. Teda myslím z poldů. Tamhleti, no...“ Pokrčila rameny, jako by chtěla říct, že to nejsou opravdoví policajti. V podstatě jsem s ní souhlasil.

„Kdyby sem přišli lupiči, stačil bych na ně sám.“

„Kdyby mi dali patnáct procent dýško, hrdino, tak je nech loupit,“ řekla. „Přinesu ti to pivo.“ Odešla a mašlička bílé nylonové zástěrky jí čile poskakovala.

Původní majitel hospody Pete Quinland už byl dávno pryč, ale na stěnách boxů byly stále ještě miniaturní hudební skříně, které sem dal on. Seznam písní byl v jakési knížečce a k obracení stránek měly sloužit malé chromované páčky. Ty starobylé hračky už dávno nefungovaly, ale člověk jen těžko odolal

pokoušení si s nimi pohrát a pak listovat v knížce a na růžových nálepkách si číst názvy písní. Asi polovina z nich byla od Peteova milovaného Předsedy správní rady, rytmické songy jako „Witchcraft“ a „Luck Be a Lady Tonight“. FRANK SINATRA, stálo na růžových nálepkách, a pod tím NELSON RIDDLE ORCH. To ostatní byly staré rokenroly, o kterých si člověk myslí, že už je neuslyší, jakmile opustí žebříčky hitparád; takové, které už snad ani nehrají na stanicích specializovaných na starší hudbu, i když je tam asi mají; koneckonců kolikrát byste vydrželi poslouchat „Brandy (You're a Fine Girl)“, než byste začali řvát? Zběžně jsem pročetl seznamy melodií, které už dávno nevyvolal žádný vhozený čtvrtáček; čas jde dál. Když jste potichu, slyšíte jeho šoupavý, smutný krok.

Kdyby se vás někdo ptal na Buick 8, řekněte mu, že je v soudní úschově. To nám řekl starý serža ten večer, kdy jsme se sešli tady v zadní místnosti. Pak jsme poslali číšnici pryč, sami si točili pivo a poctivě vedli účty. Čestný systém, a proč ne? Byli jsme čestní chlapi, kteří svědomitě vykonávali svou službu. Pořád jsme. Jsme Pensylvánská státní policie, rozumíte? Skuteční silniční bojovníci. Jak říkával Eddie – když byl mladší a hubenější – to není jen práce, to je dobrodružství.

Obrátil jsem stránku. Tady bylo „Heart of Glass“ od BLONDIE.

O téhle věci se skoro nedá mluvit neúředně. To byla další moudrá slova Tonyho Schoondista, pronesená v oblacích modrého dýmu, který stoupal ke stropu. Tehdy kouřili všichni, snad kromě Curta, a podívejte se, jak dopadl. Sinatra z reproduktorů nad našimi hlavami zpíval „One for My Baby“ a z ohřívacích stolů k nám doléhala báječná vůně grilovaného vepřového. Starý serža věřil v ty věci mimo protokol, aspoň pokud se týkalo buicku. Tedy dokud si jeho mysl svévolně nevzala dovolenou; nejdřív se v noci odplížily jen pýchotní oddíly mozkových buněk, pak čtyři a za denního světla už odpochovaly celé pluky. Co je mimo protokol, to ti nemůže ublížit, řekl mi jednou. To bylo zhruba v době, kdy už bylo jasné, že ho v jeho kanceláři vystřídám já, ó, dědečku, ty máš ale vysokou židli. Jenže dneska jsem to diktoval do záznamu, ne? Jistě, stoprocentně. Otevřel jsem pusku a vychrlil celý příběh. S malou pomocí přátel, jak se píše v písni. Vychrlili jsme to na kluka, který byl stále v zrcadlové síni smutku. Který byl navzdory tomu smutku posedlý celkem přirozenou zvědavostí. Byl ztracený? Možná. V televizi končí příběhy podobné tomu Nedovu šťastně, ale já vám můžu říct, že život v pensylvánském Statleru se jen stěží podobá životu z hallmarské síně slávy. Říkal jsem si, že znám rizika, ale teď jsem najednou začal přemýšlet o tom, jestli je to pravda. Předem přece nikdy nevěříme tomu, že bychom mohli neuspět, ne? Ne. Vrháme se do toho znovu a znovu a šestkrát z deseti případů šlápeme na hrábě skryté ve vysoké trávě, až se vymrští násada a prásk, rovnou mezi oči.

Řekni mi, co se stalo, když jste pitvali toho netopýra. Vyprávěj mi o té rybě.

JOHNNY ACE zpíval „Pledging My Love“.

Odmítl každé mé úsilí – každé naše úsilí – aby v téhle lekci nešlo o učení, ale jen o povídání. Jen se dral dopředu. Svým způsobem bylo překvapivé, že nám nepřečetl naše práva; copak to nebyl spíš výslech jako za starých časů, když ještě žil jeho táta? Žil a byl mladý?

Pořád mi bylo špatně od žaludku. Mohl jsem vypít pivo, které mi Cynthia přinášela, bublinky mi dokonce mohly pomoci, ale sníst cheeseburger? To asi ne. Bylo to už dávno, co Curt pitval tvora podobného netopýru, ale mně se to zrovna promítalo. Jak řekl Zvídavá mysl touží vědět a vnořil čepel skalpelu do tvorova oka. Oko vydalo pukavý zvuk, zborťilo se a vypadlo z důlku jako černá slza. Tony a já jsme vykřikli, a jak já teď mám jíst cheeseburger, když si na to vzpomenu? Nech toho, k ničemu to nevede, řekl jsem tehdy, ale neposlechl mě. Byl stejně zarputilý jako jeho syn. Podíváme se ještě na vnitřnosti a jsme hotovi, řekl, jenže on nikdy nebyl hotov. Hrabal se v tom, šťoural se v tom, zkoumal to a buick ho za to zabil.

Napadlo mě, jestli to chlapec ví. Jestli chápe, že Buick Roadmaster 8 mu zabil tátu, stejně jako Huddie, George, Eddie, Shirley a Pan Dillon zabili tu křičící zrůdu, která vzešla z kufru auta v osmaosmdesátém.

BO DONALDSON AND THE HEYWOODS zpívali „Billy Don't Be a Hero“. Píseň, která zmizela ze žebříčků hitparád i z našich srdcí.

Řekni mi o tom netopýrovi, řekni mi o té rybě, řekni mi o E. T. s růžovejma provázkama místo vlasů, kterej dokázal myslet, kterej u sebe měl něco jako rádio. A taky mi řekni o tátovi, protože já ho musím pochopit. Samozřejmě to dokážu, protože pokaždý, když se holím, vidím v zrcadle ve své tváři jeho život a ve svých očích jeho ducha. Řekni mi všechno... jen mi neříkej, že neexistuje odpověď. To se

neopovaž. To já odmítám. To neuznávám.

„Oleje mám dost,“ zamumlal jsem a rychle zahýbal chromovanými páčkami na knížečce. Na čele mi vyrazil pot. Udělalo se mi ještě hůř. Chtěl jsem věřit tomu, že je to chřipka nebo otrava jídlem, ale nic z toho to nebylo a já to věděl. „Olej je v naprosté pohodě.“

Hráli „Indiana Wants Me“ a „Green-Eyed Lady“ a „Love Is Blue“. Písně, které propadly paměti. „Surfer Joe“ od The Surfaris.

Řekni mi všechno, chci znát odpovědi, chci znát tu jednu odpověď.

O tom, co chce, mluvil zcela otevřeně, to se mu musí nechat. Vyžadoval to s neskrývaným sobectvím ztraceného a žalem zasaženého kluka.

Kromě jednoho případu.

Začal si říkat o další kousek minulosti... ale pak si to rozmyslel. O co to tenkrát šlo? Už jsem to skoro měl, sahal jsem po tom, ale najednou jsem ucítil, jak se mi to vzdaluje. Když dojde k tomuhle, nemá význam dál se snažit. Člověk se má stáhnout a počkat, až to k němu samovolně přijde.

Listoval jsem knížečkou tam a zpátky. Malé růžové nálepky jako jazyky.

„Polk Salad Annie“ od TONYHO JOEA WHITEA a Povídej mi o Roku ryby.

„When“ od THE KALIN TWINS a Povídej mi o té vaší schůzce, řekni mi všechno, řekni mi všechno kromě jedny věci, která by mohla v tvý podezřívavý policajtský mysl vztyčit červenou vlajku, co signalizuje nebezpečí –

„Tady máš to pivo –“ začala Cynthia Garrisová a pak už si jen povzdychla.

Odrhl jsem pohled od chromovaných páček (stránky převracející se tam a zpátky mě napůl hypnotizovaly). Cynthia na mě vyděšeně zírala. „Sandy, nemáš horečku, zlato? Vždyť z tebe úplně leje.“

A v tu chvíli jsem si vzpomněl. Když jsme mu vyprávěli o pikniku na Svátek práce v devětasedmdesátém. Čím víc jsme mluvili, tím víc jsme pili, řekl Phil Candleton. Ještě dva dny mě bolela hlava.

„Sandy?“ Cynthia nade mnou stála s lahví I. C. a sklenicí. Cynthia s rozepnutým knoflíčkem uniformy, aby mi ukázala srdce. Byla tam a nebyla. V tu chvíli mi byla roky vzdálená.

Tolik řečí a žádný závěr, řekl jsem a pak se hovor stočil na – mezi jiným taky na O'Dayovu farmu – a pak se Ned najednou zeptal... začal se ptát...

Sandy, tenkrát na tom pikniku, mluvil někdo z vás o...

A pak se odmlčel.

„Mluvil někdo z vás o tom, že byste ho zničili?“ řekl jsem. „To je ta otázka, kterou nedokončil.“ Podíval jsem se na vyděšený, soucitný obličej Cynthie Garrisové. „Začal se ptát a pak se zarazil.“

Myslel jsem si, že čas vyprávění skončil a Curtův syn odjel domů? Že to tak snadno nechal být? Nedaleko odsud mě na silnici v opačném směru míjela světla nějakého vozu. Jel směrem ke stanici slušnou, i když ne nepovolenou rychlostí. Skrýval se za těmi světly Curtův bel air a seděl za volantem syn Curtise Wilcoxe? Vrátil se hned, jak si byl jistý, že jsme pryč?

Myslel jsem si, že ano.

Vzal jsem si od Cynthie z podnosu láhev iron city a sledoval jsem, jak se má ruka natahuje a chápe se hrdla lahve, jako sledujeme sebe sama ve snech. Cítil jsem chladné ústí lahve mezi rty a vzpomněl jsem si na George Morgana v jeho garáži, jak seděl na zemi a cítil ostříhanou trávu pod sekačkou. Tu příjemnou zelenou vůni. Vypil jsem to pivo, celé. Pak jsem vstal a položil jsem Cynthii na podnos desítku.

„Sandy?“

„Nemůžu tu zůstat na jídlo,“ řekl jsem. „Něco jsem si zapomněl na stanici.“

V přihrádce v palubní desce jsem měl bateriový majáček, který jsem dal na střechnu, hned jak jsem vyjel z města. Zrychlil jsem na sto třicet a doufal, že všechna auta přede mnou uhnou, až uvidí červené blikající světlo. Moc jich nebylo. Lidé v západní Pensylvánii nejezdí ve všední den dlouho do večera. Na stanici to bylo jen něco přes šest kilometrů, ale připadalo mi, že cesta trvala hodinu. Pořád jsem musel myslet na to, jak mi poskočilo srdce, kdykoli Ennisova sestra – Dračice – přišla na stanici s tou strašlivou rudou hřívou na hlavě. Myslel jsem si, Zmiz odsud, jsi moc blízko. A to jsem ji neměl rád. Oč horší by to bylo, kdyby přišla Michelle Wilcoxová a kdyby s sebou ještě měla dvojčata?

Vjel jsem na příjezdovou cestu příliš rychle, stejně jako Eddie a George před dvanácti nebo kolika lety, když se chtěli zbavit nepříjemného vězně, aby mohli jet do Poteenvillu, kde požár cisterny zamořoval kouřem půl světa, jak to vypadalo podle hlášení. V hlavě mi nesmyslně naskakovaly názvy starých písní – „I Met Him on a Sunday“, „Ballroom Blitz“, „Sugar Sugar“. Bylo to šílené, ale lepší, než kdybych se sám sebe ptal, co bych dělal, kdybych tu našel bel air, ale prázdný; co bych dělal, kdyby Ned Wilcox zmizel z povrchu země.

Bel air byl zpátky, jak jsem tušil. Parkoval tam, kde stál předtím Arkyho pikap. A byl prázdný. Uviděl jsem to hned při prvním dopadu mých světel. Názvy písní se mi vykouřily z hlavy. Nahradila je chladná připravenost, jaká přichází sama od sebe a dává člověku s prázdnými rukama a bez plánu schopnost improvizovat.

Buick se zmocnil Curtova chlapce. I když jsem s ním seděl a držel prazvláštní tryznu za jeho otce a snažil se být mu přítelem, buick na něj dosáhl a přitáhl si ho. Pokud ještě byla možnost dostat ho zpátky, nemohl jsem ji propást přílišným přemýšlením.

Steff, vyplašená pohledem na přenosný majáček, vystrčila hlavu ze zadních dveří. „Kdo to je? Kdo je tam?“

„To jsem já, Steff.“ Vystoupil jsem z vozu a nechal ho na místě s blikající červenou bublinou na střeše nad řidičovým sedadlem. Kdyby se někdo přirtil za mnou, aspoň ho majáček uchrání od toho, aby do mě zezadu narazil. „Vrať se dovnitř.“

„Co je?“

„Nic.“

„To on říkal taky.“ Ukázala na bel air a odkráčela dovnitř.

V koktavém světle majáčku jsem doběhl k posuvným vratům haly B – kolik dramatických životních okamžiků už tohle světlo provázelo. Běžný občan, na kterého to světlo dopadne, je vždycky vyděšený. Netuší, že tentýž účinek má někdy i na nás. Netuší, co všechno jsme v něm viděli.

Vždycky jsme nechávali v hale rozsvícené světlo, ale teď tam bylo mnohem jasněji a boční dveře byly otevřené. Nejdřív jsem k nim chtěl zahrnout, ale pak jsem se přidržel původního směru. Především jsem si chtěl prohlédnout hrací plochu.

Nejvíce ze všeho jsem se bál pohledu na buick. To, co jsem uviděl, mě však vyděsilo ještě víc. Chlapec seděl za obrovským volantem roadmasteru s rozmačkaným hrudníkem. Tam, kde měl mít tričko, měl jen zkrvavené tělo. Začaly se mi podlamovat nohy v kolenou, ale pak jsem si uvědomil, že to, na co se dívám, není krev. Možná to není krev. Mělo to příliš pravidelný tvar. Teď jsem si všiml modrého lemu trička, pod nímž byl červený obdélník... pravidelný obdélník...

Ne, krev to nebyla.

Byla to plechovka benzínu, který Arky dával do sekačky.

Ned se za volantem posunul a v okénku se objevila jedna jeho ruka. Pohybovala se pomalu, snově. Držela berettu. Copak jezdil v bel airu s otcovou pistolí v kufru? Nebo možná dokonce v palubní desce?

Usoudil jsem, že na tom nezáleží. Seděl v té smrtící pasti s plechovkou benzínu a pistolí. Buď se chce zabít, nebo vyléčit, pomyslel jsem si. Ani mě nenapadlo, že by chtěl udělat obojí najednou.

Neviděl mě. A mohl – můj vyděšený bílý obličej vyplňující jedno z temných oken musel být z jeho místa dobře viditelný – a mohl si taky všimnout rudého pulsu majáčku, který jsem dal na střechu svého vozu. Nevšiml si ničeho. Byl hypnotizovaný jako Huddie Royer, když se rozhodl vlézt do kufru roadmasteru a zavřít za sebou víko. Cítil jsem to i zvenčí. Ten rytmus přílivu. Tu živost. Byla v tom slyšet i slova. Připouštím, že jsem si je mohl vymyslet, ale na tom téměř nezáleželo, protože je vyvolával ten rytmus, tep, který jsme u buicku cítili od samého začátku. Někteří – třeba otec tohoto chlapce – ho cítili silněji než jiní.

Pojď dál nebo zůstaň venku, našeptával mi nějaký hlas a říkal to s dokonale chladnou lhostejností. Vezmu si jednoho nebo dva a uložím se ke spánku. Ještě tohle zlo, než budu nadobro hotový. Jednoho nebo dva, na tom už nezáleží.

Podíval jsem se na teploměr na trámu. Než jsem odjel do Country Way, ukazovala jeho červená ručička šestnáct stupňů. Teď byla na čtrnácti. Skoro jsem ji viděl klesat a najednou mě přepadla vzpomínka tak živá, až mě to vyděsilo.

Bylo to na kuřácké lavičce. Já jsem kouřil a Curt jen tak seděl. Od té chvíle před šesti lety, co byl na stanici vyhlášen zákaz kouření, získala kuřácká lavička zvláštní důležitost. Tam jsme si chodili porovnávat poznámky o probíhajících případech, tam jsme chodili řešit nesrovnalosti v časových plánech a přemítat nad pojištěním a důchodem. Na kuřácké lavičce mi Carl Brundage řekl, že ho opouští žena a bere si s sebou děti. Hlas se mu ani nezachvěl, ale po tvářích se mu koulely slzy. Na kuřácké lavičce seděl Tony mezi mnou a Curtem („Kristus a dva zloději“, komentoval to se sardonickým úsměvem), když mi sdělil, že mě po odchodu do důchodu jmenuje na své místo. Tedy jestli budu chtít. Nepatrný záblesk v očích prozrazoval, že zatraceně dobře ví, že budu. Curtis a já jsme oba přikýkli a moc jsme toho nenamluvili. A na kuřácké lavičce jsme s Curtem vedli tu poslední debatu o Buicku 8. Jak dlouho před jeho smrtí to bylo? S mrazením v zádech si uvědomuju, že to mohlo být v den jeho smrti. To by vysvětlovalo, proč mi živost té vzpomínky připadala tak děsivá.

Myslí? Zeptal se Curt. Vzpomínám si, jak se mu do obličeje opíralo silné ranní slunce a v ruce tuším držel papírový kelímek s kávou. Pozoruje a myslí, čeká na svou šanci, vybírá si svůj okamžik?

Skoro určitě ne, odpověděl jsem, ale byl jsem nejistý. Protože skoro pokrývá dost velké území, nemyslíte? Jediné slovo, které pokrývá ještě větší území, je kdyby.

A stejně si své nejhrůznější představení nechal na dobu, kdy tu bylo skoro pusto, řekl Nedův otec. Zamyšleně. Odložil kelímek s kávou a začal obracet v rukou svůj stetson, jak míval ve zvyku. Pokud se nemýlím ve dni, zbývalo necelých pět hodin do chvíle, kdy mu byl sražen z hlavy a odlétl do křoví, kde ho později našli mezi McDonaldovými obaly a prázdnými plechovkami od koly.

Jako by to ten buick věděl. Jako by uměl myslet. Pozorovat. Čekat.

Zasmál jsem se. Byl to takový ten strohý smích, nijak zvlášť pobavený. Řekl jsem mu, že pokud jde o buick, je úplně praštěný. Příště se mi nejspíš budeš snažit namluvit, že vyslal nějaký paprsek nebo něco a způsobil, že ta cisterna tehdy narazila do školního autobusu.

Nic na to neřekl, ale v očích měl otázku. A jak víš, že ne?

A pak jsem se ho zeptal přesně jako jeho kluk. Zeptal jsem se –

V hlavě se mi rozezněl varovný zvonek, velmi nezřetelně a velmi hluboko. Odstoupil jsem od okna a zakryl jsem si rukama obličej, jako bych pouhým zakrytím výhledu na buick a na Neda, bledého a ztraceného za velkým volantem buicku, mohl odstranit tu pulsující bolest.

Buick se ho zmocnil a teď se na okamžik zmocnil i mě. Chtěl mě vykolejit spoustou zbytečných vzpomínek. A nezáleželo na tom, jestli vědomě čekal, až bude mít šanci dostat Neda. Podstatné bylo, že teplota v hale rychle klesala, téměř padala. Pokud buick něco zamýšlel, zamýšlel to udělat teď.

Možná bys měl na tohle zavolat posily, našeptával mi jeho hlas. Třeba je někdo na stanici. Já bych se tam na tvém místě podíval. Ne že by mi na tom záleželo. Mně záleží jen na tom, abych si ještě jednou zaškodil, než se uložím ke spánku. Na ničem jiném mi vlastně nezáleží. A proč? Protože můžu, příteli – jen proto, že můžu.

Přivolat posily mi připadalo jako dobrý nápad. Bůh ví, že jsem měl hrůzu z toho, že bych šel do haly B sám a že bych se přiblížil k buicku, když byl v tomhle stavu. Jít tam mě nutila jen skutečnost, že jsem tohle všechno zavinil. To já jsem otevřel tu Pandořinu skříňku.

Doběhl jsem do boudy a ani jsem se nezastavil u bočních dveří haly, přestože jsem ucítil sytý pach benzínu. Věděl jsem, co udělal. Jen by mě bylo zajímalo, kolik benzínu vylil pod vůz a kolik si ho nechal v plechovce.

Dveře do boudy byly zajištěné visacím zámkem. Léta se nechávaly otevřené, odemčený zámek byl jen volně provlečený očkem petlice, aby je neotevíral vítr. I ten večer byl zámek odemčený. Přisahám, že je to pravda. Nebylo to sice za poledne, ale z otevřených bočních dveří sem padal dostatek světla na to, abych ten zámek jasně viděl. Když jsem pak po něm sahal, jeho ocelové rameno zapadlo se zřetelným cvaknutím do dírký v zámku. Viděl jsem to... a taky cítil. Puls v mé hlavě na okamžik zesílil. Jako by si buick vydechl námahou.

Mám dvoje klíče: služební a soukromé. Na těch služebních je asi dvacet klíčů. Použil jsem trik, který mě kdysi naučil Tony Schoondist. Pustil jsem si klíče do dlaně, a jak tam volně ležely, naslepo jsem vybral klíč po hmatu. Vždycky to nevyjde, ale tentokrát to vyšlo, možná proto, že klíč k visacímu zámku od boudy je menší než ostatní, kromě klíčku k mé šatní skřínce, jenže ten má zase hranatou hlavu.

Vtom jsem uslyšel slabý hukot. Připadal mi jako zvuk motoru zakopaného v zemi, ale byl slyšitelný. Vzal jsem si klíč, který jsem nahmátl, a zasunul ho do zámku. Ocelové rameno zase povyskočilo. Vytáhl jsem zámek z petlice a odhodil ho na zem. Pak jsem otevřel dveře a vešel do boudy.

Pořád se v ní drželo horko příznačné pro půdy, kůlny a malé místnůstky, za teplého počasí dlouho uzavřené. Nikdo už sem moc nechodil, ale věci, které se tu za léta nahromadily (s výjimkou barev a ředidel a ostatních hořlavin, které jsme obezřetně odstranili), tu byly stále; viděl jsem je v mdlém světle. Haldy časopisů převážně pro muže (ženy si myslí, že se rádi díváme na nahotinky, ale já si myslím, že máme spíš rádi nástroje a náradí). Kuchyňská židle se sedákem spravovaným izolepou. Laciná policejní vysílačka. Videokamera s nepochybně vybitými bateriemi na své polici vedle staré krabice s prázdnými videokazetami. Na jedné stěně nalepená samolepka na nárazník: **PODPORUJTE DUŠEVNĚ ZAOSTALÉ, VEZMĚTE AGENTA FBI NA OBĚD.** Cítil jsem prach. Puls v hlavě, který byl hlasem buicku, neustále sílil.

Byla tu zavěšená holá žárovka a na stěně vypínač, ale ani jsem se nepokusil rozsvítit. Myslel jsem si, že je buď prasklá žárovka, nebo dostanu ránu od vypínače. Dveře za mnou se zabouchly a zamezily přístup měsíčnímu svitu. To bylo velice zvláštní, protože za normálních okolností se dveře vždycky samovolně otevíraly ven. To jsme všichni věděli, proto jsme taky nechávali zámek zavěšený v očku petlice. Toho dne však zřejmě nebylo nic nemožné. Síla sídlící v buicku mě chtěla mít ve tmě. Možná si myslela, že tma mě zpomalí.

Nezpomalila. Už jsem viděl, co jsem potřeboval: stočené žluté lano, které viselo na zdi pod žertovnou samolepkou a vedle zapomenutých startovacích kabelů. A ještě něco jsem tam viděl. Něco, co Curt Wilcox uložil na polici poblíž videokamery nedlouho potom, co se v hale objevil E. T. s růžovými provazci místo vlasů.

Vzal jsem si to, zastrčil do zadní kapsy a sejmul ze zdi lano. Pak jsem znovu vyrazil ven. Zničehonic přede mnou vyrostla temná postava a já málem vykřikl. Na okamžik jsem si byl jistý, že je to muž v tmavém kabátě a klobouku, ten se znetvořeným uchem a přízvukem Borise Badinoffa. Když však přízrak promluvil, měl čistý přízvuk Lawrence Welka.

„Ten zatracenej kluk se vrátil,“ zašeptal Arky. „Byl jsem v půlce cesty domů a najednou jsem to otočil. Nějak jsem to čul. Prostě –“

Zarazil jsem ho, řekl mu, ať zůstane na místě, a s lanem přes rameno jsem se rozběhl k rohu haly B.

„Nechod' tam, seržo!“ řekl Arky. Myslím, že to chtěl zakřičet, ale byl tak vyděšený, že nedokázal zesílit hlas. „Rozlil tam benzin a má bouchačku, já to viděl.“

Zastavil jsem se vedle dveří, shodil lano z ramene a začal přivazovat jeden konec k pevnému háku na zdi, ale pak jsem toho nechal a podal kotouč lana Arkymu, který sem mezitím dorazil.

„Sandy, cítíš to?“ zeptal se. „A vysílačka zase odešla, je tam slyšet jen praskání, slyšel jsem oknem, jak Steff nadává.“

„To nevadí. Přivaž druhý konec lana k tomu háku.“

„Co?“

„Slyšels mě.“

Navlékl jsem si smyčku na konci lana kolem pasu a pevně utáhl. Curt ji pojistil katovským uzlem. Taková smyčka se snadno stahuje.

„Seržo, to nemůžeš.“ Arky mě chytil za rameno, ale nedal do toho žádnou sílu.

„Rozmotej to lano a drž,“ nakázal jsem mu. „Za žádných okolností nechod' dovnitř. Kdybychom...“ Nechtěl jsem říct Kdybychom zmizeli – nechtěl jsem tahle slova vypustit z úst. „Kdyby se něco stalo, řekni Steff, ať vyhlásí kód D, hned jak jí přestane praskat ve vysílačce.“

„Jéžiš! Copak ses zbláznil? Ty to necítíš?“

„Cítím,“ řekl jsem a vešel do haly. Pocukával jsem lanem, aby se mi někde nezadrhlo. Připadal jsem si jako potápěč, který se vydal do neprozkoumaných hlubin a který se soustřeďuje na svou dýchací trubici ne proto, že by mu to nějak pomohlo, ale proto, že to nějak zaměstnalo jeho myšlenky, které by se jinak nepochybně zaměstnávaly tím, co všechno může plavat v okolní tmě mimo dosah jeho baterky.

***

Buick 8 tam stál na svých tlustých luxusních pneumatikách s bílými bočnicemi, naše malé tajemství, a

hučel si hluboko ve svých dutinách. Puls byl teď silnější než hučení, a když jsem byl uvnitř, cítil jsem, jak ustal ve svých polovičatých pokusech udržet mě venku. Místo aby mě odstrkoval neviditelnou rukou, přitahoval si mě.

Chlapec seděl za volantem s plechovkou benzínu v klíně. Bledou pleť na čele a tvářích měl napjatou a lesklou. Když jsem k němu přišel, s robotickou pomalostí natočil hlavu a podíval se na mě velikýma temnýma očima. Byl to onen hloupě poklidný pohled těžce zdrogovaného nebo kataklyzmaticky zraněného člověka. Jediná emoce, která mu v očích zůstala, byla unavená tvrdošíjnost, adolescentní přesvědčení, že odpověď musí existovat a že on ji musí znát. Že na to má právo. A to pochopitelně použil buick. Použil to proti němu.

„Nede.“

„Na tvém místě bych odsud vypadl, seržo.“ Mluvil pomalu a dokonale zřetelně. „Není moc času. Už to přichází. Slyším kroky.“

A měl pravdu. Náhle na mě dolehla hrůza. Ten hukot byl možná strojový. Ten puls byl skoro určitě nějakým druhem telepatie. Jenže tohle bylo něco jiného.

Něco přicházelo.

„Nede, prosím tě. Nemůžeš pochopit, co to auto je, a už vůbec ho nemůžeš zabít. Můžeš se jen nechat vcucnout jako prach do vysavače. Máma a sestry zůstanou samy. To chceš, nechat je samotné s tisíci otázek, na které nikdo neumí odpovědět? Nechce se mi věřit tomu, že kluk, který tady tak úporně hledal tátu, může být takhle sobecký.“

Něco se mu mihlo v očích, jako se něco mihne v pohledu hluboce soustředěného člověka, který uslyší nějaký silný hluk z vedlejšího bloku. Pak se mu do očí znovu vrátil ten poklid. „Tenhle zatracenej buick mi zabil tátu,“ řekl nevzrušeně. Dokonce trpělivě.

V tom jsem mu rozhodně nemínil odporovat. „Dobře, možná zabil. Možná ho z toho svým způsobem můžeš vinit stejně jako Bradleyho Roache. Znamená to, že tebe může zabít taky? Co to je, Nede? Jedno kup, druhé dostaneš zdarma?“

„Já zabiju jeho,“ řekl a konečně se mu v očích objevilo něco, co narušilo ten poklid. Byl to víc než vztek. Mně to připadalo jako nějaké šílenství. V jedné ruce měl pistoli. V druhé teď držel butanovou zápalnici. „Než mě tenhle zatracenej přepravník stačí vcucnout, tak ho zapálím. Tím navždycky zavřu dveře na tu druhou stranu. To je první krok,“ řekl s děsivou nevědomou arogancí mládí a jistotou, že tohle před ním ještě nikoho nenapadlo. „A kdybych tohle přežil, zabiju všechno, co na té druhé straně čeká. To je druhý krok.“

„Všechno, co tam čeká?“ Uvědomil jsem si obludnost jeho domněnek a byl jsem naprosto ohromený. „Nede! Panebože!“

Puls byl teď silnější. Stejně jako hukot. Ucítil jsem, jak se mi na kůži usazuje nepřirozený chlad, který provázel období buickovy aktivity. A uviděl jsem purpurové světlo, které se nejdřív objevilo nad obrovitým volantem a pak se rozlilo po povrchu vozu. Přicházelo to. Před deseti lety už by to tu bylo. Možná i před pěti. Teď to trvalo trochu déle.

„Myslíš, že bude večírek na uvítanou, Nede? Čekáš snad, že vyšlou vysoce postaveného představitele růžovovlasých žlutokožců nebo možná vládce alternativního vesmíru, aby tě pozdravil a předal ti klíče od města? Myslíš, že se budou obtěžovat? Kvůli čemu? Kvůli klukovi, který se nedokáže smířit se skutečností, že jeho táta je mrtvý, a naučit se s ním žít?“

„Bud' zticha!“

„Víš, co si myslím?“

„Mně je jedno, co si myslíš.“

„Myslím si, že poslední, co uvidíš, než se zadusíš tím, co tam dýchají, bude jedno velké nic.“

V očích se mu znovu mihla nejistota. Částečně byl odhodlaný zahrát si na George Morgana a prostě to ukončit. Byla tu však ještě druhá část jeho osobnosti, které možná ani tak nezáleželo na vysokoškolských studiích, ale chtěla žít. A nad oběma nutkavými pocity, nade vším a pode vším a kolem všeho byl ten puls a tiše volající hlas. Nebyl ani vábivý. On vás táhl.

„Seržo, vypadni odtud!“ zavolal na mě Arky.

Nevšímal jsem si ho a nespouštěl jsem oči z Curtova chlapce. „Nede, použij mozek, který tě dostal až

takhle daleko. Prosím tě.“ Nekřičel jsem na něj, jen jsem trochu zdvihl hlas, abych přehlušil sílicí hukot. Současně jsem si sáhl na to, co jsem si uložil do zadní kapsy.

„To, v čem sedíš, může být živé, ale pořád ti to nestojí za ten čas. Pořád se to moc neliší od mucholapky nebo od masožravé rostliny, copak to nechápeš? Nemůžeš se tomu pomstít, v žádném případě. To je pitomost.“

Začaly se mu chvět rty. To byl začátek, ale já jsem se modlil, aby odhodil tu zbraň, nebo ji aspoň sklonil. A pak tu byla ta butanová zápalnice. Nebyla tak nebezpečná jako automatická, ale stačilo to. Já sám jsem stál v benzinu a výpary byly tak silné, že mi slzely oči. Purpurová zář se líně rozlévala po kontrolkách falešné palubní desky a vyplnila tachometr, takže vypadal jako bublinka ve vodováze.

„Zabil mi tátu!“ vykřikl dětským hlasem, ale nekřičel to na mě. Nevěděl, komu nebo čemu to má adresovat, a to bylo přesně to, co ho zabíjelo.

„Ne, Nede. Hele, kdyby se ten buick uměl smát, tak by se teď smál. Tátu nedostal tak, jak chtěl – tak jako Ennise a Briana Lippyho – ale teď má zatraceně dobrou příležitost dostat tak jeho syna. Kdyby to Curt věděl, kdyby to viděl, tak by musel rvát v hrobě. Přesně tohle je to, čeho se bál, čemu chtěl předejít. Aby se to nestalo znovu. Jeho vlastnímu synovi.“

„Přestaň, přestaň!“ Zpod víček se mu draly slzy.

Sklonil jsem se a ponořil tvář do rozlévající se purpurové záře, do vyvěrajícího chladu. Přiblížil jsem obličej k Nedovu obličejí. Jeho odpor začínal slábnout. Vytáhl jsem ze zadní kapsy plechovku, kterou jsem si přinesl z boudy, přitiskl jsem si ji k noze a řekl jsem: „On určitě slyší ten smích, Nede, určitě ví, že už je pozdě –“

„Ne!“

„– že už se nedá nic dělat. Vůbec nic.“

Zdvihl ruce, aby si zakryl uši, pistoli v levé, butanovou zápalnici v pravé, plechovku postavenou na stehnech. Nohy mu pod holeněmi mizely v levandulové mlze, která stoupala jako voda ve studni. Nevyvedl jsem ho z rovnováhy tak, jak bych si byl přál, ale bude to muset stačit. Palcem jsem odstranil víčko ze spreje, kratičkým stiskem se přesvědčil, jestli je v něm vůbec tlak, když stál celá léta na polici v boudě, a pak jsem na Neda stříkl pepřový sprej.

Zavyl překvapením a bolestí, když ho sprej zasáhl do očí a do nosu. Stiskl spoušť otcovy beretty. Odezva byla ohlušující.

„Kurva!“ uslyšel jsem do zvonění v uších Arkyho výkřik. Sáhl jsem po klice dveří a v témže okamžiku kolíček zámku zajel dovnitř, úplně stejně jako rameno visacího zámku. Prostrčil jsem ruku otevřeným oknem a pěstí srazil plechovku s benzinem. Vypadla z křečovitého sevření chlapcova klínu někam do levandulové mlhy a zmizela. Na okamžik se mi z zdálo, že ji slyším dopadat, jako když něco shodíte z velké výšky. Pistole znovu spustila a já ucítil vítr od kulky. Nebylo to nijak blízko – Ned páčil naslepo do střechy buicku a zřejmě si vůbec neuvědomoval, že střílí – ale kdykoli cítíte kulkou zvířený vzduch, je to proklatě blízko.

Zatápal jsem po vnitřku dveří buicku, až jsem konečně nahmátl vnitřní kliku, a zatáhl. Kdyby nefungovala, nebyl jsem si jistý, co bych udělal – chlapec byl příliš velký a těžký, než abych ho vytáhl oknem – ale klika povolila a dveře se otevřely. Z podlahy buicku se zdvihla jasná purpurová záře, kufr se s klapnutím otevřel a já pocítil strašlivou přitažlivost. Vcucnout jako prach do vysavače, řekl jsem, ale to jsem ani zpola netušil, o čem mluvím. Ten přílivový rytmus zrychlil do divokého arytmiického bušení vln předcházejících tsunami, která pak všechno zničí. Měl jsem pocit, že zevnitř vane vítr, který však přitahuje, místo aby se opíral, který vám chce vysát oči z důlků a strhnout kůži z obličeje, a přesto se mi nepohnul ani vlas.

Ned vykřikl. Náhle spustil ruce, jako by někdo dole zatáhl za neviditelné provázky upevněné na jeho zápěstích. Začal se jakoby propadat do sedadla, které tam už ovšem téměř nebylo. Mizelo, rozplývalo se ve stoupající fialové mlze. Popadl jsem ho v podpaží a táhl. Nejdřív jeden krok pozpátku, pak dva. Musel jsem bojovat s neuvěřitelnou přitažlivou silou, která mě táhla do purpurového hrdla, v které se proměnil vnitřek buicku. Padl jsem na záda a Ned na mě. Do nohavic se mi vsákl benzin.

„Přitáhni nás!“ zařval jsem na Arkyho. Odstrkoval jsem se nohama ve snaze vzdálit se od buicku a od světla, které z něj vycházelo. Jenže nohy nenacházely oporu a klouzaly po benzinu.

Neda to táhlo k otevřeným dveřím vozu tak silně, že mi ho to málem vytrhlo ze sevření. Současně jsem ucítil, jak se mi utáhlo lano kolem pasu. Když jsem Neda znovu pevně sevřel kolem hrudi, lano nás táhlo dozadu. Viděl jsem, že stále drží pistoli, ale najednou se mu prudce vymrštila ruka dopředu a zbraň z ní vylétla. Pohltilo ji pulsující purpurové světlo v kabině vozu. Když v něm mizela, měl jsem dojem, že jsem zaslechl ještě dva výstřely. Současně se mi zezdalo, že ta přitažlivost kolem nás začíná trochu slábnout. Třeba by nám už umožnila útěk, kdybychom se bez váhání rozhodli opustit jeviště.

„Táhni!“ zařval jsem na Arkyho.

„Šéfe, já táhnu, co to dá, ale –“

„Táhni víc!“

Divoce škulbl lanem a Curtisova smyčka se mi utáhla tak, že mi to vyrazilo dech. Namáhavě jsem se postavil a začal klopýtavě couvat. Chlapce jsem stále svíral v náruči. Oddychoval se zavřenýma očima jako borec, který toho má už dvanáct kol plné zuby. Myslím, že neviděl, co následovalo.

Vnitřek buicku zmizel, pohlcen nachovým světlem. Objevil se jakýsi nepopsatelný, nepoznatelný kanál. Jakýmsi zaníceným jícnem jsem se díval do jiného světa. Asi bych tam stál jako přimrazený, než by se obnovilo sání a než by mě buick vcucnul – než by nás vcucnul oba – jenže pak Arky pronikavě vykřikl: „Pomoz mi, Steff! Proboha, naběhni sem a pomoz mi!“ Asi ho poslechla, protože za okamžik nás s Nedem vláčeli jako dobře zaseknutou rybu. Znovu jsem upadl a narazil si hlavu, ale vnímal jsem, jak hukot splynul s pulsem a proměnil se ve vytí, které mi pronikalo až do nitra mozku. Buick začal blikat jako neonové světlo a z planoucího kufru se vyvalila záplava brouků se zelenými krovkami. Dopadli na zem, kousek odcupkali a pošli. Sání znovu zesílilo a buick si nás začal přitahovat. Jako by nás uchvátil nesmírně silný spodní proud. Tam a zpátky, tam a zpátky.

„Pomoz mi!“ zakřičel jsem Nedovi do ucha. „Musíš mi pomoci, jinak nás to vcucne!“ Ale myslel jsem si, že nás to vcucne tak jako tak.

Byl slepý, ale ne hluchý a usoudil, že chce žít. Položil nohy v teniskách na betonovou podlahu a odstrkoval se tak usilovně, až podkluzujícími patami rozstříkoval rozlitý benzin. Arky se Stephanií Colucciovou znovu prudce zatáhli. Poskočili jsme o půldruhého metru směrem ke dveřím, ale znovu se nás zmocnil ten spodní proud. Podařilo se mi přehodit uvolněné lano Nedovi přes prsa a připoutat ho k sobě, i když jsem nevěděl, jestli to tak bude lepší nebo horší. Ale znovu jsme byli zpátky, možná ještě blíž k buicku než předtím. Přitahovalo nás to pomalu, ale s děsivou vytrvalostí. V hrudi jsem cítil klaustrofobický tlak, který mi bral dech. Částečně ho způsobovalo lano, částečně vědomí toho, že mě svírá a že mnou trhá nějaká obrovská neviditelná ruka. Nechtělo se mi do místa, které jsem viděl, ale pokud bychom se ještě přiblížili buicku, dostal bych se tam. Oba bychom se tam dostali. Čím jsme byli blíž, tím větší síla nás přitahovala. Žluté nylonové lano by brzy prasklo. A my dva, stále svázaní k sobě, bychom letěli do toho zaníceného purpurového jícnu a nějakého světa za ním.

„Poslední šance!“ vykřikl jsem. „Na tři zatáhněte! Raz... dva... TŘI!“

Arky se Stephanií, kteří stáli hned za dveřmi, do toho vložili veškerou sílu. Ned a já jsme se odstrkovali nohama. Odlétli jsme zpátky, tentokrát až ke dveřím, kde se nás znovu zmocnila ta síla a přitahovala si nás s neúprosností magnetu přitahujícího železné piliny.

Převrátil jsem se na bok. „Nede, chyt' se rámu dveří! Chyt' se těch futer!“

Poslepu natáhl levou ruku a zatápal.

„Doprava, Nede!“ vykřikla Stephanie. „Doprava!“

Nahmátl rám a sevřel ho.

Za námi se z buicku znovu obludně zablesklo a já cítil, jak se ta přitažlivá síla stupňuje. Připadala mi jako nějaká příšerná nová gravitace. Lano kolem hrudi se proměnilo v ocelový pás a já se nemohl nadechnout. Cítil jsem, jak mi vylézají oči z důlků a jak mi cvakají zuby. Krk mi ucpal všechny vnitřnosti. V mozku jsem cítil puls, který mi bránil v myšlení. Znovu jsem se začal sunout k buicku a podpatky mi podkluzovaly na betonu. V příštím okamžiku bych se smýkal a v dalším už letěl jako pták nasátý turbínou tryskového letadla. A chlapce bych vzal s sebou. Za nehty by měl nejspíš třísky z rámu dveří. Musel by jít se mnou. Má metafora o řetězech by se stala doslovnou realitou.

„Sandy, chyt' se mě za ruku!“

Zaklonil jsem hlavu, abych se podíval, a nijak zvlášť mě nepřekvapilo, když jsem uviděl Huddieho

Royera – a za ním Eddieho. Vrátili se. Trvalo jim to trochu déle než Arkymu, ale přijeli. A ne proto, že by Steff vysílala kód D; stejně nebyli v hlídkových vozech a spojení ze stanice stejně ještě nefungovalo. Ne, oni prostě... přijeli. Huddie klečel ve dveřích a jednou rukou se přidržel rámu, aby ho to nevtáhlo. Na hlavě se mu nepohnul vlásek a košile se mu nevinila, ale kymácel se jako člověk v silném větru. Eddie se krčil za ním a díval se mu přes rameno. Zřejmě ho držel za opasek, i když to jsem neviděl. Huddie ke mně natáhl volnou ruku a já se jí chytil jako tonoucí. Vlastně jsem se cítil jako tonoucí.

„Teď táhněte, krucinál,“ vyštěkl Huddie na Arkyho a Steff Colucciovou. V očích mu blýskalo purpurové světlo z buicku. „Opřete se do toho, až budete plivat vnitřnosti!“

Tak daleko nezašli, ale táhli silně, až jsme vylítli ze dveří jako zátka z lahve a přistáli na jedné hromadě s Huddiem vespodu. Ned prudce oddychoval. Obličej měl zabořený v mém krku. Cítil jsem jeho tvář a čelo, které žhnuly jako řeřavé uhlí. Cítil jsem taky vlhkost jeho slzí.

„Au, seržo, prokrista, sundej mi ten loket z nosu!“ zahuhňal Huddie rozčileně.

„Zavřete dveře!“ vykřikla Steff. „Dělejte, než vyleze něco zlého!“

Kromě neškodných brouků se zelenými krovkami nic nevylezlo, ale i tak měla pravdu, protože už jen to světlo samo o sobě bylo dost zlé. To blýskavé mihotavé purpurové světlo.

Stále jsme leželi na jedné hromadě na zemi s propletenými údy, Eddie zamotaný do lana stejně jako Ned řval na Arkyho, že má lano kolem krku a že ho dusí, Steff klečela vedle něj a snažila se dostat prsty pod smyčku, zatímco Ned funěl a bušil do mě. Dveře nikdo nezavřel, ale přesto se zabouchly a já zdvihl hlavu v úhlu, jaký mi umožňovala jen panika, a byl jsem si náhle jistý, že to byl jeden z nich, že nepozorovaně prošel dveřmi a teď je venku a možná touží pomstít toho, kterého jsme před lety zmasakrovali. Já to viděl, stín proti bílé zdi haly. Pak se to posunulo a já uviděl původce stínu a v mdlém světle jsem rozpoznal křivky ženských řader a boků.

„Cestou domů mě přepadl takový divný pocit,“ řekla Shirley rozechvělým hlasem. „Skutečně ošklivý pocit. Usoudila jsem, že kočky můžou ještě chvíli počkat. Přestaň kolem sebe mlátit, Nede, takhle všechno ještě zhoršuješ.“

Ned se okamžitě zklidnil Shirley se sklonila a jediným hbitým pohybem zbavila Eddieho smyčky kolem krku. „No vidíš, chlapče,“ řekla a vzápětí se jí podlomily nohy. Shirley Pasternaková padla na zem a rozplakala se.

Odvedli jsme Neda na stanici a v kuchyňce mu propláchli oči. Měl je oteklé a zarudlé a bělma měl zalitá krví, ale říkal, že vidí v zásadě dobře. Na Huddieho dva zdvižené prsty zareagoval správně, stejně jako na čtyři.

„Omlouvám se,“ řekl přidušeně. „Nevím, proč jsem to udělal. Teda vím, já to chtěl udělat, ale ne teď... ne dneska večer –“

„Ššš,“ řekla Shirley. Natočila si do hrsti vodu a znovu mu omyla oči. „Nemluv.“

Jenže Ned se nedal umlčet. „Promyslet si to.“ Zíral na mě těma příšernýma, krví podlitýma očima. Pak odvrátil pohled, když k němu Shirley zdvihla dlaň s další trochou teplé vody. „Pak vím jen to, že jsem byl najednou zpátky, a vzpomínám na jedinou myšlenku: ‚Musím to udělat dneska, musím s tím jednou provždy skoncovat.‘ Potom...“

Jenže co bylo potom, to už nevěděl; zbytek se mu rozplýval v mlze. Nepřiznal to, ale ani nemusel. Dokonce jsem mu to ani nemusel vyčíst z těch jeho krví podlitých zmatených očí. Viděl jsem přece, jak sedí za volantem roadmasteru s plechovkou benzínu na klíně, bledý, strnulý a ztracený.

„On se tě zmocnil,“ řekl jsem. „Vždycky měl určitou přitažlivost, jen ji na nikom nemohl vyzkoušet tak jako na tobě. Jenže když tě volal, my ostatní jsme to slyšeli. Každý po svém. Každopádně to není tvoje vina, Nede. Pokud je to něčí vina, tak moje.“

Ned se napřímil od dřezu, zatápal a chytil mě za předloktí. Z obličeje mu kapala voda a vlasy měl přilepené k čelu. Po pravdě řečeno vypadal dost komicky. Jako při groteskním křtu.

Steff, která ze zadních dveří budovy stanice pozorovala halu, se teď připojila k nám. „Už zase odumírá.“

Přikývl jsem. „Propásl svou šanci. Možná poslední.“

„Působit zlo,“ řekl Ned, „o to mu šlo. Já to někde uvnitř slyšel. Nebo nevím, možná se mi to jen zdálo.“

„Pokud jsi to slyšel,“ řekl jsem, „pak jsem to slyšel taky. Ale dneska večer mu mohlo jít o víc než jen působit zlo.“

Než jsem mohl pokračovat, z koupelny vyšel Huddie s lékárníčkou. Položil ji na linku, otevřel a vytáhl kelímek s hojivou masťou. „Tohle si namaž kolem očí, Nede. Kdyby se ti dostala do oka, nelam si s tím hlavu. Ani bys to necítil.“

Stáli jsme tam a dívali se, jak si maže kolem očí hojivou masťou, která se leskla ve světle kuchyňské zářivky. Když skončil, Shirley se ho zeptala, jestli je to lepší. Přikývl.

„Tak pojď ještě ven,“ řekl jsem. „Musím ti ještě něco říct. Byl bych ti to řekl už dřív, ale po pravdě jsem na to ani nepomyslel, nebo možná mi to jen povrchně blesklo hlavou. Napadlo mě to, až když jsem tě viděl sedět v tom zatraceném autě. Přivedl mě na to asi ten šok.“

Shirley se na mě podmračeně podívala. Nikdy nebyla matka, ale teď se tvářila skutečně mateřsky přísně. „Dneska už ne,“ řekla. „Nevidíš, že toho má dost? Někdo by ho měl odvézt domů a vymyslet si nějakou historku pro jeho mámu – těm Curtisovým vždycky uvěřila, takže předpokládám, že uvěří i té vaší, pokud se vám podaří vyšperkovat ji věrohodnými detaily – a pak ho zahnat do postele.“

„Promiň, ale myslím, že tohle nepočká,“ řekl jsem.

Tvrdě se na mě podívala a musela vidět, že si přinejmenším myslím, že mluvím pravdu, a tak jsme se všichni vrátili na kuřáckou lavičku, a zatímco jsme pozorovali skomírající ohňostroj v hale – už druhý toho večera, i když tenhle za moc nestál, přinejmenším teď už za moc nestál – vyprávěl jsem Nedovi ještě jeden příběh ze starých časů. Viděl jsem ho před sebou jako scénu z nějaké hry, dvě postavy na téměř prázdném jevišti, dvě postavy pod jediným reflektorem, dva muži sedící

TEHDY: Curtis

Dva muži sedící na kuřácké lavičce ve svitu letního slunce – pokud jde o naše lidské životy, na konci každého řetězu je smyčka a Curtis Wilcox už k té své téměř došel. Jeho posledním jídlem bude oběd, a nikdo z nich to neví. Odsouzený muž pozoruje, jak si druhý muž zapaluje cigaretu, a touží si taky jednu dát, ale kouření už nechal. Lezlo do peněz, Michelle mu to neustále připomínala, ale hlavně chce vidět vyrůstat své děti. Chce se zúčastnit jejich promoci, chce vidět, jakou budou mít barvu vlasů. Má taky plány na důchod, hodně o nich s Michelle mluvili, winnebagem odjedou na západ, kde se snad konečně usadí; jenže on odejde do důchodu mnohem dřív a sám. Pokud jde o kouření, vůbec se toho potěšení nemusel vzdávat, ale to člověk nemůže vědět. Letní slunce je zatím příjemné. Později bude horko, na smrt až příliš, ale teď je příjemně a ta věc v hale je klidná. Má teď stále delší údobí klidu. Ohňostroje, pokud přijdou, jsou mírnější. Buick se zklidňuje, to si myslí odsouzený státní policista. Přesto občas slyší jeho tep a jeho tiché volání a ví, že ho vůz bude sledovat. Tohle je jeho práce; aby ji mohl vykonávat, zřekl se jakékoli možnosti povýšení. Buick 8 sice dostal jeho parťáka, ale svým způsobem, jak si uvědomuje, dostal dokonale i Curtise Wilcoxe. Nikdy se sice nezavřel v jeho kufřík, jak to jednou v osmaosmdesátém málem udělal Huddie Royer, a vůz ho nikdy nesežral zaživa, jako patrně sežral Briana Lippyho, ale stejně ho dostal. Stále se drží v blízkosti jeho myšlenek. Curtis stále slyší jeho šepot, tak jako rybář spící doma slyší i do spánku šepot moře. A šepot je hlas a hlas může –

Obrací se k Sandymu Dearbornovi a ptá se: „Myslí? Pozoruje a myslí, čeká na svou příležitost?“

Dearborn – staří mazáci mu za jeho zády říkají nový seržant – se nemusí ptát, o čem to jeho přítel mluví. Pokud jde o tu věc v hale B, rozumějí si všichni a Curtis si občas myslívá, že se to vztahuje i na ty, kteří byli přeloženi od jednotky D nebo odešli od Pensylvánské státní policie za bezpečnější práci; občas si myslívá, že je všechny poznamenala, tak jako jsou poznamenáni amenité ve svých černých šatech a černých kočárech, tak jako vám kněz potřísní čelo na Popeleční středu, nebo silniční četa trestanců spojených řetězem, která kope nekonečný příkop.

„Skoro určitě ne,“ říká nový seržant.

„A stejně si své nejhrůznější představení nechal na dobu, kdy tu bylo skoro pusto,“ říká muž, který se vzdal cigaret, aby mohl sledovat, jak jeho děti rostou a jak mu přivádějí na svět vnoučata. „Jako by to ten buick věděl. Jako by uměl myslet. Pozorovat. Čekat.“

„Pokud jde o buick, jsi úplně praštěný. Příště se mi nejspíš budeš snažit namluvit, že vyslal nějaký paprsek nebo něco a způsobil, že ta cisterna tehdy narazila do školního autobusu.“

Policista Wilcox si odložil svůj kelímek s kávou na lavičku, aby si mohl sundat svůj velký klobouk – svůj stetson. Začíná ho obracet v rukou, to je jeho starý zvyk. Příčně od nich přijíždí k čerpadlu Dicky-Duck Eliot a začíná plnit nádrž hlídkového vozu D-12; to už moc dlouho dělat nebudou. Uvidí je na lavičce a zamává. Opětují jeho pozdrav, ale muž s kloboukem – šedým policajtským stetsonem, který skončí svou služební pouť v křoví s plechovkami od koly a obaly od hamburgerů – se dívá především na nového serža. Jeho oči se ptají, jestli se to dá vyloučit, jestli se dá cokoli vyloučit.

Serža, kterého to popudilo, říká: „Pročs tím teda neskoncujeme? Skoncujeme s tím a hotovo. Odtáhneme ho na louku, nalejem do něj benzin, až mu bude vytékat okny, a pak ho zapálíme.“

Curtis se na něj klidně podívá, ale stejně nedokáže úplně skrýt své zděšení. „To by bylo to nejnebezpečnější, co bychom s ním mohli udělat,“ říká. „Dokonce to může být právě to, co chce, abychom udělali. To, kvůli čemu sem byl poslán. Kolik dětí přišlo o prsty, když našly v křoví rozbušku, kterou vůbec neznaly, a praštily do ní kamenem?“

„To není totéž.“

„Jak víš, že ne? Jak to víš?“

A nový serža, který si později pomyslí, Měl jsem to být já, jehož klobouk skončil zakrvácený u silnice, na to nedokáže odpovědět. Případá mu téměř rouhavé nesouhlasit s ním, a kromě toho, kdo ví? Třeba má pravdu. Děti skutečně přicházejí o prsty nebo zabíjejí své malé brášky zbraněmi, které nacházejí v zásuvkách psacích stolů svých rodičů, nebo zapalují domy starými zapalovači, které našly v garáži. Protože nevědí, s čím si hrají.

„Předpokládejme,“ říká muž, který si hraje se stetsonem, „že ten buick je nějaký ventil. Jako třeba na regulátoru potápěčského dýchacího přístroje. Můžeš se podle potřeby nadechovat i vydechovat, ale vždycky k tomu potřebuješ ten ventil“

„Ano, ale –“

„Nebo jinak. Třeba dýchá jako člověk, který leží na dně bažiny a používá k tomu dutý rákos, aby ho nebylo vidět“

„Dobře, ale –“

„V každém případě to musí být malé nádechy a výdechy, protože kanál, kterým procházejí, je úzký. Možná, že se uživatel toho ventilu nebo rákosu uvedl do nějakého náhradního režimu, jako je spánek nebo hypnóza, aby mohl přežít při takhle slabém dýchání. A pak třeba přijde nějaký zmatený blázen a hodí do té bažiny tolik dynamitu, že by ji mohl vysušit, a rákos je najednou zbytečný. Nebo, pokud o tom přemýšlíš jako o ventilu, ho dočista zničí. To bys chtěl riskovat? Chtěl bys riskovat, že to dostane tolik vzduchu, kolik potřebuje?“

„Ne,“ říká nový serža tiše.

Curtis říká: „Jednou už to chtěli udělat Buck Flanders s Andym Coluccim.“

„Nekecej!“

„Nekecám,“ odtuší klidně Curtis. „Andy řekl, že když by dvěma státním policistům nemohlo projít menší zhářství, tak by měli vrátit odznaky. Dokonce měli plán. Chtěli ho zapálit pomocí barev a ředidel z boudy. Samovolné vzplanutí, pfff, a je po všem. A kromě toho, říkal Buck, kdo by volal požárního inspektora, vždyť jde jen o starou halu se starým buickem uvnitř, proboha.“

Nový serža není schopen odpovědi, je zaskočený.

„Myslím, že jim to asi rozmluvil,“ říká Curt.

„Rozmluvil.“ Snaží se to pochopit. „Rozmluvil jim to.“

„Ano.“ Curt si nasazuje klobouk – vždycky mu říká velký klobouk – a dává si řemínek dozadu, tak jak se klobouk nosívá v teplém počasí – a po hmatu si řemínek utahuje. Pak povídá svému starému příteli: „Můžeš snad říct, že k tobě nikdy nepromluvil, Sandy?“

Nový serža otvírá ústa, aby to kategoricky popřel, ale druhý muž se na něj vážně dívá. Velící seržant nakonec neřekne nic.

„Nemůžeš, protože on promlouvá. K tobě, ke mně, k nám všem. Nejhlasitěji promluvil k Huddiemu ten den, co z něj vyšla ta zrůda, ale my ho slyšíme, i když jen šeptá. Nebo ne? A on mluví pořád. I ze spánku. Takže je důležité neposlouchat“

Curt vstává.

„Jen pozorovat To je náš úkol a já to teď vím. Jestli bude dost dlouho dýchat pomocí toho ventilu nebo toho rákosu, dřív nebo později se vyčerpá. Uduší. A třeba mu to ani nebude vadit Vlastně umře ve spánku. Tedy pokud už ho nikdo nebude dráždit. Což většinou znamená nepřibližovat se mu na dosah. Ale taky to znamená dát mu pokoj.“

Odchází, život mu utíká pod nohama jako písek a nikdo z nich to neví, pak se zastavuje a ještě jednou se podívá na svého starého přítele. Ne že by přímo spolu přišli k policii, ale společně se s tou prací sžili a teď jim oběma vyhovuje. Když se starý serža jednou opil, nazval policisty dobrými chlapy, kteří dělají špinavou práci.

„Sandy.“

Sandy se na něj tázvavě podívá.

„Můj kluk letos začal hrát závodně baseball, už jsem ti to říkal?“

„Jenom asi dvacetkrát“

„Jeho trenér má kloučka, asi tak tři roky. Minulý týden, když jsem jel na stadion pro Nedá, uviděl jsem ho, jak si vkleče háziš tím malým klukem míčkem. A znovu jsem si uvědomil, jak strašně ho mám rád, Sandy. Stejně jako když jsem ho poprvé držel v náručí zabaleného v dece. Není to zvláštní?“

Sandy si nemyslí, že je to zvláštní. Myslí si, že je v tom možná celá pravda, kterou svět o lidech potřebuje znát.

„Trenér jim už rozdál dresy a Ned ho měl na sobě a klečel na jednom kolenu a házel míček tomu kloučkovi a přísahám, že to byl ten nejčistší člověk na světě.“ A pak povídá

TEĎ: Sandy

V hale se nafialověle zablýsklo. Následovala tma... pak další záblesk... další tma... a jen tma.

„Skončil?“ zeptal se Huddie a vzápětí si sám odpověděl. „Jo, myslím, že skončil.“

Ned si ho nevyšimal. „Co?“ zeptal se mě. „Co říkal potom?“

„To, co řekne každý člověk, když je všechno, jak má být,“ odpověděl jsem mu. „Že je šťastný chlap.“

Steff se odešla podívat na svůj mikrofon a monitor vysílače, ale všichni ostatní tu stále byli. Ned si nikoho z nich nevyšimal. Napučené oči s červenými víčky upíral jen a jen na mě.

„Říkal ještě něco?“

„Říkal, že před týdnem proti Rocksbury Railroad jsi udělal dva houmrany a že jsi mu po tom druhém zamával, když jsi obíhal třetí metu. To se mu líbilo, smál se, když mi to vyprávěl. Říkal, že i když máš svůj nejhorší den, vidíš míček líp než on, když má svůj nejlepší. Taky říkal, že jestli to myslíš s baseballem vážně, musíš začít cvičit odpaly po zemi.“

Chlapec se zahleděl do země a bojoval sám se sebou. Odvrátili jsme pohledy, abychom mu to ještě neztěžovali. Nakonec řekl: „Nabádal mě, ať to nevzdávám, ale přesně to sám udělal. S tím zatraceným buickem to vzdal.“

Řekl jsem: „Rozhodl se sám, a to je rozdíl.“

Ned se posadil, aby se nad tím zamyslel, a pak přikývl. „No dobře.“

Arky řekl: „Tentokrát už ale vážně jedu domů.“ Jenže než odjel, udělal něco, na co nikdy nezapomenu: sklonil se a dal Nedovi pusku na oteklou tvář. Překvapila mě něžnost, s jakou to udělal. „Dobrou, chlape.“

„Dobrou noc, Arky.“

Dívali jsme se, jak odjíždí v rozklepaném pikapu, a pak Huddie řekl, „Já Neda odvezu v jeho chevroletu. Kdo pojedete za mnou, aby mě pak odvezl zpátky k mému vozu?“

„Já,“ přihlásil se Eddie. „Akorát že počkám venku, až ho povedeš domů. Kdyby to Michelle Wilcoxovou popadlo, chci bejt z dosahu.“

„To bude v pohodě,“ uklidňoval ho Ned. „Řeknu, že jsem na polici v boudě našel pepřovej sprej a chtěl se podívat, co to je, a omylem jsem si stříkl do obličej.“

To se mi líbilo. Bylo to přesvědčivě jednoduché. Jeho táta by to vymyslel úplně stejně.

Ned vzdychl. „Jenže hned zejtra ráno budu sedět ve Statler Village u očního, to je druhá stránka věci.“

„To ti neuškodí,“ řekla Shirley a políbila ho na koutek úst. „Dobrou noc, chlapi. Tentokrát už odjedeme všichni a nikdo se nevrátí.“

„Amen,“ řekl Huddie a díval se za ní, jak odchází. Bylo jí nějakých pětadvacet, ale pořád se bylo na co

dívat, když rozpohybovala boky. I v měsíčním světle. (Zvláště v měsíčním světle.)

Projela kolem nás, krátce zamávala a pak už jsme viděli jen zadní světla.

V hale B bylo temno. Nesvítila tam žádná zadní světla. Nekonal se ani žádný ohňostroj. Pro tuhle noc to skončilo a jednou to skončí nadobro. Ale zatím ještě ne. Někde hluboko v mozku jsem cítil jeho ospalý tep, šepot přílivu, který se může změnit ve slova, když chcete.

Což jsem zažil.

Což jsem zažil, když jsem držel v náručí Neda oslepeného sprejem.

„Nechceš už taky jet, Sandy?“ zeptal se mě Huddie.

„Ne, asi ne. Ještě tu chvíli posedím, pak pojedu domů. Kdyby byly problémy s Michelle, řekni jí, ať zavolá mně. Sem nebo domů, to je jedno.“

„S mámou žádné problémy nebudou,“ řekl Ned.

„A co s tebou?“ zeptal jsem se. „Budou s tebou ještě další problémy?“

Zaváhal. „To nevím,“ řekl.

Svým způsobem to byla ta nejlepší odpověď. Člověk si ho musel za tu upřímnost vážít.

Huddie s Nedem zamířili k bel airu. Eddie se od nich oddělil a vydal se ke svému vozu, ale cestou se zastavil u mého, sejmul mi ze střechy majáček a hodil ho dovnitř.

Ned se zastavil u zadního nárazníku svého auta a otočil se ke mně. „Sandy.“

„Co je?“

„Nenapadlo ho náhodou, odkud to mohlo přijít? Co to vlastně je? Kdo byl ten chlápek v černém plášti? Nikoho z vás nic nenapadlo?“

„Ne. Občas jsme o tom mluvili, ale nikoho nenapadlo nic, co by bylo trochu reálného nebo se tomu aspoň blížilo. Nejlepší to asi vystihl Jackie O'Hara, když řekl, že ten buick je jako jeden kousek skládačky, který do ní ovšem nikam nezapadá. Koumáš nad ním a koumáš, převracíš ho ze všech stran, všude ho zkoušíš napasovat, až ho jednoho dne obrátíš a zjistíš, že je na rubu červený, zatímco ostatní kousky jsou zelené. Rozumíš tomu?“

„Ne.“

„Tak o tom přemýšlej,“ řekl jsem, „protože s tím budeš muset žít.“

„Ale jak?“ V jeho hlase nebyl žádný hněv. Ten už vyhořel. Ted' už vyžadoval jen pokyny. Výborně.

„Ty sám nevíš, odkud jsi přišel nebo kam směřuješ, že ne?“ zeptal jsem se ho. „A stejně s tím žiješ. Tak se v tom moc nešťouřej. Máváním pěstmi proti nebi a proklínáním Boha se nezdržuj déle než hodinu denně.“

„Ale –“

„Buicky jsou všude,“ řekl jsem.

Když odjeli, Steff vyšla ven a nabídla mi šálek kávy. Řekl jsem jí díky, ale ne. Zeptal jsem se, jestli nemá cigaretu. Upjatě se na mě podívala – téměř šokovaně – a připomněla mi, že nekouří. Jako by tohle byla její hranice s nápisem ZA TOUTO HRANICÍ MUSÍ JET VŠECHNY BUICKY ROADMASTERY PO OBJÍŽDCE. Bože, kdybychom jen v takovém světě žili. Kdyby tak.

„Jedeš domů?“ zeptala se.

„Za chvíli.“

Zašla dovnitř. Seděl jsem sám na kuřácké lavičce. Cigarety jsem měl v autě, nejmíň půl balíčku v přihrádce v palubní desce, ale vstát mi připadalo příliš namáhavé, aspoň v tu chvíli. Když jsem pak skutečně vstal, napadlo mě, že bude lepší zůstat v pohybu. Zakouřit si můžu cestou domů, kde si ohřeju zmraženou hotovou večeři – v Country Way už bude zavřeno, a i tak jsem pochyboval, že by mě tam Cynthia Garrisonová v nejbližší době ráda viděla. Pěkně jsem ji dneska vystrašil, a to nebylo nic proti tomu, jak jsem byl vystrašený já, když mi to konečně došlo a já si uvědomil, co má Ned skoro určitě v plánu. Jenže tenhle můj strach byl jen stínem té hrůzy, kterou jsem prožíval, když jsem s chlapcem v náručí pozoroval tu stoupající purpurovou záři a v uších slyšel to neustávající bušení, které připomínalo blížící se kroky. Díval jsem se jak dolů, jakoby do studně, tak nahoru, jakoby na stoupající letadlo... jako by mi nějaké spektrální zařízení rozdvojilo vidění. Bylo to jako pohled do periskopu rozpůleného bleskem. To, co jsem viděl, bylo velice zřetelné – nikdy na to nezapomenu – a pohádkově podivné. Žlutá tráva se

zahnědlými konečky pokrývala kamenitý svah, který přede mnou vyrostl a nahoře končil útesem. Zelený trs těch voskovitých lilií. Nedokázal jsem dohlédnout dna propasti, ale viděl jsem oblohu. Byla prosáklá purpurem, plná mraků a těhotná blesky. Prehistorická obloha. Na ní v nepravidelných hejnech něco kroužilo. Možná ptáci. Nebo netopýři podobní tomu, kterého pitval Curt. Byli příliš daleko, než abych je mohl přesně rozpoznat. A vzpomínám si, že to všechno proběhlo velice rychle. Myslím, že na úpatí toho útesu bylo moře, ale nevím, proč si to myslím – možná jen kvůli té rybě, která tenkrát vypadla z kufru buicku. Nebo kvůli tomu slanému pachu. Kolem roadmasteru to vždycky slabě páchlo solí.

Na žluté trávě v dolní části zorného pole mého okna (pokud to bylo okno) ležela stříbřitá ozdoba nájemném řetízku: svastika Briana Lippyho. Vystavena počasí léty zašla. Kousek dál se povalovala kovbojská bota, zdobně prošíváná, na vysokém podpatku. Kůže byla z větší části porostlá šedočerným mechem, který vypadal jako pavučiny. Bota byla na jedné straně roztržená a v zubaté trhlině jsem viděl žlutou kost. Žádné maso: dvacet let na žíravém vzduchu stačilo k jeho rozkladu, i když jsem pochyboval, že nepřítomnost masa způsobil jen hnilobný rozklad. Myslím, že starý spolužák Eddieho J. byl sežrán. Pravděpodobně zaživa. A řval, pokud dokázal popadnout dech, aby vůbec mohl rvát.

A ještě dvě věci jsem viděl ze svého dočasného okna. První byl klobouk, také se skvrnami toho šedočerného mechu; měl jím porostlou kolem dokola celou krempu a taky dýnko. Nebyl úplně stejný, jaký nosíme teď, ten klobouk, uniforma se od sedmdesátých let změnila, ale rozhodně to byl stetson Pensylvánské státní policie. Velký klobouk. Neodvál ho vítr, protože někdo nebo něco ho přibilo k zemi, aby držel na místě. Jako by se vrah Ennise Raffertyho bál cizího vetřelce i po vetřelcově smrti a přitloukl kolíkem nejvýraznější součást jeho oděvu a pojistil si ho, aby nevyšel do noci jako hladový upír.

Poblíž klobouku, zrezivělá a téměř zarostlá v trávě, ležela Ennisova pistole. Ne automatická beretta, které nosíme teď, ale ruger. Takový, jaký použil George Morgan. Spáchal Ennis tím svým taky sebevraždu?

Nebo viděl něco přicházet a zemřel, když na to střílel? A vypálil z ní vůbec?

To se nedalo poznat, a než jsem se mohl podívat pozorněji, Arky vykřikl a Steff mu pomohla a už mě táhli pozadu i s Nedom, který mi ležel v náruči jako velká hadrová panna. Víc jsem neviděl, ale aspoň na jednu otázku jsem dostal odpověď. Rozhodně odešli tam – jak Ennis Rafferty, tak Brian Lippy.

Ať už ono tam bylo kdekoli.

Vstal jsem z lavičky a naposled zašel k hale. Stál tam, temně modrý a podivný, ale stín vrhal jako pravý. Oleje mám dost, řekl muž v černém plášti Bradleymu Roachovi a zmizel, jen tuhle podivnou navštívenku po sobě zanechal.

Někdy během poslední slabé světelné bouře se kufr sám zabouchl. Na podlaze zůstal ležet asi tucet mrtvých brouků. Zítřka je uklidíme. Nemá cenu je skladovat nebo fotografovat; už nás nezajímali. Někdo je zlikviduje vzadu ve spalovně. A já určím kdo. Rozdělování práce patří k povinnostem toho, kdo sedí na vysoké židli, a člověk si na to rád zvykne. Jednomu cukr, druhému bič. A můžou si stěžovat? Ne. Můžou to napsat jako stížnost a poslat kaplanovi? Ano. Jestli jim to k něčemu bude.

„My tě učekáme,“ řekl jsem buicku v hale. „My to dokážeme.“

Jen tam stál na těch svých pneumatikách s bílými bočnicemi a já někde hluboko uvnitř hlavy uslyšel šepot: Možná.

... a možná ne.

POZDĚJI

Nekrology jsou prosté, ne? Ano. Vždy úpravné a střízlivé. Zemřel nečekaně. Mohl zemřít na infarkt na záchodě, ale taky ho mohl probodnout zloděj v ložnici. Poldové však pravdu většinou znají. Ne vždycky ji chcete znát, zvláště když jde o jednoho z vás, ale stejně ji znáte. Protože většinou jsme ti, kteří tam přijdou první, s rozsvícenými majáčky, za pasem vysílačky, z nichž se line něco, co uším běžného občana připadá jako nesrozumitelný šum. Pro většinu lidí, kteří zemřou nečekaně, jsme první tváře, které jejich doširoka otevřené oči nevidí.

Když nám Tony Schoondist oznámil, že odejde do důchodu, vzpomínám si, že jsem si pomyslel, To je dobře, stejně už je na to trochu starý, nehledě na to, že má trochu dlouhé vedení. Ted', v roce 2006, se připravuju na penzi sám a někteří z mých mladých kolegů si možná myslí totéž: je starý a pomalu mu to

myslí. Jenže já se většinou cítím tak, jako jsem se cítil vždycky, nabitý elánem a energií, připraven kterýkoli den v týdnu odsloužit dvojitou směnu. Když si všimnu, jak mi šedé vlasy vytlačují ty černé a o kolik místa víc je pod hranicí, kde vlasy začínají, připadá mi to jako omyl, administrativní chyba, která bude napravena, až si toho všimnou na příslušných místech. To přece není možné, myslívám si, že chlap, který se cítí na pětadvacet, může vypadat na pětapadesát. Pak mívám řady špatných dnů, kdy vím, že nejde o omyl, že to jen čas běží tím svým šouravým, žalostným klusem. Ale prožil jsem někdy horší okamžik, než když jsem viděl Neda sedět za volantem Buicku Roadmasteru 8?

Ano. Jeden takový jsem prožil.

Když přišlo to hlášení, měla službu Shirley. Bouračka na státní silnici číslo 32, nedaleko křižovatky s Humboldt Road. Jinými slovy tam, kde bývala stará benzinová pumpa Jenny. Když se Shirley objevila v otevřených dveřích mé kanceláře, byla bledá jako křída.

„Co se děje?“ zeptal jsem se. „Co je to sakra s tebou?“

„Sandy... ten chlap, co volal, říkal, že jde o starý chevrolet, červenobílý. Řidič je prý mrtvý.“ Polkla. „A je na kusy. Tak to řekl.“

To mně v tu chvíli bylo jedno, i když později, když jsem se na to – na něj – musel podívat, už ne. „Ten chevrolet – víš, o jaký model jde?“

„Neptala jsem se. Já nemohla, Sandy.“ Oči měla plné slz. „Neodvážila jsem se. Ale kolik starých červeno-bílých chevroletů podle tebe jezdí ve statlerském okrese?“

Jel jsem podívat na místo s Philem Candletonem a modlil jsem se, aby se z havarovaného chevroletu vyklubalo malibu nebo biscayne, cokoli, ale ne bel air se zakázkovou značkou MY 57. Jenže přesně on to byl.

„Doprdele,“ řekl Phil tichým, zděšeným hlasem. Napálil to do betonového můstku přes Redfernský potok, necelých pět minut chůze od místa, kde se poprvé objevil Buick 8 a kde zemřel Curtis. Bel air měl bezpečnostní pásy, ale řidič nebyl připoutaný. Nebyly tam žádné stopy po smyku.

„Panebože,“ řekl Phil. „To není spravedlivý.“

Nebylo to spravedlivé a nebyla to náhoda. Ačkoli v úpravném a střízlivém nekrologu bude stát jen zemřel nečekaně, a to bude pravda.

Kolem projížděli zvědaví řidiči a zpomalovali, aby se podívali, co to leží obličejem dolů na úzkém můstku. Myslím, že jeden pitomec si to dokonce fotil. Chtěl jsem se za ním rozběhnout a nacpat mu ten jeho foťáček do chřtánu.

„Zaříd' objížd'ku,“ řekl jsem Philovi. „Vezmi si Carla. Stáhněte to na okresku. Já to tu vezmu za něj. Bože, to je strašný! Bože! Kdo to řekne jeho mámě?“

Phil se na mě nedíval. Oba jsme věděli, kdo to řekne jeho mámě. Ještě toho dne jsem to musel vzít na sebe a splnit ten nejhorší úkol, jaký s sebou nese vysoká židle. Potom jsme s Shirley, Huddiem, Philem a Georgem Stankowským zašli do Country Way. Nevím, jak oni, ale já osobně nezačal obcházet nebo vybírat po dvou stovkách; starý Sandy se rovnou ožral.

Na ten večer mám jen dvě jasné vzpomínky. První na to, jak jsem se snažil vysvětlit Shirley, že hrací skříně v Country Way jsou hrozně zvláštní, protože jsou v nich jen písničky, na které si člověk ani nevzpomene, dokud tu neuvidí jejich názvy. Nerozuměla tomu.

Druhá vzpomínka je na to, jak jsem šel na záchod zvracet. Pak jsem si cákal na obličej studenou vodu a díval se přitom do rozevlátého ocelového zrcadla. A věděl jsem jistě, že ten stárnoucí obličej, který z něj na mě zíral, není žádný omyl. Mylná byla víra, že ten pětadvacetiletý chlápek, který mi sídlil v mozku, je skutečný.

Vzpomněl jsem si, jak Huddie vykřikl Sandy, chyt' se mě za ruku! a jak jsme pak my dva, já s Nedem, leželi v bezpečí na zemi u ostatních. Při téhle vzpomínce jsem se rozbřečel.

Zemřel nečekaně, tyhle kecy jsou dobré tak pro American, ale poldové znají pravdu. My uklízíme po nehodách a vždycky známe pravdu.

Na pohřeb přišli samozřejmě všichni, kteří neměli službu. Byl jedním z nás. Když to skončilo, George Stankowski odvezl jeho mámu a dvě sestry domů a já se s Shirley vrátil na stanici. Zeptal jsem se jí, jestli

půjde na hostinu a ona zavrtěla hlavou. „Já tyhle akce nesnáším.“

A tak jsme si dali na kuřácké lavičce cigaretu a nečinně pozorovali mladého policistu, který si přes okno prohlížel buick. Stál v typickém čumilském postoji – zatracení demokracii, a slyšeli jste ten fór o tom cest'ákovi? – který jsme zaujímali všichni, když jsme nahlíželi do haly B. Století se změnilo, ale jinak bylo všechno víceméně stejné.

„Je to tak nespravedlivé,“ řekla Shirley. „Takový mladý chlap –“

„Co to povídáš?“ řekl jsem. „Eddiemu táhla padesátka, proboha... jestli už mu padesát nebylo. Myslím, že těm jeho sestrám už je kolem šedesáti. A jeho mámě skoro osmdesát!“

„Víš, co myslím. Na to, aby tohle udělal, byl ještě moc mladý.“

„To byl George Morgan taky,“ řekl jsem.

„Byl za tím...?“ pohodila hlavou k hale B.

„Nemyslím. Byl za tím ten jeho život. Myslím, že se poctivě snažil nepít, strašně se snažil. Hned jak koupil od Neda Curtův starý bel air. Eddiemu se vždycky líbil a Ned by ho stejně na Pittu mít nemohl, určitě ne v prvním ročníku. Jen by stál u jejich domu –“

„– a Ned potřeboval peníze.“

„Když šel na vysokou jako poloviční sirotek? Každý cent. A tak když se ho Eddie zeptal, řekl jo, jasně. Eddie mu za něj dal pětatřicet tisíc dolarů –“

„Dvaatřicet,“ řekla Shirley s jistotou člověka, který skutečně ví.

„Dvaatřicet, pětatřicet, to je jedno. Jde o to, že podle mě chtěl Eddie obrátit list. Přestal chodit k Pípe, myslím, že místo toho začal chodit na schůzky Anonymních alkoholiků. To bylo dobré. Pro Eddieho to byly dva dobré roky.“

Policista, který se díval do haly B, se otočil, uviděl nás a vydal se k nám. Cítil jsem, jak mi na ruku naskakuje husí kůže. V šedé uniformě byl ten chlapec – i když to už vlastně nebyl chlapec – neuvěřitelně podobný svému otci. Na tom asi není nic divného; je to genetická záležitost, podoba přenesená krví. Děsivý na tom výjevu byl ten velký klobouk. To, jak si ho převracel v ruku.

„Eddie začal znovu pít zhruba v době, kdy tamhleten usoudil, že se na univerzitu nehodí,“ řekl jsem.

Ned Wilcox opustil Pitt a vrátil se domů do Statleru. Rok dělal Arkyho práci, když Arky odešel do důchodu a vrátil se do Michiganu, kde všichni určitě mluví jako on (děsivá představa). Když bylo Nedovi jednadvacet, podal si žádost o přijetí a absolvoval testy. A teď ve dvaadvaceti byl u nás.

V polovině parkoviště se Curtův chlapec zastavil a ohlédl se na halu. Stetson si stále převracel v ruku.

„Vypadá dobře, vid'?“ špitla Shirley.

Nasadil jsem výraz starého serže – trochu povznesený, trochu pohrdlivý. „Relativně spořádaně. Shirley, víš, jak řádila jeho máma, když konečně zjistila, co má za lubem?“

Shirley se zasmála a uhasila cigaretu. „Ještě víc řádila, když zjistila, že chce prodat tátův bel air Eddiemu Jacoboisovi – aspoň Ned mi to říkal. Jenže Sandy, ona musela vědět, že k tomu dojde. Musela. Vždyť byla za poldu vdaná, proboha. A zřejmě věděla, že on sem patří. Ale Eddie, kam ten patřil? Proč nemohl přestat pít? Jednou provždy?“

„To je věčná otázka,“ řekl jsem. „Říká se, že je to nemoc, jako rakovina nebo cukrovka. Možná je to pravda.“

Eddie začal chodit do služby a táhla z něj kořalka. Nikdo ho dlouho nekryl, byla to vážná situace. Když odmítl jít do poradny a nechtěl si vzít dovolenou na čtyřtydenní protialkoholní léčbu v zařízení, kam Pensylvánská státní policie posílá své postižené zaměstnance, dostal na vybranou: buď tiše odejít, nebo být hlučně vyhozen. Eddie odešel a dostal jen asi poloviční penzi, než kdyby vydržel ve službě další tři roky – to výše důchodu stoupá skutečně rychle. Tomu, jak Eddie dopadl, jsem nerozuměl o nic víc než Shirley – proč při takové stimulaci prostě neřekl Tři roky budu žít a pak vytáhnu splav a budu se v tom koupat? To jsem netušil.

Pípa se skutečně stala Eddieho druhým domovem. Tedy společně s bel airem. Neustále ho voskoval a cídil vnitřek až do dne, kdy přibližně ve sto třicetce naboural do pilíře můstku přes Redfernský potok. Tehdy už měl spoustu důvodů to udělat – hlavně nebyl šťastný – ale mě napadlo, jestli za tím nebylo ještě něco jiného. Zvláště jsem přemýšlel o tom, jestli ke konci neslyšel ten puls, ten přílivový šepot z nitra hlavy.

Udělej to, Eddie, no tak, proč ne? Stejně už toho na světě moc nemáš, ne? To, co ti zbývá, už za moc nestojí. Stačí trochu šlápnout na plyn a strhnout volant doprava. Udělej to. No tak. Udělej trochu bordel, ať si kolegové zauklízejí.

Vzpomněl jsem si na ten večer, kdy jsme seděli na téhle lavičce a kdy ten mladý muž, na kterého jsem se teď díval, jenže o čtyři roky mladší, zaujatě poslouchal Eddieho vyprávění o tom, jak zastavil pikap Briana Lippyho. Poslouchal, jak se Eddie snažil přimět Brianovu dívku, ať něco dělá, nebo ji ten její přítel zbije k nepoznání nebo dokonce zabije. Pochopitelně se to obrátilo proti Eddiemu. Pokud vím, ta dívka se zakrváceným obličejem je jediná, kdo z toho silničního kvarteta ještě žije. I když už na silniční hlídky moc nejezdím, občas se mi na stole ocitne její fotka se jménem a její podoba je stále bližší čarodějnici s pivním dechem a přeraženým nosem, která dá každému za balíček cigaret, čarodějnici, v kterou se jednou promění, pokud se nestane zázrak. Můžou ji chytit při řízení pod vlivem alkoholu, několikrát zadrželi pro výtržnost v opilosti, jednou večer spadla ze schodů a museli ji odvézt do nemocnice se zlomenou rukou a kyčlí. Celkem si umím představit, že jí z těch schodů pomohl někdo jako Brian Lippy, vy ne? Protože tyhle ženské si vybírají pořád stejné chlapy. Má dvě, možná tři děti v pěstounské péči. Takže ano, existuje, ale žije? Pokud odpovíte, že ano, tak vám musím říct, že George Morgan a Eddie J. měli správný nápad.

„Já už to zabalím,“ řekla Shirley a vstala. „Legrace už jsem si dneska užila dost. Nevadí ti to?“

„Ne,“ řekl jsem.

„Hele, on se ten večer vrátil, vid’?“

Nemusela to dál rozvádět. S úsměvem jsem přikývl.

„Eddie byl dobrý chlap,“ řekla Shirley. „Možná nedokázal přestat pít, ale měl dobré srdce.“

Ne, pomyslel jsem si a sledoval, jak jde naproti Nedovi a jak spolu hovoří. Myslím, že to ty máš dobré srdce, Shirl.

Lehce pohladila Neda po tváři, položila mu ruku na rameno (musela si na to stoupnout na špičky) a pak zamířila k svému vozu. Ned přišel ke mně. „Tak jak je?“ zeptal se.

„Ale jo, dobře.“

„A ten pohřeb...?“

„Normální pohřeb. Byl jsem na lepších a byl jsem na horších. Jsem rád, že ta rakev byla zavřená.“

„Sandy, můžu ti něco ukázat? Tamhle?“ Pokývl hlavou k hale B.

„Jistě.“ Vstal jsem. „Klesá teplota? Pokud ano, tak je to novinka. Je to už dva roky, co teplota uvnitř klesla víc než dva tři stupně pod venkovní teplotu. A poslední ohňostroj se konal před šestnácti měsíci – nebylo to víc než osm nebo devět bledých záblesků.“

„Ne,“ řekl.

„Je otevřený kufř?“

„Ne.“

„Tak co tedy?“

„Radši bych ti to ukázal.“

Pozorně jsem se na něj podíval a poprvé se natolik probral z vlastních myšlenek, abych si všiml, jak je vzrušený. Pak jsem se s ním se smíšenými pocity – v nichž převládala zvědavost a obavy – vydal přes parkoviště k hale. Tam jsme u sousedních oken zaujali bok po boku čumilské postoje.

Nejdřív jsem neviděl nic neobvyklého; buick stál na betonové podlaze stejně jako minulé čtvrtstoletí, plus minus. Neblýskalo se, nekonalo se žádné exotické představení. Červená ručička teploměru stála na nezajímavých třiatdvaceti stupních.

„Tak o co jde?“ zeptal jsem se.

Ned se potěšeně zasmál. „Koukáš přímo na to a nevidíš to! Výborně. Ale já to nejdřív taky neviděl. Věděl jsem, že se něco změnilo, ale nedokázal jsem říct co.“

„A co máš na mysli?“

Zavrtěl hlavou a nepřestal se usmávat. „Ne, seržante, kdepak. Ty jsi šéf; taky jsi jeden ze tří poldů, který tu byli už tenkrát a jsou tu i teď. Máš to přímo před sebou, tak se snaž.“

Podíval jsem se znovu. Nejdřív jsem přimhouřil oči, pak si rukama odclonil obličej. Pomohlo to, ale co jsem viděl? Něco tam bylo, ano, v tom měl pravdu, ale co? Co se změnilo?

Vzpomněl jsem si na ten večer v Country Way, kdy jsem listoval v seznamu písní tam a zpátky a snažil se přijít na tu nejdůležitější otázku, kterou byl Ned rozhodnutý nepoložit. Už jsem ji málem měl, ale znovu mi plaše unikla. Když se to stalo, nemělo smysl ji pronásledovat. Myslel jsem si to tehdy a myslím si to i teď.

Takže místo abych si dál prohlížel buick policajtským pohledem, rozostřil jsem zrak a nechal myšlenky, aby se rozlétly. Zamířily samozřejmě k názvům písní, k těm, které zřejmě nikdy nehrají ani na stanicích specializovaných na starší hudbu, když jejich popularita pohasne. „Society's Child“ a „Pictures of Matchstick Men“ a „Quick Joey Small“ a –

– a bingo. Jak říkal, měl jsem to přímo před sebou. Na okamžik jsem nemohl popadnout dech.

Čelní okno bylo prasklé. Na straně u řidiče se klikatila shora dolů stříbřitá prasklina.

Ned mě poplácal po rameni. „No vidíš, Šerloku, já věděl, že na to přijdeš. Koneckonců nic to nebylo, měl jsi to přímo před sebou.“

Obrátil jsem se k němu a začal jsem mluvit, ale vzápětí jsem se otočil zpátky, abych se přesvědčil, že jsem viděl to, co jsem si myslel, že vidím. Viděl. Prasklina vypadala jako čúrek zmrzlé rtuti.

„Kdy k tomu došlo?“ zeptal jsem se ho. „Víš to?“

„Fotil jsem si ho polaroidem asi tak před osmačtyřiceti hodinama,“ řekl. „Ještě se pro jistotu podívám, ale vsadím mrtvou kočku a provázek, na kterým s ní můžeš točit, že na tý poslední fotce ta prasklina není. Takže se to stalo mezi středečním večerem a pátečním odpolednem ve...“ Podíval se na hodinky a široce se na mě usmál. „Ve čtvrt na pět.“

„Třeba se to dokonce stalo během Eddieho pohřbu,“ řekl jsem.

„To je možný, jo.“

Znovu jsme se tam mlčky zahleděli. Pak Ned řekl: „Přečetl jsem si tu básničku, o který jsi mluvil. „Krásná jednosprežná bryčka“.“

„Vážně?“

„Mhm. Je dost dobrá. A docela legrační.“

Odstoupil jsem od okna a podíval se na něj.

„Teď už to půjde rychle, jako v tý básničce,“ řekl. „Teď mu praskne guma... nebo upadne tlumič... nebo kus chrómu. Stál jsi někdy v březnu nebo začátkem dubna u zamrzlého jezera a poslouchal, jak praská led?“

Přikývl jsem.

„Tohle bude něco podobného.“ Oči mu zářily a mě napadla zvláštní myšlenka: od smrti jeho otce jsem viděl Neda Wilcoxe poprvé skutečně šťastného. „Myslíš?“

„Jo. Jenže místo praskání ledu tu budou praskat šrouby a sklo. K těmhle oknům se nahrnou poldové jako za starých časů... akorát budou koukat na to, jak se všechno ohýbá a praská a uvolňuje a odpadá. Dokud se to auto úplně nerozpadne. Budou přemejšlet, jestli se na samým konci ještě jednou nezableskne, jako když na konci ohňostroje Čtvrtého července vypálej poslední čínskou kytku.“

„A zableskne, co myslíš?“

„Myslím, že ohňostroje skončily. Myslím, že poslední, co uslyšíme, bude železnej rachot, a pak se to všechno může odnýt do lisu.“

„Jseš si jistý?“

„Ne,“ řekl a usmál se. „Jistej si bejt nemůžeš. To jsem se naučil od tebe a Shirley a Phila a Arkyho a Huddieho.“ Odmlčel se. „A Eddieho J. Ale budu na hlídce. A dřív nebo pozdějc...“ Zdvihl ruku, podíval se na ni, pak ji sevřel v pěst a otočil se k svému oknu. „Dřív nebo pozdějc.“

Otočil jsem se k svému oknu a dlaněmi si odclonil obličej, abych lépe viděl na Buick Roadmaster 8. Ten kluk měl naprostou pravdu. Dříve nebo později.

Bangor, Maine

Boston, Massachusetts

Naples, Florida

Lovell, Maine

Osprey, Florida

3. dubna 1999- 20. března 2002

Autorova poznámka

Čas od času mi do klína spadne nápad – to zřejmě platí o každém spisovateli – ale u téhle knihy to bylo téměř komicky naopak: jedna moje příhoda spadla do klína nápadu. To myslím stojí za poznámku.

Zimu 1999 jsme se ženou trávili v Longboat Key na Floridě, kde jsem si dělal poslední náčrt jedné novelky (Dívka, která milovala Toma Gordona) a psal nějaké další poznámky. Ne že bych měl v úmyslu na jaře toho roku něco psát.

Koncem března Tabby odletěla z Floridy zpátky do Maine. Já jsem jel autem. Nenávidím létání, miluju jízdu autem a kromě toho jsem vezl plno nábytku, knih, kytar, počítačových komponentů, šatstva a papíru. Druhý nebo třetí den cesty jsem se ocitl v západní Pensylvánii. Potřeboval jsem benzin a sjel z dálnice. Nedaleko sjezdu jsem našel čerpací stanici. Byla to pumpa se skutečnou obsluhou a ten chlápek vám opravdu sám natankoval. Dokonce zadarmo přidal pár přijatelně příjemných slov.

Nechal jsem ho jeho práci a šel si odskočit. Když jsem skončil, šel jsem se podívat dozadu za budovu čerpací stanice. Byl tam poměrně příkrý svah posetý autodily a na jeho úpatí bublal potok. Na zemi leželo ve špinavých pruzích ještě poměrně dost sněhu. Sešel jsem kousek ze svahu, abych se lépe podíval na potok, a podklouzly mi nohy. Sjel jsem asi tři metry, než jsem se stačil zachytit nějakého rezavého kusu železa a zastavit se. Kdybych ho minul, mohl jsem spadnout do vody. A pak? Možné je všechno, jak se říká.

Zaplatil jsem pumpaři (pokud vím, neměl o mé nehodě tušení) a vrátil se na dálnici. Při jízdě jsem myslel na své podklouznutí a na to, co by se stalo, kdybych byl spadl do potoka (který byl při tom jarním tání aspoň dočasně jako malá řeka). Jak dlouho by můj vůz plný floridského nábytku a pestrého floridského šatstva zůstal stát u stojanů, než by obsluha znervózněla? Koho by ten chlápek zavolał? Za jak dlouho by mě našli, kdybych se utopil?

K téhle malé nehodě došlo kolem desáté hodiny ranní. Odpoledne jsem byl v New Yorku. Tou dobou už jsem měl příběh, který jste právě přečetli, v hrubých obrysech vymyšlený. Ve své knize „O psaní“ jsem napsal, že první náčrt se týká jenom příběhu; pokud jde o smysl, ten se dostaví až později a ze samotného příběhu vyplyne. Tenhle příběh se stal myslím meditací o v podstatě nečitelné povaze životních příběhů, o tom, jak je nemožné najít v nich nějakou logiku. První náčrt jsem napsal za dva měsíce. Vzápětí jsem si uvědomil, že jsem si pěkně nadrobil, když jsem psal o dvou věcech, o kterých jsem nic nevěděl: o západní Pensylvánii a o Pensylvánské státní policii. Než jsem stačil do obou problémů hlouběji proniknout, měl jsem dopravní nehodu a můj život se radikálně změnil. V létě devětadevadesátého roku jsem měl štěstí, že jsem vyvázl životem. Ještě rok jsem na tenhle příběh ani nepomyslel, natož abych na něm začal pracovat. Náhodná souvislost mezi tím, že jsem začal psát knihu plnou hrozných silničních nehod, a tím, že jsem krátce nato sám boural, mi neunikla, ale nesnažil jsem se z ní nijak zvlášť těžit.

Rozhodně si nemyslím, že v podobnosti mezi tím, co se stalo Curtisu Wilcoxovi v Buicku 8, a tím, co se stalo mně ve skutečném životě, je něco varovného (když už nic jiného, tak já jsem přežil). Na místě můžu odpřisáhnout, že jsem čerpal převážně ze své představitosti. Ve shodě s Curtisem mi z kapes vypadaly drobné a přišel jsem o hodinky. Čepici později našli v lese asi dvacet metrů od místa srážky. Ale v příběhu jsem svou nehodu nijak nereflektoval; téměř všechno, co jsem tam chtěl mít, tam bylo už po prvním náčrtu. Imaginace je mocný nástroj. Nikdy mě nenapadlo, abych tenhle příběh přesadil do státu Maine, přestože Maine znám (a miluju) nejvíc ze všeho. Zastavil jsem u benzinové pumpy v Pensylvánii, upadl na zadek v Pensylvánii, ten nápad dostal v Pensylvánii, takže jsem měl za to, že výsledný příběh by měl zůstat v Pensylvánii navzdory obtížím, které z toho vyplynuly. Ne že by mi z toho nevzešla nějaká odměna; když už nic jiného, své fiktivní město Statler jsem umístil poblíž Rocksburgu, dějišti výtečných románů K. C. Constantinea o maloměstském policejním náčelníkovi Mariovi Balzicovi. Pokud jste ty knihy nečetli, měli byste si tu radost udělat. Příběhy náčelníka Balzica a jeho rodiny jsou jako The Sopranos*20 obrácené naruby a vyprávěné z policejního úhlu pohledu. Navíc v západní Pensylvánii žijí amenité, do jejichž způsobu života jsem chtěl hlouběji proniknout.

Tuhle knihu bych nikdy nedokončil bez pomoci policisty Luciena Southarda z Pensylvánské státní

policie. Lou přečetl rukopis a podařilo se mu nechechat se příliš bujaře nad mnoha botami, které jsem v něm nadělal, a napsal mi osm stránek poznámek a oprav, které by bez uzardění mohly být otištěny v kterékoli příručce pro spisovatele (a navíc policistu Southarda naučili psát velkým, čitelným písmem). Vzal mě na několik stanic Pensylvánské státní policie, představil mě třem policejním dispečerkám, které byly tak laskavé, že mi ukázaly, co dělají a jak to dělají (pro začátek prověřily podle značky můj dodge – s úlevou musím říct, že z toho vyšel čistý), a ukázaly mi veškeré vybavení státní policie. Nejvstřícnější a nejtrpělivější z nich byla Theresa M. Makerová – díky za tvou laskavost, Thereso. Ještě důležitější bylo, že mě Lou a jeho kolegové vzali na oběd do restaurace na amenitském území, kde jsme jedli obrovské sendviče a vypili džbány ledového čaje. Přitom mě častovali příběhy z policejního života. Některé byly komické, některé hrůzné a některé na mě působily jak komicky, tak hrůzně. Ne všechny jsem uplatnil v Buicku 8, ale značný počet v přiměřeně beletrizované formě ano. Chovali se ke mně jako k příteli a nikdo nechodil moc rychle, což bylo dobře. V té době jsem ještě poskakoval o jedné berli.

Děkuju, Lou – a díky všem policistům z butlerské policejní stanice – za to, že jste mi pomohli udržet mou pensylvánskou knihu v Pensylvánii. A co je ještě důležitější, že jste mi pomohli pochopit, co vlastně státní policisté dělají, a poznat cenu, kterou za to platí.

Stephen King
29. května 2002